

Acc No 6974
ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

SIKH REFERENCE LIBRARY

S. G. P. C. (Amritsar)

Class No.

Book No.

Acc. No.

6974

ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਤਹਿਤ ਮਿਲੇ

MS. No. 6974

9

१ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਿਰਾ ਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਪੁ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ ਭੀਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਕ੍ਰਿਸਚੁ १ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਾਖੀ ਭਾਈਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਯਾਰੇ ਵੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭਗਤਿ ਮਾਲਾ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੀ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੁ ਭਾਈਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਜੁ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾ ਇਵਾਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਸਤਿ

ਦੇਸਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨਾ ਓਨ ਦੀਆਂ ਰਹਤਾਂ ਤੇ
ਕਰਤੂਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਮਲੂਮ ਕਰਵਾਵੇ ਜੁ ਅਸੀਂ ਭੀ ਜਾਣੀਐ
ਜੁ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਧੇਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਦੀਆਂ ਹੋਨਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁ
ਭੀ ਰੀਸਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਵਚਨ ਕੀਤਾ
ਜੁ ਤੁਸਾਂ ਭਲਾ ਪਰਓ ਪਕਾਰਿ ਦਾ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾਂ
ਭੀ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿਬ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਪਾ
ਤਿਸਾ ਹੀ ੧੦ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿਸਾ ਹਥੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੋ ਪਾਛਿ
ਅਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਸਾਹਿਬਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਸੋ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਰਿਦਾ ਦੇ ਕੈ ਸੁਨਣਾ ਤੇ ॥ ੨ ॥
ਮੇਸੀ ਹੀ ਵਰ ਤਣ ਰਖਣੀ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
ਵੇਰੀ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਹੈ ਜੇਹਾਂ ਭਾਈ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾ
ਣੀ ਸੁਣੇ ਦਾਫਲੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੈਸਾ ਹੋ ਸਰਾਸਾ ਹੋ ਸੁਨਣੇ
ਵਾਲੇ ਨੂਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਸਾਹਿਬ ਦੀ
ਖਾਸਰ ਸਨਾਂ ਖੀਸੁਣਿ ਮਾਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤੁਸਾਨੁ ਵੀ ਖਾਸਾਨੁ
ਕਰਦਾਹਾਂ ॥ ੧੭ ॥

੧੮ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਉੜੀ ਪਹਿਲੀ ॥ ਸਤਿ

ਚਾਰਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਪਾਤਿਸਾਹਪਾਤਿਸਾਹਜੁਹਾਰੀਸਾ
ਧਸੀਗਾਤਿਸਚਪੰਡੁਰੇਆਇਝਰੇਪੰਥੋਲੇਬਾਰੀਅਮ
ਮਿਓਕਿਰਣਿਨਿਝਰਝਰੇਅਨਹਦਨਦਵਾਇਨਿਦਰ
ਬਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹਦੀਮਜਲਸੇਪਰਮੁਖਿਪਾਮਾਠਾਪ
ਵਟਭਾਰੀਸਕੀਰੋਇਪੀਲਾਵਣਾਉਲਸਪਿਅਮਲੇ
ਖਰੀਖੁਮਾਰੀਭਾਇਭਰਾਤਿਭੇਚਲਣਾਮਸਤਾਮ
ਲਸਤਿਸਦਾਹੁਸੀਆਰੀਭਰਾਤਿਵਛਲੋਇਭਰਾ
ਤਭੇਡਾਰੀ॥੧॥ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਸੀਰਜਿਤਨੇਬਾਦ

ਸਾਹ ਹੈ ਨਿਝੂਠਾ ਪਨੁ ਸੀਚਿ ਕੋਵੇ ਰਿਛੇ ਤਿਜਾ ਦੇਹੈ ਨਿਅਮ ३
ਰਸਾਤਿ ਰਾਗ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿਯਮ ਜਿਨ ਦੇ ਪ
ਸਿਨਾ ਮਕਾਮ ਰਾਗਿ ਮਾਨਕਾ ਸਚਾ ਪਨੁ ਹੈ ਜੇਓਨ ਦੀਸੇ
ਵਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਤਿ ਨਾਨੁ ਸਚਾ ਪਨੁ ਦੇਕੈ ਓਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਮ
ਰਨ ਕਾ ਦਿ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸ
ਹੈ ਨਿਯਮ ਇਨ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭ ਸਦਾ ਸਿਰ ਉਪ ਰਿਹੈ ਤੇ ਬ
ਇਸਾਹਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਪਰਿਚਲਦਾ ਹੈ ਬਾ
ਦਸਾਹ ਜੁ ਆਪਣਿ ਮਾਂਸੇ ਵਕਾਨੁ ਪਨ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿਯਮ ਲੇਖੇ

ਨਾਲਿ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਖਸੀ ਸਦਾ ਝੁਰੇ ਖਾਖੇਲ
ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਿਸ ਸਮੇ ਜਿਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੇ ਝੂਠਾ ਪ
ਨੁਓਸ ਨੂ ਦੇ ਕੋ ਨਿ ਹਾਲ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਤਿਸ ਤਿਰਾ ਰਦਾ ਝੁਰੇ
ਖਾਸਾ ਪਸੀਰਾ ਤਿਹੋ ਜੇਹੜਾ ਸਾ ਪਸੀਰਾ ਤਿਹਾ ਰਿਮਾ
ਵਦਾ ਹੋ ਓਸ ਨੂ ਸਚਾ ਪਨੁ ਨਾ ਮਾਮਰਾ ਰਿਮਾ ਨੁਕਾ ਦੇ ਇ
ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦਿ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਦੇ ਵਤੇ
ਜਾਮੀ ਮੁਤਾ ਪੀਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੁਬਹ ਸੇ ਦੇ ਦਿਨ ਤਾਂ ਈ ਜੀ
ਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਆਵਿ ਖੋ ਵਿਕਾਰ ਈ ਰਖਾ ਓਨ ਦੀ ਮਾਂ ਨ

ਹੀਮੀਦੀਆਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਅੰ ੪
 ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ। ਤੇ ਜੋ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਦੇਹੈ ਨਿਥਹੁ ਆਪਨੁ ਮਾਤ
 ਮਾਸ ਰੂਪ ਜਾਣੇਹੈ ਨਿਥੇ ਰਿਕ ਦੇਨ ਹੀਮਰ ਦੇਹਾ ਈਰਖਾ ॥
 ਤੇ ਆਭਿਮਾਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਉਨ ਦੋਸੁ ਭਿਮਿ ਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ
 ਤੇ ਬਾਇਸਾਹਾਂ ਦੀ ਮਜਲਸ ਵਿਚਿ ਮਦਦਾ ਪਿਆਲਾ
 ਉਸਨੂੰ ਪੀਲਾ ਵੇਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਹਥ ਚਾਲ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਬਾ
 ਹਰਿਨ ਕਢੇ ਤੇ ਸੇਰਾ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਂਨੁ ਸਭਾ ਤਿਕਾ ਲਗਤ ॥

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਪਾਇਕ ਲਾਜ ਦਾ ਵੇਲਾ ਤੇ ॥
ਅਲੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰੋ ਇਜਾ ਦੀ ਹੋ ॥
ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਮਸਤੀ ਕਦੇ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਭਾਇਓ ਭਗ
ਤਿਸ ਭੁਸੇ ਨਾ ਲਿਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿਸਾ ਤਿਗਾਰਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
ਸਬਦ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸਦਾ ਮਖੂਇ ਹੋ ॥ ਪਥਿ ਵੀ ਦੂਜੀ ॥
ਇਕ ਤੁਨ ਕਤੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ਮਹਿਰ ਮੁਜਰ ਮੁਖੇ ਰਖ
ਮਾਰੀ ਮਸਤਾਨੀ ਵਿਚ ਮਸਲਤੀ ਗੋਰ ਮਹਲ ਜਾਣ
ਮਨ ਮਾਰੀ ਗਾਲਿ ਨ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੁਕਮੀ ਬੀ ਦੇ ਕਾਰ

ਕਰਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸੁ ਦੇਹਿ ਬਿਦੇ
 ਹਿਵ ਡੇਵੀ ਚਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਗੁਰ ਸਬ ਦੁਸੁ ਟਿਸਾ
 ਧਸੀ ਗਤਿ ਮਾਸੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਮਾਨਿ ਪੁਰਖੁ ਮਦੇਸੁ
 ਕਾਰਿ ਮੀਮ੍ਰਤ ਵੇਲੇ ਸਬ ਦੁਸਹਾਰੀ ਮਾਭਿਗਤਿ ਗਤਿ
 ਮਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਮਕਥ ਕਥਾ ਮਸਗਾਹਿ ਮਪਾਰੀ ਸਹ
 ਨਿਅਵਟੁਣ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਸਿਖ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਲਸਿਖਾਵੇਹੈ ਨਿਸੇਇ ਕਉਲ ਸਜੁ
 ਠਾਪੁਸਾਇਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਉਲਸ ਜਿਸ ਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਜੈ

ਸਬਦੁਪਰਗਦੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਸੇਏਹੁਓਲਸਖਾਵਟੇਵ॥
ਲਾਵਾਹਰਾਚਕੇਨਾਮਅਰੁਮਾਤਮਾਗਿਆਨਕਾਮਹਰਮੁ
ਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨਨੂਪਾਪਤਿਹੋਇਕੇਜੇਹਉਮੇਦਾਨੁਕਤਾ
ਉਸਨੁਲਗਦਾਹੈ॥ ਤਾਅਪਨੁਗਿਆਨੀਜਾਣਕੇਚਾਰਮੁਖਾਂ
ਦੀਆਂਕਰਣੀਆਂਨਹੀਕਰਦਾ॥ ਤੇਹੋਰਨਾਨੁਸਿਆਂਣਿ
ਪਾਸਿਖਾਇਕੈਉਪਦੇਸੁਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੋਮੁਜਰਮਹੁਦਾਹੈ॥
ਮੁਜਰਮਕਹੀਏਪਾਪੀਹੁਦਾਹੈ॥ ਜਿਵੇਛੁਨਰਾਇਸੜੀ
ਭਰਤੇਨੁਸਿਰਤੇਰਖਕੇਦੁਰਾਚਾਰਕਰਦੀਹੈ॥ ਤਿਵੇਓਹੁ

ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਦਾ ਹੋਤਾ ਸਬ ਦੁਗਾਰੂ
ਕਤਾਂ ਹਉਮੈ ਦੇ ਰੋਗ ਥੀ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੋਛ ਛਡਾਵਣ ਵਾਲਾ ਸੀ
ਸਗੋਂ ਉਸਨੁ ਖੁਆਰੀ ਹੋਈ ਹੋ ਜੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਪਵੇ ਤਾਂ
ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਨਹੀ ਕੁਝ ਆਖਦਾ ਪਰ ਜੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹਥ ਵਿ
ਚਿ ਦੀ ਪਕਲੇ ਕੇ ਖੁਹ ਪਉਂਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੁ ਖੁਆਰੀ ਹੋਈ
ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਮਣ ਪੜਿਆ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੂੰ ਭੰਡੀ ਨ
ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜੇ ਪੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੁ
ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਭਿਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤੇ ਵਾਰੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਭੀ

ਮਹੁਨਹੀ ਦੇਸਕਦਾ ਗੁਰੂਕੋਸਿਖਗੁਰਮੁਖਿਗੁਰੂਕੋਸਬ
ਦਕਾਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਪਿਆਲਾਪੀਕਿਸਰੀਰਦੇਰਸਾਂਵਲੋਮਸ
ਤਾਨੇਹੀਦੇਹੀਨਾ ਤੇਹੀਰਜਗਿਆਸੀਗੋਰਮਹਲਦਾਜੁ
ਭਨਾਦੇਪਾਸਿਜਾਦਾਹੈ ਤਾਅਪਣੇਮਨਦੀਹਉਮੇਤੇਸਿਆ
ਣਪਮਰਕੇਜਾਂਦਾਹੈ ਤੇਭਨਾਦੇਵਚਨਨੂਰਿਦੇਵਿਚਧਾ
ਰਦਾਹੈ ਪਰਜੇਹੜਾਭਨਾਦੇਗਿਆਨਦਾਲਖਾਭੀਹੈਮ
ਨਵਿਚਿਧਾਰਕੇਤੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਦਹਲਕਰਾਰਹੈਇਕੋ
ਕਮਾਵਦਾਹੈ ਦਿਨਦਿਨਭੀਸਦੀਸੁਧਿਬ੍ਰਿਤਵਧਦੀਜਿੰ ।

ਦੀਹੋ॥ ਜਿ ਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰਸੁ ਅਮਾਇਅਹੈ ਸੁਦੇ ॥
 ਹਦੇਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਅਨਰਸਹੈ ਏਹੈ ਨਿਥਹੁ ਵੀਚਾਰਦੇਹੈ ਨਿ
 ਜਤਨੁ ਰਦੇ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ ਪਕਾਵਾਣੀਆਂਹੈ ਨਿਭਾ
 ਵੇਚੈ ਨਣ ਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਬਾਲੀਆਂ ਨਿਭਾਵੇਹੈ ਚਕਾਸੇ
 ਦੀਆਂਹੈ ਵਨਿ ਤੈਸੇ ਸੁਸਾਂਕਾਰਿ ਕੈ ਨਾਮੁ ਜਪਣਹੈ ਭਾਵੈਕ
 ਕਾਹੁ ਖਾਜੈ ਤੇ ਭਾਵੈ ਚਖੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀਹੈ ਵੈਸੇ ਖਫਰੀ ਦਭੀਅ
 ਖਿਆਹੈ ਰਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇਕੈ ਠਫਾਪਾਣੀ ਪੀਓ ਦੇਖਪਰ
 ਈਚੈ ਪੜੀ ਨਾਤਰਸਾਏ ਜੀਓ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂਕੋ ਸਿਖ ਸਬਦ

ਨੂਚਾਰੂਕੀ ਮੂਰਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਕਾ ਅਸਾਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰ ਸੁਣੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਹੀਰੁਰਸ ਨਿਰਸਕਾਰਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਜਾ
ਇਕੇਵਾ ਹਰਗੁਰੂ ਨੁਮਾਥਾ ਦੇ ਕਕੋਸ ਬਦੁਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ
ਛਲੀਰਾਤੀ ਉਨਿ ਕੋਇ ਸਨ ਨੁਕਾਰਿ ਕੋਚਾਰੂਕੀ ਬਾਂਟੀ ਗਾਂ
ਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਾਰਿ ਕੋਵੰਡਿ ਖਾਂ ਵਦੇ
ਹੋ ਨਿ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਰਭੇ
ਇਸੇ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਨੂਚਾਰਤਿ ਹਸੀਦਿਆਂ ਖੇਲੀਦਿਆਂ

ਪੇਨੀਦਿਅੰਖਾਵੰਦਿਅੰਖਾਵਿਚੇਹੋਵੈਸੁਕਤਿਵਾਹਗੁਰਸੀ ੮
ਜੋਅਵਿਗਤਿਹੈਉਸਦੀਗਤਿਸਬਦਿਕਰਿਲਖੈਹੈ
ਨਿਸਰਬਪਦਾਂਵਿਚਿਵਾਹਗੁਰੂਜਾਣਕੇਭਾਉਭਰਾ
ਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿਅਪਣੇਸਰੀਰਤੇਦੁਖਭੀਸਹਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਪਰਭਿਪਕਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿਜੇਸੇਜਲੁਅਪਿਅਵ
ਦਣਸਹਿਦਾਹੈਤੇਦੁਖਨੁਖਪਾਣਿਨਹੀਦੇਦਾਪਉੜੀ
ਤੀਜੀਰਾਰਮੁਖਿਜਨਮੁਸਕਾਰਥਾਰਸਿਖਮਿਲਿ
ਰਾਰਸਰਣੀਆਇਆਆਦਿਪਰਖਅਦੇਸੁਕਰਿ

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਪਰਦੋਖਣਾ ਡੰਡੰਤ
ਕਰਿ ਮਸਤਕਿ ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰਲਾਇਆ ਸਤਿਗੁ
ਰਪੁਰਖ ਦਇਆਲਹੇ ਇਵਾਹਿ ਗੁਰਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸੁਣਾਇ
ਆਸਚੁ ਰਾਸਿ ਰਹਿ ਰਾਸਿ ਕਰਿ ਪੈਰੀ ਪੈ ਜਗਾ ਪੈਰੀ ਪਾ
ਇਆ ਕਾਮ ਕਰੈ ਧਿਵਿ ਰੋਧਿ ਹਰਿ ਲੋਭਿ ਮੇਰਿ ਮਹੀ ਕਾਰ
ਤਜਾਇਆ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਪਰਮੁ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਦਿਤਾਇਆ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾਇਆ
ਤਾਤਿ ਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਖਜਨੁ

ਸੁਫਲੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਅਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਦੁਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ
ਬਦਾ ਮਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿ ਕਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ
ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪਖੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਬਾਰਕੀ ਪਰਦੇ ਖਣਾ ਕਰਿ ਕੈ ਚਰਨ ਧੂੜਿ
ਮਸਤਕਿ ਤੇ ਲਾਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਬਦ
ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਚੀ ਰਹ ਗਾ ਸਿਉ
ਣਨ ਦਾ ਨੇ ਮੁਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦੀ ਪੈਰੀ

ਪੰਦਰੈ ਨਿਧੀ ਨਿਵਾਰੈ ਜੁ ਮਾਸੰਨੁ ਸਬਦਿ ਦੇਲਤਿ
ਲਾਇ ਕੇ ਓਧਾਰ ਕੀ ਤਾਹੈ ਸੁਭਾ ਓਨ ਦੀ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇਖ
ਕੈ ਸਾਚਾ ਜਗਤੁ ਓਨ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਓਦਾਹੈ ਤਕਾਮਨੁ
ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ ਨਿਸ਼ਾਮਾ ਪਣਿ ਧਰਮ ਦੀ ਇਸ
ਤੀ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਧਰੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇਰੇ
ਸੇਨਾ ਲਿਕੋਰੇ ਪੁਨਹੀ ਕਰਦੇ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜ ਕਰੋ ਪੁਚੈ
ਤੁਲਹੈ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਛੁਹਿ ਮਾਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇਕੋ
ਈਹੋ ਰਭੀ ਕਰੇ ਪਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂ ਹਸਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਮਰੀ

ਮਿਠਾਥੇਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇਅਹੀਕਰਨਹੀਕਰਦੇਕਹਿਦੇਹੈਨਿ
ਜਾਅਸੀਸਭੁਣਾਥੀਨੀਚਹਾਂਗਾਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਭੇਅਸਾਂਥੀਵ
ਸੇਖਹੈਨਿ ਤੇਜਤਕਰਦੇਹੈਨਿ ਬੀਰਜਾਗਿਰਨਨਹੀਦੇਦੇ
ਬਿਰਾਨੀਇਸਤੀਨੁਮਾਤਾਤੇਬਹਿਨਦੇਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਲੜਕੇਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰਸਮਾਨਕੋਪੁੜਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਪਦਾਰਥਥੋੜਾਅਵੈਬਹੁਤਾਅਵੈਅਪਣੀਪਰਾਲਬ
ਧਤੇਰਾਜੀਰਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੋਵਡਿ
ਖਾਂਵਦੇਹੈਨਿ ਤੇਗਰੀਬਾਂਤੇਮਾਰੀਆਨੀਤੇਦੋਕਰਦੇਹੈ

੧੦

ਨਾਤੇਅਪਣੇਗੁਰਾਂਦੇਧਰਮਤੇਫਿਰਹਿਦੇਹੈਨਿਤਿਅੰ
ਮਿਤਵੇਲੇਉਠਿਕੋਇਸਨਨੁਕਾਰਿਕੋਬਾਣੀਪੜਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਪਰਸਾਦਿਗੁਰਾਂਕੋਨਾਮਿਤਦੇਕੋਖਾਂਦੇਹੈਨਿਤਿਬਸਤ
ਗੁਰਕੋਨਾਮਿਤਦੇਕੋਪਹਿਰਦੇਹੈਨਿਤਿਗੁਰਕੋਸਬਦਿ
ਨਾਮੰਠੇਪਹਰਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨਿਤਿਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕ
ਰਿਕੋਦਸਵੰਪਗੁਰਕਾਕਫਿਦੇਹੈਨਿਪਉਤ੍ਰੀਚਉਥੀ
ਠਾਸਬਦਸੁਗਤਿਲਿਵਲੀਣਹੋਇਸਾਧਸੀਗਤਿਸਚ
ਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆਹੁਕਮਰਜਾਈਚਲਣਾਮਾਪੁਗ

ਵਾਇਨਾਮਾਪੁਜਣਾਇਆਗਾਰਿਉਪਦੇਸੁਅਵੇਸਕਾਰਿ
ਪਰਉਪਕਾਰਿਅਚਾਰਿਲੁਭਾਇਆਪਰਮਪਿਆਮਾ
ਲਾਮਾਪਉਪਿਸਹਜਸਮਾਈਅਜਰਜਚਾਇਆਮਿ
ਠਾਬੈਲਣਨਿਵਚਲਣੁਹਥਹੁਦੇਕੈਭਲਾਮਨਾਇਆ
ਇਕਮਨਿਦਿਕਾਅਰਾਧਣਾਦੁਬਿਧਾਦੂਜਾਭਾਉਮਿਦਾ
ਇਆਗਾਰਮੁਖਿਸੁਖਿਫਲਨਿਜਪਦੁਪਾਇਆਠ
ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁਗਾਰਮੁਖਿਸਿਖਬਹੁਰੇਸਾਧਸੰਗ
ਤਿਵਿਚਿਬੈਠਿਕੈਨੜਭੀਸੁਵਨਭੀਸਬਾਦਿਦੇਵਾਲਿਰ

ਖਦੇਹੈਨਿ ਤੇਰਿ ਦਾਸ ਬਖਸਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰ ਨਿਵਾਲਿ ਰਖਿ
ਕੈ ਲਿਵ ਦੇਵਿ ਚਿਮਨਿ ਨੂਲੀ ਟਕਾਰਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇਮ
ਨਿ ਨੂਸ ਬਦ ਦਾ ਮੇਲੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਵਾ
ਹੁ ਰਾਗੁ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਤਿਵੈ ਤਿਵੈ ਮਿਠਾ ਮੰਨ ਕੇ ਕਮ
ਵਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਾ ਪਦਾ ਵਦੇਹੈ ਨਿ ਆਖ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ ਜਿਉ ਹੁ ਸਾਭਿ ਵਡਿ ਆਈ ਮਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੀ ਮਾਂ
ਹੈ ਨਿ ਆਸੀ ਮਹਾਨੀ ਚਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਛਿਨ ਭੀ
ਗਰਬੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੋਇ ਮਾਵੈ ਸੇਈ ਮਸਾਨੂਲਾ

ਭੁਹੈ ਵਾਹੁਗਾਰੁ ਦਾ ਸਬਦਾ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਪਿਆਲਾ ਹੋਸ
 ਭਜੇਗਿ ਵੇਰਾਗਿ ਇਸੇ ਵਿਚਿ ਹੋਨਿ ਇਸ ਪਿਆਲੇ ਨ
 ਪਕਿਤੇ ਕਾ ਮੁਕੇ ਪਨੁ ਜਰਦੇ ਹੋਨਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਫਿਕ ਨਹੀ
 ਬੋਲਦੇ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਮਿਠਾ ਬੋਲਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਨਿਵਚਲ
 ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਪਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚਿ ਵੇਡਿ ਖਾਵਦੇ ਹੋਨਿ
 ਤੇ ਇੰਦੀਆ ਨੂੰ ਸਿਕੇ ਚਿਕੇ ਤੇ ਬਾਸ ਨੂੰ ਰਕਿਕੇ ਗਾਰੁ ਕਾਸ
 ਬਦੁਸੁਣਦੇ ਪੜਦੇ ਹੋਨਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਦੁਬਿਧਾ ਨਹੀ ਕ
 ਰਦੇ ਸਭ ਟਾਨੁ ਗਾਰੁ ਰਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜਿਨਾ ਵਿ

ਰਗਰਮਤਿ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਿਓਨ ਦੀ ਵਸੇ ਖਕਰਿ ਕੈ ਸੇਵਕ
ਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇਗ ਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਗਰੂਪ ਜਾਣ ਦੇਹੈ
ਨਿ ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਕਾਮ ਨਹੈ ਸੇ ਸਬਾ ਦਿ ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ
ਕੈ ਮੰਗ ਦੇਹੈ ਨਿ ਇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹ ਰਾਸ
ਤੇ ਪਰਹਰ ਭੀ ਜੇ ਹਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿ
ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਨੁ ਆਖ ਦਾਹਾ ॥ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਗੁਰਸਿ
ਖੀ ਬਾਗੀ ਕਰੈ ਖੜ੍ਹੇ ਪਰਗਲੀ ਆਤਿ ਭੀ ਭਰਿ ਓਥੇ ਦਿ ਕੇਨ
ਭੁਟ ਹਟਾ ਚਲਿ ਨ ਸਕੈ ਉਪਰਿ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲ ਹੁਨਿ ਕੀ

ਆਖੀਐ ਤੇ ਲਾਤਿ ਲੋਲੋ ਕੋ ਲੁਪੀ ਹੀ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਵੀਸੀ ॥ ੧੩ ॥
ਪਰ ਮਹੀ ਸੁਖੀ ਰਨੀ ਗਨਿ ਰਨ ਉਚੈ ਜਵੀ ਹੀ ਸਿਲਮ
ਲੁਣੀ ਚਟਣੀ ਮਾਣ ਕੋ ਮੇਤੀ ਚੋ ਗਨਿ ਵੀ ਹੀ ਗਾਰ ਮੁਖਿ
ਮਾਰ ਗਿ ਚਲਣਾ ਮਾਸ ਨਿਰਾ ਸੀ ਣੀ ਝੁਝੀ ਝੁਝੀ ਸਹਜੇ
ਸਰੇ ਵਰ ਸਚ ਖੰਡੁ ਸਾਧ ਸਿਗਾਤਿ ਸਚਤ ਖਾਤਿ ਹਰੀ ਹੀ
ਚੜ੍ਹੇ ਇਕੀ ਹਪਤਿ ਪਵਹੀ ਆਂ ਨਿਰੋ ਕਾਰ ਗਾਰਿ ਸਬ
ਦੁਸਹੀ ਹੀ ਗੁਰੇ ਦੀ ਮਿਠੀ ਆਈਐ ਮੇਅ ਕਥ ਕਥਾ
ਵਿਸਮਾਦ ਵਚੀ ਹੀ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖਿ ਫਲ ਸਹਜਾ

ਮਤਿ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਰਸ ਪੀੜ ਕਢ ਦੇਸ

ਲੀੜੀ ਪਤਿ ਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਚਾਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਬਹੁਤ
ਸੁਖ ਮਹੈ ਜੈ ਸੇਖੀ ਡੇਕੀ ਧਾਰ ਚਿ ਪਾਰਿ ਲਿਪਣਾ ਹੈ
ਤੈ ਸੇਕਾ ਮਕੋ ਪਦਾ ਤਿਆਗਣਾ ਬਹੁਤਿ ਅੰਜਨ ਮਾਂਦਾ
ਵਿਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਤਿਆ
ਗਾਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਚਾਰ ਸਿਖੀ ਕੇ ਮਾਰਗਿ ਨਹੀ ਦੁਰਿ ਸਕਤਾ ਜੇਵੇ ਕੋ
ਲਾਵਿ ਚੋ ਤੇ ਲਾਪੀ ਝੁਕ ਢੰਦੇ ਹੈ ਜੈ ਸੇਹੀ ਸਦੀ ਚੁਜਖ
ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੁਪੁ ਵਿਚਿ ਪਾਣੀ ਪਾਇ ਕੋ ਓਸ ਦੇ ਅਗਾਰ

੦੧੪
ਖਦੇਹੈਨਿ ਤੇਥਹੁਵਾਚਿਚੁਜਖਾਂਵਦਾਹੈ ਤੇਦੁਪਦੀਅੰ
ਦੁਦੀਅਾਂਖਲੈਦਾਹੈ ਤੇਪਣੀਛੇਤ੍ਰਿਦੇਦਾਹੈ ਤੇਸੇਰਾ
ਰੁਕੇਸਿਖਾਂਦੇਮਨਵਿਚਿਜੇਸਤਿਤੇਅਸਤਿਦਾਵੀਚਰ
ਹੰਦਾਹੈ ਤਾਂਦੇਹਨੁਅਨਿਤਜਾਣਕੇਇਸਦਾਰਸੁਛੇਤਿ
ਦੇਦੇਹਨਿ ਤੇਪਰਮਾਤਮਾਗਿਆਨਕਰਿਸਰੂਪਨੁਸ
ਤਿਜਾਣਕੇਦ੍ਰਿੜਕਰਦੇਹੈਨਿ ਤੇਨਿਹਕਮਹੈਇਕੈਤਮ
ਪਣਮਾਨੁਵਾਤੁਆਈਛੇਤ੍ਰਿਕੈਸਬਦਪੜਦੇਹੈਨਿ ਏਹ
ਅਲੂਣੀਸਿਲਚਰਿਦੇਹੈਨਿ ਨਾਮੁਦਾਨੁਇਸਨੁਵੈਰਾਗ

ਏਹੋਮੇਤੀਸਬਦੁਰੂਪੀਸਸੁੰਦਰਵਿਚੋਚਗਦੇਹੈਨਿ ਤੇਜ
ਗਤਨੁਮਨਿਤਜਾਣਕੋਸਭਾਮਾਸਛੋਡਿਕਾਰਿਇਕਵਹ
ਗੁਰੂਦੀਮਾਸਰਖਦੇਹੈਨਿ ਤੇਸਾਧਸੀਗਤਿਸਚੁਖੀਤੁ
ਜਾਣਿਕੇਤੇਸਬਦੁਨ੍ਹਨਿਰੰਕਾਰਦਾਰੂਪਜਾਣਿਕੇਗੁਰੂਕੇ
ਤਖਤਿਵਿਚਿਨੇਮਨਾਲਿਸਦਾਜਾਂਦੇਹੈਨਿ ਵੀਹਵਿਸ
ਵੇਜਗਤਹੈਇਕੀਹਵੀਪਤਿਦੀਪਓੜੀਸਬਦਨੁਸਮ
ਇਕੋਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭਜਨਨੁਰਿਦੇਵਿਚਿਧਾਰਿਕੋਅਕਾ
ਲਪੁਰਖਨਾਲਿਇਕਮਨਿਇਕਰੂਪਹੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ ਅਜਿ

ਵੈਰੀਗਾਮਿਨਿਅਈਖਾਂਦਾਹੈਤੇਮੁਹੰਨਹੀਕਹਿਸਕਦਾਭੈ ੧੫
ਭੇਜੇਹੀਬ੍ਰਿਤਿਓਨਾਨੂਪਤਿਹੋਈਹੋਸਕਹਿਨਹੀਸਕਦੇ
ਪਰਗਿਆਨਕਰਿਕੋਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਰਹਿਦੇਹੋਨਿਪਭਿ
ਤ੍ਰਿਛਿਵੀਪੁਰਾਰਮੁਖਿਸੁਖਿਫਲੁਪਿਰਮਰਸੁਚਰਣਦ
ਕੁਗੁਰਚਰਣਪਖਾਲੇਸੁਖਸੀਪਾਦਿਵਿਚਿਰਖਿਕੋਚਰ
ਣਕਵਲਖਿਤ੍ਰਦੇਰਲੀਆਲੇਚਿਤ੍ਰਮੁਖੀਹੋਇਕੁਮਦਨ
ਚਰਣਕਮਲਸੀਤਲਾਮੀਆਲੇਚਰਣਕਮਲਦੀ
ਵਾਸਨਾਲਖਸੁਰਜਹੋਵਨਿਭੈਰਕਾਲੇਲਖਤਾਰੇਸੁਰ

ਜਿਚਰੇਜਿਓਛਾਪਜਾਨਿਨਾਮਾਪਸਮਾਲੇਚਰਟਕਵਲ
ਦਲਜੋਤਿਵਿਚਿਲਖਸੁਗਜਿਲੁਕਿਜਾਨਿਰਵਾਲੇ॥
ਗੁਰਸਿਖਲੇਗੁਰਸਿਖਸੁਖਾਲੇ॥ ੬॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖਾਂਨੁਪ੍ਰੇਮਦਾਰਸੁਗੁਰਾਦੇਚਰਨਾਂਦਾਧਿਆਨੁਕ
ਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਧੀਇਕੋਚਰਣੇਦਕਲੈਪੀਂਦੇ
ਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਬਦਿਦਾਧਿਆਨੁਕਰਿਕੈਰਿਅਮਾਨਰਸੁਪ੍ਰਿ
ਦੇਹੈਨਿ॥ ਮਨੁਆਪਣਾਭਵਰਈਨਿ॥ ਈਗਾਰਾਂਦਾਸ
ਬਦੁਸੀਪਵਾਵਿਚਿਰਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਜਿਓਕਰਿਸੁਰਜਚਰਿ

१६
ਅੰਕ ਵਲ ਖੜਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਕਵੀਆਂ ਮੁਰਤਾਇ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੇਰਾ ਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਣਿ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਮੁਰਤਾਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਪ
ਰਜੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਿਦੇ ਵਸਾਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਭਾਵੇ ਤਾ
ਮਸੀ ਬ੍ਰਿਤਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਪੀ ਕਾਲਿਆਂ ਭੁਰਾਂ ਦੀ ਹੋ ਨਿ ਮਾਈ ਹੋਵ
ਹਿ ਸੇਭੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਸਭਿ ਮੀਧੇ ਰਾਮ ਰਿ
ਆਨ ਕਾ ਮਿਦਾ ਵਟ ਜੇਗ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜਿਉ ਕਰਿ ਸੁ
ਰਜ ਚਾੜ੍ਹਿਆਂ ਤਾ ਰੇਛ ਪ੍ਰਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਿਵੇ ਸਬਦ ਸੁਣਿ

ਕੋਹੋਰਿ ਮਾਤੀ ਮਾਂ ਮਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਪੂਜਾ ਛਾਪ ਜਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈਨਿ
ਤੇ ਹੋਰ ਜਗਾ ਤੇ ਦੇਸੇ ਹੋਰ ਕਰਮ ਤੇ ਬਰਤਾਂ ਦੇ ਗਿਆ
ਨ ਹੋਨਿ ਉਹੁ ਭੀ ਛਾਪ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈਨਿ ਜਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ
ਸਿਖੀ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਦੀ ਹੈ ਪਉੜੀ ਸਤਵੀ
ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਕਾਰਿ ਵਰਨਿ ਮਵਰਨਿ ਤੀਕੋਲ
ਗੁਲਾਲੇ ਮਸਦ ਪਾਤੁ ਇਕਿ ਪਾਤਿ ਕਾਰਿ ਵੇਦ ਕਤੇ
ਬਨਾਵਿ ਚਿਵਿ ਚਾਲੇ ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸ ਪਤਿ ਮ
ਫਲ ਸਫਲ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ਬਹਾਲੇ ਲੋਹਾ ਸੁਇਨ ਹੋ

ਇਕੋ ਸੁਇ ਨ ਹੋਇ ਸੁਗਧਾ ਦਿਖਾ ਲੇ ਸੁਇ ਨੇ ਅੰਦਰਿ
 ਰੰਗਾਰ ਸਚਰ ਨਾਮ ਤਿਅੰ ਮਿਤ ਮਤ ਵਾਲੇ ਮਾਣ ਕੋ ਮੇ
 ਤੀ ਸੁਇ ਨਿਅ ਹੁਜਗਾ ਮਗ ਜੇਤਿ ਹੀਰੇ ਪਰ ਵਾਲੇ ਦਿ
 ਬਦੇ ਹਾਇ ਬਾਇ ਸਾਇ ਹੋਇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਦਿ ਬਿਜੋਤਿ
 ਉਜਾਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਫਲ ਰਸ ਕਰ ਸਾਲੇ ॥ ਤਿਸਦ
 ਵੀਚਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂਰਿ ਅੰਨ
 ਦੇ ਕਰਿ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਸਕਰਿ ਕੋ ਚਾਰ ਵਰਨ ਥੀ ਇਕ
 ਵਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਚੂਨ ਉਜਲਾ ਹੋ ਦਾਹੋ ਤੇ ਕਬ

ਭੂਸਲੀਹੋਂ ਦੀਹੋਂ ਤੇ ਸੁਪਾਰੀ ਚਿਤ੍ਰਮ ਤ੍ਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀਹੋਂ ਤੇ ਪ
ਨਸਾਵਾ ਪੀਲਹੁੰਦਾਹੋਂ ਪਰਜਦਬੀੜਾ ਖਾਣੀਦਾਹੋਂ ਤਰੀ
ਚਾਣਾ ਲੁਹੋਇਜਾਦਾਹੋਂ ਤਿਵੈਂ ਜਬਾਅਤਮਾਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੁੰਦਾਹੋਂ ਤਾ ਚਾਰੇ ਵਰਨਦਾਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰਿਕੇਆ
ਪਨੁਖਾਣਸਾਗਾਰ ਮੁਖਿ ਜਾਣਦੇਹੋਂ ਨਿਜਿਵੇਅਸਦਧੰਤਾ
ਦੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਜੋਹੁੰਦੀਆਂਹੋਂ ਨਿਪਾਰਸਦੇ ਪਰਸਣਕ
ਰਿਸਭੇ ਸੁਰਨਹੋਂਦੀਆਂਹੋਂ ਨਿਕਾਰਿਅਹੋਰਨਾਂ ਪੁਤਲੀਆਂ
ਦੀਨਿਆਂ ਈਕਰਦੀਆਂਹੋਂ ਨਿਪਰਮੁਲਸੁਇਨੇਦਾਹੋਂਇਜਾ

ਦਾਹੈ ਤੈਸੇਗਰਾਂਦਾਸਬਦੁਪਾਰਸੁਹੈ ਜੋਸਿਖਚਹੁਵਰਨਾ
ਤੇਚਹੁਆਸੁਮਾਂਦੇਵਿਚੇਸਬਦਨੂਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨਿਸੇ
ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਨੂਕਾਦਿਕੈਅਤਮਾਰਿਅਮਾਨਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇਕੇਸਰੀਰਦੇਹੁੰਦਿਅਮਾਂਤਾਂਹੋਰਨਾਅਗਿਆਨੀਅੰ
ਕੀਨਿਅਈਖਾਨਪਾਨਮਾਦਿਕਕਿਰਮਾਕਰਦੇਹੈਨਿਪ੍ਰ
ਰਸਰੀਰਨੂਛਾਡਿਕੈਵਾਹਗੁਰੂਵਿਚਿਸਮਾਇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ
ਤਾਂਸਿਖਾਂਪ੍ਰਸਨੂਕੀਤਾਜੀਚਾਰਵਰਨਕਓਨਹੈਨਿਤੇਚਾ
ਰਆਸੁਮਕਓਨਹੈਨਿਭਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਵਚਨੂਕੀ

ਤਾ॥ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੁਫ ਵੈਸਾ ਚਾਰ ਵਰਨ ਪੈਨਿ ਤੇ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਚਾਰੀ ਰਿਸ ਤੀ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਸਿਨਿ ਮਾਸੀ ਚਾਰ ਮਾ
ਸੁ ਮਹੈਨਿ ਇਹ ਮਸਦ ਪਾਂਤ ਹੈਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ
ਪਾਰ ਸੁਹੈ ਜੈ ਸੇਚੈ ਦਨ ਮਫਲ ਸਫਲ ਬਨ ਸਪਤੀ ਵਿ
ਚਿ ਵਾਸਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਰਸ ਲੇਹੇ ਨੂਸਾ ਇਨ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਓਹੁ ਸੁਇਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਲੇਹੇ ਨੂਸਾ ਇਨ
ਹੀ ਕਰਦਾ ਮਰੂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਗੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਵਾਸ
ਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਦੇ ਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਪਾਪੀ ਮਾਂਧਰਮੀ ਮਾਂਸਭ ਸਦਾ

ਕਲਿਆਨ ਕਾਰਿ ਦੇ ਦਾਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਚਰਨ ਮਤ ਜੋ ੧੯
ਪੀਵ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇ ਭੀ ਹੀਰੇ ਪਰਵਾ ਲਿਆ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸ
ਭੇਅਸੇ ਲਕਹੇ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਸੇਸਿ ਪੁਸ੍ਤਾਂਤੀ ਬ੍ਰਿਦ ਪੀਕੇ
ਅਸੇ ਲਕਸੇ ਤੀਕ ਦਾਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ
ਮਨ ਵਿਚਿ ਧਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਅਸੇ ਲਕਸੇ ਤ
ਭਨ ਦੇਖਹੈ ਨਿਕਲ ਦੇਹੈ ਨਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸਮਝਣ
ਕਾਰਿ ਦਿਬ ਦਿਸਾਇਹੈ ਦੀਹੈ ਸਰਬ ਵਿਚਿ ਆਤਮ
ਰਾਮ ਜਾਣਿ ਕੇ ਸਬਦਿ ਦਾਰਸੁ ਚਾਖ ਦੇਹੈ ਨਿਪਉੜੀ

ਅਠਵੀਂ ਪਿਚਮੁਖਿ ਆਲਾਸਾਧ ਸੰਗ ਬਾਇਸੁਰ
ਤਿਅਨ ਹਦਲਿ ਵਲਾਈ ਧਿਆਨੀ ਚੰਦ ਚਕੋਰਗ
ਤਿਅੰ ਮ੍ਰਿਤਕਿ ਰਣਿ ਵਿਸਦਿ ਵਰਸਾਈ ਘਨ ਹਰ
ਚਾਕੋ ਮੋਗ ਜੋ ਓਅਨ ਹਦ ਧੁਨਿ ਸੁਨਿ ਪਾਇ ਲਪਾ
ਈ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਰਸੁ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ਹੋਇ
ਭਵਰਸਾਈ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚਿ ਮੀਨ ਹੁਇ ਚਾਰ
ਮੁਖਿ ਚਾਲਨ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈ ਅਪਿਓ ਪੀਅਣ ਨਿ
ਝਰਝਰਨਾ ਮਜਰ ਜਰਣਨਾ ਮਲ ਖੁਲਖਾਈ ਵੀ

ਹਇ ਕੀ ਹਉ ਲਿਖ ਕੇ ਗਾਰ ਸਿਖ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਰ ੨੦
ਲੁਖਾਈ ਵਾਹ ਗਾਰੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ੮ ਤਿਸ ਦਾ
ਵੀਚਾਰਾ ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਪਰਿ ਬੋਲਿ ਕੇ ਭੀ ਪੜ੍ਹੀ ਦਾਹੈ
ਪਰ ਜੇ ਸਾਧ ਸਿੰਗਾ ਤਿਉ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਕੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤ
ਨੁ ਸੁਣੀ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਓਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੀ ਦਾਹੈ ਫੇਰਿ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਅਨਹ ਦਸ ਬਦੁ ਖਲਿ
ਜਾਹੈ ਜੇ ਸੇਚੈ ਦਮਾਨੁ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੋ ਚਕੋਰ
ਦੇਖ ਦਾਹੈ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਰਣਾਂ ਪੀਵ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਮਰਾ

ਨਿਭੀਓ ਸਨੁ ਸੁਖ ਦਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇਗੁ ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਜ
ਬਸ ਬਦ ਦਾਇਆ ਨੁਕਾਰਿ ਕੇ ਸਮਝ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਬਮ
ਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਕੁਓ ਓਨ ਨੁਪਰ ਸੁਆਰ ਬੁਕਾਰਿ
ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਈ ਹੋ ਜੈ ਸੇ ਮੋਰ ਮੈ ਪਕੀਅੰ ਧੁਨ ਨੁਸੁ
ਇਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਪਾਇ ਲਪਾਵਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇਗੁ
ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤ ਨੁਸੁ ਇਕੋ ਓਨ ਦਾ ਮਨੁ
ਪਾਇਆ ਪਾਇ ਲਪਾਵਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇ ਭਵਰ ਕਵਲ
ਦੀਆਂ ਤਰੀਆਂ ਵਿਚਿ ਬੈਠਿ ਕੇ ਵਸਨ ਲੈਦਾ ਹੈ ਤੰ ० ੨

ਓਸਨੁ ਬਾਂਸਾਂ ਦਾ ਬਨੁ ਭੂਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ॥ ਤੈਸੇ ਸਿਖ ਸਬ ੨੯
ਦਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨਿ ਵਿਚਿ ਮਨੁ ਦੇਵ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤੇ ਨੜ ਤੇ
ਕਰਨ ਸਬ ਦਿ ਦੇਸਾ ਮਨੇ ਰਖ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤਾਂ ਬਾਂਹ ਰਿਦੀ
ਗਲ ਓਨਾ ਨੂ ਚਿਤਿ ਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ॥ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿ
ਚਿ ਮਛੀ ਦੀ ਚਾਲ ਨ ਹੀ ਲਖੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ਤੈਸੇ ਮਨੁ ਪ
ਹਰ ਓਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਸਬ ਦਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨਿ ਵਿਚਿ ਰਹਿਦਾ ॥
ਹੋ ॥ ਚਾਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਚਲ ਕੇ ਈ ਲਖ ਨ ਹੀ ਸਕਦਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨੂ ਪੀ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤੇ ਮੁਖ ਕਾਰਿ ਕੇ ਓਨਾ

ਦੇਇਵੀਰੁਪੀਸੁਰਨਿਮਾਂਵਿਚੈਸਬਾਦਿਦਾਰਸੁਨਕ
ਚਿਕੋਓਚਾਰਭੀਕਰਦੇਹੈਨਿਸੋਈਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈਤੇ
ਕਾਮਕਰਧਨੁਅਜਰਨੁਜਰਦੇਹੈਨਿਪਰਾਮਾਪ
ਣੀਚਲਕਿਸਨੁਲਖਾਵਦੇਨਹੀਆਪਨੁਨੀਚ
ਹੀਕਹਾਵਦੇਹੈਨਾਵੀਹਾਵਿਸਵੇਤੈਗਾਣਹੈਨਿਤੇ
ਇਕੀਹਤਰੀਆਪਦੇਹੈਪਰਸਿਖਤਰੀਆਖੀ
ਭੀਅਤੀਤਹੈਇਕੋਵਰਤਦੇਹੈਨਾਵਾਹਗਾਰਦਾ
ਜਾਪੁਮਨਕਰਕੋਜਪਣਾਏਹਾਤਰੀਆਵਡੀਵ

ਡਿਆਈਰੈ॥ ਪਉੜੀ ਨਾਵੀ॥ ਕਛੁ ਅੰਡਾਧਿਆਨੁ ॥ ੨੨
ਰਕਾਰਿ ਪਛਪੋਕ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਮਾਣੇ॥ ਕਿਜ ਰਿਦੇ ਸਿ
ਮਰਣ ਕਰੇ ਲੇਬ ਚਾਉ ਡੁਟੀ॥ ਅਸ ਮਾਣੇ॥ ਬਤ ਕਬ
ਚਾਤੁ ਰਤ ਰੇ ਜਲ ਥਲ ਵਰਤ ਸਹਿ ਜਾ ਵਿਡਾਣੇ॥ ਕੇ
ਇਲ ਪਾ ਲੈ ਕਾ ਵਣੀ॥ ਮਿਲ ਦਾਜਾ ਇਕੁ ਦੋਬ ਸਿਧਾਣੇ॥
ਹੀ ਸਵੈ ਸਵ ਸਮਾਨ ਸਰਮਾਣ ਕਮੇਤੀ॥ ਚੋਗ ਚਗਾਣੇ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਿਮਰਣ ਸਦਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਰਖੇ
ਨਿਰਬਾਣੇ॥ ਭੂਹ ਭੁਵਿਖ ਹੁਵਰਤ ਮਾਨ॥ ਤਿਭੁ ਭਵਣ

ਸੋਈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੁ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਲੋਕ ਨ ਜਾਣੇ ਦੀ
ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਹੋਰੁ ਜੁਗਾਰਾ ਹੋਰੁ ਨਿਪੁ ਬਮੇ ਹੀ ਸਿਖ
ਦੇ ਕੋ ਸਿਖਾਨੁ ਪਰ ਬਾਰ ਛਡਾਇ ਕੋ ਵੇਰਾ ਗਦਸ ਦੇਹੇ
ਨਿ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਨੇ ਕਾ ਹੀ ਮਾਹੋ ਜੁਤ ਸੀਧਰ ਮਦੀ ਕਿ
ਰਤਿ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੇ ਦਇਵੇ ਲੋਕ ਬਾਕੀ ਰਤਨੁ ਸੁਣਿ
ਮਾਕਰੇ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਹਜੇ ਓਦਾ ਸੀ ਹੋਇ ਮ
ਵੇਗੀ ਜੈ ਸੇ ਕਛੁ ਨ ਦੀਵਿ ਚਿਹੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਬਚੇ ਬੇਬੀ
ਵਿਚਿ ਰਖਦਾ ਹੋ ਮਾਪਣੀ ਦਿਸਦ ਕਾਰਿ ਪਰ ਪਕ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਲਿਖਾਂ ਵਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਕੂਜ ਬਚਿ
 ਆਂ ਨੁਸਿ ਮਰਦੀ ਰਹਿ ਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਬਚੇ ਕੂਜ ਨੁਸਿ ਮਰ
 ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਲੋਕੇ ਬਚਿ ਆਂ ਨੁਸਿ ਮਕਾਸ ਨੁ ਉਤ ਦੀਹੈ ॥ ਬ
 ਤ ਕਦੇ ਬਚੇ ਅੰਡੇ ਕੁਕ ਟੁਕ ਮਾ ਦੇ ਅੰਡੇ ਮਾਂ ਵਿਚਿ ਰਲ
 ਇਰਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਜਾਂ ਬਚੇ ਦੁਰ ਨ ਵਲੇ ਹੁੰਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਬ
 ਤ ਕਪਾਸ ਮਾਂ ਇਕੋ ਬੋਲ ਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਬਚੇ ਬਤ ਕਿ ਦੇ ਨਾਲਿ
 ਲਗਾ ਦੁਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਉਨ ਦੇ ਨਾਲਿ ਕੁਕੜੀ ਦੇ ਬਚੇ
 ਭੀ ਲਗਿ ਜਾਂਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਜਾਂ

ਦੀਹੈ ਪਰਜਿ ਥੇਤਲਾ ਓਕੇ ਨ ਦੀਹੈ ਦੀਹੈ ਤਾ ਬੋਤਕ
 ਵਿਚਿ ਜਲ ਦੇਤਰ ਦੀਹੈ ਬਚੇ ਬੋਤ ਕਿ ਦੇਭੀ ਵਿਚਿ ਨ
 ਲਿਪ ਓਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਮਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਮਰਗੀ ਫੇਰਿ ਮ
 ਇਕੋ ਕਲਰ ਨੂ ਫੇਲਣ ਲਗਾ ਦੀਹੈ ਤੇ ਸੇ ਗਾਰੂ ਕੇ ਸਿ
 ਖਾ ਪਛਾ ਲਿਮਾ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਓਨ ਨ ਸਬਾ ਦਿਦਾ ਮਾਭਿ ਮ
 ਭਹਿਦਾਹੈ ਤੇ ਸੇ ਵਕਾ ਦੇ ਤੇ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਮਰੀ ਦਾਂ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਜਨਮ ਲੈ ਦੇਹੈ ਨਿ ਪਰਜਿ ਸਵੇਲੇ ਗਾਰੁ ਖਾਨੁ ਮਲ
 ਕੈ ਸੁਦੁ ਸੁਣ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਓਭੀ ਚਰਨਾ ਮਾਤਿ ਲੈ ਕੈ ਸਿ

ਖਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਸਬਦ ਨੁ ਸੁਣਿ ਕੋਵਿਦਿ ਮਾਦੀ ਨਦੀਨੁ
 ਤਰਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਵਿਖਈਓ ਰਿਦਿ ਪਾਮਾ ਵਿਚਿ ਰੰ
 ਚੇਰਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਕੋਇਲ ਮਾਪਣੇ ਮਾਂਡੇ ਕਾਂਵਣੀ
 ਦੇ ਮਾਣੁਣੇ ਵਿਚਿ ਪਾਇਜਾਂਦੀਹੈ ਪਰੁ ਸੇਬ ਚੇਰੀ
 ਭੁਣਵਾਲੇਹੈਦੇਹੈਨਿ ਤਾਂ ਪਾਸਿ ਮਾਣਿ ਬੋਲਦੀਹੈ ਤਾਂ
 ਕੋਇਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪਛਾਣਿ ਕਰਿ ਉਸ ਦੇ ਬਚੇ ਕੋਇਲ
 ਨਜਾਇ ਮਿਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਸੇਰਾਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦੁ
 ਸੁਣੇ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਜਾਇ ਮਿਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਹੀ ਸਾਂਦੇ ਬਚੇ

ਬਰਾ ਲਿਖਾਨਾ ਲਿਖਿ ਭੁਕੋ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਯ
ਥੇ ਥਨਾਂ ਦੀ ਚੋਗਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਵੇਰਿ ਮਾਨ ਸਰੇ ਵਰਤੇ ਮੇ
ਤੀ ਮਾਣਿ ਚੁਗਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਵਿਖੁਈ ਅੰ
ਦੀ ਸੀਗਾਤਿ ਤੀ ਮਾਰਾ ਕੇ ਵੇਰਿ ਸਬ ਦੁਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਸਾਨਿ ਹੋਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਤੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੀਗਾਤਿ ਬਣ
ਇਦਿ ਤੀ ਹੋ ਨਿਯ ਸਿਖਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਮਰਣ
ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਥਨ ਨੂਰ ਦਾ ਸੀ ਹੋਇ
ਅੰ ਵਦੀ ਹੋ ਜੈ ਸੇਫ ਲੁਤਰ ਵਰਾਂ ਥੀ ਰਸਾ ਪ੍ਰਕਿਪਰ

ਪੱਕਹੋਇਕੋਨਿਮਾਰਹੋਇਜਾਦਹੋ। ਤੈਸੇਰਾਕੂਕਾਸਬਦੁ ੨੫
ਸੁਣਿਕੋਸਿਖਉਦਾਸਰਹਦੇਹੋਨਿ। ਭੂਤਭਵਿਖਵਰਤ
ਮਾਨਤਿਕਾਲਦੀਸਿਖਾਂਨੂਸੇਸ਼ੀਹਿਦੀਹੋ। ਤੇਮਾਪਨੁਜ
ਣਾਵਦੇਨਹੀਨਿਮਾਣੇਹੋ। ਇਵਰਤਦੇਹੋਨਿ। ਓਹੁਜਾਤੀ
ਸੁਦਰਹੋਨਿ। ਪਛਲਿਮਾਜਨਮਾਂਦੀਸੇਸ਼ੀਚਖਦੇ
ਹੋਨਿ। ਪਰਲਖਾਂਵਦੇਨਹੀ। ਪਉੜੀਦਸਵੀ। ਚੰਦ
ਨਵਾਸਵਣਾਸਪਤਿਬਾਵਨਚੰਦਨਚੰਦਨਹੋਈ। ਫ
ਲਾਬਿਨਿਬਾਵਨਚੰਦਨਾਮਾਦਿਅਮਨਾਦਿਬਿਅੰਤਿ

ਸਦੇਈ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਪੁੰਦਰੀਕ ਦਾਸ ਨ ਚੰਦਨ
ਕੋਈ॥ ਅਸ ਦਧਾਂਤੁ ਇਕ ਧਾਤੁ ਹੋਇ ਪਾਰਸ ਪਰਸੇਰੀ
ਚਨੜੇਈ॥ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਕੰਚਨ ਪੁੰਦਰੀਕ ਤਾਰੇ ਵਰਤੈ
ਸਭ ਲੋਈ॥ ਨਦੀ ਮਾਂ ਨ ਲੇਰੀ ਗਾਸੀ ਗਿਸਾਰੀ ਸੀਰੀ
ਮਖਰਾਸੇਈ॥ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸੁਨ ਹੋਵਈ ਮਾਨ ਸਰੋਵ
ਰਜਾਇ ਖਲੋਈ॥ ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਥੋਈ॥ ੧੦॥ ਤਿ
ਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਵਿਚਿ ਹੋਹੁ ਲਖਣੁ ਹੋਨਿ॥ ਇਕ ਇਕ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇ

ਸਾਵਿਚਿਹੁ ਦਾਹੈ ਸੋ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਨੁ ਸਿਖੀ ਦਾਨੁ ਕਰ ਦੇਹੈ
ਨਿਸਭੁ ਸਦਾ ਓਧਾਰੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਜੈ ਸੋ ਜਿਸ ਬਨ
ਮੋ ਬਾਵਨ ਚੇਦਨੁ ਹੁ ਦਾਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਰਖ ਸਫਲ ਚੇਦਨ
ਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿਪਰਾਮਾ ਪਚੇਦਨ ਨਿਹਫਲ ਹੋ ਤੇ ਸਾਧ
ਸੰਗਾ ਤਿਏ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇ ਪਾਪੀਧੁ ਨੀ ਸਬਦਿ ਬਾਣੀ
ਸੁਟਿ ਕੇਰਿ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿਸਭੁ ਟਾਂਗੁ
ਓਧਾਰੁ ਹੋ ਦਾਹੈ ਚੇਦਨ ਬਾਵਨ ਥੀ ਜੇਹੜਾ ਚੇਦਨੁ
ਦਾਹੈ ਸੋ ਓਹੁ ਹੋਰ ਨਾ ਬਿਛਾਨੁ ਚੇਦਨੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ

੨੬

ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਥੀਜੋਗਿਆਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ
ਨਿਸੇਹਰਨਾਨੁਭੀਗਾਰਮਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਵੈਹੋਨਿ
ਹੋਰਾਮਸਦਧਾਤੁਜੇਪਾਰਸਨੁਪਰਸਦਾਹੋਸੇਸ
ਭਸਾਇਨਾਹੋਦਾਹੋਤੇਕੰਚਨਹੋਰਸਨੁਕੰਚਨਿਨ
ਹੀਕਾਰਿਸਕਢਾਨਦੀਆਂਤੇਨਾਲੇਜੇਹੜੇਗੀਗ
ਨਾਲਿਚਲਵੈਹੋਨਿਸੇਗੀਗਾਸਭਣਾਨੁਪਾਵਿਤੁ
ਕਰਦੀਹੋਤੁਲੇਕੀਓਨਾਨੁਪ੍ਰਜਦੀਹੋਪਰਸਮੁ
ਦਨਾਲਿਮਿਲਿਕੈਫੇਰਿਪਾਣੀਖਾਰਹੋਇਜਾਂਦਾ

ਹੈ ਤੇ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਾਂਦੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਕੇ ਹੀ ਸਨ ਹੀ ਹੋ ਦਾ
ਤੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਹੀ ਚੁਗ
ਦਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾਂਦਾ ਬਚਾ ਬਗਲਾ ਲਿਆਂ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਲੇਕੇ
ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਚਬੇ ਮੇਰੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦੇ
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾ
ਣ ਕੇ ਮੇਰੀ ਚੁਗ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇਰਾ ਕੁਕੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੋ ਨਿ
ਸਾਇ ਕੀ ਹੋ ਦੇਵਰ ਤਾਂ ਹੋ ਨਿ ਤੁਰੀ ਮਾਗਾਇ ਵਿ
ਚਿਵਰ ਤਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇਕੁ ਸਿਰੀ ਦੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਾ ਰਿਕੇ

ਮ ਤਾਂ ਦੇ ਮਿਲਾ ਪਵਾ ਲੇ ਵਿਖਾ ਮਾ ਵਿਚ ਜਾਂ ਦੇ ਭੀ ਹੋ ਨਿ
 ਤਾਂ ਓਥੇ ਸਬਾ ਦਿ ਦਾ ਪਰਚਾ ਨਹੀ ਹੋ ਦਾ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਓ ਦਾ
 ਸੋਹ ਦਿ ਕੇ ਫੇਰਿ ਰਾ ਰੂ ਕੀ ਬਣੀ ਅਨਿ
 ਸੁਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਕੀ ਚਨੁ ਤ ਹੋ ਰਸ ਨੂ ਕੇ
 ਚਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਜੇ ਸਾਧ ਸੀ
 ਗਾਤਿ ਨੂ ਮਿਲ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਓਨ ਨੂ ਗਿਅੰ
 ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਮਿਲਣ ਕਰ ਹੋ ਰਸ ਨੂ
 ਭੀ ਗਾਰ ਮਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੀ ਹੋ ਤੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦ ਨਹੀ

ਰਸਭ ਬਿਛੰਨੁ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦਾਹੈ ॥ ਪਰਬਾਂਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਚਾ
 ਰਿ ਵਿਕਾਰ ਹੋਇ ਨਿਸ਼ੇਚੰਦਨ ਨਹੀ ਹੋਇ ॥ ਇਕਾਮਾਪਨੁ
 ਵਡਾ ਜਾਣਦਾਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਵਿਚੋਂ ਪੈਲਾਹੈ ॥ ਤੀਜਾ ਵਿਚਿ ਗੰ
 ਦਾਂ ਹੋਇ ਨਿਸ਼ੇਚੰਦਨ ਦੇਖੀਹੈ ॥ ਜਿਸ ਬਾਂਸ ਨਾਲਿ ਖਹਿ
 ਦਾਹੈ ਸੋ ਦੇਨ ਜਲ ਦੇਹੈ ਨਿਸ਼ੇਚੰਦਨ ॥ ਲਿਖਨਾ ਸਪਤੀਭੀ
 ਜਲ ਦੀਹੈ ॥ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਚੇਤੀ ਨਹੀ ਨਿਸ਼ੇਚੰਦਨ ॥ ਆਪਣੀ ਬਿ
 ਤ ਦੇ ਜੋਸਾ ਖੀਹੁੰਦੇਹੈ ॥ ਨਿਸ਼ੇਚੰਦਨ ਬਿਤ ਛੇਤੀ ਦੇਵੇਹੈ ਨਿ
 ਸ਼ੇਚੰਦਨ ॥ ਭੀਕਰ ਲਿਆਣਹੈ ਇਜਾਦਾਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ

ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸੀ ਗਿਕਰ ਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਹੁ ਕੁ ਮਗਤਿ ਦਿਚਿ
ਭੀਖਣੁ ਨਹੀਂ ਦਾ ਪਉੜੀ ਯਾਰ ਵੀ ਚੁਰਮੁਖਿ ਇਕੋ
ਹ ਪਉੜੀ ਮਾਂਗਰ ਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਨਿਜ ਪਾਰਿ ਹੋਈ ਸਾ
ਧ ਸੀ ਗਤਿ ਹੋ ਸਹ ਜਿ ਪਰ ਸਿਮਰਣ ਦਰਸ ਪਰ ਸੁਗ
ਣ ਗੋਈ ਲੋਹਾ ਸੁਇ ਨ ਹੋਇ ਕੋ ਸੁਇ ਨਿਮਹੁ ਸੁਇ ਨ
ਜਿ ਓਹੁ ਦਿਲੋਈ ਚੰਦਨ ਬੋਹੇ ਨਿਮਵਣ ਨਿਮਹੁ ਚੰ
ਦਨ ਬਿਰਖ ਪਲੋਈ ਗੰਗਾ ਦਕ ਚਰਣੇ ਦਕ ਹੁਗੰਗ
ਇਕ ਮਲਿ ਗੰਗਾ ਹੋਈ ਕਾਰਾ ਹੁਹੀ ਸੁ ਵੇਸਹੁਇ

ਹੀਸਹੁਪਰਮਹਿਸਵਿਰਲੇਈ ਗੁਰਮੁਖਿਵੇਸੀਪਰਮ ੨੬
 ਹੀਸੁਸਚੁਕੁਨੀਰਖੀਰਵਿਲੇਈ ਗੁਰਚੇਲਾਚੇਲਾ
 ਗੁਰਹੋਈ ੧੧ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਵੀਹਾਂਬਿਦੀਆਂ
 ਤੇਤ੍ਰੀਮਾਇਆਦੀਗਿਣਤੀਹੋਤ੍ਰਿਗੁਣਾਂਦਾਵਰ
 ਤਾਰਾਜੋਹੋਸੇਵੀਹਵਿਸਵੇਬਹੁਤੁਹੋਤੋਚੇਥੇਗੁਣ
 ਵਿਚਿਗੁਰੂਕੋਸਿਖਵਿਰਲੇਵਰਤਦੇਹੋਨਿ ਤੇਗੁਣ
 ਕੇਹਰੇਹੋਨਿ ਜਾਰਤਜੁਹੋਸੇਸਾਤਕੀਗੁਣਹੋਅਰ
 ਸੁਪਨਜੁਹੋਸੇਰਾਜਸਗੁਣਹੋਅਰਸਖੇਪਤਿਜੁਹੋਸੇ

ਤਾਮਸਗਣਹੈ॥ ਅਰਸਮਧਜੁਹੈ॥ ਤਿਨਹੀ॥ ਬਿਵਸਥਾ
ਵਿਚਿਜੁਤੇਰਹਿਣਾ॥ ਸਮਾਧਜੁਹੈ॥ ਸੋਤਰੀਅਹੈ॥ ਸੋਗ
ਰਮੁਖਿਸਦਾਸਮਾਧਿ॥ ਵਿਚਿਰਹਿਦੇ॥ ਨਿਜੇਗੀਅੰ
ਦੀ॥ ਹਠਸਮਾਧਿਹੈ॥ ਜੇਇੰਦੀ॥ ਅਤੇਵਸਨਰਕਦੇ॥ ਨਿ
ਤਾਸਮਾਧਹੁਦੀਹੈ॥ ਪਰਜੇਓਤਰਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਇੰਦੀਅੰ
ਦੇਰਸਵਿਚਿਪਰਚਿਜਾਂਦੇ॥ ਨਿਤੁਸਿਖਾਂਸਹਜਸ
ਮਾਧਿਹੈ॥ ਅਠੇਪਹਰਓਨਾਦੇਕਥਾਕੀਰਤਨਬਾਣੀ
ਵਿਚਿਗੁਜਰਦੇ॥ ਨਿਓਨਾਦੇਸ੍ਵਾਸਬਿਰਥਾਨਹੀ

ਜਾਂਦੇ ਓਹੁ ਇਕੀਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵਰਤਦੇ ਹੋ ਨਿ ਓਨ ਦ ॥ ੩॥
ਜੇ ਚਰਣੇ ਦਕਸਿਖ ਪੀਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋਭੀ ਰੀਗਾ ਦੇ ਸਮਾ
ਨ ਜਗਤ ਨੁਪਾਵਿ ਤਕਰਨਿ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਕ
ਗਹੀ ਸਾਂਦੀ ਸੀਗਤਿ ਮਿਲਿਕੈ ਮੋਤੀ ਨਹੀ ਚਗਦੇ ਤੇ ਨੀ
ਰਖੀਰ ਨੁਨਿ ਰਲਾ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਾ
ਧ ਸੀਗਤਿ ਕੀਤਿ ਆਨ ਲੇ ਸਬਾ ਦਿਕੁ ਪਿਸ਼ਤੀ ਆਂਦਾ
ਅਹੁ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਸਚੁ ਸੁਠ ਦਾ ਨਿਰ ਨਉ ਹੁੰਦਾ ਹੋ
ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੁਪਾਵਿ ਹੋਇ ਕੋ ਹੋਰ ਨ

ਦੇਓਧਾਰਕਰਨਿਜੋਗਹਿਦੇਹੈਨਿਪਉਤ੍ਰਬਾਰਵੀ॥੧॥
 ਕਛੁਬੋਚਾਨਦੀਵਿਚਿਗਾਰਸਿਖਲਹਰਿਨਭਉਜਲਿ
 ਵਿਆਪੋਕੁਜਬਚਾਲੈਉਤ੍ਰਿਰੇਸੁਨਿਸਮਾਧਿਅਗਾਧਿ
 ਨਜਾਪੋਹੀਸਵੀਸਹੈਮਾਨਸਰਸਹਜਿਸੋਰਵਰਵਡਪਰ
 ਤਾਪੋਬੋਤਕਬੋਚਾਕੋਇਲੈਨਿਦਨਿਦਨੁਵਸੁਦੇਵਮਿ
 ਲਾਪੋਗਵਿਸਸਿਚਕਵੀਤਿਚੋਕੋਰਸਿਵਸਕਤੀਲਿ
 ਪਵਰੈਸਗਾਪੋਮਨਲਪੰਖਬਚਾਮਿਲੈਨਿਰਾਧਾ
 ਰਹੈਇਸਮਝੈਆਪੋਗਾਰਸਿਖਸਿਧਿਮਿਲਾਵਡੁ॥੩॥

ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਰਚਾਇ ਪਛਾਪੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ
 ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥ ੧੨ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜੈਸੇ ਕਛੁ ਬਚੇ ਨੂਰੁ
 ਤੀਵਿਚਿ ਪਰਪੱਕ ਕਰਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਲੈਆ ਵਦਾਹੈ ॥ ਤੇ
 ਭਉ ਜਲਦੀ ਲਹ ਰਿਉ ਸਨੂ ਨਹੀ ਵਿਆਪਦੀ ॥ ਤੇ ਕੋ
 ਜਬ ਚੇਨੁ ਆਪਣੇ ਸਿਮਰਣ ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਰਪੱਕ ਕਰਿ ਕੋ
 ਅਕਾਸ ਵਿਚਿ ਲੈਉ ਤਦੀਹੈ ਬਤਕ ਬਚੇਨੁ ਨਦੀ ਵਿਚ
 ਲੈਤ ਰਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਕੋ ਇਲ ਬਚੇਨੁ ਕਾਂਵਣੀ ਦੇ ਅਲੁਣੇ ਵਿ
 ਚੈ ਕਾਢੇ ਕੋ ਅੰਬਾ ਦੇ ਬਿਰਖਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ

ਸਨਮਹਾਂਰਾਜਜੀਨਿਦਦੇਘਰਿਵਸਿਕੇਆਪਨੁਗੋਪਕ
ਹਾਂਵਦੇਸਿਨਿਜਿਸਦੇਲੇਵਸਦੇਵਦਾਮਿਲਾਪੁਰੋਇਆ
ਫੇਰਿਖਤੀਧਰਮਕਾਰਿਕੋਗੋਪਾਨੁਲਾਮਿਲੇਤੈਸੇਗੁਰੂ
ਕੋਸਿਖਸਿਖਾਨੁਸਬਦਿਦੀਸੋਈਦੋਕੋਆਤਮਾਗਿਆਨੁ
ਕਾਰਿਕੋਧਰਪਕੁਕਾਰਿਦੇਹੈਨਿਦੇਹਾਮਭਿਮਾਨਭਿਨਾ
ਦਾਮਿਦਿਜਾਂਦਾਹੈਤੇਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਇਕੋਵਿਚ
ਰਦੇਹੈਨਿਘਆਪਣੀਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਾਰਿਕੋਵੰਤਿ
ਖਾਂਦੇਹੈਨਿਤੇਦੇਹਿਮਭਿਮਾਨਨੂਛੋਡਿਕੋਨਿਮਾਣਹੈ

ਇਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ ਤੇਫੇਰਿਕਦੇ ਅਗਿਆਨਦੀਕਿਰਿ
 ਆਨਹੀਕਰਦੇ ਫੇਰਿਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਸੇਗਿ
 ਆਨਵਾਨਜੇਜੀਵਨੁਮਕਤਿ ਹੈ ਇਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ
 ਸੋ ਅਗਲਿਅੰਜੁਗਾਂਦਿਚਿਹੈਸਨਿ ਹੁਣਤਾਂਕੋਈਨ
 ਦਰਿਨਹੀਅੰਦ੍ਰਦੇ ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਬਚਨੁਕ
 ਤਾਜਿਵੇਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈ ਤਿਵੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸ
 ਥੀਸਿਖਾਂਪੁਛੁਆਸੀ ਜੋਕਲਿਨੁਗਾਂਦਿਚਿਤਾਂਏਡੇਤ
 ਪਭੀਨਹੀਸਾਧੇਜਾਂਦੇ ਏਡੇਜੋਗਭੀਨਹੀਹੈਇਸਕਦੇ

ਏਤੇ ਜਗਿ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਦੇ ॥ ਅਜੇ ਹੋਇ ਬੇਬੇ ਕਵਨ
ਭਗਤਿ ਕਲਜੁ ਗਾਇ ਚਿਤਾਂ ਵਰਲਭ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਰਾਈ
ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਕਿਸੇ
ਦੇ ਸਾਇ ਚਿਸਾ ਪਪਰਾ ਹੁਣਾ ਜਾਦਾ ਹੋ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਵਰੀ
ਸੇਵਾ ਟਹਲਿ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾਰਿ ਕਰੀ ਦੀ ਹੋਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰ
ਨਿ ਹੋਦਾ ਹੋ ॥ ਪਰ ਜੇ ਅੰਨਿ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਪਰਾਹੁਣ ਨ ਪ੍ਰ
ਸਾਇ ਪਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ਦੇ ਨਲਿ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀ ਹੋਤਾਂ
ਓਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਦਾ ਹੋ ॥ ਜੁਇ ਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਕਈ ਕਿ

ਸੇਦੀਸੇਵੀਨਹੀਸੀਕਰਦਾਤੇਇਸਅਸਾਡੀਦਹਲਿਕੀ ੩੩
ਤੀਹੈਅਸੀਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੈਤੇਸੇਹੋਰਨਜਗਾਵਿਚ
ਜਗਹੋਮਤਪ੍ਰਯੋਗਸਭਕਰਮਹੋਇਸਕਦੇਸਿਨਿ
ਤਕਈਹਜਗਬਰਸਤਕਜਗਤੇਤਪਤੇਹੋਮਤੇਪ੍ਰਜਾ
ਕਰਦੇਸਿਨਿਤਭਗਵਾਨਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦਾਸੀਤੇਇਸ
ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਿਯੋਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੋਤੇਵੇ
ਤ੍ਰਿਪਾਵਦੇਹੈਨਿਤੇਗਿਆਨਅਗਨਿਕਾਰਿਕੋਜਿਨੇ
ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਦਗਧਕੀਤਾਹੈਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਵ

ਲਿਦਰਿਜੰਦੇਹੈਨਿ ਤੇਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਿਤੇਦ੍ਰਿੜਪਰ
ਤੀਤਿਰਖਦੇਹੈਨਿ ਤੇਓਨਨੁਵਾਹਗੁਰੂਤੁਰਤਹੀਆਪ
ਣੀਪ੍ਰਮਾਭਗਤਿਦੇਕੋਓਧਾਰਕਾਰਿਲੈਦਾਹੈਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਦਾਅਵਤਾਰਜਗਤਿਦੇਓਧਾਰਵਾਸੇਤੇਹੋਇ
ਆਹੈਜੇਹਤੇਤਾਰਖੀਸੁਰਖਨੀਸੁਰਗਸਦਾਕਾਰਿਕੋ
ਓਧਾਰਕੀਤਿਹੈਨਿਓਨਦੀਤਾਸਿਖਆਗਿਣੀਨਹੀ
ਜਾਂਦੀਅਰਾਜਿਤਨੇਸਿਖਾਂਦਾਓਧਾਰਹੁਆਹੈਤੇਓਨ
ਦੇਪਿਛੇਸਭਦੇਸਦਾਓਧਾਰਹੋਇਆਹੈਓਹੁਭੀਸਭੇ

ਨਹੀਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਪਰਜੇਹਰੇ ਮੇਰੇ ਸਮਝਣਵੇਚਿਆਂ
 ਵਦੋਹੈ ਨਿਤਿ ਨਾਂਦੇ ਨਾਂਉ ਥਾਂਉ ਮੇਰੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਕੈ
 ਸੁਣਾਂ ਵਦਾਹਾਂ ਪਉ ਵੀਤੇ ਰਵੀ ਤਾਰੂ ਪੈਪਦਤਾਰਿਆ
 ਗਾਰੁ ਖਿਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਉਦਾਸੀ ਮੁਲਾਕੀ ਵੁਵਖ
 ਟੀਐ ਚਲਤੁ ਅਚਰਜ ਲਭਤਿ ਗਾਰਦਾਸੀ ਪਰਬ
 ਖੇਡਾਸੇ ਇਰੀ ਚਰਨ ਸਰਣ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੀ ਭੁਲ
 ਰਬਾ ਬੁਢ ਜਾਂਇਦਾ ਮਜਲ ਸਮਰਦਾ ਨਾਮੀ ਗਾਸੀ ਪਰ
 ਥੀ ਮਲ ਸਹਗ ਲੁਲ ਲਾਰਾਂ ਮਾਡਿ ਡੀਭ ਗਤਾ ਮਭਿਆ

ਸੀ॥ ਦੋਲਤਿਖਾਂ ਲੋਦੀਭੁਲਹੋ॥ ਜਿੰਦਪੀਰਾਮ ਬਿਨਸੀ॥
ਸਨਮੁਖਿਕਾ ਲੁਆਸਧਾਰਗੁਰਬਾਣੀਦਰਗਹਸਾਬਸੀ॥
ਮਾਲੇਮਾਂਗਾਂਸਿੱਖਦੁਇਗੁਰਬਾਣੀਰਸਰਸਕਾਬਿਲਾ
ਸੀ॥ ਗੁਰਮਤਿਭਾਉਭਗਤਿਪਰਗਾਸੀ॥ ੧੩॥ ਤਿਸਦਾ
ਵੀਚਾਰਾਸਾਖੀਪਹਿਲੀਚਲੀ॥ ਤਾਰੂਪੋਪਦਸਿਖਪ
ਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੂਮਾਲਿਮਾਹੈ॥ ਬਰਸਾਂਦਸਾਂਦੀ
ਮਾਰਜਾਉਸਦੀਹੈ॥ ਸੀ॥ ਗੁਰਸਾਹਿਬਦੇਦਰਸਨੁਅੰ
ਇਅਮਾਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਮਸ੍ਤਾਜ਼ਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜ

ਮੇਸੁਆਮਾਹੈਜੋਸੰਤਾਨੁਮਿਲਦਾਹੈਤਿਸਨੁਸਾਂਤਿਪ੍ਰਾਪ ੩੫
ਤਿਹੰਦੀਹੈਮੇਭੀਤਸਾਡੀਸਰਗਿਆਇਮਾਹਾਂਤਾਸ
ਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਤਾਰੂਅਜੇਤੇਗੀਛੋਟੀਅਵਸ
ਥਾਹੈਤੁਹੁਆਪਣੇਘਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਮਾਣਿ
ਆਤੈਨੇਪਰਮੇਸਰਦੇਪਾਵਣੇਦੀਗਲਿਕਿਥੇਜਾ
ਤੀਹੈਤਾਅਗੰਓਹੁਬੇਲਿਆਜੇਜੀਮੇਰੀਮਾਈਅ
ਗਨਿਜਲਾਵਣਲਗੀਸੀਜਾਪਹਿਲੇਨਕੀਅੰਲ
ਕਵੀਆਨੁਮਗਨਿਲਗੀਤਾਪਛੋਵਡੀਅੰਭੀਬਲੀ

ਮਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਿਆ ਇਸ ਮਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਧੰਨ ਮਨਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ। ਕਿਜਾ ਟੀਕਾ ਹੋ ਜੋ ਛੋਟੇ ਨਹੀਂ ਮ
 ਗਦੀ ਮੇਰੇ ਮਾਏ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤ
 ਭੂਤ ਕਲ ਤਾਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਕੇ
 ਵੀ ਭੀਖਾ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਜੋ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ਮਾਏ ਸੁਖ ਹਰ
 ਰੂਪ ਪਣਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਮਾਏ ਤਾਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਪਣਾ।
 ਮਨ ਰਾਗਾ ਵੇਖਈ ਸੁ ਕਰਣਾ। ਇਕ ਰਾਜੇ ਫਦਕਿ

ਧ

ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਇਕ ਸਦਿ ਵਾਰ ਵਿਚਿ ਮੂਰ ੩੬
ਤਾਂ ਸੂਰ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜੜੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨਾਨੇ
ਦੁਜੀ ਵਿਵਾਰ ਪਾਇ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਤੀ ਸਭੇ ਮੂਰ ਤਾਂ ਓ
ਸੋ ਵਿਚਿ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਸੁਧਾ ਵਿਚਿ
ਸਭੇ ਗੁਣ ਭਾਸਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਭਾਈ ਤਾਰੂ
ਵਰਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭਜ ਨੁਕਰੇ
ਆਇਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਰਨਿ ਤਾਂ ਨਾਲਿ
ਜਾਇ ਕੋ ਪਹੁਚਾਇਆ ਵੇ ਸਭ ਨਾਲਿ ਭਾਉ ਭ

ਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਉਪਾਰਾਇ ਸੇਤੁ ਰਾਹੋਇ ॥ १ ॥
ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ॥ ਖੁਲਾ ਕੀ ਵਭੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਸੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮ ਲਿਖਾ ਸੀ ॥ ਉਸਨੇ
ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਬਚਨੁ ਹੀ ॥ ਏਹਾ ਮਾਰੈ ॥ ਚੰਚਲ ਚਾਇ
ਨ ਜਾਇ ॥ ਤਮਾਸੇ ॥ ਜੁਏ ਜਾਇ ॥ ਨਖੇਲੈ ਪਾਸੇ ॥ ਇਸਦ
ਕੀਵੀ ਚਾਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੀ ॥ ਇਸਾ ਜੋ ਮਗਲੇ ਜੁਗ
ਵਿਚਿ ਜੁਆਰਾ ਜੇਵੇ ਗਾਰਿਕੇ ॥ ਖੇਲ ਦੇਸਨਿ ॥ ਤੇਸੀ
ਲਾਚਾਰ ਤੇਵੇਸਵਾ ॥ ਆਦਿ ਕਦਾ ਕੇਤ ਕਦੇ ਖਦੇਸਨਿ

ਤੇ ਹੁਣ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚਿ ਮੁਜਾਦਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ३१
ਠਹਿਰਾਈ ਹੋ। ਜੋ ਜਾਮੇ ਕਰਿ ਵਡੀਆਂ ਅਪਦਾ ਹੋਈ
ਆਹੋ ਨਿ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੁਆ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਤਿਅ
ਗੁਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਗਾਰ ਦੇ ਵਰੁਪ ਕਰਿ ਕੋ ਜਾਣੇ।
ਤੇ ਸਬਦਿ ਨਾਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ। ਗੁਗਾਪਾਇ ਕੋ ਸਬਦ
ਨੂਗਾਵੇ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਤਨ
ਮਨੁ ਧਨ ਕਰਿ ਕੋਰੀਝਾਵੇ। ਕਈ ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਮਾਵ
ਨਿ ਕਈ ਗਤੀਆਵ ਨਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਲੋਕੁ ਵਾ ਲੇਨੁ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੀਝਿ ਨਾਲਿ ਖਵਾਏ ਬਸਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾ
ਲੇ ਨੂ ਬਸਤਰ ਦੇਵੈ ਇਕ ਠਾਗੀ ਸੀਓ ਹੁਸ ਬਦਿ ਬਾ
ਣੀ ਬਹੁਤੀ ਕੀ ਠਕ ਰਿਕੋ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿਗਾਇਆ ਮੁ
ਲੇ ਉਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਿਕੀਤੀ ਰਾਤ ਨੂ ਮੁਲੇ
ਦੀ ਸਿਖਣੀਆ ਪਟੇ ਕੁ ਖਟ ਲਾਹਿਕੇ ਮਾਲੇ ਦੇਵਿ
ਚਿਤ ਬਾਰਖਿ ਕੈ ਸੰਗੀ ਤੇ ਮੁਲਾ ਭੀ ਸੰਗ ਹਿਅਾ
ਤਾ ਠਗਾਓ ਠੀਕੇ ਰਬਾ ਭੂਖਣਾ ਦਾ ਲੈਕੇ ਓਠਿ ਚਾਲਿ
ਆਹਵੇ ਲੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੂਤਾਲ ਲ

ਗਾਹੋਇਆਸੀ ਤੇਤਾਲੀਖੁਲੇਦੇਪਾਸਿਹੈਸੀ। ਜੇ ੩੮
ਓਥੋਫੇਰਿਆਇਆਤਡਬਾਬਾਹਰਿਹੀਛਡਿਆ
ਇਆ। ਤੇਖੁਲੇਨੂਕਾਹਿਆਮੇਨਰਮਣਾਮਾਇਅਮ
ਹੈ। ਮੇਨੂਕੇਜੀਦੇਹੋਤਾਂਖੁਲੇਕਾਹਿਆਬਾਹਰਿਨਾ
ਜਾਵਹੁਏਥੇਹੀਰਮਣੇਫੇਰੇਮੇਤਸਾਡਾਰਮਣਾਸੁ
ਇਘਤਾਂਗਾ। ਨਾਲੇਤਸਾਨੂਇਸਨਾਨਕਰਾਵਾਂਗਾ।
ਤਾਂਓਸੁਆਖਿਆਮੇਨੂਜਰੂਰਕੇਜੀਦੇਹੋਤਾਂਖੁਲੇ
ਨਾਲੇਹੋਇਕੇਤਾਲੀਖੁਲਿਆ। ਤਾਂਓਹੁਡਬਾਲੈਕੈ

ਜੇਤਰਿਅਤਾਉਸਦੇਬਗਾਲਿਖੀਡਬਾਦਹਿਪਇ
ਅੰਤਾਂਮੁਲੇਉਸਨੂਫਾਰਿਡਬਉਨਾਇਤਾਤੋਭੁ
ਲਾਪੁਹੋਇਅਤਾਂਮੁਲੇਦੀਸਿਖਣੀਉਠੀਤਾਂਵੇਖੇਤੰ
ਭੁਖਣਾਦਾਡਬਾਹੋਨਹੀਤਾਂਓਹੁਮੁਲੇਨੂਲਗੀਪੁਛ
ਣਤਾਂਮੁਲੇਆਖਿਆਗਤੀਚੋਰਅਸਾਡੇਪਾਰਿਪ
ਇਆਸੀਓਹੁਭੁਖਣਲੇਗਾਇਅਹੋਤੇਸਿਖਸਰ
ਸੀਦਾਹੋਇਕੋਉਠੀਗਾਇਅਹੋਜੇਮਤਮੇਨੂਬਦ
ਨਵੀਹੋਦੀਹੋਵੇਤਾਂਉਸਇਸਤੀਨੂਹੋਰਭੁਖਣ

ਪੜ੍ਹਾਇਵਿਤੇ। ਸਾਹਿਬ ਮੁਲੇਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਏ। ਤੁਧੁ ਮੇਰਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਦੁਕਿ ਮਾਰੈ। ਤੇਰਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਗ
ਰੁਦ ਕੇਰਾ। ਤੁਸਾ ਸਬਦ ਨੂ ਤੇਰਾ ਬੁਨੁ ਇਕੁ ਰੁਪ ਜਾਨ
ਣਾ। ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦਾਰਿ ਦੇ ਜਾਣ ਕੋ ਸੁਵਨ ਮੰ
ਨ ਨ ਕਰਨਾ। ਤੇਰਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚ
ਲੀ। ਪਰਥਾ ਤੇ ਖੇਡਾ ਸੋਇਰੀ ਜਾਤਿ ਦੇ ਖੜੀ ਹੋ ਸਨਿ
ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਮਾਏ। ਮ
ਗੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਵਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਗਾ ਰੁਕੇ

੩੯

ਬ

ਹਜੁਰਾਮਾਇਬੈਠਾਦੇਨੇਦਾਮਨੁਇਕਾਗਰਹੋਇਰ
ਇਆਸਤਿਗਾਰਾਬਚਨੁਕੀਤਾਜਿਸਕਾਮਨਵਸ
ਤੇਤਸੀਆਏਹੋਸੇਮੀਗਾਓਨਾਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਗ
ਗੀਨਿਵਾਜਾਮਸਾਂਨੁਮਾਪੁਣਿਆਮਾਂਚਰਨਾਂਦੀਸਰਨਿ
ਮਾਏਯਾਤੇਏਹਿਦਾਨੁਦਿਚੇਜਜਗਤਿਨੁਮਸਾਰਜਾ
ਣਕੇਮਸੀਮੀਗੀਏਕਛੁਨਹੀ॥ ਬਚਨੁਹੈਮਾਮਣਮੰ
ਗਿਆਦਾਨੁਦੀਜੇਮੇਰਦਾਤੇਤੇਰੀਭਗਤਿਭਰੇਭੀ
ਡਾਰਾਤੇਰੀਭਗਤਿਦੇਭੀਡਾਰਤਾਨਿਖੁਦਦੇਨਹੀ॥

ਅਗੇ ਭੀ ਸਿਖ ਖਾਇ ਅਪਾਏ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਹੁਣਿ ਭੀ ਖਾਂਦੇ
 ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖਾਵ ਨਗੇ ਅਸਾਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿ
 ਚੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਸਾਨੁ ਮਿਠਾ ਲਗੇ ਤੇ ਹੋਰਿ ਮੰਗ
 ਲੇ ਦੀ ਅਸਾਨਿ ਵਰਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨਿ ਰ
 ਹੀਏ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਸਾਨੁ ਭੇਚਰਨੁ ਸਾਧ ਸਿੰਗਾ ਤਿਵਿ
 ਚਿ ਸਦਾ ਰਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ
 ਧਰਮਾ ਲਾਭੁ ਇਵੇ ਲੇਵਾ ਰਿਜਾਵਣਾ ਤੇ ਸਿਤਾਵਿ
 ਚਿ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਵਿ ਚਿ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰਵਿ ਚਿ ਭੇਦੁ ਨਹੀ

ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਮਥਿਤਾਂ ਸਿਖਾ ॥
ਨਾਲਿ ਵੀਡੁ ਖਾਵਣਾ ਤੁਸੀ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ
ਸਰਨਿ ਹੋ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਸਰਗਾਣ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਸਬਦ
ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਹੋ ॥ ਨਿਰਗਾਣ ਰੂਪ ਹੋ ਸਰੀਰ ਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਗੇ ਤਾਫੇ ਰਿਭੀ ਵਿਛੁੜੇਗੇ ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਗੇ ਤਾਫੇ ਰਿਗੀ ਨਿਵਿਛੁੜੇਗੇ ਨਹੀ ॥ ੩ ॥ ਸਾਖੀ
ਹੋ ਰਚਲੀ ਏਕ ਸਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਨਕ ਜੀਗਾਇਓ ਭੁਏ
ਦੀ ਤਿਲ ਵੇਰੀ ਬੈਠ ਸਾਨੇ ਤੇ ਇਕ ਰੂਪ ਮਾਇ ॥

ਕੇਰ ਬਾਬੁ ਵਜਾਇਆ ਤੇਰਾ ਗਾਮ ਲਾਪਸਾ
 ਤਿਸ ਦਾਰਾ ਗੁਸਟਿ ਕੇ ਮਨੁ ਇਕ ਗਰਹੇਇਆ
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਦਾਨਾ ਮੀਰਾ ਸੀ ਲੋਕ
 ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਬਾਚ ਨਹੈਇਆ ਤੇਰ ਬਾਬੁ ਭਲਵਜ
 ਇਦਾਹੈ ਤੇਤੈ ਨੂਰ ਗਾਦੀ ਭਲੈ ਸੋਈ ਹੈ ਪਰਜੇ
 ਤੇਰ ਬਾਬੁ ਵਜਾਵੈ ਤੇ ਮਸਾ ਡਾਸਿ ਗਕਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਰਾ
 ਗਾਸ ਬਦੁਪਾਇ ਕੇ ਗਾਵੈ ਤਾਂ ਮਸੀ ਤੇਰਾ ਦੀਨ

ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਿ ਓਧਾਰ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਅਖਿ
ਅਜੀਅ ਸੀਧਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂਰ ਗੁਸਟਾਇ ਕੋ ਚਰਿਏ
ਸੋ ਲਿਅਾਂ ਵਨੇ ਹਾਂ। ਅਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚਿ
ਠਿਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰ ਦੇਹਾਂ। ਤੇ ਪੰਜ
ਵੇਲੇ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹ ਦੇਹਾਂ। ਤੇ ਤੀਹ ਰੋਜੇ ਰਖ ਦੇਹਾਂ।
ਰਮਜਾਨ ਨੂ ਅਸਾਡਾ ਦਿਨ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਦਾਸੀ ਕੀਤੀ ਚਾਹਦਾ ਹੈਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਲਗਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਕੁਝ ਥੀ ਹੈ। ਨਿਸ਼ੇ ਤਾਂ

ਕੁਖਨਾ ਲਿਖ ਰਿਜਾਵ ਨਿਗਾ ਤੇ ਮਰੋ ਨਿਵਾ
 ਜੋਰ ਜਾਨਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਦੀ ਨਭੀ ਤੇ ਦਨੀ ਮਾਭੀ ਮ
 ਸਾਡਾ ਏਵੇ ਜਾਵੇ ਗਾ ਤੁਸੀਓ ਪਾਰ ਕਿਸਤ ਰੰਕਰੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਦਾ ਨਿਮਾਤੁ
 ਦਿਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਾਹਿ ਦੀ ਪਾਲਨ
 ਈ ਸਰਕਰ ਦਾ ਹੈ ਕੇਤੂ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਏਹਾ ਦਿਵਾ
 ਨਿਮਾਦੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ਜੋਤੈ ਅਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੀਦੇ
 ਬੀਅੰਦਾ ਭਾਰੁ ਚਕਿਲੀਤਾ ਹੈ ਨਹੀਤਾਂ ਸਭ ਨਜੀ

ਮਾਈ ਪਾਲਨਾ ਮਾਪ ਵਰਗੁ ਰੁਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ
ਤੁਧੁ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨਦ
ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਪ ਦੇਖਾ ਨਿਮਾਜ ਤੇ ਰੋਜੇ ਦਾ ਮ
ਰਬੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤ ਨੇ ਵੇਲੇ ਏਹਿ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜਾ
ਜਗਾਤਿ ਵਿਚਿ ਮਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰੇ ਓਸ ਭੁਮਾ ਮਾਪਿ
ਮਾਜੀ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਮਰਬੁ ਤਾਂ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ
ਪਰ ਇਤਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਨਿਮਾਜ ਨਿ
ਤਾ ਮਾਵਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ ਦਾ ਰੋਜੇ

ਨਿਤ ਵਰਸ ਦੇ ਵਰਸ ਜਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਵ ਦੇਹੈ ਨਿ। 3
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਹਰਸ ਦੇ ਲੇਨਿ ਆਜਿ ਤੇਰੇ ਜੇ ਕਿ ਬੇਰ
 ਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚਿਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇਖ
 ਰਿਸਦਾਰ ਹਵੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਖੁ ਦਾਇਦੁ ।
 ਪਰ ਕੇਨੁ ਹੋਐ ਚਿਹੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਤਾਂ ਡਿਠਾਨਹੀ ।
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਰਸਿਤਾਂ ਦਾ ।
 ਚਿਦਾਹੈ ਤੇ ਸੀਤ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਵਸ ਦੇਹੈ ਨ
 ਜੋ ਸੁਸੁਸੁਸ ਵਾਹੁ ਰਾਕੁ ਨਾਮੁ ਜਪ ਦੇਹੈ ਨਿਸ

ਦਾਨਿਮਾਜਥਨਾਦੇਰਿਦੇਵਿਚਿਵਸਦੀਹੈ ਤੇਪੰਜ
ਵੇਲੇਜਗਤਵਿਚਿਅੰਦਦੀਹੈ ਤੇਸੀਤਜੇਸਿਜ
ਮੁਨਾਲਿਸਦਾਮਹਾਰੁਕਰਦੇਹੈ ਨਸਦਾਰਜੇਓ
ਨਾਦੇਪਾਰਿਗਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇਇਕਮਹੀਨਾਜਗ
ਤਵਿਚਿਅੰਦਦੇਹੈਨਿ ਜੇਸੀਤਾਦਾਸਿਗੁਕਰਦੇਹੈ
ਨਿ ਥਨਾਨੁਜੇਸੀਜਮੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦਾਹੈ ਥਨਾਨੁਭੀ
ਸਦਾਨਿਮਾਜਰੇ ਜੇਦਾਫਲੁਹੈਦਾਹੈ ਤਾਂਅਗੋਂ
ਓਸੁਭੁਮਕਾਹਿਅਜੀਤਸਾਜੇਨਿਮਾਜਰੇਜੇਦਾਮ

ਰਬੁ ਕਹਿ ਆਸੀ ਸੋਭੀ ਅਸਾਨੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ
 ਸੁਣਾਵਹੁ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣੁ ਦਾਨਿ
 ਆਜਿ ਸਸਮੇ ਮਹਾਂ ਪਰਲੈ ਹੋਵੈ ਗੀਤਾ ਸਭੁ ਜੀ
 ਵਖ ਤੁਕੀ ਚਨਿਗੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਪੁਛਾ ਨਿਗੇ
 ਤੁਸਾਨੁ ਜੁ ਮਾਨੁ ਖਾਜਨ ਮੁਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦ
 ਰਬੁ ਦਿਤੇ ਸਿਨਿ ਚੈਵੀ ਹਜਾਰ ਸ੍ਰਸਤੁ ਸਾਡਾ ਨਿ
 ਤੁਅਜਾਣੀ ਜਾਦਾ ਸੀ ਤੁਸਾ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਭੁਜਨੁ
 ਕਿਉ ਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਰੋਗਾ ਵਿਦਦੀ ਨ ਮਿਤਿ

ਕਿਉ ਨ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਾਮਣੇ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਗੋਪ
ਛੋਤਾ ਵਹੁ ਗੋ ਤੇ ਹਾਥਿ ਦੇ ਨ ਕਮਰ ਤੇ ਰਖ ਕੈ ਖੜੇ ਰ
ਹੋ ਗੋ ਤਾਂ ਫਰੇ ਸਤਿ ਮਾਨੁ ਮਾਰਿ ਮਾਹੋਈ ਏਨਾਨ
ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਾਰੀ ਦੇਹੋ ਏਰੇ ਡੁਆਂ ਉਤੇ ਡਿਗਿ ਪਵੈ
ਗੋ ਤਾਂ ਫਰੇ ਸਤਿ ਮਾਨੁ ਮਾਰਿ ਮਾਹੋ ਵੇਗੀ ਫਿਰਿ
ਓਹੁ ਮਾਰ ਨ ਲਗਾ ਨਿਰੇ ਗੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਨੇ
ਡਿਗਿ ਪਵੈ ਗੋ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਰਿ ਕੈ ਉਠਾਇ ਖੜਕ
ਚਨਿ ਗੋ ਫਿਰਿ ਪੁਛ ਨਿਰੇ ਗੋ ਤੁਸੀ ਮਾਰ ਜਾ ਬਿਰ

ਥੀ ਕਿਉਰਾਵਾਈ ਜਦਦਇਤਿ ਨਿਵੇਰੀ ਮਾਰਿਕੈ
 ਉਠਾਈ ਓਗੇਤਾ ਤੁਸੀ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੇਗਾ ਓਥੇਉ
 ਰਪੀਰ ਮੁਰਸਦੇ ਪੈਕੈ ਬਰਖਤੁ ਤੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ
 ਓਨਦੇ ਮਰੇਗੇ ਤੁਸੀ ਬੇ ਨਤੀ ਕਰੇਗੇ ਜੇ ਮਸੀਤੁ ਸਡੇ
 ਸਿਖ ਮੁਰੀ ਦੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਮਸਾ ਨੁਛਡਾ ਵਹੁ
 ਤਾਂ ਮਰੇਗੇ ਰਾਹ ਪੀਰਾ ਮਾਖ ਨਿਰੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਲੇਤੁ ਸਡੇ
 ਸਰੀਰ ਮਰੇਗੇ ਹੋਸ ਨਿਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਮਸੀ ਪੁਕਾਰਿਕੈ
 ਕਹਦੇ ਸਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਹੁ

ਰਮੇਸਰੁ ਨ ਮਿਤਿ ਦਾ ਨ ਦੇਵਹੁ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ
ਉਸਵੇ ਲੇ ਮਸਾਡਾ ਕਹਿ ਮਾਮਨ ਦੇ ਨਹੀ ਸੋ ਤੇ ਮਾ
ਪਇਆ ਕਰੇ ਬੀ ਮਾਨੁ ਮਿਤ ਜਾਣ ਦੇ ਸੇ ਹੁਣ ਭੀ
ਓਨ ਨਹੀ ਮਾਖੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਬਾਏ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬਗੇ ਓਥੇ
ਕਰੇ ਬੀ ਮਾਰੀ ਦੇ ਹੋਵੁ ਨਿਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਾਖ ਨਿਗਾ ਮ
ਸੀ ਮਾਪਇਆ ਕਰਮਾਂ ਨੂਪ ਕਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀ
ਦੁਹੀ ਪਾਸ ਓਨਿਗਾ ਸੋਹੇ ਏਕੋ ਫਿਰਿ ਮਹਾਂਗਾ ਜਦੇ
ਮਰੇ ਹਥਿ ਮਰੇ ਗੇ ਜੋ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮਸਾਨੂ ਬਖਸਾ

ਜਿਵੇਚੋਰਨੂਪਕਤਿਕੋਮਨੇਗੀਕੋਠੀਵਿਚਿਪਾਇ ॥੬॥
ਦੇਈਦਾਹੈਤੋਇਕਵੇਲੇਕੁਝਖਾਵਣਨੁਦੇਈਦਾਹੈ
ਅਤਿਵੇਤੁਸਾਥੀਰੋਜੇਬਤਕਰਾਈਆਨੇਗਾਜੇਹੁ
ਣਤੁਮਰਦਾਨਹੈਵੇਤੋਸੀਤਾਦਾਸਿਰਾਕਰੇਤੋਸਬਦ
ਪਾਇਕੋਰਗਾਨੁਗਾਵੈਤਾਂਤੇਰਾਮਸੀਦੁਹਾਂਲੋਕ
ਦਾਕਾਰਜੁਕਰਾਰਾਓਸਿਆਖਿਆਜੀਜਿਵੇਰ
ਜਾਇਹੋਵੈਬਚਨੁਹੋਇਆਤੇਰਾਨਾਉਮਸਾਮ
ਰਦਾਨਾਰਖਿਆਹੈਵਾਹਗੁਰੂਦਾਭਜਨੁਕਰ

ਤੇਰੇ ਕੁੰਦ ਬੀਆ ਦੀ ਭੀ ਮਰ ਤੇਰੀ ਭੀ ਮਸੀਖ ਬਾਰਿ
ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇਆ ਮਾਤ
ਬਾਬਾ ਬਲਿਆ ਪੀੜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰ
ਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾ ਲੁਦੁ ਇਤੀ
ਜੈ ਖੋਰਖੁ ਦਾਇਾ ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸ ਮਨੁ ਪੰ
ਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਇਾ ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਮਾਖਿ
ਕੈ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇਾ ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੁ
ਹੋ ਮਾਰ ਕੂੜੁ ਪਲੈ ਪਾਇਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿ

ਮਾਮਰਦਾਨਿਆਪਹਿਲੀਨਿਜੈਸਚੁਬੋਲਣਾਸ
 ਚੁਕਮਾਵਣਾਦੂਜੀਨਿਵਾਜਪਰਮਦੀਕਿਰਤਿ
 ਕਰਿਕੇਖਾਵਣੀਤੇਮਨਨੂਗਾਰਾਂਦੇਬਚਨਾਦੀ
 ਕਰਦਿਕਰਿਕੁਹਣਾਹਲਾਲਕਰਣਾਤੀਜਾ
 ਸਭਸੇਦਭੁਲਾਚਿਤਵਣਾਤੇਪਰਮੇਸਰਦੇਨ
 ਵਿਤਵੇਡਿਖਾਵਣਾਚੋਬੇਸੁਧਮਨਸਾਰਖਣਿ
 ਕਿਵੇਮਹਾਂਗਜੇਦੇਨਾਮਦੀਪਰਤੀਤਪਾਪਤਿਹ
 ਵੇਤੇਪੰਜਵੇਜਸੁਸਹੇਨਿਸੇਪਰਮੇਸਰਦੀਸਿ

ਫਤਿਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤਿ ਵਿਚਿ ਗੁਜਾਰਣੇ ਭਲਿ
ਅੰਕੁਰ ਮਾਇ ਵਿਚਿ ਗੁਜਾਰਣੇ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਦਹਿ ਲਕੁਰਣੀਏ ਹੋ ਕਲਮਾ ਹੈ ਜੋ ਇਉਂ ਦੁਰ
ਤੈ ਗਾਤਾਂ ਦੇ ਜਕਨ ਜਾਵੇ ਗਾਠ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀਏ
ਪਰ ਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿ ਗਲੁ ਤੇ ਗਾਮਾ ਡੁਡੀਏ ਹਥੀ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਥੀ ਵਰਸਾਣੇ ਹੈ ਨਿ ਜਾ ਸਿਦਿ ਨ
ਨਾਪ ਹਿਲੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭਾਹੈ
ਤਾਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਾਸਾ ਨੁ ਇਜੇ ਹਾਸੁ

ਖਾਲਾ ਗੁਰੂ ਦਸੋ ਜੋ ਅਸੀ ਵਿਸ ਨ ਨਾਲਿ ਇਕ
 ਰੂਪ ਹੋਈ ਮਾਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੋ ਮਾਤਾ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਦਾਤ ਪੁਰੋਤਾਮ ਸੀ ਰਾਜ ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਜੋ ਨੰਗਾ
 ਰਹਿਣਾ ਭੁਖਾ ਮਰਣਾ ਜਲਾਵਿ ਚਿ ਬੈਠਣਾ ਪੰਚ
 ਅਗਨੀ ਤਪਣੀ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਭੀ ਜੋ ਸਹਿ ਕਾ ਮੁਹੈ
 ਨਿਓ ਨਨੁ ਰਿਪਾਂ ਸਿਧਾਂ ਫੁਰਿ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋ ਨਿ ਤੋ ਜੋ ਨਿ
 ਹਕਾਂ ਮੁਹੈ ਨਿ ਤਿਨ ਦਾ ਰਿਦਾ ਸੁਧੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋਇਹ
 ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਰੋਤਾਮ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਤਪੁ ਕਰਨ ਕਠਨੁ

ਹੈ ਬਹੁਰੈ ਮਨ ਵਿਚਿ ਕਾ ਮਕਰੈ ਪੁਰਿ ਰਿਅਾਂ ਵਦਾ
ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਰ ਜਸੀ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਕਰੈ ਤੇ ਭ
ਗਾ ਤੇ ਕਰੈ ਤੁਸਾ ਤੁਰ ਤੁਕ ਲਿਆਣੁ ਹੈ ਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਓਨ ਕਾਹਿ ਮਾਜੀ ਮਸੀਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ਰਾਸ
ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਮਰਭਗਾ ਤਿਕਿਸ ਨੁ ਕਾਹਿ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮਖੀ ਨੁ ਸਿਦਰ ਰੂਪਾਵ
ਲੇਹ ਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਕਰਨਾ ਨੁ ਨਿਦਿ ਮਾਓ ਸਤਤ ਵ
ਲੇਹ ਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਹਥਾਂ ਨੁ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਵਲੇਹ

ਵਣਾ ਤੇ ਪੇਰਾਂ ਨੂ ਕਸਿਗਾ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਹ
ਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਅਖੀ ਨੂ ਸਿਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੋਥੀ
ਗਿਰੀਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਾਲਿ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਕੰਨ ਨੂ ਰੀ
ਵਿਦ ਦੇ ਜਸੁ ਸੁਨ ਟਿਵਲ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਰਸਨਾ ਨ
ਝੁਠ ਥੀ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਠਾ ਬੋਲਣ ਤੇ ਸਚੁ ਕਹਣ ਤੇ
ਸਿਫਤ ਵਲ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਹਥਾਂ ਨੂ ਸਿਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵ
ਨਾਲਿ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਦਾਨ ਨਾਲਿ ਪੇਰਾਂ ਨੂ ਗੁਰਦੁਆ
ਰੇ ਵਲਿ ਤੇ ਸਤਿਸਿਰੀ ਤਿਲੇ ਜਾ ਵਣਾ ਏਹ ਰਾਜ

੪੯

ਸੀਤਪੁਰੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਿਆਰੈ ਜੋ ਜਿਸ
ਵੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਦਾ ਨੁਕੇ ਬਾਣੀ ਵਲਿ ਧਿਆਨੁ
ਕਰਦਾਰੈ ਤਾ ਮਨੁ ਵਿਚੈ ਨਿਕਲਿ ਜਾਂਦਾਰੈ ਤਾ ਮ
ਨੁ ਹੋਰ ਨ ਵਾਸ ਨ ਵਲੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰੇ ਹਟਾਇ ਕੇ ਤੇ
ਨਾਮ ਵਾਲਿ ਜੇ ਤੁਨਾ ਮਾਪੁ ਨ ਹੀ ਥਕਣਾ ਜੇ ਮਨੁ
ਤਾਜੁ ਤੁਦਾ ਨ ਹੀ ਏਸੇ ਮਨੁ ਥਕਾਵਣਾ ਜਿਉ ਕ
ਰਿ ਕਿਸੇ ਘੋੜੇ ਨੁ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਵਣਾ ਹੋਵਾਰੈ ਤੇ
ਓਹੁ ਖਾਂਦਾ ਨ ਹੀ ਸੁਟਿ ਪਤਿ ਦਾਰੈ ਪਰੁ ਜੇ ਖਵ

ਵਣਵਾਲਾ ਦਿਲ ਭਾਉ ਕਰਿ ਕੋਊ ਸਦੇ ਮੁਹੁ ਵਿਚਿ
ਗਥਿ ਪਾਈ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵਾਥ ਕਿ ਕੋ ਮਸਲ
ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰੁ ਜੇ ਖਵਾਵਣਿ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਰਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਛੋਡਿ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵਾਮੁ ਹਾਵਿ ਚਿਰਿ ਰਖਿ ਮਾਏ
ਇਆ ਮਸਾਲਾ ਭੀ ਸੁਇ ਪਤਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਸਾਲਾ
ਖਵਾਇ ਕੇ ਕਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵੇਦਾ ਰਗਾਵੁ
ਰਿਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਮਨੁ ਦੁਰਵਾਸ ਨਾ ਵਲੈ ਹਟਾ
ਵਦਾਰੈ ਤੇ ਸਬਦਿ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਜੇ ਕੂਦਾ

੫

੦

ਰਹੈ॥ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਸਮਝਿ
ਦੇਵੈ ਗਾ॥ ਇਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾਰੋ ਰਾਕ ਦੀ ਮੇਰਾ
ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਏਹੋ ਵਚਨੁ ਦਿ ਰੁਕ ਰਿਲੀ ਤਾ॥ ਜਿਥੇ ਸਾ
ਧਸੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਓਥੇ ਤੁਰਿ ਜਾਵਨਾ॥ ਨਲੇਟ ਹਿਲਕ
ਰਣੀ ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਦਾ ਮਭਿਅਾ ਸੁਕਰਣ ਓਨ ਦਾ ਸ
ਭਕੁ ਦੇਖੀ ਸਮੇਤ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ॥ ਪਾਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਲੀ॥ ਵੇਲਾ ਤਿਖਲੇ ਦੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਾਵਿਚਿ ਰਹਿ
ਦਾਸੀ॥ ਓਸ ਜਾਗਾ ਦੀ ਸਿਰਦਾਰ ਸੀ॥ ਤੇਜੈ ਰਾਮ ਬਖਸ਼ੈ

ਜੀਬਹਿਟੇਈਆਸੀ। ਉਸਦਾਮੋਦੀਖਾਨਾਕਰਦਾਸੀ 49
ਓਥੇਬਾਬਾਜੀਗਏ। ਤਾਂਜੋਗੰਮਸਾਰਾਮੋਦੀਖਾਨੇਦਾ
ਕੰਮਬਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਆ। ਤੇਬਾਬੇਦੇਮਰੇਸਭੇਵੇ
ਦੇਆਟਿਰਖੇ। ਜਬਬਾਬੇਨੇਪਾਉਦਾਵਦਾਤਿਠਾਤਾਂ
ਉਸਦੇਮਰੇਸਥਾਟੇਕਿਆ। ਪੀਨਿਏਹੁਵਦਾਹੈ। ਜਿ
ਨਾਮਪਨੁਪਟਿਸਦਾਇਆਹੈ। ਪੇਰਿਜੇਸਭਣ
ਅੰਗਾਬੀਨੀਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਪੁਜਾਰੇਰਨਾਮੰਗਾਂਦੀਨ
ਹੀਰੁਦੀ। ਚਰਨਾਂਹੀਦੀ। ਪੁਜਾਰੇਦੀਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਭੁਸ ।

ਧਸਿਤਾ ਅਤੀਤ ਜੋ ਓਸ ਸਹਿਰਾ ਵਿਚਿ ਆਵਨਿਤਾ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਭ ਟਾਨੂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਸਕਸ
ਤੇ ਬਸਤਾਂ ਤੀਕ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਦੋਲ ਤਿਖਾਂ ਦੇ ਖਰਚਨ
ਲੇਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਮਿਤ ਖਰਾਇਤ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ
ਇਕਾ ਦੇ ਨਖਾਨ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਜੁਹੈ ਸੀਜਾ ਇਕ ਖਾਨ
ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਆਜੀਜੈ ਰਾਮ ਦਾ ਜੋ ਸਾਟਲਾ ਇਕ
ਆਇਆ ਹੈ ਅਸਾ ਡਾਸਾ ਰਾਧਾ ਜੁਹੈ ਸੀਸੋ ਸਭ ਫ
ਕੀਰਾਨੂ ਲੁਦਾਇ ਇਤਾ ਹੈ ਸਾਸਿ ਪਾਰਿ ਦਾ ਖਰਚ

ਸੋਰੁਪਈਆਰੇਜੁਓਠਦਾਰੋ। ਤੇਖਗਾਇਤਿਦਾਰੇਜੁ
 ਪੰਜਸੋਰੁਪਈਆਓਠਦਾਰੋ। ਤਾਂਖਾਨਨੇਜੋਰਾਮਨੁ
 ਸਾਦਿਕੇਪੁਛਿਆ। ਤੁਧੁਮਸਾਡਾਸਾਰਾਪਨੁਖਰਚੁਕ
 ਰਿਦਿਤਾਰੋਦਿ। ਵਾਨਨਾਲੇਖਾਕਰੋ। ਤਾਂਜੋਰਾਮਨੇ
 ਬਾਬੇਨੁਕਹਿ। ਮਖਾਨਲੇਖਾਮੰਗਦਾਰੋ। ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿ
 ਮੇਲੇਖਾਦੇਵਾਰਾ। ਤਾਂਜਬਬਾਬੇਦੇਪਾਸੇਲੇਖ
 ਲੀਤਾ। ਤਾਂਦਸੁਣੇਪਦਾਰਥਸਭੇਪਰਵਿਚਿ
 ਭੀਪਏਰੋਨਿ। ਤੇਜਿਤਨੀਖਾਨਥੀਮਾਇਆਲੀ

ਤੀਸੀਓਹੁਭੀਖਾਨਦੇਖਾਰਿਚਿਲਗੀਹੈ॥ ਤੇਦਸਹ
ਜਾਰਰਪਈਆਵਧੀਕਭੀਖਾਨਵਾਲਿਵਾਪਾਲ
ਹਿਣਾਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਖਾਨਾਮਾਖਿਆਭਾਈਏ
ਹੁਕੇਈਵਡਾਵਲੀਹੈ॥ ਇਸਨੂਮੇਗੀਦੀਵਾਨੀਦਿਵੁ
ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਅਮੇਤੁਸਾਡਕੇਖਨਹੀਲੇਦਾ॥ ਕਿਉ
ਜੇਤੁਸਾਨੂਕਿਸੇਓਤੇਵਿਸਾਹੁਨਹੀ॥ ਤਾਬਾਬੇਮੇਦੀ
ਖਾਨਾਸਭਛਾਡਿਦਿਤਾ॥ ਤੇਜੇਸੀਤਾਪਾਸਿਜਾਏ
ਤਾਓਥੇਹੀਥੈਠਾਰਹੈ॥ ਜੇਪਰਾਵਿਚਿਥੈਠਤਾ

ਓਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਰਹੇ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਖਾਂਨ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਾਦਿਓ ਨਿਅਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੈਠਿ
 ਆਂ ਕਾਜੀ ਭੀ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਂਨ ਭੀ ਪੈਸੀ ਦੀ ਨਿਮਾਜ
 ਪੜ੍ਹਨਿ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਖਿਕੌਰ ਹਸਿਆ ਤਾਕਾ
 ਜੀ ਕਾਹਿ ਆਡਿਓ ਠਾ ਖਾਂਨ ਜੀ ਏਹ ਕਾਫਰ ਅਸਾਡੀ
 ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਂਨ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਹਸੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜਿ ਸਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਓਜੂ ਕਰ ਦੇਸੋ ਓਸ ਵੇਲੇ

ਤੁਸਾਡਾ ਮਨ ਨਿਵਾਜਵਾਲਿ ਹੈ ਸੀਤਾ ਤੁਸਡੇ ਉਪਰਿ
ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨਿ
ਲਗੇਹੋ ਤ ਤੁਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਪਈ॥
ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿਆ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪ
ਈ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਅ ਮਾਇ ਨਾ ਦਾਇ ਮਾਮ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇ
ਰੇ ਪਾਰਿ ਪ੍ਰਵੀਸੁਈ ਸੀ ਤੇ ਰੇ ਪਰਵਿਚਿ ਖੁਹ ਹੈ
ਸੀ॥ ਤੇ ਗਾਯਾ ਮਾਨੁ ਉਧਰਿ ਗਾਇ ਮਾਸੀ॥ ਮਤੁ
ਮੇਰੀ ਵਛੇਰੀ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਪੇਜਾ ਦੀ ਹੋਵੈ॥ ਜੇਇ

ਸਦਾ ਮਨੁ ਨ ਠਹਰਿਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾਂ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਕੀ
 ਥੋਕ ਬੂਲ ਪਵੈ ਤਾਂ ਖਾਨਕਾਹਿ ਮਾਕਾ ਜੀਏ ਹੋ ਕੇਈ
 ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਸਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਣੀ
 ਪਰਵਾਨੁ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਾਹਿ ਮਾਜੇ ਵਲੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਅਸਾਡੀ ਸਚਾਦੀ ਮਾਨਸੀ ਨਾ ਤਾਂ ਇਕਾ ਦੇ ਨਬਾ
 ਬਾਜੀ ਵੇਈ ਵਿਚਿ ਨਾ ਵਟਿਗਾਇਆ ਮਨੁ ਦਿਨ
 ਵਿਚਿ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਕੇ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੋਈ
 ਠਿਰਹਿਆ ਖਾਨਨੂਖ ਬਰਿਪ ਹੁਚੀ ਖਾਨਓਥੇ

ਮਹਾਂਜਾ ਲੁਪਾਇ ਰਹਿ ਮਾ ਤਾਂ ਭੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹ
ਰਿ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਠ ਵੇਂ ਦਿਹਾ ਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਨਿਕ
ਲੇ ਤਾਂ ਖਾਨਾ ਮਿਲਣਿ ਗਾਇ ਮਾ ਕਾ ਜੀ ਨਾਲਿ
ਗਾਇ ਮਾ ਤਾਂ ਕੀ ਜੀ ਕਾ ਹਿ ਮਾਏ ਹੁ ਕਈ ਜਾਦੂ
ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਖਾਨ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੋ ਗਿ
ਰਿ ਕਾ ਜੀ ਪੁਛਿ ਮਾ ਨਾ ਨਕ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਕਿ ਮੁਸਲ
ਮਾਨ ਹੋ ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਲਿ ਮਾ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧।
ਕੋਈ ਮਾਖੇ ਭੂਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬਿਤਾਲਾ ਕੋਈ

ਆਖੋ ਮਾਦਮੀ ਨਾਨਕੁ ਦੇਚਾਰਾ १ ਭੁਇਆਇਵਾ
 ਨਾਸਾਹਕਾ ਨਾਨਕ ਬਭੁਰਾ ਨਾਮੇ ਹਾਰਿ ਬਿਨੁ ਮਫਰ
 ਨਜਾਨਾ १ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਭੈ
 ਦੇਵਾ ਨ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਮਵ
 ਰ ਨਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਏ
 ਕਾ ਕਾ ਕਾ ਮਾਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾਵੁ
 ਜੀ ਮਵਰਸਿ ਮਾਣਪ ਕਾਇ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾ ਨ
 ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਸਾਹਿਬ ਪਰੇ ਪਾਮਾ ਰਾਮੀ ਦਾਜਾ

ਏਆਪ ਕਉ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਤਿਸ ਦਾ
ਵੀਚਾਰੁ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਪੰਜਾ ਤਤਾ ਦਾਸ
ਗੰਗੇ ਕੋਈ ਇਸ ਨੂ ਤਨ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਕੋਈ ਇ
ਸ ਨ ਬਿਤਲਾ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਕੋਈ ਇਸ ਨੁ ਅਦਮੀ
ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਆਖ ਦਾਹੈ ਕੋਈ ਕਿਛੁ
ਆਖ ਦਾਹੈ ਤੇਮੇ ਨੁ ਜਦ ਦੀਸੀ ਤਾ ਸੋਈ ਦਿਤੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਮੇ ਆਪ ਨੁ ਇਸ ਦਾ ਸਾਖੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਜੇਹ
ਵਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੁ ਮਾਲਿਕੈ ਮੇ ਨੁ ਦੇਹਿ ਮਾ ਭੁਮਨੁ

ਹੋਇਆਸੀਓਸੁਵਲੋਬਭਿਗਾਇਗਾਇਆਹੁੰ॥
 ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਭਿਪਦੇਸੁਮੇਫਿਤ੍ਰਕੀਤਾਹੋ॥ਜੇਮੇਇਸ
 ਸਗੀਰਦੇਪਵਿਤ੍ਰਕਰਨਿਵਾਲਾਮਾਤਮਾਹੁੰ॥ਮਾ
 ਗੇਮਾਤਮਾਤੇਪਰਮਾਤਮਾਵਿਚਿਭੇਦਕਛੁਨਹੀ॥
 ਜੈਸੇਤਰੇਗਾਂਮੇਜਲਮੇਭੇਦਨਹੀਇਕੁਹੈ॥ਜੈਸੇ
 ਪਦਾਂਮਦਾਂਮੇਅਕਾਸੁਇਕੁਹੈ॥ਜੈਸੇਭੂਖਨਾਵਿ
 ਚਿਕੰਚਨੁਇਕੁਹੈ॥ਤੈਸੇਸਗੀਰਮੇਸਤਿਅਪਰਮ
 ਤਮਾਂਦੀਇਕੁਹੀਹੈ॥ਜਦਦਾਮੇਗੁਰਾਂਥੀਏਹੁਗਿਅਮ

ਨਵਿ ਤੁਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਵਾ ਹਰਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਅਵਰੁ ਕ
ਛੁਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਦੇਹ ਹੀ ਹਿ ਵੂਹ ਦੇਹ ਹੀ ਮੁਸਲਮ
ਨਹੈ ਮੇ ਦੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨਿਮਾਗਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨ ਸੁਇ
ਕੈ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਜੇ ਮੇ ਤੈ ਨੁਖ ਦਾ ਇਕੀ ਵਲੀ
ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਕ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਮਾਸਾ
ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਸੁਇ ਮਾਹੈ ਜੁਖਿ ਦਰੁ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰੁ ਹੈ
ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਕਾਸ ਭੀ ਸਭੇ ਮਿਟਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇਜ
ਲੁ ਤੇ ਵਰਨ ਨਹੀ ਮਿਦਦਾ ਇਕ ਵੇਰੀ ਮੇਖਿ ਦਰ

ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੈ ਆਖੇਂ ਤਾਂ
 ਤੈ ਨੁਖਿ ਦਰ ਦਾ ਦਸ਼ ਕਰਾਈ ਮੇ ਜੇ ਤੈ ਕਹੈਂ ਤਾਂ ਤੈ ਨੁਖਿ
 ਦਰ ਬਣਾਈ ਮੇ ਤਾਂ ਖਾਨ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸਾਂ ਬੀ ਸਭ
 ਕਛੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇ ਨੁ ਦਰਸਨ ਜਰੂਰੀਖ ਦਰ
 ਦਾ ਕਰਵਾਈ ਮੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੈ ਧਿਆਨ ਕਰ
 ਰਿਕੈ ਬੈਠੇ ਜੇ ਜਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਕਾਸ ਵਿਚਿ ਪਦਾ
 ਰਖਹੈ ਨ ਸਭ ਜਲਮਾਈ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚਿ
 ਜੇ ਵਰਤਾ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਮ

ਮੇਂ ਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨਕਾਹਿ ਆਸੇ ਰਾਹਿ ਆਨੁ ਠਹਿਰ
ਦਾ ਨ ਹੀ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਜਿ ਉਸੁ ਉਤੇ ਰਾਹਿ ਆ
ਨੁ ਨਿਕਲਿ ਜਾਵੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਉਢੇ ਰਿਦਿ ਰੁਕੇਰੇ॥
ਤੇਨ ਸਕਾਦੇ ਮਗੇ ਹੀ ਆਨੁ ਰਖੇ ਰਾਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ
ਵਰਨ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇ ਗਾਤਾ ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਾਰੇ
ਮੇਭੀ ਦਿਸਾਇ ਕਰਾਂ ਗਾਤਾਂ ਆਜੁ ਹੀ ਰਾਤਿ ਸ
ਮੇ ਤੁਸਾਨੁ ਖਿਦਰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇ ਗਾਜਬ ਤਿਨ
ਪਹਿਰਿ ਖਾਨਕਾਹਿ ਆਨੁ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਪਛਲੀ

ਗਤਿ ਵਰਨਾਮਾ ਨਿਪਾਤਿ ਭਇਆ ਹਥ ਵਿਚਿ ਵ
 ਭੇਰਤ ਨ ਲਿਆਇਆ ਜਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਰਿਕੈਓ
 ਜਿਐ ਲਾਹੈ ਇਗਾਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ
 ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇਰਤ ਨ ਭੇਟ ਗੁਜਰਾਨੇ ਬਾਬੇ ਕਹਿ
 ਆਖਾਨ ਜੀ ਖਿਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪੀਰਾ ਮਾਇਆ ਹੋਤਾ
 ਖਾਨ ਖਿਦਰ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪਾਇਆ ਖਿਦਰ ਫਿਰਿਖ
 ਨ ਦੇ ਮਰੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਬਾਬੇ ਕਹਿ ਮਾ ਖਿਦ
 ਰ ਜੀ ਮਸਾਂ ਖਿਦਰ ਜਲੰਦਾਰ ਜਾਖਾਨ ਨੂਕੀਤਾ

ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਿਦਰ ਕਹਿਅ ਜੀਵ ਡੀਮਿ ਹਰ ਕੀਤੀ॥ ਜੇ
ਮੇਰੁ ਕਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਣੁ ਰਾਜੁ ਛੁਡੈ ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦਹ
ਲਿਵਿ ਚਿਰ ਹਾਂ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤਾਂ ਖਾਨ ਦੀ ਦਹ ਲਿਵਿ
ਚਿਰ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਖਾਨ ਬੋਲਿਅ ਜੀ ਤੇ ਜਲਾਂ ਦਾਰਾ ਜੁ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ
ਕੋਰਹੁ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਪੰਜ ਵਰਸ ਖਾਨ ਇ
ਥੋਂ ਹੋਰ ਰਹੇਗਾ॥ ਤੇ ਸਰੀਰ ਛੁਡੈ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
ਵੇਗਾ॥ ਤੂੰ ਇਸਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਕੋਰਹਾਂ॥ ਮਾਂਸੀ ਇਸ

ਨਾਗਿਆ ਮਾਨੁ ਦੇ ਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਗੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕਤਿ ਇਕ
 ਠੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ॥ ੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਮਾਲੇ ਤੇ
 ਮਾਂਗੋ ਬਾਣੀ ਕੀ ਰਤ ਨ ਤੇ ਕਥਾਰ ਸਨ ਲਿਕ ਰੇ ਦੇ ਸ
 ਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਭਾਈ ਮ
 ਲੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਾ ਮਾਏ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਮਸਾਨੁ ਸੇ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਕ
 ਰਿ ਕੋ ਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ
 ਤਾਮ ਸੀਤ ਪੁਕਰੇ ਅਗਨਿ ਦਾ ਤਪਣਾ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚਿ

ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸਨੁ ਸਹਾਰਣਾ ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ
ਦਾ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਚੰਦਾਇਣਾ ਮਾਦਿਕ ਬੁਝੁਕ
ਰਣੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦਾ ਭੂਮਣਾ ਤੇ ਕੰਦਮੂਲ ਦਾ ਮਹਾ ਕੁਕ
ਰਣਾ ਇਹ ਸਭ ਕਠਨ ਕਰਮ ਹੋਨਿ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰਿਅਾਂ
ਤੇ ਮਨਨੁ ਇਕਾਗਰ ਕਰਣਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੁ
ਚਿ ਸੰਗਾ ਵਣਾਸੁਨਣਾ ਇਹ ਕਰਮ ਸੁਗਾਮ ਹੋਨਾ
ਏਹੁ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਮਰੁਫਲਾਇ ਸਦਾ ਵਡਾ
ਹੈ ਤੇ ਖੋਚਲੋ ਬੇਨੀਹੈ ਤਾਂ ਮਰੀਮ ਲੋਪੁ ਛੁਆ

ਜੀਅਸਾਂਤਾਂਸੁਣਿਆਹੈ। ਜੇਹੀਮਿਹਨਤਤੇਹਾਫ
 ਲਾਜੇਵਡੀਮਜੂਰੀਕਰੇਗਾਸੇਵਡਾਫਲਪਾਏ
 ਗਾਥੇਡੀਮਜੂਰੀਕਰੇਗਾਸੇਥੇਵਡਾਫਲਪਾਏ
 ਗਾਤੁਸਾਂਬਚਨੁਕੀਤਾਜੇਕਰਮਸੁਗਮੁਹੈਕਬ
 ਕੀਰਤਨੁਕਰਣੇਤੇਫਲਵਡਾਹੈ। ਏਹੁਅਸਾਡੇਸ
 ਮਸ਼ਾਦਿਚਿਕੇਸੇਆਵੈ। ਤਾਂਬਾਬਾਬੈਲਿਆਜੇਲ
 ਕਰੁਹਾਰੇਲਕੜੀਆਂਲਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪਾਂਡੀ
 ਪੰਡਾਂਲਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਜੂਰੀਵਡੀਕਰਦੇ

ਹੈ ਨਿਤੇ ਨਫਾ ਬੋਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਲੁਣਾ ਮੰਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ
ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਮ ਜੁਰੀ ਓਨਾ ਦੀ ਬੋਝੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨ
ਫਾ ਵਧੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਰਾਫ਼ ਤੇ ਬਜਾ ਜੁਰੀ ਨਾ
ਬੀਭੀ ਮਜੁਰੀ ਬੋਝੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਸੈ ਕਾ ਕੁਸਾ
ਰੇ ਪੇਸ਼ਾ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਤੇ ਜਵਾਹਰੀ ਮੇਤੀ ਹੀ ਰੇ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ
ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਨਫਾ
ਓਨਾ ਨੁ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ

ਦਾਹੇ ਸੋਭੀ ਮੋਤੀ ਹੀਰ ਦੀ ਪਰਖਿ ਸਿਖ ਦਾਹੇ ॥
 ਤੇ ਸੋਹੇ ਰੁਜੇ ਤਪੁ ਹੈ ਨਿ ਸੋਸਰੀ ਰਭਿ ਪਾਰਿਕਸਦ
 ਹੁ ਦਾਹੇ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ॥ ਤੇ ਕ
 ਥਾ ਕੀਰਤ ਨ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿ ਸੁਣ ਨਿ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾ
 ਉਪਾਸਨਾ ਦਿ ॥ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਪਛਿ ਇਸੇ ਦੇ ਵਿਚਿ
 ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ
 ਪੁਟਿਚਿ ਨ ਫਾਬ ਹੁੰਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਵਚਨੁ ਸੁਣਿ
 ਕੋਭਾਈ ਮਾਲੋ ਪੀਥੀ ਰਾਗੁ ਕੀ ਬੀਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ

ਤੇ ਕਾਈ ਮਾਂਗਾਂ ਸਨ ਖਬੈ ਨਿਕੋ ਸਭ ਇੰਦੀ ਮਾਂ
ਤੇ ਮਨ ਨੁ ਸੀਕੋ ਚਿਕੋ ਸੁਣੇ ਤੇ ਦੇ ਨਾ ਮਿਲਿ ਕੋ ਫੇਰਿ
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਨਾਂ ਦੀਰ ਸਨ ਥੀ ਅੰਸਾ
ਸਾਭੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਰਸੁ ਮਾਏ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭ ਪ
ਪਾਂ ਦਾਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰਨਿ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ
ਕੋਵੈ ਭਿਖਵਾਨਿ ਤੇ ਆਏ ਗਏ ਸਾਧੀ ਤਾਂ ਦੀਰ
ਹਾਲਿ ਕਰਨਿ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਆ
११ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਲੁ ਖੜੀ ਮਾਸ ਧਾਰ ਬ

ਬੇਜੀਨੂਪਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸੁਕਹਿ ਮਾਗਰੀਬ ਨਿਵਾ
 ਜਾਸਨ ਮੁਖ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇਵੇ ਮੁਖ ਕਿਸਨੁ
 ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇਸਿਖ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨਹੈ ਆਜੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂਪਿ ਠਿਕੇ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦੇ ਸਾਮ
 ਠੇਰੇ ਦੇਹੈ ਨਿ ਸੇਸਨ ਮੁਖ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁ
 ਸਨ ਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਤੇ ਸਬਦਿ ਨੁ ਸਨ ਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ
 ਠੇਰੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਬਿਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੇ ਚਾਰਸਾ
 ਖੀ ਮਾਂ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੇ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਤਾਂ ਕਾ ਲੁਮਰ ਦਾ ਸਕੀ
ਤੀ ਜੀ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇ ਹਰੀ ਅਸਾ ਖੀ ਅਸਾ ਹੋ ਨਿਤ ਤਾ ਬਾਬੇ
ਅਸਾ ਖੀ ਅਸਾ ॥ ਇਕ ਮੇ ਤੀ ਹੋ ॥ ਇਕ ਕਰੁ ਨ ਹੋ ॥ ਇ
ਕ ਮੁਦਤਾ ਹੋ ॥ ਇਕ ਓਪੇ ਖੀ ਅਸਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਕਾ ਲੁਮਰ ਦਾ
ਸਕੀ ਤੀ ਜੀ ਅਸਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮਝਾਵਹੁ ਤਾਂ
ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ ਦੇਹੁ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇ ਜੁਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ
ਸੁਖ ਮੇ ਨਹੀ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸੁਖ ਹੋਵਨਿ
ਗੇਜੇ ਹਰੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਾਵੇ ਚਿਲਿਖੇ ਹੋ ਨਿਤ ਪਰਜੇ

ਸਭਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਆ ਪਣਾ ਮਿਤ ਕਰਿ ਜਾਂਟੇ ਤਾਂ ਮਿਤ ਦਾ
 ਸੁਖੁਆ ਪਣਾ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭੇ ਸੁਖੁ ਇਸ ਦਾ
 ਹੀ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਾਪਣੇ ਪਾਸਿ ਜੋ ਕਛੁ ਧਨੁ ਹੋਵ ਸੁਕੇ
 ਵਿਦਿਆ ਕੋਈ ਗੁਣੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮਿਤ ਜਾਣਿ ਕੇ ਵੇਡਿਖ
 ਵੇ। ਜੋ ਕਛੁ ਬੁਧਿ ਹੋਵ ਸੁਭਿ ਸੁਕ ਰਿਕੇ ਭੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸੁਖ
 ਕਰੇ। ਏਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਕਰਨਾ ਕਿ ਸਨੁ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਚੁ
 ਆਪ ਥੀ ਧਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ
 ਹੋਵੇ। ਆਵਿਦਿਆ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਅਥਵਾ ਬਲੁ

ਕਰਿ ਕੈ ਨੀਵਹੋਵੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਅਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰਿ
ਨਿਅੰ ਈਜਾਣੈ ਓਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰੈ ਗਰ
ਬਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰਣਹੈ ਮੁਦਤਾਇ ਸਨੁ ਕਹਿੰਦੈ
ਨਿਜੋ ਆਪ ਥੀ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕੇ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੈ ਕੇ ਵਿ
ਦਿਆ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੈ ਦੇਖਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿ
ਹੋਵੈ ਆਪੇ ਧੀ ਨਵਾਹ ਗੁਰੂਹੈ ਅੰਧੇ ਭੀ ਸਿਖ ਕੀ ਤੋਹੈ
ਸੁਆਜਿ ਵੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜਸੁ ਸੁਣਿ ਕੈ
ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਨਿਦਾ ਕਿਸ ਕੀ

ਨਕਰੈਏਹੁਮਦਤਹੈ॥ ਤੇਉਪੇਖਿਆਉਸਨੁਆਖਦੈ॥ ੬੪
ਨਿਜਾਮਪਣੀਬਾਧਿਤੇਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਦੇਅਨੁਸਾਰਸਭ
ਨਾਨੁਉਪਦੇਸ਼ਕਰੈ॥ ਪਰੁਜੇਸਤਿਕਰਿਕੈਮਾਨੈਉਸਨੁਫੇ
ਰਿਭੀਉਪਦੇਸ਼ਦੇਵੈ॥ ਅਰੁਜੇਨਾਮਾਨੈਉਸਦੇਨਾਲਿਹਨੁਨ
ਕਰੈ॥ ਜਾਣੇਜੁਇਸਦੀਪ੍ਰਾਲਬਧਨਹੀਚੁਪਕਰਿਰਹੈ
ਜਦਏਹਵਚਨਭਾਈਕਾਊਸੁਣੇਤਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਵ
ਰਤਣਿਲਗਾ॥ ਤਾਂਉਸਦਾਭੀਉਪਾਰੁਹੈਇਆ॥ ਹੋਰ
ਨਾਂਸਿਖਾਂਦਾਭੀਉਸਦੇਮਿਲਣਕਰਿਉਪਾਰੁਹੈਇਆ॥

੨੫ ਉਛੀਚੋਧਵੀ ਭਗਤ ਨੁ ਭਗਤ ਓਹਰੀ ਜਾਪੁਵੇ
ਸੀਸੇ ਵਕਮਾਵੇ ਸੀਹਾਂ ਉਪਲੁ ਜਾਣੀ ਮੇਰਾ ਜਨੁ ਉਪਲੁ
ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੇ ਮੇਲੁ ਸੀਹਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਖੀ ਮੇਭਾਗੀਰ
ਬੁਕਾਲੀ ਗੁਣਗਾਵੇ ਜਿਤਾਰੀ ਪਾਵੁ ਭਲਾ ਬੁਝ ਬੁਝ
ਇਕਮਨਿ ਹਿਮਾਵੇ ਫਿਰਣਾ ਖਹਰਾ ਜੇ ਪੁਸਿ ਭਜੀਵਾ
ਈਗੁਰ ਸੇਵਸਮਾਵੇ ਗੁਜਰ ਜਾਤਿਲੁ ਹਾਰੈ ਗਾਰ
ਸਿਖੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਣਾਵੇ ਨਾਈ ਪਿਛੁ ਵਖਾਣੀ ਮੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਰੈ ਬੁਝ ਗਾਵੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ

ਅਲਖੁਲਖਾਵੈ १੪ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਚਲੀ ਭੁਗਤਾ ॥ ਹਰੀਤੇਜਾਪੁ ਵਸੀਖੜੀਸਿਨਿਜ
ਬਬਾਬੇਜੀਦਾ ॥ ਨਾਦਰਸਨੁਕੀਤਾਤਾਂਦੇਖਕੋਬਹੁਤ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ ॥ ਤਾਂਓਨਾਂਨੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਮਹਾਂਰਾਜਜੇ
ਹਵੇਵੇਦਾਂਦੇਅਧਕਾਰੀਹੋਨਿਉਨਾਦਾਤਾਂਵਿਦਿਆਕ
ਰਿਕੋਰਿਅਮਾਨਕਾਰਿਕੋਓਧਾਰੁਹੋਇਆਪਰਾਮਸੰ
ਤਾਂਪਾਇਸੁਣਿਕਛੁਨਹੀਜਾਣਦੇ ॥ ਅਸਾਡਾਓਧਾਰੁਕਿ
ਉਕਾਰਿਹੋਵੈ ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਜੇਤੁਸੀਮਨਮੁਖਾਦੇਕਰ

੬੫

ਮਾਂਦਾਤਿਆਗਕਰੇਤੇਸਿਖਾਂਦੀਦਹਲਕਰੇਤਾਂਤੇਤੁਸ
ਡਾਂਡੀਕਲਮਾਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਪੁਛਮਾਜੋਮਨਮੁਖਾਂ
ਦੋਕੋਟਕਰਮੁਹੈਨਿਸੋਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਸੁਣਾਈਮੇਤਾਬਾ
ਬਾਬੇਲਿਮਾਚਾਰਸਾਖੀਆਂਮਨਮੁਖਾਂਦੀਆਹੈਨਿਪ੍ਰਥ
ਮੇਈਰਖਾਹਰਿਕਿਸੇਨਾਲਿਬਖੀਲੀਕਰਨੀਜੁਸਭੇਪ
ਦਾਰਥਤੇਸਭੇਗਣੇਮੇਥੇਹੀਹੋਵਨਿਅਰੁਜੇਕਿਸੇਹੋਰਸ
ਪਾਸੋਹੋਵਨਿਤਾਂਰਿਦਾਪ੍ਰਸਿਨੁਨਹੋਣਾਸਭੁਣਾਨੁਆਪ
ਣਾਵੇਰੀਹੀਜਾਨਣਾ। ਤੇਦੂਜੀਅਕਰਣਾਹਉਮੇਕਰਣੀ

ਜੇਆਪਥੀਪਾਹਿਵੇਖਣਾਤਾਂਉਸਨੂਬੁਧਿਨਦੇਵਣੀ
 ਉਸਨੂਹਸਣਾਤੇਗਰਬੁਕਰਣਾਜੇਮੇਰੇਜੇਹਾਕੋਈ
 ਨਹੀਤੇਤੀਜੀਨਿਦਾਜੇਆਪਥੀਕੋਈਵਿਸੇਖਹੋਵੈਜੇ
 ਉਸਦੀਕੋਈਉਤਤਕਰੇਤਾਂਸਹਾਰਨਾਸਕਣੀਸਰੀਉ
 ਸਦੀਨਿਦਿਆਕਰਣੀਜੇਓਹੁਭੀਮੇਰਾਤੂਠਾਹੋਇਆਹੈ
 ਜੇਆਪਣੇਸਮਾਨਹੋਵੇਤਾਂਗਰਬੁਕਰਣੀਈਰਖਾਕਰ
 ਣੀਜੁਮੇਰੇਵਿਚਿਵਡੇਗੁਣਹੋਨਿਓਹੁਕਿਆਹੈ।ਤੇ
 ਚੋਥੀਹਠਬ੍ਰਿਤਮੇਰਾਕੋਈਉਪਦੇਸੁਮੰਨੇਨਹੀਤਾਂਉ

ਸਨੁ ਜੇਰੀ ਹਠਿ ਕਰਿ ਕੈ ਕਹਣਾ ॥ ਇਹ ਚਾਰੋ ਸਾਖੀ ਮਾਂ ਮ
ਨੁ ਖਾਂਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ਇਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਣਾ ॥ ਤੇ
ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਗਾਰ ਦੇਵ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੈ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ
ਕੈ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵੀ ਡੁਖਾਵਣਾ ॥ ਭਗਤਾ ਓਹ ਰੀਤੇ ਜਾਪੁ
ਵੇਸੀ ਦਾਇਸੇ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ॥ ੯ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ॥ ਸੀਹਾਂ ਤੇ ਗਾਜਣ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਸਨਿ ॥ ਜਬ ਬਾਬੇ ਦਾ ਓਨਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਉਨਾ ਮ
ਰਦਾ ਸਕੀ ॥ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੈ ਮਸਾ

ਭਾਜਨਮਮਰਨਕਦੀਮੇ॥ ਤੇਚਾਰੇਖਦਾਰਥਾਮਸਾਨੂ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਨਿਸੋਮੰਤ੍ਰਦਸੋ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਏਹੁ
 ਜੁਵਾਹਰਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਹੈ॥ ਇਸਦੇਜਾਪੁਕਰਨਤੇਚਾਰੇਪ
 ਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦੇਹੈ॥ ਨਿਤਾਓਨਾਪੁਛਿਆਵਾਹਗੁਰੂ
 ਦਾਮਰਥੁਕੀਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ ਵਵਾਵਾਸੁਦੇਵਾ
 ਹੁ॥ ਹਾਰਿ॥ ਗਗਾਰੋ॥ ਬਿਦਾ॥ ਗਗਾਰਾ॥ ਇਕਵਾਰੀਦੇ
 ਨਾਮਜਪਏਕਰਿਚਾਰੇ॥ ਮਵਤਾਰਾਂਦਾਜਾਪੁਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇ
 ਦੂਜਾ॥ ਇਸਦਾਏਹਿ॥ ਮਰਥੁਹੈ॥ ਜੁਵਾਹਰਨਾਮੁ॥ ਮਚਰ

ਜਦਾਹੈ॥ ਜਿਸਦੀਸਤਿਆਕਰਿਕੈਸਭਪਦਾਰਥਜਾਤੇ
ਜਾਵਨਿ॥ ਤੇਓਸਨੁਜਾਂਟਿਨਸਕੀਐ॥ ਤੇਰੋਇਨਾਮੁਅੰਧ
ਕਾਰਦਾਹੈ॥ ਤੇਰੋਇਨਾਮੁਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ॥ ਜੇਐਸੀਜਤ
ਅਨਿਤਦੇਹਨੁਪ੍ਰਕਾਸਦੇਰਹਿਆਹੈ॥ ਓਸਦਾਨਾਮੁਵ
ਹਗੁਰੂਹੈ॥ ਓਸਦੇਜਪਣੇਅਰਜਾਨਣੇਤੇਚਰੋਪਦਾਰ
ਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਕਿਸਤਰਾਰ
ਪਦਾਰਥਮੁਹੋਂਵਾਹਗੁਰੂਆਪ੍ਰਾਮਾਂਮਲਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂ
ਬਾਬਾਬਲਿਆਜੇਸਾਧਸੀਗਾਤਿਨੁਦਰਿਜਾਈਐਤਾਂ

ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਿ ਅਸਮੇਧ ਸੋ ਜਗ ਦਾ ਫਲੁ ਹੁੰਦ
 ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਵਾਸ ਤੇ ਬਡੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਿ
 ਸੋ ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪੇਰੀ ਪੈ ਕੋ ਲੋਕ
 ਆਇ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨਾ ਆਪਣੇ ਭਗ
 ਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਾਮ ਨਾ ਸਭ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਪੁ
 ਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮ
 ਝੀ ਅੰਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਕਤਿ ਭੀ ਹੁੰਦੀ
 ਹੈ ਤਾ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ

ਨਿਪਛਲੀਗਤਿਥਹੁਇਸਨਨੁਕਰਿਕੋਬਾਣੀਪਰ
ਨਿਭੇਦਿਨੇਮਾਪਣੀਕਿਰਤਿਭੀਕਰਨਿਜੇਸ੍ਵਸਤ
ਲੇਜਾਵੈਤਾਂਵਹੁਭਿਚਾਰਨਾਤੇਜੇਸ੍ਵਸਭਿਪਰਿਮਾ
ਵੈਤਾਂਗੁਰੂਦਾਭਿਚਾਰਕਰਨਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਬੀਤਾਵ
ਨਾਤੇਮਾਏਗਾਏਸਾਧਸਿਰਗਤਿਦੀਸੇਵਾਹੁਲਿਕ
ਰਨਿਤੇਸਿਰਾਂਦਾਮਾਵਸਮਾਵੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ
ਸਭਾਦਿਨਵੀਚਾਰਕੋਕਰੁਹੁਕਰਨਿਤੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰ
ਸਾਦਿਕਰਨਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਈਦਿਨਬੀਤੇਇ

ਕਾਦਿਨਸੀਹੋਂਦੀਬੇਦੀਦਾਵੀਵਾਹਸੀਤੇਭਲਕੇਜੇ
 ਵਾਅਵਣਾਸੀ।ਤੇਇਕਾਦਿਨਅਗੇਹੀਬਹੁਤੇਸਿਖ
 ਓਥੇਆਏਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨਨੂਚਲੇਸੇ।ਤਾਂਜੇਹੜੇਪ
 ਕਵਾਨਜੀਵਵਾਸਤੇਤਯਾਰਕੀਤੇਸੇ।ਸੇਸਭਸਿਖਾਂਨੂ
 ਖਵਾਲਦਿਤੇਤਾਂਉਸਦੀਇਸ਼੍ਰੀਸੇਚਾਚਿਤਾਲਗੀਕ
 ਰਨਜੀਵਨੂਅਸੀਕੀਖਵਾਲਾਂਗੇ।ਤਾਂਸੀਹੋਕਹਿਆਮ
 ਸਾਡੀਪੋਜਬਾਬਾਰਖੇਗੇ।ਤਾਂਅਗਲੇਦਿਨਜੀਵਾਅ
 ਈਤਾਇਸੜੀਕਹਿਆ।ਇਨਾਨੇਕਿਥੋਜੀਵਾਈ

ਮੇਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸੀ ਹੋ ਮਰਦਾ ਸਿਕਰਿ ਕੋ ਜੇ ਦਾ ਬੋਲਿ
ਆ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਜੇ ਵਖਾਇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਤੇ
ਮਾਂ ਵੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਪੰਜ ਦਿਨ
ਜੇ ਵਨੁ ਗਖਿਆ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂਆ ਪਣੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਪੰਜ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ਮੇਲ ਸੀ ਹਾ ਦਾ ਚੋਧਰੀ ਭਰੀ ਰਬੁ ਕਾਲੀ ਦਭਿ
ਪਾਸ ਕਸੀ ਜਬ ਬਾਬਾ ਉਸਨ ਗਾਰੀ ਮਹਿ ਮਾਇਆ
ਤਾਂ ਭਰੀ ਰਬੁ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਕੀਤੀ ਗਤਿ ਨੁਬਾ

ਬਾਉਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹਿਆ ਤਾਭਗੀਰਥਭੀਉਥੇਹੀਸੇ
 ਰਹਿਆ ਜਬਪਿਛਲੀਰਾਤਿਬਾਬਾਉਠਿਆ ਤਾਭ
 ਗੀਰਥਭੀਉਠਿਕਰਿਇਸਨਨ ਨੂਜਲੁਲੈਅਇਆ
 ਅਮਰੇਦੇਖੇਤਾਂਅਹਾਂਸੁਦਰੁਇਸਤੀਹੈਅਸਦਭੁਜਾਹੈਸੁ
 ਤੇਝਾਤੂਕਰਦੀਹੈਤਾਭਗੀਰਥਪੁਛਿਆਤੂਕੈਨਹ
 ਹਿਅਜੁਅਜੇਹੇਸਮੇਘਰਿਥੀਬਾਹਰਿਅਈਹੈਤਾਂਉ
 ਸੁਕਹਿਆਭਗੀਰਥਤੂਮੇਨੂਨਹੀਜਾਣਦਾਮੇਦੇਵੀਹ
 ਤਾਭਗੀਰਥਚਰਨੀਲਗਾਤੂਸਾਰੇਜਗਤਿਦੀਆ

ਤਾਂਹੈਂ ਸਕੁਣਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇ ਕਰਨਿ ਵਾਲੀ
ਹੈਂ ਰਾਕਸਾਂ ਦੇ ਨਾ ਸਕਰਨਿ ਵਾਲੀ ਹੈਂ ਇਥੇ ਭਾਵੁਕੀ
ਉਕਰਨੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਏਹੁ ਸਿਤਮ ਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ
ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਿਸ
ਤਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਾਕਰਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਏਹੁ ਸਕਤਿ
ਹੁੰਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭਰੀ ਰਬੁ ਰਾਕਸਿ ਖੁਰੋਇਆ ਸੀਤ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਲਗਾ ਕਰਣਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰੋ
ਇਆ ੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਏਕ ਸਮੇਭਾਈ ਜਿ

ਤਾਰੀਧਾਵਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਪਾਸਿਮਾਇਆਮਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮੇਬਹੁਤਸਾਧਾਂਸੀਤਾਂ
 ਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਪਰਮੇਰੇਮਨਦਾਸਿਸਾਨਹੀਮਿਟਿ
 ਆਤੁਸਾਤੁਹੁਣਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਮੇਰਾਸਿਸਾਨਿਵ
 ਰਤਕਰੇਜੁਮੇਨੂਸਾਂਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿ
 ਆਜੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਤਿਦੇਓਪਾਇਬੇਦਾਂਨੇਭੀਤੇ
 ਸੀਤਾਂਨੇਭੀਕਹਿਆਹੈ। ਜੇਤੇਰੇਮਨਵਿਚਿਓਪਾਇਹੋ
 ਇਸਕਦਾਹੈਸੇਤਮਕਰੇ। ਤਾਂਜਿਤਾਬੇਲਿਆਜੁਮੇ

ਨੂਦੇਨੇਉਪਾਉਤਮਕਿਰਪਾਕਰਿਕੇਬਤਾਵੇ॥ਜੇਮੇਥੇ
ਹੋਇਸਕੇਗਾਸੋਮੇਕਰੇਗਾ॥ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ਇ
ਕਕਸਾਇਜੇਗਾਹੋਇਕਭਗਤਿਜੇਗਾਹੋ॥ਤਾਂਜਿਤਾਬੋ
ਲਿਆਕਸਦਜੇਗਾਕੋਨਹੈਭਗਤਿਜੇਗਾਕੋਨਹੈ॥ਤਾਂ
ਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ਮਸਦਮੰਗਕਸਦਜੇਗਾਦੇਹੋਨਾ॥
ਪ੍ਰਥਮੇਯਮ॥ਵੂਜੇਨੇਮ॥ਤੀਜੇਇਕਾਂਤਦੇਸ ਚੋਥੇ
ਆਸਨਾ॥ਪੰਜਵਾਂਪ੍ਰਣਾਜਾਮਾ॥ਛਿਵਾਂਧਿਆਨਾ॥ਸਤ
ਵਾਂਧਾਰਨਾ॥ਅਠਵੀਸਮਾਧਾ॥ਤਾਂਜਿਤਾਬੋਲਿਆ

ਅਸੀਜਦਸਿਖਹਾਂ ਜਬਲਗਥੇਲਿਕੇਇਹਮਠਾਸੀ
 ਗਤੁਸੀਨਸੁਣਵਹੁਤੈਲਗਅਸੀਸਮਝਦੇਨਹੀ
 ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਦਸਯਮਹੈਨਿਪ੍ਰਥਮੇਅਹਿਸਾ
 ਇਕਮਨਦੀਹਿਸਾਹੈਜੇਮਨਕਰਿਕੇਕਿਸੇਦਾਬੁਰਾਚਿ
 ਤਵਨਾਇਕਵਚਨਾਦੀਹਿਸਾਹੈਕਿਸੇਨੁਫਿਕਾਬੋਲਿਕੇ
 ਵਖਾਵਣਾਕਿਮੁਹੱਕਹਿਕੇਕਿਸੇਦਾਵਿਘਨੁਕਰਾਵ
 ਣਾਏਹੁਵਚਨਾਦੀਹਿਸਾਹੈਹੋਰਕਰਮਾਦੀਹਿਸਾਏਹੁੰ
 ਜੁਹਥਾਨਾਲਿਕਿਸੇਨੁਮਾਰਨਾਸੇਏਹੁੰਤੈਪ੍ਰਕਾਰਦੀ

ਹਿਸਾਦਾਤਿਆਰਾਕਰਨਾਮਹਿਸਾਹੈਦੂਜਾਪਰਮਾਤਮਾ
ਦਾਸਤਿਜਾਨਣਾਤੀਜਾਚੋਰੀਦਾਤਿਆਰਾਕਰਣਾਇ
ਕਸਰੀਰਦੀਚੋਰੀਹੈਚੁਕਿਸੇਦਾਕਛਛਪਾਵਣਾਦੂਜੀ
ਮਨਦੀਚੋਰੀਹੈਜੇਪਾਪੁਕਰਨੇਤੇਛਪਾਇਰਖਣਾਏਹ
ਭੀਤਿਆਰਾਕਰਣਾਚੋਬਾਬ੍ਰਹਮਚਰਜਹੈਬ੍ਰਹਮਚ
ਰਜਕਿਸਨੋਕਹੀਦਾਹੈਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜਿਤਣਾ
ਤਾਂਅਜਿਤੇਕਹਿਆਅਠਪ੍ਰਕਾਰਕੀਨੁਹੈਜਪਥਮੇਇ
ਸਤੀਦੀਅੰਗਣਾਂਕਰਨੀਅੰਗਦੂਜਾਗਣਾਂਸੁਣਨੀਅੰ

ਤੀਜਾਇਕਾਂਤਦੇਸਇਸਤੀਪਾਸਬੈਠਣਾਚੈਥਾਇਸ ੧੩
ਤੀਨਾਲਿਸਪਰਸਕਰਣਾਂਪੰਜਵਾਂਹਿਤਕਰਿਇਸਤੀ
ਆਂਵਾਲਿਦੇਖਣਾਛੁਠਵਾਂਮਲਿੰਗਨਕਰਣਾਸਤਵਾਂ
ਸੀਰਾਰਇਸਤੀਆਂਦਾਬਣਾਵਣਾਅਠਵਾਂਇਸਤੀਆਂ
ਨਾਲਿਭੇਰਾਕਰਣਾਏਹੁਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਤਿਆ
ਗਣਾਬ੍ਰਹਮਚਰਜਹੈਪੰਜਵੀਖਿਆਹੈਜੇਕੋਈਭ
ਲਾਕਹੈਭਾਵੈਬ੍ਰਹਮਕਹੈਓਸਦਾਸਹਾਰਨਾਦੁਖਹੈ
ਵੈਭਾਵੈਬ੍ਰਹਮਕਹੈਓਸਦਾਸਹਾਰਨਾਖਸਦਮੇਧਿਤ

ਕਹੀ ਮੇਧੀਰਜਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੀਤਤ ਪਤਾ ਮਪਦਾ ਸੀਪਦ
ਵਿਖੇ ਵਿਅਕੁਲ ਨਹੇ ਵਣਾ ਪੀਰ ਜੁ ਕਰਣਾ ਸਪਤਮ
ਦਇਆ ਜੁ ਮਪਣੀ ਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਦਆ ਕਰ
ਣੀ ਮਸਦ ਮਰਿਦਾ ਕੇ ਮਲ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ
ਨ ਚਿਤ ਵਣਾ ਨੇ ਮੇ ਮਿਜਾ ਦਾ ਦਾ ਮਹਾਰੁ ਕਰਣਾ
ਜੋ ਮਹਾਰੁ ਹੋਵੈ ਉਸ ਥੀ ਚੋਥਾ ਹਿਸਾ ਘਟਿ ਖਾਵਣਾ
ਦਸਵਾਸੇ ਚ ਸਗੀਰ ਦੀ ਜਲ ਮਿਤ ਕਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਮੁ
ਖ ਮੰਜ ਨ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਰਿਵੇ ਦੀ ਸੋ ਚ ਇਹ

ਹੈ ਜੋ ਰਾਗ ਦੁਵੈਖ ਨ ਕਰਣਾ ਏਹ ਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤਕੁ
 ਰਨੀ ਏਹ ਦਸਯਮ ਹੈ ਨਿਅਮੈ ਰਦਸ ਨ ਮਕਹਤਾ ਹੈ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਪੁ ਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ਨਿਰਾਜ ਸੀਤਾ
 ਮਸੀਸਾਂਤ ਕੀਤਾ ਮਸੀਤ ਪੁਕਿਅ ਹੈ ਸਰੀਰ ਦਾਤਾ
 ਵਣਾਜ ਲਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਭੂਖਾਰ ਹਣਾ ਏਹ ਤਾਂ
 ਸਸੀਤ ਪੁਰੈ ਇਸ ਕਰਿ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰਾਗ
 ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਇੰ
 ਦ੍ਰੀਅ ਮਾਘ ਟੀਅਾਂ ਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਵਲੋ ਹਣਾ ਏ

ਕੇਸੁ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਿ ਲਾਵਣੀ ਮਾਂ ਇਕ ਸਾਂਤ ਕੀ
ਤਪੁ ਹੋਆ ਪਣੀ ਮਾਂ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ
ਟਾਵਣੀ ਮਾਂ ਤੇ ਸਬਾਦਿ ਵਿਚਿ ਜੇ ਕੁ ਨੀ ਮਾਂ ਤਾਂ
ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਰਾਜ ਸੀ ਮਰੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਕਰੇ ਬਹੁ
ਸੰਤ ਬੁਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਹੇ ਇਕ ਚੀਜ ਨ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਭੁਈ ਮਰੁ ਕਾਹਿ ਮਾ ਕਿ ਮੇ ਸੰਤ ਬੁਕਰਨਾਹਾਂ
ਤਾਂ ਉਸ ਸੰਤ ਬੁਕਾਰਿ ਰਿਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨ ਹੀ ਹੋਵਾ
ਰਦੂਜਾ ਯਥਾ ਲਾਭੁ ਸੰਤ ਬਾ ਜੇਕਰਿ ਚੀਜ ਨ ਪ੍ਰਾ

ਪਾਤਿਹੋਵੈਤਾਂਭੀਵਾਹਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇਉਪਾਰਿਰਾ
 ਜੀਰਹੈਅਮਰੁਜੈਕਦਾਂਚਿਤਚੀਜਥੋਰੂਪਾਪਤਿਹੋ
 ਵੈਤਦਭੀਰਾਜੀਰਹੈਚਿਤਕੈਰੂਲਾਵੈਨਹੀਤੀਜ
 ਮਾਸਤਕਬੁਧਭਾਰਾਂਵੇਵਚਨਾਤੇਦਿਕੁਪਰਤੀਤਿ
 ਚੈਥਾਦਾਨੁਸਮਾਇਕੈਦੇਵਣਾਤਾਂਮਸੀਦਾਦਾਨੁ
 ਦਿਤਾਫਲੁਤਛਹੁੰਦਾਹੈਤੇਰਾਜਸੀਜੁਮਾਪਣੇ
 ਸਭਾਵਾਸਤੇਦਾਨੁਦੇਦਾਹੈਸੋਉਸਦਾਬਹੁਤਨਹੀ
 ਹੋਦਾਫਲੁਥੈਕੁਹੁੰਦਾਹੈਤੇਸਾਂਤਕੀਪੁਰਖਨੁਬਿ

ਨਕਰਿਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ॥
ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਵਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥
ਤੇ ਮਾਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਸੋ ਮਖੈ ਦਾਨੁ ਹੁੰਦਾ ॥
ਹੈ ॥ ਭਾਵੈ ਪਾਨਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ॥ ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾਨੁ
ਦੇਵੈ ॥ ਕੋਈ ਦਾਨੁ ਹੋਵੈ ॥ ਸਾਂਤ ਕੀ ॥ ਇਸ ਥਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬ
ਹੁਤਾਂ ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪੰਜਵਾ ਪੂਜਾ ਜੋ ਕਰੈ
ਸੋ ਮਨ ਕਰਿ ਕੋ ਕਰੈ ॥ ਜੋ ਮੰਨ ਦੀ ਭਾਵ ਨੀ ਨ ਲਪੂਜ
ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਫਲੁ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਛਿਵਾਂ ਬਚਨੁ ਮਾ

ਪਟੇਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦੇ ਮਨੁਸਾਰ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਸੁਣੇ ਸੋ
 ਈ ਪੜ੍ਹੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬਿਨ ਹੋਰ ਬਚਨ ਨਾ ਸੁਣੇ
 ਪੜ੍ਹੇ ਸਪਤਮਾ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਪਰਲੰਜਾਰ ਖੋਓ
 ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਮਾਵਣਾ ਵਿਚਿਲਿਆਵੈ ਤੇ ਮਸੁਮ ਮਤਿ
 ਆਪਣੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਰਖੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਨਿਵਚਲ
 ਟਾਮਿਠ ਬੈਲਣਾ ਨਵਾਂ ਜਾਪਿ ਸਬਦਿ ਦਾ ਜੇਹੜਾ
 ਮੁਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੋਵੈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਬੈਲੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦ
 ਸਵਾਂ ਹੋ ਮੁਜੇ ਮਰਾਨਿ ਵਿਚਿ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇ ਦੇਵਤਿ

ਮਾਂਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਾਚ ਥੀ
ਸਿਖ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਪਾਵਣਾ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਮਹਾਂ ਕਿ
ਉ ਮੁਖ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਮਗਨਿ ਹੋ ਓਹੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨ
ਮਜ ਪਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪਾਵਣਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰ
ਸੰਨੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਸਭ ਦੇ ਵਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਇਕ ਮੇਰ ਗਿਆਨੁ ਹੋ ਮਹਾਂ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਜਿਤ
ਏਰ ਸਹੋ ਨਿਸਭ ਗਿਆਨੁ ਮਗਨਿ ਮੋਹ ਮਕਰਾਏ
ਹਨਿ ਸਚੈ ਜਾਣੈ ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਮਨਿ ਤਹੈ ਤੈ ਸੇਰ ਸਾਮ

ਨਿਤ ਹੈ ਨਿਅਮ ਰਬੁ ਹਮ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਸਤਿ ਹੈ ॥ ਏਹ ਦ
 ਸਨੇ ਮਹਾਨ ਜੇਗ ਕਾ ਦੂਜਾ ਅੰਗੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੀਜਾ ਅੰ
 ਗੁ ਇਕਾਂਤ ਦੇਸ ਹੈ ॥ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਨਹੈ ਵੇ
 ਓਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠਣਾ ॥ ਚੌਥਾ ਅੰਗੁ ਜੇਗ ਕਾ ਆਸਣੁ ਹੈ ॥
 ਸੋ ਆਸਣੁ ਭੀ ਜੇਤੇ ਚੌਰਾ ਸੀਲਖ ਜੀਅ ਜੀਤ ਪੈਤੇ ਤੇਰੇ
 ਉਨ ਕੇ ਬੈਠਣ ਕੇ ਆਸਣੁ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਬੀਸਿ ਪਾਨੇ ਚੌਰਾ
 ਸੀ ਆਸਣੁ ਚੁਣ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਬੀਸ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਨੇ ਦੁ
 ਇ ਆਸਣੁ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਏਕ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਦੂਜਾ ਸਿ

ਧਿਆਸਣੁ ਪਦਮ ਮਸਣੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਬਾਂਝੇ ਉਪਰਿ
ਸਜਾ ਪੇਰੁ ਠਹਿਰਾਵਣਾ ਮਰਦਾ ਹੋਣੇ ਉਪਰਿ ਖਬਾ
ਪੇਰੁ ਠਹਿਰਾਵਣਾ ਮਰਦੇ ਨੋ ਭੁਜਾ ਪਛੋਂ ਫੇਰਿ ਕਰਿ
ਦੋ ਨ ਮੰਗੁ ਠੇ ਪੇਰਾਂ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ਬੰਸੋ ਪਕੜ ਨੇ ਮਰਪ੍ਰ
ਥਾ ਮੀਥੋ ਦੇ ਕੋ ਕੋ ਮਲ ਕਰਿ ਕੋ ਉਪਰਿ ਕੁਸਾ ਪਾਸੁ
ਬਿਛਾਇ ਕੇ ਮਸਣੁ ਡੁਲਣਾ ਉਸ ਪਰ ਬੈਠਿ ਕੋ ਭੈ
ਹਾਂਦਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਨਾ ਸਕਾ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰ
ਣਾ ਇਹੁ ਪਦਮ ਮਸਣੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਸਿਧਿ ਧਿਆਸਣੁ ਹੈ

ਜੇਵੇਸੇਹੀਕੋਮਲਾਪ੍ਰਥੀਪਰਮਾਸਟੁਡਾਲਿਕਰਿ १੮
ਬੈਠਿਕੋਅਡੀਬਾਂਏਪਾਉਕੀਗੁਦਾਕੋਬੀਚਦਬਾਵ
ਈਅਮਰਦਾਹਨਪਾਂਉਬਾਂਏਉਪਰਿਕਰਿਕੋਇੰਦ੍ਰੀ
ਪਰਿਠਹਰਾਵਣਾਤੇਨਾਸਕਾਦੇਅਮਰਾਭਾਗਾਧਿਆ
ਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਿਆਸਟੁਹੈਅਮਰਪੰਜਵਾਂਅੰ
ਗਜੋਗਾਕਾਪ੍ਰਣਾਯਾਮਹੈਸੋਪ੍ਰਣਾਯਾਮਪੂਰਕਕ੍ਰਿ
ਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੋਤਾਹੈਪ੍ਰਥਮੋਤੋਮਨਕੀ
ਸੁਰਤਿਕਰਿਪ੍ਰਣਾਕੋਦਾਹਨੀਨਾਸਕਾਤੇਤ੍ਰਿਕੁਦੀ

ਨੂਖੇਂਚਣਾ॥ ਖੇਂਚਣੁ ਦੇਸਮੇਦੁਆਸਾ॥ ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰ
ਕਾਰਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੇਭੁਭਿਹੰਮੇਕਿਭੁਕਕਾਰਿਕੇਠ
ਹਰਾਵਦਾ॥ ਤੇਚੋਬੀਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰਕਾਰਕਿਭੁਕਮੇ
ਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੇਬਾਂਈਨਾਸਕਾਰੇਚਕਕਰਨਾਦੁਆ
ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰਕਾਰਕੀਮਾਂਰੇਚਕਮੇਜਪਣੀਅੰ
ਤੈਸੇਹੀਬਾਂਏਸੇਉਤਾਰੇਅਰੁਦਾਏਸੇਚੜ੍ਹਾਏ॥ ਅ
ਰੁਦਾਏਸੇਉਤਾਰੇਅਰੁਬਾਂਏਸੇਚੜ੍ਹਾਏ॥ ਏਸੀਪ੍ਰਕ
॥॥॥ ਰਾਤ੍ਰਿਕਟੀਕਾਰਾਹੁਖੁਲਾਤਾਰੇ॥ ਅਰੁਪ੍ਰ

ਏਦਸਵੇਦੁਆਰੇਨਾਹਿਰਾਵਤਾਹੈ। ਤਬਅਨਹਦ
 ਕੀਆਪੁਨਾਖੁਲਤੀਆਹੈ। ਅਰਜੇਤਿਕਾਦਰਸ
 ਨਹਤਾਹੈ। ਜਿਉਜਿਉਪੁਨਿਮੇਧਿਆਨੁਧਾਰੀਤਾਹੈ
 ਸਤਿਉਤਿਉਪੁਨਿਵਪਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਛਿਵਾਂਸੰਗਜੇ
 ਗਕਾਧਿਆਨੁਹੈ। ਧਿਆਨੁਭੀਦਾਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾ
 ਹੈ। ਇਕਬਾਹਰਿਕਾਹੈ। ਇਕਸੰਤਰਿਕਾਹੈ। ਬਾ
 ਹਰਿਕਾਏਹਿਧਿਆਨੁਹੈ। ਜੋਵਿਸਨਚਤੁਰਭੁ
 ਜਕਾਧਿਆਨੁਕਰਣਾ। ਕੈਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਦਾਧਿ

ਮਾਨੁਕਰਣਾ ਤੇ ਅੰਤਰਿ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਦੇਹ ਹੋ ਜਨਾਭ
ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਨ
ਸ ਕਾ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਕੋਹਾਂ ਦਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣ
ਕੋ ਦਸਵੇਦੁ ਮਾਰ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਬਹੁਤੁ ਜ
ਬਾ ਮਨ ਹਦ ਦੀਧੁ ਨਿਖੁਲੈ ਮਰੁ ਜੋ ਤਿਪ੍ਰਕਾਸੈ ਤਉ
ਧੁ ਨਿਕਾ ਮਰੁ ਜੋ ਤਿਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਧਾਰਣਾ ਏਹੁ ਧਿਅ
ਨਹੈ ਸਪਤਮਾ ਅੰਗ ਧਾਰਨਾਹੈ ਧਾਰਨਾ ਕਿਮ ਜੋ
ਧਿ ਮਾਨੁ ਠਹਿਰਤ ਨਹੈ ਪ੍ਰਤਬਿਧ ਜੋ ਨਿਸੇਸੈ

^ਲ
 ਕੱਪਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਭਾਰ ਤੇ ਹੈ ਨਿਤਾਂ ਸਿਕਲ ਪਾਂਥੀ ਮ
 ਨ ਨੂਢੇ ਰਿਕੇ ਬਹੁ ਰੇ ਪਿਆਨੁ ਮੇਜੇ ਰੂਨਾ ਬਹੁ ਰੇ ਬ
 ਹੁ ਰੇ ਠਹਰਾ ਵਣਾ ਏਹੁ ਪਾਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨ ਜਾਇ
 ਠਹਰਿ ਤਾਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਮਾਧਿ ਮਠ ਵਾ ਮੰਗ
 ਜੋਗ ਕਾ ਹੈ ਸਮਾਧਿ ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਇਕ
 ਸਾ ਵਿਕਲ ਪਸਮਾਧਿ ਹੈ ਇਕ ਨਿਰ ਵਿਕਲ ਪਸਮ
 ਧਿ ਹੈ ਸਾ ਵਿਕਲ ਪਸਮਾਧਿ ਪਿਆਤਾ ਪਿਆਨ ਧੇ
 ਇਆਪ ਨੂ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਿ ਵਾਲਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਪਰ

ਸੇਸਰ ਨੂਪੋਇਜਾਣਕੋਓਸਕਾਧਿਆਮਾਨੁਕਰੈ॥ ਤੇਨਿ
ਰਵਿਕਲਪਸਮਧਿਐਹੁਹੋਜੇਆਪਨੁਭੀਭਿਨਨ
ਜਾਣੇਅਮਰਾਧਿਆਮਾਨੁਭੀਭਿਨਨਕਰੈ॥ ਸਭਕਛਪੇਇ
ਹੀਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕਾਰਿਕੋਜਾਣੇ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਠਾਸੰਗ
ਜੇਗਾਦੇਸਾਪੇ॥ ਜੋਲਗਾਬ੍ਰਿਤਜੇਗਾਵਿਚਿਅਰੂਰੂਰ
ਹੈਤਾਂਜੇਗਾਰਸਲੇਵੈ॥ ਜਬਾਬ੍ਰਿਤਓਤਰੇ॥ ਤਾਂਗਰਾਂ
ਦੀਬਾਣੀਦਾਪਰਚਾਰਖੇ॥ ਏਹੁਹਠਜੇਗਾਹੈ॥ ਇ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰਿਕੋਭੀਬ੍ਰਹਮਤਿਆਂਦਾਕਲਿਆਣੁ

ਹੋਇਆਹੈ ਦੂਜਾ ਭਗਤਿ ਜੋਗਹੈ ਭਗਤਿ ਜੋਗ
 ਕੇ ਅਸਦ ਅੰਗ ਏਹੁ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਯਮਹੈ ਜੋ ਅ
 ਪਣੇ ਮਨ ਨੂਹੀ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਕਿ ਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿ
 ਮਾਨ ਨੂਮਨ ਵਿਚਿ ਨ ਲਿਆਵਣਾ ਦੂਸਰਾ ਨੇਮ
 ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਖੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ
 ਵਿਚਿ ਮਨ ਨੂਠਾ ਹਿਰਾਵਣਾ ਜੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿਦੀਸਕ
 ਤਿਹੈ ਵੈਤਾਂ ਨੇਮ ਨਾਲਿ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੇ ਸੁਣ ਨਿਦੀਸਕ
 ਤਿਹੈ ਵੈਤਾਂ ਨੇਮ ਨਾਲਿ ਸੁਣਨਾ ਤੀਸਰਾ ਇਕਾਂਤ

ਦੇਸਾਇਹੁਹੈਜੋਸਰਬਵਿਖੇਏਕਗੋਬਿੰਦਜਾਣਨਾ
ਅੰਗਦੂਸਰਾਕੋਈਨਾਜਾਣਨਾਚੋਥਾਮਾਸਣੁਇ
ਹੁਹੈਜੋਗੋਬਿੰਦਵਿਖੇਬਿਤਨੁਇਸਤਕਰਣਾਪੀ
ਜਵਾਂਪ੍ਰਣਾਯਾਮਪੂਰਕਕੀਭਕਰੇਚਕਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾ
ਰਪ੍ਰਣਾਯਾਮਇਹੁਹੈਸੋਪੂਰਕਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਾਨੰਸੁ
ਇਕੇਤੇਮਨਵਿਖੇਇਕੁਤਸਮਸੁਣੇਮਨਵਿਖੇਖੰਚਣੇ
ਦੂਸਰਾਕੀਭਕਇਹੁਹੈਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਾਨੁਸੁਣਕੇ
ਜਹਵੀਵਸਤਸਮਸੁਣੀਹੈਸੋਰਿਦੇਵਿਖੇਉਸਦੇਤਿਅ

ਗਨੂਕਦੇਨਾਕਰੇ॥ ਠਹਰਾਵਣਾਰਿਦੇਵਿਖੇਸਦਾਓ ੨੩
ਸਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰਨਾ॥ ਤੀਸਰਾਰੇਚਕਜੋਗੁਰਾਂ
ਦੇਬਚਨਕਾਰਿਕੋਜੋਪਦਾਰਥਤਿਆਗਣਕਹੈ॥
ਤਿਨਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾ॥ ਛਠਵਾਂਧਿਆਨਇਹੁ
ਹੈਜੋਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਸੁਣਨਿਪੜਨਿਬੈਠਾਧਿਆ
ਨਉਨਾਦੇਅਰਥਵਿਖੇਰਖੇ॥ ਕੋਈਸੀਕਲਪਮ
ਨਾਵਿਚਿਫਾਰਿਨਿਨਦੇਵੈ॥ ਸਤਵਾਂਧਾਰਨਾਇਹੁ
ਹੈਜੋਮਨਕਿਸੇਸੀਕਲਪਵਿਖੇਧਾਵੇਭੀਫੇਰਿ

ਮਨਨੁ ਮਾਇ ਕੋ ਜੇ ਤੇ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਅਸੁ ਮਦਇ
ਰਖਵੀ ਮਾਂ ਮਨ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਜਿ ਤਵੇ ਲੇ ਠਹਰਿ
ਮਾਤਿ ਸਕਾ ਨਾਮ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਉਸਨੁ ਵਧਾਏ ਜੇ ਤੇ
ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜੁ ਤਿਆਰ ਹੋਤ
ਸਾਵਿਕ ਲਪ ਸਮਾਧਿ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਜਾ
ਣੈ ਮੇ ਸਬਦਿ ਕੇ ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦਿ ਦੇ ਮਰ
ਥਨੁ ਭੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਲ ਪਸਮਾਧਿ ਇ
ਹੈ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ਤਾ

ਇਹ ਭਗਤਿ ਜੋ ਰਹੈ ਭਾਈ ਅਜਿ ਤੇ ਇਸੇ ਸਬਦਿ ੮੩
ਨੂਸ ਮਾਇ ਕੋ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਨੂ
ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿਚੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮ ਕੀ ਲਗੇ ਚ
ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮ ਜਿਤਿ ਮਾਤੇ ਰੋਪ ਛੇ ਕਿਤ ਟਿਅ
ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਗਾ ੧੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾਂ ਇਕ
ਦਿਨੁ ਬਨ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਬੂਝਾ ਗਊ ਮਾਂ ਚਰਾਂ ਵਟਾਸੀ
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੀ ਦਾਰਾ ਮਾਂ ਟਿਕੀ ਤੇ ਸੁਤੇ ਦੁਪੁ ਮਰੇ ਮਾ
ਨਿਰਖਿ ਓਸੁ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਮਾਨ ਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿ

ਵਾਜਤੇਰਾਦਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈਕਿਵੈਮੇਰਾਜਨਮਮਰਣ
ਕਦੀਮੇਰਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤੂਤਾਂਮਜੇਬਾਲਕੁਹੈ
ਤੈਨੂੰਇਹਬੁਧਿਕਿਬੰਪਾਪਤਿਹੋਈਹੋਤਾਂਉਸੁਆ
ਖਿਆਜੀਅਸਾਡੇਪੰਡਵਿਚਿਮੁਗਲਾਮਾਨਿਉਤ
ਰੇਹੈਸਨਿਨਾਨਲੇਕਚੀਅੰਵਾਢਿਲਈਮਾਨਲੇ
ਪਕੀਅੰਨਲੇਡਡਰੀਅੰਤਾਂਮੇਰੇਮਨਵਿਚਿਅ
ਈਜੇਏਨਾਡਾਢਿਅੰਦਾਹਬੁਕਿਸੇਨਹੀਫਡਿਅ
ਤਾਂਜਮਦਾਹਬੁਕਿਸਫਡਨਾਹੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਤ੍ਰਿਤਾਂ ਬਾਲਕੁ ਨ ਹੀ ਤੇਰੀ ਤੋ ਬੁਢਿਆਂ ਕੀ ਜੋਸੀ
 ਮਤਿ ਹੋ ॥ ਤ੍ਰਿਤਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋ ॥ ਤ੍ਰਿਇਕੁ ਮਨ ਹੋਇ ਕੇ ਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੇ ਗਾਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕਾ ਲਿਖਾਣ
 ਹੋਵੇ ਗਾਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਬਾਣੀ ਕੇਈ ਡਾ
 ਢੀ ਜਪ ਦੇ ਹੋ ਨਿਕੇਈ ਹੋ ਲਿਖ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿਮੋ ਕਿ
 ਸਤ ਗਾਂ ਜਪਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕੀ ਬਾਣੀ ਹੋ ॥ ਪਰਾਪਸੀਤੀ ਮਧਮਾ ਬੈਖਰੀ
 ॥ ਪਰਾਬਾਣੀ ਹੋ ਜੇ ਪਰਾਦੁ ਮਾਰੇ ਨਾ ਭਿਕੇ ਵਿਖੇ

ਧਿਆਨੁ ਧਰਤੈ ਹੈ ॥ ਪਸੀਤੀ ਕੀ ਠਬਿਖੇ ਫੁਰਤੀ ਹੈ ॥
ਇਕਾਮ ਧਮਾ ਬਾਣੀ ਦੁਆ ਮਾਰੇ ਸੁਸਾਂਕਾਰੈ ਕੋ ਜਪ
ਤੀ ਹੈ ॥ ਇਕ ਬੈਖਰੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆ ਮਾਰਾ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਗ
ਇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਪਰੇ ਜਨੁ ਮਨ ਕੇ ਇਕਾਗਰੀ
ਕਾ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਬਿਜਨ ਮੇ ਮਿਲਿ ਮਾਹੁ ਮ
ਸਨਿ ਗਾਧ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਨਾਮ ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਜ
ਪਿਅਾਂ ਕਾ ਲਿਅਾਣੁ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਾਬਾ
ਣੀ ਦੁਆ ਮਾਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਮਰਸੀਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ

ਇਸੇ ਮੇਰੇ ਰੀਆਰਜਾ ਭੀ ਵਧੇਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਕਲ
 ਆਣੁ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਬਾਜਾ ਆਧਾਰਿ ਕੇ ਤੇਰੇ
 ਗਿਆਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਾਂਗਾ ਤੇਰੇ ਵੇਸੁ ਵਿਖੇ
 ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਰਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਢੇ
 ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤੀਕਰਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਭੀ
 ਰਖਿਆ ਤੇਟਹਲਿ ਭੀ ਕਰਦਾਰਹਿ ਮਾ १੩॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਆਇਰਣਾ ਖਹਰਾ ਤੇ ਜੋਧ ਦਾਇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਇਆ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ

ਦੇ ਸਿਖ ਮਾਨਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੋ
ਈ ਮੇਸਾ ਓਪ ਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਕਾ ਫਿਕੇ ਮਸਾਡਾ ਕ
ਲਿਮਾਣੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚ
ਨਹੋਇਆ ਮਨ ਨੀਵੇ ਕਾਰਿ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋਇਆ ਵੇਸੋ ਕ
ਰ ਨੀ ਤੇ ਪਛਲੀ ਗਤਿ ਉਠਿ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕਾ
ਕੋ ਸਬਾਦਿ ਦਾ ਮਭਿਆਸੁ ਕਰ ਨਾਮ ਨੀਵਾਂਰ
ਖਣਾ ਤੇ ਵਹ ਗੁਰੂ ਸੁਮਾਮੀ ਜਾਨਣਾ ਮਾਪ

ਨੂਸੇਵਕੁਜਾਨਣਾ ਤੇਸਾਪਸੀਗਾਤਿਵਿਚਿਜਾਇਕੈ
 ਪ੍ਰੀਤਿਕਾਰਿਕੈਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਸੁਨਣਾ ਤੇਉਨਿ
 ਕੇਦੋਨੋਨੇਆਪਵਿਚਿਬਾਣੀਦਾਮਨਨੁਕਰਨਾ
 ਤਾਂਉਨਦਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਉਧਾਰੁਹੋਇਆ॥੧੪॥
 ਅਮਾਰੇਸਾਖੀਦੂਸਰੇਮਹਲਕੀ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚ
 ਠੀ॥ ਮਾਈਜੀਵਾਈਦੂਸਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੀਸੇਵਾ
 ਦਹਲਕਰਦੀਸੀ॥ ਨਤਖਿਚਣੀਤੇਦਹੀਸਾਹਿ
 ਬਦੇਲਿਗਾਰਵਾਸਤੇਕਰਿਲੈਆਵੈ॥ ਤਾਂਇਕ

ਦਿਨ ਓਸ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿ ਵਜਜੇ
ਅੰਧੇਰੀ ਮਜੁਬੀ ਦੁਹੈ ਵੇਤਾਂ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਵੇਰੇ ਸਾਹਿ
ਬਦੀਰ ਸਨਾਵਾ ਸਤ ਲੈ ਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਮਾਇਸਾ ਅੰਧੇਰੀ ਕਰਿ ਕੋ ਕਿਤਨੇ ਜਹਾਜ ਚਲਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਕਿਤਨੀ ਮਾਂਸਰ ਪਾਨੁ ਤਾਂ ਬੇਦੀ ਪ੍ਰਥਮੀ ਮੇਅ
ਹਾਰੁ ਪਹੁਚਦਾ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਚਾਰ ਪਾਇ ਮਾਂ ਪਛੇ
ਹੋਵੇਗਾ ਪਰਗਾਊ ਕੀਰ ਜਾਇ ਤੇਰਾ ਜੀਰ ਹੋਣ
ਇਹੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਧਰਮੁ ਹੋ ਜੈ ਸੇਇ ਸਤੀ ਨੁਭਰ

ਤੇਦੀਆਰਿਆਮਾਂਨਈਪਰਵਾਣੁਹੈਤੈਸੇਭਰਗ
 ਤਾਂਨੁਮਹਾਂਰਾਜਦੀਆਰਿਆਮਾਂਨਈਪਰਵਾਣੁ
 ਹੈਤੈਪਰਮੇਸਰਦੀਆਰਿਆਮਾਂਤੇਰਾਜੀਰਹਾਸ
 ਭਸੇਵਾਦਾਫੁਲੁਤੈਨੁਇਸਹੀਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਵੇਗਾ
 ਤਾਂਉਸਦਾਉਪਾਰੁਵਾਹਗੁਰੂਦੀਇਛਾਮਨਣਿ
 ਕਰਿਕੈਹੋਇਆ॥੧॥ਸਾਖੀਹੈਰਚਨੀਰਾਜਰੁ
 ਜਾਤਿਦਾਨੁਹਾਰਸੀਤੇਰਾਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਨੁਮ
 ਲਿਆਤਾਂਉਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੁਮੇਸਾਰਾਦਿ

ਨੁਆਪਟੇ ਕ੍ਰਿਮਾਵਿਚਿਲਗਾਰਹਿਦਾਹਾਂ ਮੇਰਾਭੀ
ਕਿਵੇਉਧਾਭੁਰੇਵੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਮੀਮਿਤਵੇ
ਲੇਉਠਿਕੈਜਪੁਜੀਪੜਨਾ ਤੇਜੇਕੋਈਗਾਰੀਬ
ਦਾਕੀਮੁਹੋਵੈਸੋਗੁਰੁਕੋਨਾਮਿਤਜਾਣਿਕੇਕਾਰਿਦੇਵ
ਣਾ ਤੇਜੇਕਮਾਈਕਰੈਸੋਦਸਵੈਧਿਉਸਦਾਦੇਵਣ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਾਓ ਸਨੁ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਬਰਖ ੨੮
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦਿਅਮਾਂ ਬੀਤੇ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ
ਸਾਧ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਮ ਤਦੇ ਕੋਰਾ ਜਦੁ ਮਾਰੇ
ਬੰਧਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨਿ ਤੇ ਮਧੀਰਾ ਤਦੇ ਸਮੇਓ ਹੁ
ਬੰਦ ਤਖਾਨੇ ਖੀਨਿ ਕਸੇ ਗੁਰੂ ਰਲੁ ਹਾਰ ਦੇ ਪਾਰਿ
ਆਇਓ ਉਨ ਕਾਹਿ ਮਾਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤਾਮਸਾ
ਰੀ ਮਾਂਗਾਟੀ ਮਾਂਵਢੇ ਜਾਂ ਉਸੁਗਾਟੀ ਮਾਂਵਢੀ ਮ
ਤਾਂ ਉਨ ਦੀ ਖੁਸੀ ਕਾਰਿ ਕੋਰਾ ਜਰਨੂ ਤੀਨ ਕਾਲ

ਦੀਸੇਈਹੋਇਗਈ ਜਾਂਗਾਰਾਪਾਸਿਗਾਇਆਤਾਂ
ਸਤਿਗੁਰੂਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਰਾਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਨਾ
ਈਧਿਕੁਗੁਰੂਮੰਗਦਨੀਦੇਦਰਬਾਰਮਗੇਮਾ
ਇਰਹਿਮਾਨਲੇਪਾਣੀਗਾਰਮੁਕਰਿਕੈਸਿਖਾਂ
ਨੁਇਸਨਨੁਕਰਵੈਨਲੇਸਿਖਾਂਨੁਚਾਂਪੀਕਰੈਰ
ਗਛਕਾਵੈਸਾਖੀਗੁਰੂਕੀਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰੈਇ
ਕਦਿਨਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਿਉਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੁ
ਮੇਨੁਉਪਦੇਸਕਰੈਬਚਨੁਹੋਇਆਮੁਰੀਦੁਮਰ

ਦਾ ਕਹੀਦਾਰੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਬ ਮਿਰਤ ਕਦਾ
ਮੰਗ ਕੇਈ ਨਹੀ ਹਲ ਦਾਤਾਂ ਗੋਰ ਦੀ ਲਾਇ ਕਹੈ
ਦਾਰੈ ਜਬ ਸਿਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁ ਮਹੀ ਕਾਰ ਦੂਰ ਹੈ
ਦਾਰੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਸ
ਮਾਂਦ ਦਾਰੈ ਦੇਖੈ ਸੈਨ ਨਾਈ ਜਬ ਮਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸ
ਧਾਂਦੀ ਦਹਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਵਨ ਉਸ ਦਾਰੁ ਪਧਾ
ਰਿ ਕੇ ਰਾਣੇ ਨੇ ਗਿਆਇ ਮਾਏ ਤੂਭੀ ਮੇਸਾਰੀ ਹੋਇ
ਵਿਚਰੁ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਮਾਂਦ ਹਲਾ

੨੨

ਕੀਤੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤਿਹੋਈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ
ਸਾਰੇ ਕੁਟ ਬਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ਤਪ ਉਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਧੰ
ਪਾਰ ਨਲ ਕਾਪਰ ਮਹਿ ਸਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰਪ
ਧਾਰੀਆਂ ਮਾਨੁ ਸਾਹੀ ਸੁਰ ਮਵ ਨ ਭਗਤ ਭਾਈ ਕੇ
ਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪਾ ਦੇ ਉਨਰਾਇਣ ਦਾ ਸਬੁਲ ਦੇ ਜਾਈ
ਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਲਾਲੁ ਮੁਲਾਨੁ ਬੁਧਿ ਵਾਰ ਵਰਗ
ਜੀਵੇ ਦਾ ਪਰ ਉਪ ਕਾਰੀ ਜਗਾ ਪਰਣੀ ਜਾਣੀ ਐ
ਸੰਸਾਰੀ ਨਾਲੇ ਨਿਰ ਕਾਰੀ ਖਾਨ ਮਾਈ ਮਾਪ ਉਪ

ਤੁਹੈ ਭਾਣਗਾ ਹਕ ਰੋ ਬਿਦ ਭੰਡਾਰੀ ਜੇ ਪਰਸੋਈ ੯੦
ਆਵੇ ਵਤ ਗਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਦੁਤਰਤਾਰੀ ਪੂਰੇ ਸਤਿ
ਗਾਰੇ ਪੇਜ ਸਵਾਰੀ ੧੫ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਾਰੇ ਜੁ
ਲ ਕਾਰੂ ਮੰਗ ਦਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇ
ਕੋ ਮਥਾ ਟੋਕੀ ਮਾਮਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾ
ਜਜੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਕੈ ਸੋਹੇ ਤੇਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਤੇਨੁ ਮਧੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਾਂਦੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣ
ਵਨੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮੰਨਿ ਵਿਚਿ ਵਸਾਏ ਗਾਤੰ

ਤੁਭੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਹੀ ਵੇਂਗਾ ਤੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੰਗ ਤਿ ਕਰੇ
ਗਾਤਿ ਸਤੁ ਭੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਦੀ ਦਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਗੀ ਹੀ ਸਾਇ ਸੁ ਕੇਤਾ ਈ ਕਹੀ ਦਾ ਹੋ ਜੋ ਸਮੁੰਦ ਕੇ
ਬੀਚ ਜਾਇ ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਾ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਜਲ ਤੇ ਦੁਪਦਿ
ਕ ਠਾ ਕਰਿ ਕੇ ਓ ਨਦੇ ਮਗਰ ਖੀ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਓ ਨਦੀ
ਚੋ ਜਖਟੀ ਹੋ ਦੀ ਹੋ ਚੁ ਜਪਾ ਓ ਦੇ ਹੋ ਨਤਾ ਦੁਪਦੀ
ਮਾਂ ਫੁਟੀ ਮਾਂ ਭਿ ਨ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਮਾਂ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਓਹੁ
ਦੁਪਦੀ ਮਾਂ ਫੁਟੀ ਮਾਂ ਖਾਜਾ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਜਲ ਨੁਛਾ ਤੇ

ਦੇਵੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਪਰਮ ਹੰਸ ਓਹੁ ਕਹੀ ਤੇਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦਸ
 ਬਦੁ ਜੇਹੈ ਸੋਈ ਮਾਣ ਕਰਮ ਤੇਹੈ ਨਿਯਮ ਇਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁ
 ਟਨੇ ਕਰਿ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀਚ ਬੀਚਾਰ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਓਸ ਕੀ ਚਿਜੁ ਹੈ ਦੇਹਿ ਮਰਮ ਮਾਤਮਾ
 ਜੁ ਇਕ ਠਪਏ ਭਾਸਤੈ ਹੈ ਨਾ ਇਕ ਠਾਪੁ ਤਲਾਕਾਪੁ
 ਤਲਾਸੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣਤੈ ਹੈ ਨਿਯਮ ਜੇ ਦੇਹ ਮ
 ਨਿਤ ਹੈ ਜਾਨੁ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਮਾਤਮਾ ਸਤਿ ਹੈ
 ਚੇਤਨ ਹੈ ਮਨਿ ਦਰੂਪ ਹੈ ਏਹੁ ਰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ

ਦੇਧਰਮਾਮਾਤਮਾਵਿਖੇਪਏਭਾਸਤੈਹੈ। ਮਰਨ
ਦੇਹਿਦਾਧਰਮੁਹੈ। ਏਹਕਾਹਿੰਦਾਹੈਮੇਮਰਨਾਹਾਂ
ਜਤੁਧਰਮਦੇਹਦਾਹੈਏਹਕਾਹਿੰਦਾਹੈਮੇਮਾਪਨੁ
ਨਹੀਜਾਣਦਾ। ਦੁਖਧਰਮਦੇਹਕਾਹੈਏਹਕਾਹਿੰਦਾ
ਹੈਮੇਦੁਖੀਹਾਂ। ਜਬਵੀਚਾਰਬੁਧਸਿਓਦੇਖਤਾਹੈ
ਤਾਂਕਹਤਾਹੈਮੇਤਈਕਾਲਇਸਥਿਤਹਾਂਜੋਪਿ
ਛੇਦਕਰਮਹੁਣਿਭਗਤਾਹੈ। ਤੇਹੁਣਦੇਮਗਭ
ਗੰਗਾ। ਤਾਂਤੇਤੈਕਾਲਸਤਿਹੈਇਮਾਬਹੁੜੈ

ਏਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਏਹੀ ਜਤਨ ਨੂ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਏਹੀ ਚੇਤਿ ਨ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਚੇਤਿ
 ਨੂ ਹੈ। ਜੇਨਾ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਛਤੀ ਮੀ ਮ੍ਰਤ ਬਾਸ ਨਾ ਦੇਇ
 ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਸ ਨ ਨੂ ਤਾ ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ। ਜੇ ਏਹੀ
 ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂ ਹੀ ਮਨਿ ਦੁਹਰੇ ਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਕੇ ਬਸਤੁ ਬੁਕਚੇ ਬੀ ਚਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਬੁਕਚੇ ਨੂ
 ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ। ਜੇ ਏਹ ਪਹਿਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂ ਮਨਿ ਦੁਹਰੇ
 ਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣ ਕਾ ਗਾਤਾ ਤੇ ਲਿਖੇ

ਏਹੋਨਿ॥ ਕਾਗਤਾਂ ਨੂਤਾਂ ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੋਸੁਣ
ਦਾਪੜਦਾਹੋਤਾਂਇਸਨੁਹੀ॥ ਮਨਿ ਦੁਹੋਤਾਂਹੋ॥ ਤਾਮਨਿ
ਦਰੁਪਭੀਇਹੀਹੋ॥ ਜੇਬੁਧਿਵੀਚਾਰਕਰਿਕੈਆ
ਪਨੁਸਰੀਰਤੇਭਿਨਜਾਣੈ॥ ਤਾਂਏਹੀਪਰਮਹੀਸੁਹੀ
ਦਾਹੋ॥ ਜੇਆਪਨੁਸਰੀਰਤੇਨਿਆਰਾਜਾਣੈਗਾਤਾਂ
ਸਰੀਰਦੇਰਸਾਂਵਾਸਤੇਪਾਪਨਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਸੇਕਮ
ਲਜਲਮੇਹੋਤਾਂਹੋਤੇਧਿਆਨਉਸਕਾਸੁਰਜਵਲਿ
ਹੋਤਾਂਹੋ॥ ਤਾਜਲਕਾਉਸਨੁਸਪਰਸਨਹੀਹੋਤਾ॥

ਤੇ ਸੇ ਪਰਮ ਹੀ ਸਾਵਿਚੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਧਿਆ
 ਨੁ ਉਨਾ ਦਾ ਮਾਤੁ ਮਾਵ ਲਿਹੁ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ
 ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਹਰਖ ਸੇਗ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਵਰਤਣੁ
 ਰਾਮਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਨਿਆਈ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜ
 ਗਤਿ ਨੁ ਸੁਪਨ ਵਤ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁ ਬੀਧ
 ਨਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਵਰਤਣ ਲਾ
 ਗਾਨਾ ਪਭੀ ਓਧਰੇ ਤੇ ਸਭ ਸਨ ਬੀਧੀਆਂ ਦਾ ਭ
 ਓਧਾਰ ਕੀਆ ੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮਾਲੁ ਸਾਰੀ

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਇ ਕੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੁ ਮਸੀਨੋ ਕਰੀ ਮਗਲਾਂ ਦੀ ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਕੋਈ ਮੇ
ਸਾਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿ ਸਕਰਿ ਮਸਾਡਾ ਏ ਬੇਭੀ ਮ
ਖਉ ਜਲਾਹੈ ਵੇਤੇ ਮਾਗੇ ਕੀ ਉਜਲਾ ਮੁਖਹੈ ਵੇ
ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਭਾਈ ਮਾਲੁ ਦੇ
ਹਾਂ ਮਨਿ ਤਹੈ ਏਹ ਤਾਂ ਮਗੇ ਹੀ ਬਿਨਸੀ ਮਾਂਹ
ਈ ਮਾਂਹੈ ਨਿ ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾਸਤਿ ਹੈ ਏਹੁ ਕਿ ਸੇਵਾ
ਮਾਰਿ ਮਾਮਰਦਾਨ ਹੀ ਮਾਪਣੇ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਦੀ

ਕਿਰਾਮਾਭੀਸੁਪਨੇਦੀਜਾਣਿਕੈਕਰੀਏਤੇਗਿਆ ੯੪
ਨੁਭੀਵਿਤੁਹੋਵੇਇਹੀਸੀਕਿਸਨਜੀਅਰਜਨਨੁ
ਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੈਜੇਜੁਪੁਭੀਕਰੀਐਅਰਦਾਨੁਭੀ
ਕਰੀਐਤੇਆਪਣੀਦੇਹਬਿਨਸਨਦਸਹਿਸਾ
ਨਕਰੀਐਜੇਤੀਨਬਾਤਾਂਇਕਠੀਆਂਹੁਦੀਆਂ
ਹੈਨਿਤਾਂਏਹੁਸਰੀਰਬਿਨਸਿਦਾਹੈਏਕਸਮਾ
ਜੇਸੁਸਪੁਰੇਹੋਇਰਹਿਦੇਹੈਨਾਵੁਜਾਜਿਸਪਿ
ਥਮੀਤੇਸਰੀਰਗਿਰਨਹੁਦਾਹੈਜੇਓਹਾਜਾਗਾਹੈ

ਦੀਰੈ ਤੀਸਰਾ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗਲੀ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਜਾਵਣੇ
ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿਕੋ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਬਿਨਸਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ
ਨਿਜਾ ਜਾਂਓ ਹਾ ਗਲੀ ਕੋ ਦੁਖੁ ਲਗਾਵੇ ਹੇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੁ
ਅੰਤੁ ਹੋ ਦਾਹੈ ਜੇ ਇਹ ਤੀਨ ਇਕ ਠੇ ਨਹੇ ਵਨਿਤਾਂ
ਅਪਕਲੁ ਇਸਦੀ ਗਛੁ ਅਕਰਦਾਹੈ ਪਰਮਾਪੋ
ਓਪਾਧਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਨ ਕੀਜੈ ਤੇਜੁ ਪੁਜੁ ਰਾਮਾਹਿ
ਬਣੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿ ਆਖੈ ਫਿਰਾ ਦੀਸੀ ਕਾਨਕੀ ਜੈ ਤੇਜੋ ਕ
ਫੁਖਦਿਲਿ ਆਵੀ ਏਸੇ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਲਿਖੀ ਰੁਕੇਖਾ

6974

ੲ

ਈਐ॥ ਤਾ॥ ਭਾਈ ਮਾ॥ ਲੁ॥ ਮਲ॥ ਇ॥ ਸੇ॥ ਪ੍ਰ॥ ਕਾਰ॥ ਲਗਾ॥ ਵਰ
 ਤਣਾ॥ ਤਾ॥ ਭਾਈ ਮਾ॥ ਲੁ॥ ਦਾ॥ ਵੇ॥ ਡ॥ ਖਾ॥ ਵਣ॥ ਕਾਰਿ॥ ਕਾਲਿ॥
 ਆ॥ ਨੁ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ਮਾ॥ ਪ॥ ਸਾ॥ ਖੀ॥ ਹੋ॥ ਰ॥ ਚ॥ ਲੀ॥ ਭਾਈ॥ ਕਿ॥ ਦਾ॥
 ਰੀ॥ ਗ॥ ਰੂ॥ ਅੰ॥ ਗ॥ ਦ॥ ਜੀ॥ ਦੀ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਣਿ॥ ਗ॥ ਇ॥ ਮਾ॥ ਕੇ॥ ਸਾਰ॥
 ਜ॥ ਗ॥ ਤੁ॥ ਕਾ॥ ਮ॥ ਕੇ॥ ਧ॥ ਵਿ॥ ਚਿ॥ ਪ॥ ਇ॥ ਮਾ॥ ਜ॥ ਲ॥ ਦਾ॥ ਹੋ॥ ਕਿ॥
 ਵੈ॥ ਮੇ॥ ਨੂ॥ ਤੁ॥ ਸੀ॥ ਰ॥ ਖਿ॥ ਲੇ॥ ਵ॥ ਹੁ॥ ਤਾ॥ ਬ॥ ਚ॥ ਨੂ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ਮਾ॥ ਜੀ॥
 ਵੈ॥ ਬ॥ ਨ॥ ਨੂ॥ ਮ॥ ਗ॥ ਨਿ॥ ਲ॥ ਗ॥ ਦੀ॥ ਹੈ॥ ਤੇ॥ ਮਿ॥ ਰ॥ ਗ॥ ਬ॥ ਨ॥ ਸੇ॥ ਕੁ॥
 ਦਿ॥ ਕੇ॥ ਨ॥ ਦੀ॥ ਵਿ॥ ਚਿ॥ ਜਾ॥ ਇ॥ ਪ੍ਰ॥ ਵੇ॥ ਸੁ॥ ਕ॥ ਰ॥ ਦੇ॥ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਸੇ॥ ਸੁ॥

ਸਿੱਖ ਚੰਦਰ ਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਪੀਉਦੇਹੈਨਾ ਤੈਸੇਜਗਤਵਿਚਿਕਾਮਕਰੋਪੁਵਰ
 ਤਿਆਹੋਇਆਹੈ ਜੇਸਾਪਸਿਗਾਤਿਵਿਚਿਮਾਂਵਦੇਹੈ
 ਨਿਸੇਸੀਤਲੁਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਨਾ ਤੇਜੇਸਬਦਿਬਾਣੀਦੇ
 ਸਮਸੁਣਵਿਚਿਦੁਬਕੀਲੈਦੇਹੈਨਿਤਿਨਦਾਮਨੁਭੀਸੀ
 ਤਲੁਹੋਇਮਾਂਵਦਾਹੈ ਤੇਤੈਸਦਾਸਾਪਸਿਗਾਤਿਕ
 ਰਤੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਦਹਾਲਿਕਰਾਇਸਤੇਤੇਨੁਗਿ
 ਆਨੁਪਾਪਾਤਿਹੋਵੇਗਾ ਤਾਭਾਈਕਿਦਾਰੀਜਗ
 ਰਾਮੰਗਾਦਿਜੀਦਾਵਚਨਾਦਿਕੁਕੀਤਾਉਸਦਾਉ

ਧਾਰੁਹੋਇਆ॥੬॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਦੀਪਾਜਾਤਿ
 ਦਾਦੇਉਤੇਨਰਾਇਣਦਾਸਤੇਬੂਲਾਤੀਨਗਰੂਮੰ
 ਗਦਜੀਪਾਸਿਆਇਸਰਨਿਪਰੇ॥ਜੇਅਸਾਨੁਜਸ
 ਨਮਮਰਣਬੀਰਖੀਏ॥ਤਾਂਵਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀ
 ਵਹਰਾਵੁਦੀਭਗਾਤਿਕਰੇ॥ਤਾਂਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਅਸਾਨੁਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਸੁਣਾਈਅੰ॥ਭਗ
 ਤਿਕਿਸਨੁਕਾਰਿਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜਿਸ
 ਸਮੇਅਹਾਰਜਨੇਮਾਇਆਉਤਪਾਤਿਕੀਤੀਤੇਉਸ

ਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾ ਤੁਸਭਣਾਜੀਆਂ ਨੁਉਤਪਤਭੀਕਰਾ
 ਤੁਆਪਣੇਅਧੀਨਕਾਰੇਕੋਏਨਨੁਕੁਮਾਰੀ ਤੇਚਾਰਦੇ
 ਵਤੇਆਪਣੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਣਵਾਸਤਕੀਤੇਤੀਨ
 ਪੁਰਖੁਤੇਇਕਾਇਸਤੀ ਜੋਇਨਾਚਹੁਵਿਚਹੁਇ
 ਕਦੀਭੀਸਰਨਿਆਵੇਗਾਸੋਮੇਨੁਆਇਮਿਲੇਗਾ
 ਕਈਰਾਗਾਵੁਜਾਜੇਗਾ ਤੀਜਾਗਿਆਨੁਚੋਈ
 ਭਗਤਿਪਰੁਵੇਰਾਗਤੇਜੇਭਾਤੇਗਿਆਨੁਏਹ
 ਤੀਨੋਪੁਰਖੁਹੈਨਿਯਾਇਨਨੁਕੁਸਿਰਾਦੇਬਲਤੇਆ

ਇ

ਇਸਾ ਕੁਮਾਇਲੈਂ ਦੀਹੈ ਪਰਭਗਤਿ ਮਹਾਂਰਾਜ
 ਦੀ ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾਇ ਸਤੀਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨਦਣੀਹੈ
 ਭਗਤਾਂ ਨੁਮਾਇਆ ਨਹੀ ਮੇਰਿ ਸਕ ਦੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕਰ
 ਮਾਂ ਨੁ ਮੇਰਿ ਲੈਂ ਦੀਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ
 ਜੇ ਮਹਾਂਰਾਜ ਏਨਾ ਚੇਹਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
 ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸਮਝ ਕੇ ਉਨਾ ਦੀ ਸਰਨਿ ਨੂਪਾ ਪਤਿ
 ਹੋਈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾ ਦਜੀ ਬੇਲੇ ਜੇ ਬਰਾ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਇਕਏਹੁ ਹੋ ਜੇ ਪਰਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰ

੬੧

ਭੋਜਨ ਸਭਾਤਿ ਮਾਰਾ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵ
ਸਤਿ ਤੇ ਦੂਜਾ ਬੈਰਾਗੁ ਏਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਬੀਸ
ਇਸ ਮੈਂ ਹੋ ਜੇ ਜਗਤਾ ਮਾਨਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਕਰਿ ਕੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚਿ ਲੀਨ ਨ ਹੋਵਣਾ ਤੇ ਵਰਤਣਾ
ਤੇ ਵਰਤਣ ਕਰਿ ਲੇਵਣੀ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕ
ਰੇ ਹੋਇ ਕੁਤਾ ਕਸਟ ਜੇ ਗੁਰੇ ਹੋ ਜੇ ਮਸਟਾ ਗੁਰੇ
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬੀਸ ਮਾਇਕ ਕਰਣਾ ਦੂਜਾ ਏਹੁ ਜੇ ਗੁ
ਰੇ ਮਨ ਨੂਵਾਸਨਾ ਬੀਰੋ ਕਣਾ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਭ

ਜਨਸਬਾਦਿ ਨਾਲਿ ਜੋ ਕੁਨਾ ਤੇਗਿ ਮਾਨਭੀ ਦਇ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਹੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੀ ਜੋ ਸਮਾਇ ਮਾਹੈ ਜਗ
 ਤਸੁ ਠਾਹੈ ਤੇ ਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸੁਬਾਦਿ ਚਿਸਤਿ ਹੈ ਸੋਸ
 ਰਬਾਦਿ ਖੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪੁ ਜਾਣਿ ਕੇ ਰਾਗ ਦੈਖ
 ਰੂਪੀ ਮੇਲੁ ਰਿਦੇ ਤੇ ਧੋਵਣੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸੁਵਨ ਗਿਅ
 ਨੁਹੈ ਭਗਤਿ ਭੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣਨਾ ਅ
 ਰੁਕਮਾ ਵਣਾਏ ਹਏ ਕਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੀ ਨਿਧਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ਤੇ ਭਗਤਿ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੁਆ

ਮੀਜਾਣਨਾਆਪਨੂਸੇਵਕਜਾਣਨਾਤਨੁਮਨੁਧਨੁ
ਸਭਵਾਹਗਾਰੂਨੁਸੰਪਛਡਣਾਜਿਸਕੀਬਸਤਤਿ
ਸੁਆਰੈਰਾਖੈਪ੍ਰਭੁਕੀਆਰਿਆਮਨੈਆਖੈਉਸ
ਤੇਚਉਗਾਨਕਰੇਨਿਹਾਲਾਨਾਨਕਸਾਹਿਬਸਦਾਰ
ਇਆਲਾਤਾਂਤੇਏਹਵਚਨੁਸੁਣਿਕੈਸਭੁਸਿਖਨ
ਗਾਇਣਦਾਸਥੀਆਦਕਾਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਲ
ਕਰਨਿਲਗੇਤੇਗਾਰੂਕੀਬਾਣੀਨਾਲਿਹਿਤੁਕੀਏ
ਨਾਸਭਣਦਾਉਧਾਰਹੋਇਆਸਾਖੀਰੋਰਚ

ਲੀ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਬੁਧਵਾਰ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਜੀਵੇ ਦਾਹ
ਦੁਰਗਾ ਰਾਮੀ ਗਾਵ ਜੀ ਦੇ ਮਾਏ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੇ
ਅਸਾਨਾ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮ
ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀ ਪਰਉਪ
ਕਾਰ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਇਕ ਜੇ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ
ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨ ਸੇ ਅਪਭੀ ਜੁਗਾਤਿ ਨ ਲਿਵਰ
ਣਾ ਨ ਲੇਗਾਰੀ ਬਾਨੁ ਅਨਾਥਾਨੁ ਭੁਜਨ ਵਾਲਿ ਮਾਂ
ਨਾ ਲਿਵੇ ਰਿਖਾਵੀ ਮੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਜੇ ਅਪਣੇ ਸਰੀ

੬੬

੦

੩

ਰਬੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕਰੀ ਮੇ ਤੇਰ ਸਨ ਕਰਿ
ਕੈ ਭੀ ਜੇ ਵਚਨ ਮੰਨੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੁਲਾ
ਕਰੀ ਮੇ ਬਹੁ ਹੁਇ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਧਿਆਨੁ ਦਾ ਭੀ ਰ
ਸਨ ਕਾਰਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਚੈ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਭੀ ਸਭ
ਸਦਾ ਭੁਲਾ ਮੰਗੀ ਮੇ ਤਾ ਓਹਿ ਸਿਖ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸਭ
ਠਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਉਨ
ਦਾਇ ਸੇ ਸੇਵਾ ਦਹਲਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ
ਘਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜਗਾ ਜਾਤਿ ਪਰ ਟੀਗੁਰੁ

ਅੰਗਾਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਗਇਆ ਜੋ ਮੇਨੂ ਤੁਸੀ ਬਚ
ਨੁ ਕਰੇ ਤੁਮੇ ਪਾਰਿ ਬਾਰਛ ਡਿਕੈ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ
ਹਾਂ ਮੇਇ ਕੋ ਜਗੀ ਨੂ ਮਿਲਿ ਆਸਾਂ ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਖਿਆ
ਹੋ ਜੋ ਪਰਬੰਧਨ ਰੂਪੁ ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਰਿ ਬਾਰਦਾ
ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਮਾਂਟੈ ਤਾਂ ਬਹੁ ਹੁਇ ਮੇਤ੍ਰ ਸਾਨੁ ਉਪਦੇ
ਸੁਕਰਨ ਹਾਂ ਬੰਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਗਿਕੀ ਤਿਆਮਾਂ
ਤੇ ਪਾਰਿਛ ਡਿਕੈ ਉਧਾਰੁ ਹੋਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਫਕੀਰੁ
ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਿਉ ਸੁਗਤੁ ਦਾਫਿਰਨਿ ਭੀ ਪਵਾਸਤੈ

੧੦੦

ਤੁਭੈ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਮੇਰਾ ਹਰ ਲੋਕ ਰਹੇ ਨਾ

ਜਿਵੈ ਕਵਲ ਵਿਚਿ ਜਲ ਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਜਵ
ਲਿਪਿ ਮਾਨੁ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਰਾਗ ਮੁਖਿ ਵਿਚੇ ਰਸ
ਤਿ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਕੋ ਕਿ ਸੇ ਬੀਲੇ
ਖਾਵੈ ਗਾਤਾ ਮਾਪਣੇ ਤਪਦਾ ਬਲੁ ਉਨਾਨੁ ਵੀਡੇ
ਵੈ ਗਾਤੇ ਜੇ ਰਸ ਤੀਹੋਇ ਕੇ ਰੁਗਾਤਿ ਕਰੇ ਗਾਥੇ
ਹਭੀ ਉਭੀ ਉਸ ਤੇ ਰਹੇ ਗੀਤੋ ਜੇ ਸਸਾਧ ਸੀਤ ਦੀਸੇ
ਵਾਦਹਾਲਿ ਕਰੇ ਗਾਥੇ ਹਿ ਭੀ ਉਸਨੁ ਫਲੁ ਪਾਪਤਿ
ਹੋਵੈ ਗਾਥੇ ਜੇ ਸੇ ਗਾਥੇ ਨੁ ਕੋਈ ਪਾਸੁ ਮਾਰੁ ਥੀਇ ਦਖ

ਵਾਂਇਦਾਹੋ। ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦੁਪੁਦਹਿ
ਲੈਂਦਾਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਗਾ ਵਿਚੇਰ ਸਤਿਨਾਮਿ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਾ ਲਿਕ ਰੇ ਉਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਇਸੇ ਕਰਿ
ਇਆ। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰਣੀ। ਭਾਈ ਖਾਨ ਤੇ ਭਾਈ ਮ
ਈਆ ਦੋਨੋ ਪਿਉ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਸਨਿ ਤੇ ਗਾਇ ਦਭੰਡਾਰ
ਖੜੀ ਹੋਸੀ। ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸੁਰਾਇ
ਗਾਇ। ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬਾਨਿ ਵਾਜ ਕਈ ਮੇ
ਸਾਗੁ ਟੁਕਹੀ ਮੇਜਿ ਸਵਿਚਿ ਸਭੇ ਗਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

੧੦੩

ਰੋਵਨਿ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮ ਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਸਭੁ ਟਾਗੁ ਟਾਂਦਾ ਗਾਣੁ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾ ਹੋ ਮਾਭਗ
ਤਿ ਕਿਤ ਟੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਮਾਤਿ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤਿ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਨ ਪਾਭਗਤਿ ਹੋ ॥ ਦੂ
ਜੇ ਪ੍ਰਮਾ ਭਗਤਿ ਹੋ ॥ ਤੀਜੇ ਪਰਾ ਭਗਤਿ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਚੌਥੇ
ਅਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੇ ਜੀਥੇ ਲਿਕੇ ਤਿਨਾਂ ਹੀ ਭਗਤਾਂ ਦਾ
ਸਰੂਪ ਕਹੀਐ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨ ਉਪਾਭਗਤਿ
ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋ ॥ ਪਰ ਜੇ ਨਵਾਂ ਵਿਚੋ ਇਕੁ ਕੁਪੁਪ

ਤਿਹੋਵੇਸੇ ਭੀਕ ਲਿਆਣ ਕਰ ਦੀਹੋ ਜੇਨ ਵਾਂਹੀ १੦੩
ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾ ਵਾਹੁ ਗਾਭੂਨੁ
ਮਿਲਾਇ ਦੇ ਦੀਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜਸਾਤਿ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਸਰਪਾਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਲਿ ਸੁਵਨ ਕ
ਰਨੇ ਦੂਜੀ ਏਹ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ
ਕਰਣਾ ਤੀਜੀ ਏਹ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾਮ
ਪਣਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਗਾਜਾਰਨਾ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ
ਨਾ ਚੌਥੀ ਏਹ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜੋ ਪ੍ਰਸੇਸਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ

ਧਿਆਨੁ ਕਰਨ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈਵਟੇ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ
ਪਾਣੀ ਪਖੇ ਚਾਂ ਪੀਵੀ ਦੁਹਲ ਕਰਣੀ ਪੰਜਵੀ ਭੁਗ
ਤਿਸੀਤਾਂ ਸਾਧਾ ਨਉ ਤਮ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਣੀ ਛਵੀ ਭੁਗ ਤਿਰਾਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਗੁ
ਰਦਾਰ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦਨਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਣੀ ਪੂਰ
ਖਣ ਕਰਣੀ ਸਤਵੀ ਭੁਗ ਤਿਆਪਨੁ ਦਾ ਸਜਾ
ਨਣਾ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣਨਾ ਸਭ
ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਮਠਵੀ

ਜਿਉ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਸੀ ਗਾਹੇ ਤਾਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ ਕਾ
ਵਚਨ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਾਰਿ ਮੁਖ ਲਾਲ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ
ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਨ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ
ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਮਝਿ
ਉਨ ਕੇ ਹੋਇਆ ਵਤੀਹੇ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਗਿਆਨ
ਕਾ ਮਭਾ ਸੁਕਰ ਤੇਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪਰਾਭੁ ਰਾਤਿ
ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੇ ॥ ਤਉ ਜੀਵਾ ਮਰਣੀ ਸੁ
ਰੇਖੇ ਅਭੇਦ ਤਾਦ੍ਰਿਸਾਇਆ ਵਤੀਹੇ ॥ ਸੋਈ ਸਤ

੧੪

ਹੈ ਜੋ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਉ ਖਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ
ਬੀਚ ਰਸੁ ਲੇਤੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਉ ਲਾਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵ
ਦੁ ਉਸਕਾ ਮਿਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਹੈ ਨਿਸ਼ੇਏ ਹਉ ਉਨ ਕੇ ਲਛਣ ਹੈ ਨਿਪੁਥ ਮੇਰ ਦਨੁ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਰੁ ਉਭੇ ਸਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਰੁ ਜਿਉ ਜਿਉ ਪ੍ਰਮੁਖ
ਧਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਿ ਚਾਮਹਾਰ ਪਦਤਾ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਰੁ ਜਿਉ

ਨਿਉਸੀਤਾਂ ਕਾਸੀ ਗੋਰੇ ਤਾਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ ਕਾ
 ਵਚਨ ਦੇਸ ਮਝ ਟਕਾਰਿ ਮੁਖ ਲਾਲ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ
 ਮਹਾਂ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਨ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ
 ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਮਾਧਿ
 ਉਨ ਕੇ ਹੋਇ ਆਵਤੀਹੇ ॥ ਨਿਉ ਨਿਉ ਗਿਆਨ
 ਕਾ ਮਭਾ ਸੁਕਰ ਤੇਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪਰਾਭੁ ਗਤਿ
 ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੇ ॥ ਤਉ ਜੀਵਾ ਮਰਈ ਸੁ
 ਰੇ ਮੇ ਅਭੇਦ ਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤੀਹੇ ॥ ਸੋਈ ਸਤ

ਚਿਤਾਮਾਨੀ ਦਰੂਪਈ ਸਰਹੈ ਸੋਈ ਸਤਾਚਿ ਦਾਮਨੀ
ਦਰੂਪੀ ਜੀਵੈ ਹੋ ਪਰਦੇ ਤਾ ਕੁਭੈ ਦੇਹੈ ਸਹਕਾਮਤਾ
ਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾ ਕਾ ਜੀਉ ਮਾਰੀ ਮਾਨ ਕਰਿਸਾ
ਕਾਮੀ ਹੋਈ ਸਰਗਿ ਮਾਨ ਕਰਿ ਨਿਹਕਾਮੀ ਹੋ ਸੇ
ਕਾਮਨਾ ਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪਤੁ ਹੋ ਜੇ
ਈਸਰਨਿਹਕਾਮਤਾ ਕੇਭੈ ਦੇ ਕਤਿ ਮਾਰਿ ਦੇਵੈ ਮ
ਰਜੀਉ ਸਹਕਾਮਤਾ ਤਿ ਮਾਗਵੈ ਵੈ ਤਾਂ ਦੇ ਨ ਬਹ
ਰੂਪ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਖਾਨੁ ਤੇ ਮਾਈ ਏਤੈ ਗਵਿਦ ਦਾਇਸ

ਪ੍ਰਕਾਰਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਇ ਮਾਓ ਚਨਾ ਪਛੋ ਹੋਰਨ
 ਦਾ ਭੀ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾਓ ੧੦ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥
 ਜੋ ਧਰਸੈ ਈਆਗੁ ਰੂਮੰਗਾ ਦਜੀ ਦੇਹ ਜੂਰਰ
 ਹਿੰਦਾ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਉਸ ਦਾ ਸੀ ਤੇਸਾ
 ਹਿ ਬਦੇਹ ਜੂਰਮਾਇ ਮਾਨੁ ਛੁਹੀ ਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਤ
 ਜੋ ਧਰਸੈ ਈਆ ਜੋ ਕੁਲੰਗਾਰ ਨੁਲਗੇ ਸੋ ਸਿ
 ਖਾਂਬੀ ਲੈ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਾਇ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੁਸਾਰ
 ਦਿਨੁ ਛਕਾਂ ਇਦਾਰੈ ਤੇ ਮਾਪ ਪਤਲਾ ਜੂਠੀ

ਆਪੀ ਇਕੈ ਪੀਲ ਲਏ। ਜੋਏ ਹਵਾ ਹਰਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ
ਹੈ ਨਿ। ਜਿਤ ਨੀ। ਇਨਾਂ ਦੀ। ਟਹ। ਲਿਖੇ। ਕਰ। ਗਾ। ਓ
ਤਨ। ਮੇ। ਰਾ। ਭ। ਲ। ਹੇ। ਨਿ। ਸ। ਸ। ਮੇ। ਕੋ। ਈ। ਸਿ। ਖ। ਆ
ਦੇ। ਉ। ਸ। ਨੁ। ਉ। ਸੇ। ਸ। ਮੇ। ਪੁ। ਸ। ਦੁ। ਛ। ਕ। ਵੇ। ਆ। ਲ। ਸੁ
ਨ। ਕਰੇ। ਤਾ। ਜੋ। ਪਰ। ਸੇ। ਈ। ਏ। ਦਾ। ਇ। ਸ। ਪੁ। ਕ। ਰ। ਕ। ਰੇ
ਕੈ। ਕ। ਲਿ। ਆ। ਟੁ। ਹੇ। ਆ। ੧੧। ੧੫। ਓ। ਟੁ। ਸੇ। ਲ। ਵੇ।
ਐ। ਪੁ। ਥੀ। ਮ। ਲ। ਤੁ। ਲ। ਸ। ਰ। ਲ। ਮੇ। ਲ। ਟੁ। ਗ। ਰ। ਸੇ।
ਵਾ। ਹਿ। ਤ। ਕ। ਰੀ। ਗ। ਰ। ਟੁ। ਦੀ। ਪ। ਓ। ਰ। ਸੇ। ਟੁ। ਨ। ਗ।

ਉਰੀਗਾਰਸਬਦਵੀਚਾਰੀਸੋਹਣਰਾਮੁਮਹਾਤਿ
 ਮਾਮਮਰੂਗਪੀਹਉਮੇਮਾਰੀਸਾਹਾਰੂਰੀਗੁ
 ਭਲੇਭਾਗੁਭਗਤੁਭਗਹੈਪਿਆਰੀਖਾਨਛੁਰਾ
 ਤਾਰੂਤਰੇਬੇਗਾਪਾਸੀਕਰਣੀਸਾਰੀਉਗਾਰੂਨੰਦੁ
 ਸੁਦਨਾਪੁਰਾਸੁਟਾਪਾਰਿਉਤਾਰੀਮਲੀਮਾਸਾਹਾਰੂ
 ਭਲੇਛੀਬੇਗਾਰਦਰਗਾਹਦਰਬਾਰੀਪਾਂਧਾ
 ਬੁਲਾਜਾਣੀਅੰਗਾਰਬਾਣੀਗਾਇਣੁਲੇਖਾਰੀਤੁ
 ਲੇਵਾਲੀਸੀਗਾਤਿਭਾਰੀ ੧੬ ਮਾਰੇਸਾਖੀਤੀਸ

ਰੇਮਹਲਕੀ ਫਲੇਜ ਬਸਾਹਿ ਬਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਥੀ
ਮਲਤੁਲਸਾ ਕਹਟੇਲ ਗੇਅਸੀਤੁ ਸਾਡੀ ਜਾਤਿ ਹਾਂ
ਸਾਹਿਬ ਬੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਸਰ
ਗੰਦੀ ਹੋਸੇ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸਿਜਾਵਣੇ ਹੋਨਿ ਅਗੇ
ਜਾਤਿ ਨ ਜੇ ਰਹੈ ਅਗੇ ਜੀਓਨ ਦੇ ਗਨ ਨ ਕੀਲੇ
ਖੇ ਪਾਤਿ ਪਵੈ ਚਰੇ ਸੇਈ ਕੋਇ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਏਥੇ ਹੀਓ ਪਜੇ ਹੈ ਨਾ ਏਥੇ ਹੀਏਨ

ਗਹਿਣਾਹੈ ਤੇ ਅਗੋ ਜਾ ਤੁਕਿ ਸੇ ਨਾਲਿ ਨਾ ਹੀ ਜਨ
 ਦੀ ਜਿਨ ਨਾ ਖੁਜਾਪਿ ਅਤੇ ਸੇ ਵਾਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੀ
 ਪਾਤਿਓ ਨਾਂ ਦੀ ਲੇਖ ਦੇ ਗੀ ਤਾਂ ਮਲਾਇਆ ਇਸ
 ਬਾਏ ਕਿਆ ਜੀ ਮੇ ਨੂ ਭੀ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕੀ ਜੇ ਤਾਂ ਉਸ
 ਨੂ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੀਉ ਮਾਹਿ ਤੁਲਾਇ ਕੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇ
 ਵਾ ਕਰਨੀ ਬਹੁ ਵੇਰਾ ਮੁਤੇ ਦੀ ਪਾਤੇ ਉਗ ਸੇ ਲੁਣੇ ਨ
 ਗੀ ਗੀ ਮਲਾ ਮਾਇਰ ਨੀ ਲਾਰੇ ਤਾਂ ਓਨ ਨੂ ਬਚ
 ਨੂ ਹੀਉ ਮਾ ਮਾਇ ਮਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇ ਵਾ ਵਾਹਿਲ

ਕਰਨੀ ਤੇ ਚਾਰਿ ਪਤ੍ਰੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੈਠਿਕੇ
ਸਬਦਿ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਉ ਕਾਰਿ ਬੇਵੀ ਬੋਲੁ
ਨਾਲਿ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚਾਰ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਬਾਹ
ਰਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਟਾਨੂ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ ਦਿਹੈ ਯਤਿ
ਉ ਅਠ ਪਹਰ ਆਪਣੇ ਪਰਦੇ ਕੋ ਮੁਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਤੇ ਚਾਰ ਪਤ੍ਰੀਆਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਹ ਲਕਰਣੀ ਨਾਲੇ
ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵੀਚਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੇ ਮੁਸ
ਵਰਦਾ ਹੈ ਬਹੁ ਵੇ ਮਹਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਾਰਿ ਤੇ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ

ਪੀਆਇਚਰਨੀਲਗੋਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਾਸਾਨੁਭਿ
 ਪਦੇਸੁਕਰੀਏਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਏਹੁਹਭਿਮੰ
 ਬੁਗੀਬਲਾਇਹੋਤੇਅਣਹੁਦੀਹੀਬਣਿਖਲੋਤੀਹੋ
 ਤੇਏਹਪਰਮੇਸਰਵਲੋਭੁਲਾਇਛਡਦੀਹੋਜੇਇ
 ਸਨੁਵਿਚੋਦੂਰਿਕਰੇਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡਾਪਰਮੇਸਰਨਾਇ
 ਗੰਢਹੋਵੇਗਾਤਾਂਓਨਪੁਛਿਅਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਹੁ
 ਓਮੰਕਿਉਕਰਮਰਦੀਹੋਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਰੀਰ
 ਨੂਤੁਠਾਜਾਨਣਾਜੇਕੋਈਇਸਨੁਭਲਾਬੁਰਾਕਹੇ

ਤਾਂ ਸਹਾਰਨਾ ਬਹੁੜ ਸਹਾਰੂ ਤੇਰੀ ਗੁਣੇ ਭਾਗੁ ਮਾਇ
ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਓਨ ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸਿਖਾਨ
ਲਿਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕ
ਰਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਵਰਤਾਇ ਛ ਕਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖਿ
ਕੇਈ ਮਾਏ ਓਸੇ ਦੇ ਲੇਖਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਸੇ ਵਾ ਕਰਨੀ
ਤੇਵਾ ਹਰਾਗੁ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰਨਾ ਤੇਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਸਬਾਦ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਮਾਇਮ ਵੀ ਕਬਾਰਿ ਰੋਭੀ
ਨਹੀ ਸੇਵਣਾ ਬਹੁੜ ਖਾਨ ਛਰ ਤੇ ਤਾਰੂ ਤੇਵਗਾ

ਪਾਸੀ ਤੇ ਉਗਰੂ ਤੇ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾ ਤੇ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੁਦਾਏ ਹੁਆ
ਇਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਨਾ ਨੂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ
ਸਿਖੇ ਇਸ ਕਾਲਿ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੋਗੂ ਕਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਗੀਤ
ਨਾਲਿ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਵਾ ਵਣ ਉਸਦਾ ਜਗਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁ
ਦਾ ਹੋ ਕਲ ਜੁਗਾ ਦਾ ਜਗਾਏ ਹੋ ਹੋ ਜੇਵੇਂ ਡਿਖਾ ਵਣ
ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿਉਨਾ ਦਾਏ ਬੇਥੀ ਪਨੁ ਵਧਦਾ ਹੋ ਤੇ ਅਗੇ
ਭੀਓਨ ਨੂ ਅਨੇ ਕਫਲੁ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਬਹੁੜੇ
ਅਲੀਅ ਤੇ ਸਹਾਰੂ ਛੀ ਬੇਅਾਇ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ

੧੦੯)

ਓਨ ਨੁਬ ਚ ਨੁਹੋਇ ਮਾਸਿ ਖਾਂਦੇ ਮੇਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪੋਇ ਦੇ
ਵਣੇ ਪਾਏ ਸੀਵ ਦੇ ਵਣੇ ਤੁਸੀ ਭੀਉ ਜਹੁ ਵੇਗਾ ਭੇਤ
ਸਾਡਾ ਗੁਨਾ ਲਿਰੀ ਦੁਹੇ ਵੇਗਾ ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ
ਦੀ ਮੇਲ ਪੋ ਵਨਿ ਗੋ ਬਹੁ ਵੇ ਬੁਲਾ ਪਾਂਧਾ ਮਾਇ
ਚਰ ਨੀਲ ਗਾ ਓਸੁ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇ ਬੀਤਾਂ
ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕੁਝ ਹੋਇ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇ ਮਾਰਾ ਰਾਂਦੀ ਬਾਂਟੀ ਕਥਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੁਸੁਣ
ਵਣੀ ਨਲੇ ਪੋ ਬੀਰਾ ਕੁਨ ਮਿਤਾ ਲਿਖ ਦੇਵਣੀ

ਮੰਗਣਾ ਕੁਲ ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਪਰਾਲ ਬਧਿ ਮਾਪੇ ਕੋਈ
 ਦੇਜਾਵੈ ਤਾਂ ਵਰਤ ਲੈਣੀ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੋ ॥ ਜਿਤ
 ਨੇਤ੍ਰ ਸੀ ਡਲੇ ਵਲੀ ਏਸਿ ਖੋਹੇ ਸਭ ਨ ਨੁਏ ਹੁ ਸਾਂਸਾ
 ਉਪਦੇਸੁ ਹੋ ਜੋਗਾਰਾਂ ਦੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਦਿਨ ਸੰਗ ਦਊਮ
 ਸਿਮਾਵੈ ਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਣਾ ਦਸਹਿਰਾ ਸਭ ਨਾਦਿ
 ਨਾਵਿਚਿ ਸਭ ਨਾ ਸਿਖਾਂ ਮਾਪਾ ਦਿਚਿ ਮਰਦਾਸਕ
 ਰਿਕੋ ਮਾਪਣੀ ਸਰਧਾ ਨਾਲਿ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਕਰਨ
 ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਰਣ ਕਰੁ ਹੁਕਰਣਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤਵ

ਰਤਾ ਵਣਾ ਗਾਰੀਬਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਲੋੜ ਵਲੇ
ਨੂ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ ਵਣਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦੀ ਲੋੜ ਵਲੇ ਨੂ ਪ੍ਰਸਾ
ਦ ਛਕਾ ਵਣਾ ਮਰਦਾ ਸਿਕਰਿ ਕੋ ਪੇਸਾਰੁ ਪਯਾਜੇ
ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਰਪਾਸ ਕਤਿ ਹੋਵੈ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਇਕ ਠਕ
ਰਿ ਕੋ ਉਸਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰਿ ਦੇ ਵਣਾ ਤੁਸਾਂ ਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ
ਉਤ੍ਰਤੀ ਕੁਏ ਹੁਰਹਿ ਰਾਸ ਚਲੈ ਗੀ ਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸਾਂ
ਡੇ ਪੁਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੁਸਾਂ ਸਿਸਾ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਕਰਣਾ १
੨੬ ਪਉੜੀ ਸਤਾਰਵੀਂ ਸਨ ਮੁਖ ਭਾਈ ਤੀਰਥ

ਸਭਰਵਾਲਸਭੇਸਿਰਦਾਰਾਪੁਰੋਮਾਣਕਚਿਦੇ ੧੧੧
ਬਿਸਨਦਾਸਪਰਵਾਰਸਧਾਰਾਪੁਰਖਪਦਾਰਥ
ਜਾਣੀਐਤਾਰੁਰੂਦਾਸਦੁਆਰਾਅਹੰਪੁਰਖਹੈਮ
ਹਾਂਨੇਦਾਬਿਪੀਚੇਦਬੁਧਿਬਿਮਲਬੀਰਾਰਾਧਰਮ
ਦਾਸੁਹੈਖੇਦਨੁਗਾਰਦਾਸਭਲੇਤਕੀਮਾਰਾਦੀ
ਪਾਜੇਠਤੀਰਥਾਸੰਸਾਰੁਬੁਲਾਸਚਿਮਾਰਾਮਾਣੀ
ਅਜਾਪਾਜਾਣੀਅਨਿਨਾਈਆਖੁਲਰੁਗਾਦੁਪਿਆ
ਚਾਤੁਲਸਾਵਹੁਰਾਜਾਣੀਅਨਿਗੁਰੁਭਿਪਦੇਸਾਮ

ਵੇਸਾਅਚਾਰਾਸਤਿਗਰਸਚੁਸਵਰਣਹਾਰਾ॥੧੧॥
ਆਰੇਸਾਖੀਚਉਥੇਮਹਲਕੀਚਲੀਭਾਈਤੀਰ
ਬਾਸਭਰਵਾਲੁਆਟਿਕੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਕੀ
ਸਗਣਿਪਇਆਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਸਾਡਾਕਿਵੇ
ਉਪਾਰੁਹਵੇਬਚਨੁਹੋਇਆਸਚੁਜੇਹਾਪਰਮੁਹੋਰੁ
ਕੋਈਨਹੀਖੁਥੋਭੀਸਚੁਬੋਲਣਾਤੇਰਿਦਿਓਭੀ
ਸਾਚਿਆਰਗਹੋਣਾਤੇਤੂਰੁਜੈਸਾਪਾਪੁਕੋਈਨ
ਹੀਤੂਰੁਨਹੀਕਮਾਵਣਾਇਸੇਕਰਿਕੋਭਾਈਤੀ

ਰਥੇ ਦਾ ਕਾਲਿਆ ਨਹੋਇਆ १ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਾਈਆ ਨ ਕਰੇ ਦੁਤੇ ਬਿਸਨ ਦਾ ਸਤਿ
 ਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਚਉਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹ ਚੁਰਾ ਅਏ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਸਾਨੁ ਮੇ
 ਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਕਰੀ ਮੇਸਟੇ ਕੁਟੰਬੁ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਅਸਾਡਾ ਉ
 ਪਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਾਪਿ ਭੀਗਾਰ ਕੇ
 ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਲਿ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਪੀਆ ਦੇ

ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਦਹਾ ਲਿਕ ਗਵਣੀ ॥ ਇਸ ਤਰਾਂ ਜਾ
ਨਣਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਹਿ ਲੀਏ ਹਾਂ
ਅਤਿ ਵੇਅਸਾ ਰੋਪੁ ਤਸਭ ਪਰਵਾਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਹਿ ਲੀ
ਏ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਘੋੜਾ ਖਸਮ ਦਾ ਖਸਮ ਦੇ
ਬਹੁ ਤੇ ਬੀ ਨਿਛਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਖਸਮ ਨੂੰ
ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤਿ ਵੇਸਭ ਕਛੁ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇ
ਤਾਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਭਾ ਇਸ ਦੀ ਸਰਮਾਧੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ
ਇਸ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਹੁਸਹਿ ਤਕਰੀ

ਬਸਾਪਸਿਗਤਿਦੀਸੇਵਾਕਰਨਲਗੇਭਾਈਪੂਰ
 ਤੇਭਾਈਮਾਣਕਚੰਦਤੇਬਿਸਨਦਾਸੁਦਾਇਸੇਕਾਰ
 ਕੋਓਨਾਦਾਕਾਨਿਮਾਣਹੋਇਮਾਰਸਾਖੀਹੋਰਚ
 ਲੀਭਾਈਪਦਾਰਥਤੇਭਾਈਤਾਰੂਤੇਭਾਈਭਾਰੂ
 ਤਿਨੇਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਿਮਾਏਅਮਰਦੀ
 ਦਾਨੁਲਗਾਹੋਇਅਸੀਪਕਥਾਕੀਰਤਨਹੁਦਾਸੀਤ
 ਬਗੁਰੂਕੇਵਚਨਨਸੁਣਿਕੋਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚਿਬਹੁ
 ਤੁਭੈਆਇਅਮਾਤਾਂਓਨਾਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਗਰੀ

ਬਾਨਿਵਾਜਾਮਸੀਪਰਾਂਕੁਟੀਬਾਂਵਿਚਪਲੇਟੇਹੋਏ
ਕਿਤੇਵੇਲੇਸਬਦਿਬਾਣੀਪਵਿਸੁਟਿਨਹੀਸਕਦੇ
ਅਸਾਡਾਕਿਸਕਹਿਕੋਓਧਾਰੋਵੇਗਾਤਾਂਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਸਿਰਿਸਿਰਿਰਿਜਕੁਸਿਬਾਰੇਠਾਕੁਰਕਾ
ਹੇਮਨਭਉਕਾਰਿਆਜੇਤੇਜੀਅਵਾਹਗੁਗਾਨਉ
ਤਪਤਿਕੀਤੇਹੈਨਾਸਭਨਦਾਰਿਜਕੁਪਹਿਲੇਉਤ
ਪਤਿਕੀਤਾਹੈਤਾਂਤੇਤੁਸੀਗੁਰੂਦਾਮਾਰੇਸਿਦਕੁ
ਕਾਰਿਕੈਥੈਠਹੁਤਾਂਤੁਸਾਰੇਸਨਬੰਧੀਆਂਦਾਰਿਜ

ਕੁਵਾਹਗੁਰੂ ਬੇਹੀ ਪਹੁਚਾਏਗਾ ਤੇ ਬੁਝਾਏਗਾ
 ਜਕੁਏਬੇਹੀ ਪਹੁਚਾਏਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਪਣਿਆ ਬੇਟ
 ਅਸਾਦਿਕੇ ਤੇ ਕਾਹੀਆ ਭਾਈ ਹੁਣਿ ਤੁਸੀ ਕੀਮਦੇਲਾ
 ਇਕਹੁਏਹਾ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਪਰਦਾ ਕੀਮਸਮਾਲੇ ਜੇਕ
 ਫਾਕਿਰਤਿ ਵਿਚਲਾ ਭੁਹਵੈ ਸੋਓਦਮ ਕਰਿ ਕੈਗਾਰੂ
 ਕਨਮਿਤ ਦਸਵੀਧਦੇਵਣਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂਦੇਆਇਆ
 ਦੀਸੇਵਾਕਰਣੀ ਤੇ ਅਸੀਏਬੇਹੀ ਗੁਰੂਕੇਦੁਆ
 ਰੇਰਹਾਂਗੇ ਤੇਏਬੇਪਾਣੀਪਖੇਦੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆ

ਰੇਸਾਧਸੀਗਾਤਿਵਿਚਿਸੇਵਾਕਰਾਂਗੇਤੇਕਥਾਕੀਰ
ਤਨੁਸ਼ਟਾਂਗੇਤੁਸਾਡਾਭੀਕਲਿਆਣਹੋਵੇਗਾ
ਤੁਆਸਾਡਾਭੀਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਤਾਂਉਨਮੇਸੇਹੀ
ਕੀਆਤਾਂਉਨਾਦਾਉਧਾਰਹੋਇਆਤੁਸਾਖੀਹ
ਰਚਣੀਆਮਹਾਂਨਿਦੁਤੋਬਿਧੀਚੰਦੁਗਾਰੂਗਾਮਦਾਸ
ਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏਯਾਜਾਮਾਂਤੁਜਨਮਮਰਕਤੁਸੀ
ਕਰੋਬਹੁਤੁਮਸੀਜਨਮਾਵਿਚਿਦੁਖਪਦੇਗਾਂ
ਤੇਹੁਣਿਤੁਸਾਡੀਸਰਨਿਆਏਗਾਂਅਸੀਜਾਣ

994
ਏਹਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਉਪਾਰੁਹੈ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਜੇਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜਨਮ
ਮਰਣ ਮਿਟੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪ
ਣਾ ਸਰੂਪ ਏਹਿ ਜਾਣਦੇਹਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਖੜੀ ਹਾਂ ਖੜੀ
ਆਂਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਜਾਂ ਇਤਨ ਉਨ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿ
ਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਖੜੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੇਸਰੀ ਰਵਾਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀ
ਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਤੁਸੀਂ

ਤਾਪਛਲੇਸਰੀਰਦੇਕਰਮਕੀਤੇਹੋਏਹੁਣਭੋਗ
ਦੇਹੋਤੇਹੁਣਦੇਕਰਮਮਰੇਭੋਗਭੋਗਤਾਂਤੁਸਾਂ
ਏਹਸਰੀਰਨੁਆਪਣਾਬਸਤੁਜਾਨਣਾਤੇਆ
ਪਨੁਬਸਤੁਪਹਿਰਨਵਲਾਸਾਖੀਜਾਨਣਾਤਾਂ
ਤੁਸਾਂਡਾਊਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਅਸੀਕਿਉਕਾਰਿਅਪਣਾਸਰੂਪਪਛਾਣੀਏ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸਾਂਡਾਊਧਾਰੁਹੋਵੇ
ਗਾਤੁਸਾਂਸਦਾਕਥਾਕੀਰਤਨਨੇਮਨਾਲਿਖੁ

ਟਨ ਤੁਸਾਨੁ ਸਰੂਪ ਦੀ ਲਾਭੁ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਓਹੁ
 ਮੇਸੇ ਹੀਨੇ ਮਨਾ ਲਿਸ ਦੀ ਵਕੁ ਬਾਸੁਣ ਨਿਤਾ
 ਓਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰਾਇ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇਆ ॥੪॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਪਰਮ ਦਾਸ ਖਟ ਕੁਤੇ ਰੂਗਾਰ ਦਾ ਸਤ
 ਕਿਆ ਰੁਤੇ ਦੀ ਪਾਜੇ ਠਾਤੇ ਤੀਰਥਾ ਤੇ ਸੈਸਾ ਰੁਤੇ ਬੂ
 ਲਾ ॥ ਇਹ ਸਭੇ ਰੂਗਾਰ ਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਏ
 ਮਾਇ ਕੇ ॥ ਰਾਦਾ ਸਿ ਕੀਤੀ ਮਰਾ ਮਾਖਿ ਮਾਮ
 ਸੀਤੁ ਸਾਡੀ ਸਗਨੀ ਮਾਏ ਹਾਂ ਕਿਵੈ ਮਸਾਨੁ ਉਧ

ਨੂਹੇਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸਾਂ ਮਾਪਣੇ ਮਨ ਕਾ
ਮਹੀ ਕਾਰਤਿ ਮਾਗਣਾ ਜੋ ਸਿਖ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਸਿ
ਮਾਵੈ ਮਾਪੇ ਮਾਪਣਿ ਮਾਂ ਪਰਾਂ ਬੀ ਉਨ ਦੀ ਸੇਵ
ਕਰਣੀ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸੇਸ
ਭਣਾ ਗਲਿ ਕੇ ਮਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨੁ
ਕਰਿ ਦੇਣਾ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਪਸੀ ਗਤਿ ਕਥਾ ਕੀਰਤ
ਨੂਹੇਵੈ ਤਿਥੇ ਪੀਜ ਵੇਲੇ ਚਾਲਿ ਕੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ
ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮਾਪਣੇ ਪੀਤੁ ਵਿਚਿ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ

ਪਿਛਲੀਰਾਤੀਉਠਿਕੇਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੇਵਾਹ
 ਗੁਰਦਾਨਾਮੁਜਪਣਾਭੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਜਾਇਕੇ
 ਰੀਰੀਥਜੀਦਾਦਰਸਨੁਕਰਣਾਅਤੇਦਾਇਪ
 ਹਰਸਦਣਚਰਣਕਵਲਪੜਨੇਸੁਣਨੇਦਾਇ
 ਪੜ੍ਹੇਅੰਮ੍ਰਿਤਹਿਰਹਿਦੇਤੇਦਾਇਪੜ੍ਹੀਅੰਗ
 ਤਿਜਾਂਦੀਤੀਕਰੁਰਹਰਾਸਪੜ੍ਹਨੀਉਸਦੇਉਪ
 ਰੰਤਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਿਕੇਉਪਰਿਤਕੀਰ
 ਤਿਸੇਹਿਲਾਪੜ੍ਹਕੇਸਉਣਾਹੋਰੁਕਿਰਿਤਿ

ਕਾਰਜੇ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ
ਮੇਤੁ ਸਾਡਾ ਸਦਾ ਸਿਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ ਇਸੇ ਕਰਿ ਕੇ
ਨਾਦਾ ਕਾ ਲਿਖਾਣੁ ਹੋਇ ਮਾਪੁ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚ
ਲੀਆ ਮਾਈਆ ਤੇਜਾ ਪਾਤੋ ਨਾਈਆ ਭੁਲਰ ਜਾਤ
ਤੁਲਸਾਵਰੁ ਰਾਚਾਰੁ ਰਾਗੁ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
ਇਆਉ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ
ਜੇ ਵਿਚੇ ਗਾਸਾ ਤੇ ਦੇਖ ਸਾਂ ਨੂਉ ਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬ
ਚ ਨੂਹੋਇ ਮਾਜੇ ਸੇ ਮਾਪਾ ਇਆ ਪਰਦਿ ਮਾਂ

ਕੀਆਂ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰ ਦੇਹ ਤੈ ਸੇਰਾ ਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ
 ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਗਾ ਰੂ ਕੇ ਸਬਾਇ
 ਬਾਣੀ ਨੂ ਬਣਾਨਿ ਪਵਨਿ ਬੈਠਾ ਤਾ ਸਬਾਇ ਦੇ ਅਰ
 ਬ ਦੇ ਪੋਰ ਜਨ ਵਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਰਖਣਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦ
 ਧਿਆਨੁ ਰਖਣਾ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਣਾ
 ਜੈਸੇ ਘੋਰੇ ਨੂ ਮਸਲਾ ਭੀ ਦੇਈ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਕਾਜੇ ਭੀ ਕਰੀ
 ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੋਗਾ ਕਟੀ ਦਾ ਹੋ ਤੈ ਸੇਰਾ ਰੂ ਦੇ ਧਿਆਨ
 ਅਰੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਹਉਮੈ ਦਾਰੋਗਾ ਕਟਿ ਆਜਾ ਦਾ ਹੋ

ਹੋਰੁ ਸਾਮਾ ਜੇਹੜੁ ਹੋਵੈ ਸੋਹ ਬਾਂਪੇਰਾਂ ਨਾ ਲਿਕਿ ਮੁਕਰ
ਨਾ ਤੇਵਾ ਹਰੁ ਰੁਕਾਨਾ ਮੁਜ ਪਣਾ ਨਾ ਮੁਕੈ ਸਾਹਿਬ
ਲਜੁ ਗਾਵਿਖ ਜਾਹਾ ਜੁਹੈ ਏਹੋ ਰੁਸਾ ਡਾਉ ਪਾਰੁ ਕਰੈਗਾ
ਪਰਤੀਤਿ ਰਖਣੀ ਸੋਊ ਨਾ ਦਾਕੁ ਲਿਆਣਾ ਇਸੇ ਕ
ਰਿਕੈ ਹੋਇਆ ॥੬॥ ੨੨॥ ਪਉਤ੍ਰਿ ਮਠਾਰਵੀ ॥
ਪੁਰੀਆ ਚੂਹੜੁ ਚਉਧਰੀ ਪੈੜੁ ਦਰਗਾਹ ਦਾਤਾ ਭਾ
ਰਾ ਬਾਲਾ ਕੈ ਸਨਾਇ ਪਾਰਣਪੀਡੁ ਰਗਾਇ ਸਭਾ
ਸੀਗਾਰਾ ਸੁਹੜੁ ਤਿਲੋਕਾ ਸੁਰਮਾ ਸਿਖ ਸੁੰਦਰ

ਸਨਮੁਖਸਾਰਾ ਕੁਲਾ ਕੁਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਭਾਗੀਰਥ
 ਸੁਇਨੀਸਚਿਅਾਰਾ ਲਾਲੁ ਬਾਲੁ ਵਿਜਹੈ ਨਿਹਰ
 ਖਵੰਤਹਰਿਦਾਸਿਪਿਅਾਰਾ ਧੀਰਨਿਹਾਲੁ ਤੁਲ
 ਸੀਅਾਬਲਚੰਡੀ ਮਾਬਹੁਗਾਣਿਅਾਰਾ ਗੋਖਾਰ
 ਭਾਮਹਿਤਿਅਾਤਿਤਾਮੰਦੂ ਸਬਦੁਵੀਚਾਰਾ ਝੰਝ
 ਅਤੇਮੁਕੰਦੁਹੈਕੀਰਤਨੁਕਰੇਹਜੁਹਿਕਿਦਾਰਾ
 ਸਾਧਸਿਗਾਤਿਪਰਗਾਟੁਪਹਾਰਾ ੧੮ਅਮਾਰੋਸਾ
 ਖੀਪੰਜਵੇਮਹਲਕੀਆਪੁਰੀਅਾਤੇਚੁਪੜ

ਦੇਵੇ ਚਉਧਰੀ ਜਾਤਿ ਦੇਹੈ ਸਾਨਿ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਕਰ
ਦੇਸਾਨਿ ਤਾਸਾ ਹੋ ਬਪੀ ਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦੇ ਯੁਗਰ
ਆਏ ਤੇ ਆਇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਨੀ ਮਸੀ ਲੋਕ
ਸੁਠੁ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵਨੇ ਹਾਂ ਮਸਤਾ ਕੀਉ ਧਾਰ ਕਿਵੇ
ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਸੁਠੁ ਛੁਡੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮਸਤਾ
ਪਾਂਸੋ ਸੁਠੁ ਛੁਡਿ ਮਾਨਹੀ ਜਾਵਾ ਮਸੀ ਚਉਧਰੀ
ਹਾਂ ਸੁਠੁ ਬਿਨਾ ਰਾਜ ਰਾਨ ਨਹੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਚ

ਨੂਹੇਇਆਤੁਸੀਆਪਣੇਸਹਰਵਿਚਿਗਿਥਜੀ ੧੩੦
ਰਖੋਤੇਧਰਮਸਾਲਬਣਾਓਤੇਚਾਰਪਣੁਆਸ
ਦਾਪੀਤਕੁਰੇਕੋਗਿਰੀਥਜੀਦੀਕਥਾਸੁਣਿਆ
ਕਰੋਤੇਜੋਸਾਰੇਦਿਨਵਿਚਿਨੁਕੁਮਾਵੇਤਾਹੀ
ਤੀਕਾਗਦਉਪਰਿਲਿਖਿਛਾਡੇਆਕਰਾਤੇਮਹੀ
ਨੇਦੇਮਹੀਨੇਹਜੁਰਿਦੇਦੀਦਾਰਨੁਆਵਣਾਤਾਂਕਾ
ਗਦਿਸਾਰਾਆਪਣਿਆਪਾਪਾਂਪੁਨਾਦਾਸੁਣਾਇਜ
ਇਆਕਰਾਤਾਂਓਹੁਜਿਵੇਸਾਧਸੀਗਤਿਕਰਨਿਤੇਸ

ਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਿ ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਪਾਪ ਤੇ ਓਨ ਨੁਕਤੇ ਮਾਏ
ਤੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਾਗਦ ਪਰ ਲਿਖ ਕੈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ
ਮਾਏ ਕੇ ਸੁਣਾਵਨਿ ਤਿਵੇਂ ਤਿਉ ਓਨ ਨੁਸਰ ਮਾਏ
ਇਕਾਛਿ ਮਾਮਹੀਨਿ ਮਾਏ ਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨ
ਦੀ ਪਾਵਿ ਗਈ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨ ਦੀ ਵਾਧਿ
ਗਈ ਓਨ ਦਾਇ ਸੇ ਕਰਿ ਕੈ ਕਾਲਿ ਮਾਏ ਹੋ ਮਾਏ ॥੧॥
ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਨੀ ਕਾਈ ਪੇ ਰੂਤੇ ਦਰਗਾਸਾਹਿਬ ਪੰ
ਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਏ ਜੀ ਮਸਾਨੁਕੁ

ਸ੍ਰੀਪਦੇਸ਼ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਜਿਨ
 ਪਛੇ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸੇ ਹੁਣ ਆਇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਤੇ ਹੁਣ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤਾਂ ਅਗੇ ਪਾਵਨਿ ਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤਸਾ ਭੁਪਾ
 ਸਿਵਰਤਣ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਥਾਵੁ ਪੀਵਣੁ ਥਵੁ ਧੋਸੇ
 ਸਭ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਰਿਦੇਵਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ ਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋ
 ਵੈ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵਰਤਛੁ ਕਾਨਿ ਸੀਤ ਕਾਲ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਭੁਰੇ ਲਈ ਆਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਭੀ ਬਸ ਤੁਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਨਿ ਸੇ ਲੈ ਦੇਵਣਾ ਇਕ ਸਮੇ ਜੋ ਸਿਖ ਬ

ਹੁਤੇ ਅਏ ਤੇ ਰੁਓਨਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸੀ ਓਨਾ
ਅਪਣੇ ਪਾਰਿਭੀ ਗਾਹਣੇ ਰਖਿ ਕੋ ਸਿਖਾਨੁ ਖਵਾਇਦਿ
ਤੇ ਓਹ ਰਿਬਹੁਗ ਸਿਖਾ ਅਏ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਾ ਲਦਾਸ ਮਾਸਿ
ਤਾਂ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਾਸਾ ਤੇ ਪਾਸਿ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਇਸੇ ਚਿਤਾ ਵਿਚਿ ਬਾਹਰਿ ਰਮਣੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਲ
ਕੁਨੀ ਨਾਲ ਜਿਮੀਲ ਗਏ ਦੁਆ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੁਹਰਾ ਦ
ਦੇ ਗਾਹਾ ਹਿਲ ਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪਾਰਿਭੀ ਛੁਡਾਇਲ
ਏ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲਈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਲੈ

ਕੈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥
 ਜੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥
 ਵਾਨਿ ਨੂ ਹੋਵੇ ਦਾ ਤੁਸਾਂ ਇਸੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣਾ ॥
 ਰਾਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਬਾਲ ਤੇ ਕਿਸਨ ਦੇਵੇ ਇਧਰ ॥
 ਠਜਾਤਿ ਦੇ ਹੋਸਨਿ ਤੇ ਬਡੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋਸਨਿ ਸਭਾ ਦੇਰੀ ॥
 ਸ਼ਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨਿ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥
 ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ਜੋ ਜੀ ਅਸੀਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਅਠਾ ॥
 ਰਹ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਵਕਤ ਹਾਂ ਤੇ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਨੂਰੀ ਸ਼ਾਵਣੇ ॥

ਭੀਹਾਂ ਮਾਮਰਾ ਮਸਾਢੇ ਮਨਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨਹੀ ਮਾਂ ਵਦੀ ਭਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਜੈ ਸੇ ਹਰਨਾਂ ਦੇ ਸੁਣਾ ਵਣਦੀ ਸਿਮਾਣ
ਪਕਰਦੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਮਾਪਣੇ ਮਨਨੁ ਸਮਾਝਾ ਵੇ ਭਾਂਤੁ ਸਾ
ਰਾ ਭੁਰ ਭੁਕਾ ਲਿਮਾਣੇ ਹੋ ਵੇ ਤੈਸਾਂ ਤਿਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਜਬਾ ਮਪਣੇ ਮਨਨੁ ਸਮਾਝਾ ਇਮਾਨਾ ਤਾਂ
ਸਾਂਤਿ ਓਨਾ ਨੁ ਮਾਈ ਇਸਕਾਰਿ ਕੋ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿ
ਮਾਣਹੋ ਇਮਾਨਾ ਤਾ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ਗਤਿ ਲੋਕਾ
ਜਾਤਿ ਦਾ ਸੁਹਣੁ ਸੁਰਮਾਂ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਚਾ

ਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕਾ ਦਿਨ ਭਾਰੁ ਮਰ ਜਨ ਨਜੀ
 ਦੇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਡਾ
 ਕਰਮ ਨੁਪ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਹਿੰਸਾ ਧਰਮੁ ਹੈ। ਅਸਾਡਾ ਕਿ
 ਉਕਾਰੇ ਉਪਾਰੁ ਹੈ ਵੇਗਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜੇ ਰਿਦੇ
 ਕਾਰੇ ਕੋ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀ ਕਰਣੀ। ਹੋਰੁ ਅਪਣੇ ਛਤੀਧ
 ਰਮਤੇ ਦਿਵਰਹਣਾ। ਇਕ ਸੁਦਿਨ ਜੋ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ
 ਸਿਨੀ ਤੇ ਤਿਲੇ ਕੇਨ ਘੋੜੇ ਵਾਇਕਾਰੇ ਇਕ
 ਮਿਰਗੀ ਨੂਤਲ ਵਾਰ ਚਲਾਈ। ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦਰ

ਵਿਚੋਂ ਬਚਾਨਿ ਕਾਲਿ ਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੁੱਖੇ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਠ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਘੜਾਇ
ਕੈਢ ਲੁਮਿਆ ਮਨ ਵਿਚਿ ਰਖਿਆ ਤੇ ਮੁਠ ਤਲਵਾਰ
ਦੀ ਰਖੀ ਤਾਂ ਟੋਰੀਆਂ ਨੇ ਸਿਰ ਵਾਰ ਨੁਕਾਹਿਆ ਜੋ
ਪੰਜ ਦੁਪਈ ਯੇਰੇ ਜੁਝਾਈ ਤਿਲੇ ਕਾਪਾਂ ਵਦਾਰੇ
ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਾਠ ਦੀ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ
ਨੇ ਕਾਹਿਆ ਭਾਈ ਤਿਲੇ ਕਾ ਅਪਣੀ ਸਮਸੇਰੀ
ਥਾਵੇ ਤਾਂ ਭੁੱਖੇ ਮਨ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ਉਸ ਵਾਰ ਭਾਗੁ ਨੁ

ਅਗਾਧਿ ਮਾਤਾਂ ਓਸ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਮਹਾਂ ਉਤਮ ਪੁਰਿ
ਲਾਦੀ ਦੀ ਵਿਲਾਇਤੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾ
ਵੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਿਰ ਦਰ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਹੋ
ਇਸ ਮਾਪ ਜਰੁ ਪੀਐ ਜੇ ਰਜ ਲਿ ਮਾਵੇ ਤਾਂ ਸਵਾਰੁ
ਪਈਯਾਰੇ ਜਗੁ ਰੁਕੀ ਅਰਦਾਸ ਰਖੇ ਤੇ ਸਵਾਰੁ ਪ
ਈਯਾਰੇ ਜਗੁ ਰੁਕੇ ਨਾਮਿ ਤਗਾਰੀ ਬਾਂਝੁ ਖਰਾਇ ਤਕ
ਰੇ ਤੇ ਮਦਾਈ ਰੁਪਈਐ ਮਪਣੇ ਨਾ ਲਿਦੇ ਨਕਰਾਂ
ਦੀ ਮਭਾ ਮਪਣੀ ਰਾਜ ਰਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਲੀ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਏਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਉਸਦਾਉਧਾਰੁਹੋ
ਇਆਯੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਸਮੁੰਦਾਸਿਖਗੁਰਮ
ਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸਿਮਾਇਆਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀ
ਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਾਸਨਮੁਖਕੋਨੁਪੈਤੇਵੇਖੁਖਕੋਨੁ
ਹੋਬਚਨੁਹੋਇਮਾਜਕਿਸੇਕੀਮਨੁਕਿਸੇਨੁਭਜੀਦਾ
ਹੋਤੇਕੀਮਕਾਰਿਮਾਵਦਾਹੋਤਾਂਸਨਮੁਖਚਲਿਆਮਾਂ
ਵਦਾਹੋਤੇਜੋਕੀਮਵਿਗਾਨਿਮਾਂਵਦਾਹੋਤਾਂਸਨਮੁ
ਖਨਹੀਹੋਇਸਕਦਾਤੈਸੇਵਹਰਗੁਰੂਜੋਸਿਖਾਂਨੁਭੇ

ਜਿਸਮਾਹੋਸੋਨਾਮੁਤੇਦਾਨਤੇਇਸਨਾਨਵਾਸਤੇਭੇਜਿ
 ਮਾਹੋਜੇਮੀਮੁਵੇਲੇਇਸਨਾਨਕਰਤੇਹੋਮਰੁਨਮੁ
 ਜਪਤੇਹੋਦਾਨਕਰਤੇਹੋਸੇਵਾਹਗੁਰੂਕੇਸਨਮੁਖਹੋਵੇ
 ਗਾਤੇਜੇਕਾਮਕੁਧਾਵਿਚਿਮਾਰਜਾਬੀਤਦੀਹੋਤੰ
 ਵੇਮੁਖਹੋਇਜਾਤੇਹੋਭਾਈਸਮੁੰਦੇਮਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਜੇਤੇਰੀਦਾਇਮਾਹੋਵੇਤਾਂਸਨਮੁਖਹੋਵੀਏਤਾਬ
 ਚਨੁਹੋਇਮਾਜੇਸਿਖਸਨਮੁਖਹੋਤਾਂਹੋਤਾਂਗੁਰੂਕੀ
 ਦਾਇਮਾਮਾਧੋਹੋਤੀਹੋਤਾਂਉਸੁਸਿਖਸਮੁੰਦੇਦਾਇ

ਸੇਕਾਰੇਕਾਲਿਆਨਹੋਇਆਪਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਕਲਾਤੇਕੁਲਾਦਾਇਨੀਨੀਹੋਸਨਿ ਤੇਕੁਗੀਰਬੁ
ਚੁਇਨੀਹੋਸੀਗਤਿਨੇਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਾਣਿਅੰ
ਏਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜਅਸੀ
ਜਨਮਾਤੇਨੁਨੀਵਿਚਿਬਹੁਤਦੁਖਪਾਵਦੇਆਏਹੰ
ਹੁਣਿਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰੋਚੁਅਸਤਾਜਨਮਮਰਣਕ
ਟੀਅੰਗਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਰਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮ
ਕਰੋਤੇਮਨਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮਾਤਿਅਗੋਗਤਾਓਨਾਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਗੁਰਮੁਖਕਿਤਨੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਿਤਮਨਮੁਖਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾ
ਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਿਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾਰ
ਕੇਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾਰਕੇਮਨਮੁਖਹੈਨਿ
ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿਇਕਗੁਰਮੁਖਿਤਰਹੈਨਿ
ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਤਮਹੈਨਿਗੁਰਮੁਖਿਕਊਣਹੈ
ਨਿਜੀਨਾਨੇਖਾਇਆਕਰਮਾਂਵਲੋਪਾਠਾਇ
ਤੀਹੈਤੇਗੁਰੂਦੇਵਚਨਵਾਲਿਮੁਖਿਕੀਤਾਹੈ॥

੧੨੬

ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਭੀ ਕਈ ਓਨਾਂ ਨਾਲਿ ਚੀਰਿਆ ਆਈ ਕਰ
ਦਾ ਹੋਤੁ ਓਸ ਦੀ ਭੁਲਿ ਆਈ ਵਿਸਾਰ ਦੇਨ ਹੀ ਤੇ
ਆਪਣੀ ਭੁਲਿ ਆਈ ਚਿਤਿ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਕਦਾਂ
ਤ ਭੀ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਰੁ ਓਹੁ ਹੋ ਨਿਜ ਬੁਰੇ ਕਰਮ
ਓਨਾਂ ਤਿ ਆਗਿ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿਤੇ ਭੁਲਿ ਆ ਕਰਮਾ
ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀ ਮੁਓ ਨਾ ਤੀ ਕ
ਆਵਦਾ ਹੋਤਾ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਭੁਲਾ ਹੀ ਕਰਦੈ
ਨਿ ਭਾਵੇ ਕਈ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਓ

ਹੁਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਕੁਲਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਚਾਰਖ
 ਖਿਤਮ ਓਹੁ ਹੋਨਿ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸਪੀਨ ਹੋਨਿ ਕੁਲ
 ਸ ਕੁਸ ਨਾਲਿ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੇ ਕੋਈ ਓਨ ਨਾਲਿ ਬੁ
 ਰਾ ਭੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਨਾਲਿ ਭੀ ਭੁਲਿਆਈ ਕਰ
 ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਓਹੁ ਹੋਨਿ ਜੇ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰ
 ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੇ ਕੋਈ ਓਨ ਨਾਲਿ ਭੁਲਿਆਈ
 ਕਰੇ ਸੋ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਜੇ ਕੋ
 ਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤਰੁ ਓਹੁ

ਹੈਨਿ ਜੋ ਕੇਈ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਭੁ ਸੇਨਾ ਲਿਖਾਰਿ
ਈਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨਿ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤਮ ਓਹੁ ਹੈਨਿ ਜੋ ਭੁ
ਲੇਨਾ ਲਭੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹੈਨਿ ਅਗਲਾ
ਭਲਿ ਆਈ ਕਰੇ ਤੇ ਓਹੁ ਦੇ ਰਿਖਾਰਿ ਆਈ ਕਰਨਿ ਤੇ
ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਾਇਕ ਫੁਨ ਕਰਨੀ ਸਗੋਂ ਕਹਿ
ਦੇ ਹੈਨਿ ਜੋ ਸਬਦ ਦਾ ਮੁਨਣਾ ਤੇ ਭੁਲਿਆ ਆਈ ਮਸਾਨੂ
ਨਹੀ ਫਲਦੀ ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਮਸਾਨੂ ਫਲਦੇ
ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪੈਰ ਨਰ ਕਾ ਵਿਚਿ ਮਹਾਂ ਦੁਖਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਹੋਵਾਨਿਗੋਤਾਓਹਗੁਰਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲ
ਗੋਤਾਓਨਾਦਾਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਣੁਹੋਆ॥੬॥
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੋਸਨਿਤੇ
ਹਰਿਦਾਸਤੇਪਿਆਰਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਸਾਹਿਬਪੰ
ਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੀਏਹਚਾਰੇਸਰਨਿਆਏਅਮਰ
ਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਅਸਾਡਾਉਪਾਰਕਿਉਕਾਰਿਹੋਵੇਤਾਬ
ਚਨੁਹੋਇਆਹਰਿਕਿਸੇਨਾਲਿਹਾਸਿਕੇਮਿਲਣਾਤੇ
ਮਿਠਾਬੋਲਣਾਤੇਵੀਰੁਖਾਵਣਾਤੇਨਿਵਚਲਣਾ

੧੨੮

ਮਿਠਾਬੋਲਨਿਨਿਵਚਲਨਿਹਬੰਭੀਕਛੁਦੋਨਿਾਰਬੁ
ਤਿਨਾਦੀਬੁਕਲੀਜੀਗਾਲਿਕੀਢੀਢੋਨਿਾਤਾਉਨਾਮੇ
ਸੇਹੀਵਰਤਾਣਿਕੀਤੀਓਨਾਦਾਓਧਾਰੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰ
ਹੋਇਆਯਾਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀਯੀਗਨਿਹਾਲੁਤਲ
ਸੀਆਬੂਲਾਚੰਡੀਆਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਿਰਣ
ਆਏਓਨਾਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਕੇਈਕਹਿਦੇਹੈਨਿ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਾਜਨਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰਹੈ
ਨਿਕੇਈਕਹਿਦੇਹੈਨਿਜੇਗਾਜੇਦੇਸਿਖਦਾਅ

ਉਤਾਰਹੈਨਿ ਤਾਂ ਤੇਤੁਸੀਦਇਆ ਕਰੇਜੋ ਅਸਾਡੇਮ
 ਨਾਵੇਖੇਗਾਰਾਂ ਉਤੇਸਿਦਕੁਆਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁਹੀਇ
 ਆਗੁਭੂਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੈਨਿਯਜਿਨਾ
 ਦੀਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਸਿਵਾਦਿਕਜਨਕਾਦਿਕਸਨਕਾ
 ਦਿਕਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿਅਮਰਾਮੰਤਨਹੀਪਾਵ
 ਤੇਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਪੁਰਬਾਲਿਆਜਨਮਾਂਵੇਖੇਅਰਾਧ
 ਨਾਕੀਤੀਸੀਜੇਵੇਦਾਂਦਾਤਤੁਪਰਮਾਮਾਤਿਗੁਹਜ
 ਹੈਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਦੇਜੇਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕ

੧੨੯

ਰਿਕੇਰਾਰਾਮਉਤਾਰਧਾਰਿਕੇਭਾਖਾਭੂਪੀਥਾਣੀਵਿਖੇ
ਸਰਾਤਤੁਨਿਰਣੇਕਾਰਿਕੇਕੋਹੋਤਾਅਸਾਡਾਕਾਲਿਅ
ਲੁਹੋਵੇਤਾਓਨਾਭਗਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਕਾਮਨਾਕਾਰਿਕੇ
ਭਾਖਾਬਾਣੀਗਿਰੀਬਵਿਖੇਸਭਵਦਦਾਂਦਾਤਤੁਸੁਗ
ਮੁਕਰਕੇਕਹਿਅਹੈ ਜੇਸਮਝਕੇਆਪਨੁਕਿਤਾ
ਰਬੁਕਰਨਾਤਾਂਤੇਤੁਸੀਭੀਸਬਦਬਾਣੀਦੀਪ੍ਰੀਤ
ਰਖਣੀਅੰਸਾਰਾਣਹੈਰਿਕੇਈਨਹੀਜੇਸਾਸ
ਮਾਝੀਵੀਚਾਰਦਹੈਤਾਂਓਨਾਦੀਸਬਦਦੀਪ੍ਰੀ

ਤਿਕਾਰਿਕੈਕਾ ਲਿਆਣੁਹੈ ਇਮਾ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕਜੀਸੇਸਰੂਪਹੈਨਿ ਸੈਯਾ ਵੇਦਾਦਿਰੀਚਾਦਿਚਾ
 ਰਨਪਾਵਤਚਕੁਤਸੇਖੀਸਵਦਕੁਏਹੈ ਸਿਧਾਸੁਖ
 ਧਿਅਗਾਧਤਨਾਰਦਸਾਰਦਸਕੁਸਨਾਤਨਏਹੈ
 ਮਾਦਿਅਨਾਦਿਅਗਾਧਿਅਗਚਰਨਾਮੁਨਿਰੇਜ
 ਨਜਾਪੁਜਏਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰਦੇਵਸਮੇਵਸੁਸਿਗਾਤਿ
 ਪੇਰੀਪਏਹੈ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ ਜਿਸਨਿਰੀਕਾ
 ਰਦਾਵੀਚਾਰਵੇਦਤੇਬ੍ਰਹਮਾਨਹੀਪਾਇਸਕਦੇ
 ਭਾਈਪੇਰੀਪਏ

ਸੋਚੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਹੋ ਨਿ ॥ ਪਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁ ਚ ਲੁ
ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਈ ਹੋ ਨਿ ॥ ਮਹਿਤਾ ਭਾਈ ਤੋਤ
ਤੋ ਭਾਈ ਮਦੁ ਚਾਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ
ਆਏ ॥ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿ ਦਾ ਜਮ
ਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਕਰਨਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਸੀ ਹੋ ॥ ਤਾ ਬਚਨ
ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੇ ਸੀ ਬੈਠਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ
ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਮਾ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਮਾਰਿ ਮਾਰੇ
ਵੇ ਸੋ ਕਮਾਵਣਾ ਵਿਚਿ ਲਿਖਾਵੇ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕੁ ਸੁਮਨ

ਹਵੇ ਉਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਨ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ
 ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਮਾਕੇ ਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤੀ
 ਮਾਕੇ ਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਤਾ ਬਚ ਨਹੀਂ ਇਸ ਮਾਜੇ ਪਾਠ ਕਰ
 ਨ ਤੇ ਪੁੰਨੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੀਤ ਹੋ ਕਰਣ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ
 ਹੋ ਜੇ ਨਿਰਕਾਮ ਪਾਠ ਕਰੀਏ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨਿ
 ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਕਟੀ ਦਾ ਹੋ ਜੈ ਸੇਕਾਸ ਦੇ ਮੇ ਮਗਨਿ ਹੋਈ ਹੋ
 ਬਿਨ ਸੰਜਮ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਦੀ ਤੇ ਜਿਨ ਨੂਮ

ਬਨਦਾਸੀਜਮੁਹੰਦਾਹੈਸੋਮਥਕੇਨਿਕਾਲਦੇਹੈਨਿ
ਭਾਸਭਕਸਟਮਗਨਿਰੂਪਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਤੈਸੇਗਿ
ਆਨਵੀਚਾਰਨਤੇਸਭਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਮਿਟਿਜਾਂਦਾ
ਹੈਤੇਆਤਮਗਿਆਨਪ੍ਰਾਤਿਹੰਦਾਹੈਭਾਂਓਨਾ
ਦਾਸਬਦਦੇਵੀਚਾਰਨਕਰਿਕਾਲਿਅਣੁਹੋਇ
ਆਮਾਦਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਸੁਖਤੇਖੁਕਿਦਾਤੇਕਿਦਾ
ਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਾਮਾਏਅਰਕਹਿ
ਆਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਅਸਭਾਉਧਾਰੁਕਿਉਕਰਿਹੋ

ਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਤੁਸਾਨੁ ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਭੁਲੀ ਸੁਆਤਿ ਹੋ।
 ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਕੀਰਤ ਨ ਦੇਸਾ ਨ ਹੋ ਰੁਕੇਈ ਤਪੁ
 ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੀਰਤ ਨ ਕੀ
 ਤਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾ
 ਠ ਦਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦੇ ਤੇ ਕੀਰਤ ਨ ਦਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਫਲੁ
 ਕਹੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ
 ਫਲੁ ਤੇ ਹੋਇਆ ਜੋ ਆਪਣੇ ਖੂਹ ਦੀ ਪੈਲੀ ਪਾਣੀ
 ਦੇ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇ ਪਕਾਈ ਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਬੋਹਲੁ ਪਾਰਿ

ਲੈਆਈਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਫਲੁਹੈ
ਪਰਾਜੇਭੂਹਦਾਪਾਣੀਦੂਜੇਭੂਹਦੀਪੈਲੀਨਜੀ
ਕਹੋਵੇਤਾਂਉਸਨੁਭੀਪਾਣੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਪਰ
ਦੂਰਦੀਆਪੈਲੀਆਂਨਹੀਸਹੁਚਦਾ॥ ਤੇਕੀ
ਰਤਨੁਮੈਸਾਹੈਜੈਸੇਮੈਪਗਾਰਜਕੇਬਰਖਕਰ
ਦਾਹੈਤਾਂਸਭੁਪੈਲੀਆਂਹਰੀਆਂਹੋਦੀਆਹੈਨਿ
ਤੇਕਥਾਦਾਏਹੁਫਲੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਮੈਪਠਹਾਰਿਆ
ਹੋਇਨਿਰਵਾਤੀਸ਼੍ਰੀਮਸ਼੍ਰੀਮਿਵਰਖਕਰਦਾ॥

ਅਗੇ ਪੇਲੀਆਂ ਰਾਹੀਆਂ ਸੁਧਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਹੋਵਾਨਿ ਜੇਬੂਦ ਪਵੇ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਮਾਇ
 ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਜੁ ਸਮਾਇ ਨਿਸਿਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੇ
 ਜੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਦੇ ਹੋ
 ਨਿਤੇ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨਿ ਸੇ ਸੇ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਕੈਰਿ
 ਦੇ ਵਿਚਿ ਧਾਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ਓਨ ਨੁਸਾਮ ਸਿਧਾ
 ਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਬਹੁਤ੍ਰਿ ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਨੇ
 ਮਲੇ ਹੋਏ ਸੇਭਾ ਪਾਵਦੇ ਹੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ

ਮਹਾਤਮਾਨੁਲਖਾਂਵਦਾਹੈ ਤੇਕੀਰਤਨੁਮਨਵਿਖੇ
ਰਾਗੁਹਰਖਉਤਪਤਿਕਰਦਾਹੈ ਜੈਸੇਮਾਤਾਪੁਤ੍ਰ
ਕਾਰਿਕੋਸੋਭਤੀਹੈ ਤੇਪੁਤ੍ਰਦੀਪਾਲਨਾਮਾਤਾਕਾਰਿ
ਦੀਹੈ ਕਥਾਮਾਤਾਹੈ ਤੇਕੀਰਤਨੁਪੁਤ੍ਰਹੈ ਤਾਂਸਿ
ਖਾਂਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਇਸਦਾਪਿਤਾਕੋਨਹੈ
ਤਾਂਬਚਨਹੈਇਆਪ੍ਰੇਮਹੈਸੋਕਥਾਦਾਭਰਤੁਹੈ
ਤੇਕੀਰਤਨਦਾਪਿਤਾਹੈ ਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਕੋਦੋਨਸੋਭ
ਪਾਂਵਦੇਹੈਨਿਤਾਂਓਹੁਸਦਾਹਜੂਰਕੀਰਤਨੁਕ

ਰਨਿ ਤੇ ਨਿਹ ਕਾਮੁ ਹੋਇ ਕੇ ਕਛੁ ਕਾਮ ਨਾਨਾ ਕਰਨਿ
 ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਪਰਾਲ ਬਧ ਦੇ ਮਨੁ ਸਾਰ
 ਹੋਵੇ ਹੋਰੁ ਕਈ ਸਿਖੁ ਸਰਧਾ ਸਿਨੁ ਗਾਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
 ਤਾਂ ਉਸੇ ਧੀਰਾ ਜਰਾਨ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਉਧਾਰ
 ਇਸੇ ਕਰਿ ਹੋਇ ਆ ੧੦ ਪਉੜੀ ਉਨ ਸਦੀ ਰੀਗੁ
 ਨਾ ਉਸ ਹਰਾ ਲੁਭ ਲਾਰਾ ਮਾਧਰ ਮਾਉ ਦਾ ਭਾਈ ਜ
 ਵੁਭੁ ਵੁਭੁ ਵੇਤਿ ਮਾਧਿਰਣਾ ਸੁਦ ਵਡਾ ਸਤ ਭਾਈ ਭੇ
 ਲੁਭੁ ਟੁਜਾਣੀ ਮਾਨਿਸ ਨ ਮਖਤਿ ਵਡੀ ਸੁਖ ਦਾ

ਈ॥ ਤੁਲਾ ਭਾਗੀ ਭੁਗਤ ਪੈ ਜਾ ਪੁਨਿ ਵਲ ਭਾਰ ਸਰ
ਣਾਈ॥ ਤੁਲਾ ਸੁਜਾਧਾ ਵਟੇ ਚੰਦੁ ਚੰਦੁ ਸੁਣੁ ਸੇਵਕ ਮਾਈ
ਰਾਮ ਦਾ ਸਭੇ ਭਾਰੀਆ ਬਾਲਾ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਧੀਆ ਭਾਈ॥
ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬਿਸਨੁ ਬੀਬਣੁ ਮਾਛੀ ਸਿੰਦਰ ਭਾਰ ਮਤਿ ਪ
ਈ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵ ਡੀਵਾ ਤੁਆਈ॥ ੧੯॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰ ਚਲੀ॥ ਗੰਗਾ ਤੇ ਨਾਉ ਸਹਿ ਗਲ ਤੇ ਰਾਮਾ ਤੇ ਧਰ
ਮਾ ਤੇ ਉਦਾ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀਵੀ ਸਰਣੀਆਈ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭ ਵੇਦਾਂ ਕਤੇਬਾ ਮ

ਉਤਾਂਗਾਂਸਭੁਲਾਬ੍ਰਹਮਨੁਬਿਅੰਤਕਹਿਅਪੈਤੋਗੁ
 ਰਨਨਕਜੀਸਖਆਤਕਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਰੂਪਹੋਏਹੈ॥
 ਤਾਂਏਨਾਂਨੇਤਾਂਕਛੁਬ੍ਰਹਮਕਾਅੰਤਕਹਿਆਹੋਵੇਗਾ
 ਕਿਉਜੋਅਪਣਾਅੰਤੁਤਾਂਸਭਕੋਈਜਾਣਤਾਹੈ॥
 ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਤਾਂਕਛੁਬ੍ਰਹਮਕਾਅੰਤਹੋਵੇ
 ਤਾਂਕਹੀਅੰਗਾਬਿਅੰਤਨੁਬਿਅੰਤਕਹਿਣਾਏਹੋਓ
 ਸਦਾਅੰਤੁਪਾਵਣਾਹੈ॥ ਤੇਜੋਹੋਰੁਕੁਲਾਅੰਤਕਹਿ
 ਦੇਤਾਂਸਭੁਸਾਸਤ੍ਰਨਾਲਿਵਿਰੋਧੁਹੋਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਗੁ

ਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਕਹਿਆਹੈਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤੁਹੈਤੰਤੋ
ਤਸੀਭੀਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤਜਾਣਕੈਸਭਕਿਸੈਨਾਲਭ
ਓਕਰਨਾਅਰੁਸਦਾਵਹੁਰੁਕਾਜਾਪੁਜਪਣਾਤੋ
ਸਾਡਾਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਨੁਹੈਵੈਗਾਤਾਓਨਾਦ
ਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਨੁਹੈਇੰਆ११ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
ਲੀਭਾਈਜਿਦੁਤੇਭੂਦੇਭੇਤੇਫਿਰਣਾਸੁਦਤੇਭੇ
ਲੁਤੇਭੂਤਿਵਾਹੀਪਿਡਤਿਗਾਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀ
ਸਰਨੀਆਇਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਾਨਿ

ਵਾਜਾਮਸੀਗੰਗਾਜੀਗਾਏਸਾਂਤ੍ਰੇਪੀਤ੍ਰਿਤਾਂਅਸਾਂਬੀ
 ਪੁਛਿਆਸੀਜੋਜਿਸਨੇਸਰੀਰਧਾਰਿਆਹੈਕਿਅ
 ਵਤਾਰਕਿਸਿਧਿਸਾਧਸਭੁਣਨੇਗੁਰੂਕੀਤਾਹੈਤੇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਤਾਰਧਾਰਿਆਏਨਾਨੇਗੁਰੂਕੀ
 ਨੁਕੀਤਾਤਾਉਨਾਨੁਅਸਾਂਕਹਿਆਜੋਅਸੀਪੁਛਿ
 ਕੇਆਣਿਕਹਾਂਗੇਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਦਾਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਰਅੰਤਰਜਾਮੀਹੈਜਿਸਮੀ
 ਤਰਗਾਤਿਹੋਇਕੇਸਮਝਿਗਿਆਨਦੀਪ੍ਰੇਰਨ

ਕੀਤੀਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਦੇ ਧਰਮ ਕਾਰਿ ਕੋਢਾ ਰੂਮ
ਗਾਇਨੀ ਦੇ ਅਰੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿ ਅਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ
ਮਾਜੀ ਗਾਢੂ ਤਾ ਉਸਨੁ ਮਾਪ ਦੇਹੈ ਨਿਜਿ ਸਦੇ ਮ
ਲਣ ਕਾਰਿ ਗੋਜੇ ਅੰਧ ਕਾਰਹੈ ਤੇ ਰੋਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ
ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਗਾਢੂ ਨਨ ਕਜੀਤਾ
ਸੁਅੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪਹੈ ਨਿਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜਿ
ਸਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਤੀ ਨਿਓ ਅੰਕਾਰ ਬੰ
ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਤਾ ਉਨ ਕਉਨ ਗਾਢੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓ

ਨਾਕਾਹਿਅਜੇਬੁਹਮੇਬਿਸਨਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਤੇ
 ਸਿਵਭੀਬਿਸਨਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਤੇਵਿਸਨਸਿਵ
 ਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਕਿਉਜੇਵਿਸਨੁਸਾਂਤਕੀਸੀਸਿ
 ਵਤਾਂਮਸੀਸੀਤਾਂਸਾਂਤਕੀਦਾਸੇਤਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈ
 ਤੇਤਾਮਸੀਦਾਸਮਾਮਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈਤਾਂਵਿਸਨਸਿ
 ਵਦਾਧਮਾਨੁਕੀਤਾਉਸਦਾਰੂਪਸਮਾਮਹੈਇਗ
 ਐਆਤੇਸਿਵਵਿਸਨਦਾਧਮਾਨੁਕੀਤਾਉ
 ਸਦਾਰੂਪਸੇਤਹੈਇਗਾਇਆਤਾਂਸਾਹਿਬ

ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸਨੁ ਮਰੇ ਹੀ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਰੂਪ ਸੀ
ਕੋ ਸਿਵ ਕੋ ਮਿਲ ਦੇ ਤੇ ਉਸਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਹੋਇਆ
ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਵਿਸਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਰੂਪ ਸੀ ਜਗ
ਤਿ ਦੀ ਮਿਲਾ ਦਾ ਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਪਾਨ ਹੋ
ਸਨਾ ਪਰਸਰੀ ਰਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਮਰਿ ਗਾ ਦਜੀ ਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਤੀਤ ਕਰਨੀ ਜੁਤਸਾ

ਭਾਕਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਇਸੇਕਰਿ १੩੮
ਓਪਾਰੁਹੋਇਆ १੨ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਡਲ
ਤੇਭਾਈਭਾਗੀਰਥੁਤੇਜਾਪੂਤੇਨਿਵਲਾ। ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਗਣਿਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੋਹੋਏਹੈਨਿ। ਸੋਸਰਗਣ
ਦੇਓਪਾਸਕਹੋਏਹੈਨਿ। ਕੇਨਿਰਗਣਦੇਓਪਾਸ
ਕਹੋਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ। ਸਰਗਣ
ਤੇਨਿਰਗਣਤਾਂਕਹੀਅਨਿਜੇਦੁਇਹੋਵਨਿ।

ਸਲੋਕੁ ਸਰਗੁ ਨ ਨਿਰਗੁ ਨ ਨਿਰਕਾਰੁ ਸੁਨਸ
ਸਮਾਪੀ ਮਾਪਿ ਮਾਪ ਨ ਕੀ ਮਾਨ ਨ ਕਾ ਮਾਪੇ
ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਚੀ ਮਹਾਰਾਜੁ ਇਛੁ ਮਾਕ
ਰਿਕੈ ਸਰਗੁ ਣ ਰੂਪ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਸਟਾਂ ਦਾ
ਸਕ ਰਿਕੈ ਨਿਗਇਛੁ ਤਿਹੋ ਇਕੈ ਮਾਪਣੇ ਨਿਰ
ਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਇ
ਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਸਤੁ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰ ਕਾਰਿ
ਦਾਨੁ ਦਿਖੈ ਮਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਇਛੁ ਤਿ ਮਾਰ

ਤਾਹੈ ਤੇ ਕਲਾਸ ਸਸਤ ਬਸਤ ਕੋ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰਿ
ਸਿਹਜਾ ਦਿਖੈ ਸੈਨ ਕਰਤਾਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ
ਲੈ ਕੇ ਪੁਕਾਰਤਾਹੈ ਤਾਂ ਦਿਵਾਨ ਸਮੇ ਭੀ ਉਸ ਕੀ
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਹੈ ਅਰੁ ਸੈਨ ਸਮੇ ਭੀ ਉਠ ਕੇ
ਉਸ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵ
ਕਰੈ ਨਿਸੇਸ ਦਾ ਉਸ ਦੀ ਦਹਾਲਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਤੈ ਸੇਵਾ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਭੀ ਨਾ ਅਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੇ
ਹੈ ਨਿਜਾ ਜਿਸ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰਗਾਣ ਭੀ ਸਹਾ

੧੩੮

ਇਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਗੁਣੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਗੁਣ ਉਪਾਸਨਾ ਨ ਲੋਨ ਮਕੀ
ਉਪਾਸਨਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇਸੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਮੁਦ੍ਰਬੀ
ਪਾਰਿ ਉਤਰ ਨਿਲਾਰੇ ਹੈ॥ ਨਿਤਾ ਭਾਂਓ ਕਰਨ ਕਾਰ
ਨ ਹੈ ਸਾਨੀ॥ ਜੇ ਚਾਹ ਨਿਤਾ ਸਮੁਦ੍ਰਬੀ ਸੁਕਾਇਲੈ
ਦੇ॥ ਪਰ ਓਨਾ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿ ਮਾਯੇ ਮਸਾਨੁ ਤਾਂ ਕਿ
ਨਾ ਵਿਗਲਿ ਮਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾ ਮਕਾਰਿ
ਕੈ ਮਨ ਕਾਂਦਾ ਕਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ

ਦਾਮਹਾਤਮੁਆਪਿਥੋਵਸੇਖਕੀਤਾਜੋਪ੍ਰਬਤਾਂ
 ਤੇਨਾਮੁਲਿਖਿਕੋਆਪਿਪਾਰਿਉਤਰੇਸਰਗੁ
 ਣਬੋਨਾਮੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦਿਸੇਖਹੈਬਹੁਰੇਨਾ
 ਮੁਨਿਰਗੁਣਬੀਭੀਦਿਸੇਖਹੈਨਿਰਗੁਣਬੀਦੁ
 ਸੇਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈਜੋਸਤਚਿਤਆਨੰਦਰੂਪਸ
 ਰੀਰਾਂਦੇਅੰਦਰਬਾਹਰਿਇਸਕਰਬਿਆਪਿਆ
 ਹੂਆਹੈਪਰਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨਬਿਨਾਅੰਤਹ
 ਕਰਣਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਤੇਜੀਵਨਰਕਾਂਨੂ

ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ
ਉਨ ਕੇ ਮੰਤਰ ਕਰਣ ਸੁਧੁ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਿਗਰਾਨ ਆ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਉ
ਨ ਦਾ ਕਾਇਆ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗ
ਣ ਥੀ ਨਾਮਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੀਸ ਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹਨੂਮਾਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਤੋਂ ਕਾਇ
ਕੋ ਲੈ ਘਗਾਇਆ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਹਨੂਮਾਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੀ ਇਸ

ਕਰਿ ਕੈ ਕੁਟਿ ਗਇਆ ਜੋ ਨਾਮ ਦਾਮ ਹਾਤ ਮਸ
 ਭਥੇ ਵਿਸੇਖ ਹੈ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਇਸ ਦਾਇਹ ਪਰੇ ਜਨੁ ਹੈ
 ਗਿਆਨ ਦਿਖੇ ਜਗਤਿ ਬੋਝਿ ਲੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰਥ
 ਤਾਹੈ ਕੁਟਿ ਕੈ ਲੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰਥ ਤਾਥੈ ਹਿੰਪਾ
 ਸਿਰੇ ਤ੍ਰਿਹੈ ਤੇ ਪੁਲਕੈ ਓਪਾਰਿ ਨਿਰਬਲ ਸਬਲ
 ਸਭ ਪਾਰਿ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਕੇ
 ਨਿਰਸ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਾਭਿਆਸ ਕ
 ਰੇ ਸੇਵਿ ਰਲੇ ਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਭੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਪ

ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਨੇ ਕੋ ਕਾਓ ਪਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਂਭੀ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਕਾਭੁ ਜਨੁ ਕਰਨਾ ਮਰਸਾ ਪਸੀਰਾ ਤਿਕੀ ਸਰ
ਟਿਰਹਣਾ ਤਾਂ ਤੇਓਹੁ ਸਿਖ ਸਦਾ ਭਾਭੁ ਕੀ ਸਗਣਿ
ਰਹਿਨਿ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤ ਨੁਸੁਣਨਾ ਨਿਸਸਮੇ ਇਕੀ
ਤਹੀ ਨਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਭੁ ਜਨੁ ਕਰਨਾ ਇਸੇ ਕਰ
ਕੋਓ ਨਾਦਾ ਕਾ ਲਿਖਾਣੁ ਹੋਇਆ १੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਲੀ ਭਾਈ ਲੁਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਜਾਧਾ ਵਣੇ ਭਾਈ ਚੰ
ਦੁਚਓਲੁ ਭਾਈ ਰਾਮਦਾਸ ਭੀ ਭਾਈ ਬ

ਲਾ ਤੇ ਕੁਲੀ ਸਾਂ ਲੀ ਦਾ ਸੁ ਰਾ ਰੂ ਅਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
 ਟਿ ਮਾਏ ਤਾਂ ਓਨ ਅਰ ਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿ ਵ
 ਜਏ ਹਿ ਜੀ ਜੋ ਕਰ ਮ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪਰ ਮ ਗਾਇ ਦੇ
 ਪਾਸ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਨਿ ਮਾ ਗਾ ਨਿ ਮਾ ਗਾ ਫ ਲੁ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਕੇ ਲੇਖਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨਾਂ ਵਿਸੇ
 ਖਰੋਵਨਿ ਤੇ ਪਾਪ ਪਾਇ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵਿਚੋਂ ਕ
 ਟਿ ਕੋ ਤੇ ਸੇਖ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਓਨ ਨੂ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
 ਏਹ ਮਸਾਨੂ ਨਿਰ ਨੈ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਸਾ ਤਾਂ ਬਚ ਨੁ ਹੋਇ

੧੪੨
 ਲੇਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ

ਆਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨਿ ਇਕ ਸਹਿ ਕਾ ਮਕਰ
ਮਹੋ ਨਿ ਇਕ ਨਿ ਹ ਕਾ ਮਕਰ ਮਹੋ ਨਿ ਇਕ ਉਪਾਸ
ਨਾ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿ ਇਕ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਨਿ ਤੁਸੀ ਕਿਸ
ਦੀ ਵਾਰ ਤਾ ਪੁਛੁ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੀ
ਮਸਾਂ ਨੂ ਚੋ ਹਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸੀ ਮੇ
ਤਾ ਬਚ ਨੂ ਹੋਇ ਮਾਜੈ ਸੇ ਗਾਜੈ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ
ਪ੍ਰਜਾ ਹੋਤੀ ਹੋਇ ਕਰੁ ਵਲੀ ਕੇ ਵੀ ਡਿਏ ਵਟੇ ਵਾ
ਲੇ ਹੋਤੇ ਹੋ ਸੋਸ ਦੀ ਵਉ ਸ ਕੇ ਬੀਚ ਮਹਾ ਸਲ ਹੋਤ

ਯੀ

ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਣੇ ਸੇ ਦਾਣਾ ਬਾਂਹਿ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਖਮਾਨ
ਤਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਕੇ ਡੰਡ ਦੇਵੀ ਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਏ ਕਪਟ
ਹੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਉਨ ਕੇ ਪਿਛੇ ਛੁਛਾ ਹੀ ਮਾਦਮੀ ਮਦਤ
ਹੈ ਓਹੁ ਪਟ ਕੁਰਿ ਦੇਤੇ ਹੈ ਏ ਕੁ ਸੇ ਗਾ ਤੀ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸਿ
ਰਹਦਾਂ ਕੇ ਉਪਰਿ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਓਹੁ ਬਾਜੁ
ਘੋੜਾ ਸੇ ਗਾ ਤੁ ਦੇ ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਲ ਖਪਏ ਖਾਤੇ ਹੈ
ਚੋਖੇ ਮਾਫੀ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸਾਬਹੀ ਮੁਲ ਖਖਾਤੇ ਹੈ ਅਰੁ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਸਾਬ ਚੜ੍ਹ ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਖਾਵਣੇ ਕੋ ਭੀ ਲੇ

੧੪੩

ਤੇ ਹੈਂ ਸਾ ਬਹੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਮਹਾਂ ਰਾ
ਜ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈਂ ਏ ਕਸ ਹਕ
ਮੀ ਹੈਂ ਜੋ ਸਦਾ ਕੁ ਕੁ ਸਤਿ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਆ
ਮਹਿ ਲਗੇ ਰਾ ਹੀ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੋ ਕੁਛ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰ
ਤ ਪ੍ਰੀਨ ਦਾ ਨੁਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਕਾ ਮਨਾ ਲੀਏ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਅਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਅਮ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
ਉਨ ਕੇ ਉਪਰਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਸਦਾ ਭੰਡੁ ਰਹਿ
ਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਾਤਿ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਾਅਰਪੁੰਨੇ ਕਾ ਵਲਾਉ ਨਾਉ ਨਉ ਰਾਤੇ ॥ ੧੪੪ ॥
ਅਰਜੇ ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੋਨਿ ਸੇਪੁੰਨ ਪਰਮਪੁ
ਸੀਨਿ ਹੋਇ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਤੇ ਪਾਪੁ ਭਵ ਕਉ ਨ ਕ
ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਤਾਂ ਉਨ ਕੇ ਪਾਪੁੰਨ ਕਾਲੇ ਖਾਏ ਕਠਾ
ਕਰਿ ਕੇ ਜੇਤਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਬਹੁਤੇ ਤਉ ਪਾਪੁ ਵਿਆ
ਹੁ ਕਰਿ ਪੁੰਨ ਭੋਗਾਈ ਨੇ ਹੋਂ ਅਰਪਾਪੁ ਬਹੁਤੇ
ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਵਿਆਹੁ ਕਰਿ ਪਾਪੁ ਭੋਗਾਈ
ਤੇ ਹੋਂ ਪੁੰਨਿ ਓਨ ਦੇ ਬਲੀ ਹੋਨਿ ਤੇ ਪਾਪੁ ਨਿਬਲ

ਹੈਂ ਤੇ ਜੋ ਉਪਾਸ ਕਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪ ਸਰਧਾ
ਕਾਰਿ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਵਾਸਿ ਮੇ ਕੇ ਈ ਪਾਪ ਉ
ਨ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰਧ ਰਸੁ ਸਦਾ ਰਾਚਿ ਕਾਰਿ ਕੇ ਕਰ
ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਪ ਕੇ ਈ ਤੇ ਛੁਹੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸਾ ਦੂ ਕੇ ਸ
ਦਾ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਾਇ ਵਰਤੀ ਰਹੇ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰਧ
ਰਿ ਭੀ ਮੇ ਤਾਰਧਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਕਾਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਜਨਮ
ਰਣ ਤੇ ਰਹੇ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਹਕਾਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ

ਤਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਭੇਗ ਕੈ ਬਹੁ ਹੋ ਪਨ ਵਨ
 ਦੇ ਪਾਰਿ ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਤੇ ਹੋਂ ਫੇਰਿ ਸਾਧ ਸੀ ਗਤਿ
 ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਤੇ ਹੋਂ ਨਿਜੇ ਨਿ
 ਹਕਾ ਮੁਹ ਦੇ ਤ ਫੇਰਿ ਸਾਧ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਪਾਰਿ ਮੀਤਾ
 ਰੁਲੇ ਕੈ ਫੇਰਿ ਰੁਗਤਿ ਨੁਲ ਗਾ ਦੇ ਹੋਂ ਨਿ ਚਿਨਾਦ
 ਉਧਾਰੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋਂ ਏਹੋ ਉਪਾਸਨਾ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਂ ਜੈ
 ਸੇ ਸੰਗਾ ਤਵ ਲਾਘਵ ਕੈ ਬਾਜੁ ਦੇ ਕੈ ਮੁਲੁ ਖ
 ਅਪਿ ਖਾਂਦਾ ਹੋਂ ਤੈ ਸੇ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਖੀਰ

ਹਿਦਾਰੈ ਜੋਗਿਆ ਨੀਹੈ ਨਿਉ ਨਾਸਰੀ ਰਨੁ ਭੀਮ
ਬਿਮਾਨਾ ਤਾਰੈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੁ ਭੀ ਨੁ ਠਾ ਜਾ ਤਾਰੈ
ਜੋ ਸੇ ਸੁਰਜ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਮੈ ਪਕਾਰੁ ਨਹੀ ਜਾ ਤਾਰੈ
ਸੋ ਨਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਕਰਮ ਨਹੀ ਜਾ ਤਾਰੈ ਓਹੁ ਸ
ਦਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾਸਿ
ਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ
ਭਗਾਇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾਂ ਜਾ ਤੇ ਹੋਇ ਨਿ ਕੈ ਸੇ ਗਿਅ
ਨੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਵਿਚਰ ਤੇ ਹੋਇ ਨਿ ਬ

ਚਨੁ ਹੋਆ ਜੀ ਨ ਸੇਉ ਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ १੪੬
ਸੇਉ ਨਾਂ ਦੇ ਪੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਦੇ ਹੋਇ ਜੀਉ ਨ
ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੁਖਾ ਉਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ਸੇਉ ਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ
ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਤੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਦੇ ਹੋਇ ਜੀਉ ਸੇਉ
ਸਾਹ ਬਪਾਤਿ ਸਾਹ ਦੇ ਮਲ ਭਾਇ ਨਾਮੀ ਖਾਂ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ੧੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਬਿਸਨਾ ਬੀਬਣ ਤੇ ਸੀ
ਦਰਮਾਛੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਏ
ਅਸਾਰੂ ਉਧਾਰ ਕੀਜੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸੁ ਦਰਤੀ

ਹਜੁਰਲਕੜੀਆਂਲੈਆਇਆਕਰੁਨਾਲੇਪ
ਈਦੀਆਂਮਸਕਾਂਲਿਆਇਆਕਰੁਤੇਬਿਸ
ਨਨੁਆਗਿਆਰੇਈਪਿਛਲੀਗਤੀਪਾਣੀਗ
ਰਖਕਾਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨੁਇਸਨਨੁਕਰਾਇਆਕ
ਰਾਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਾਂਦੀਮੇਲੁਧਤਾਕਰੁਤਾਂ
ਉਨਾਂਦਾਉਧਾਰੁਇਸੇਕਰਿਹੋਇਆ॥੧੫॥
ਪਉੜੀਬੀਸਵੀਜੰਤੂਭਾਨੁਤੀਰਥਾਚਾਇਚ
ਈਲੇਚਢੇਚਾਰੇਸਣੇਨਿਹਾਲੇਜਾਣੀਆਨਿਸ

ਨਮੁਖਸੇਵਕਗੁਰੂਪਿਆਰੇਸੇਖਰੁਸਾਧਵਖਾਣੀ ੧੪੭
ਮੇਨਾਉਭੁਲੁਸਿਖਸੁਚਾਰੇਜਵੁਭੀਦਾਜਾਣੀਅ
ਨਿਮਹਾਂਪੁਰਖਮੂਲਾਪਰਵਾਰੇਚਰੁਰਦਾਸਮੁ
ਲਾਕਪੁਰਹਾਰੂਗਾਹੂਦਿਜਾਦਿਚਾਰੇਫਿਰ
ਣਾਬਹਲਵਖਾਣੀਮੈਜੇਠਾਚੰਗਾਕੁਲਨਿਸ
ਤਾਰੇਸੇਵਾਰੇਪੀਤੁਲਸੀਆਭਰਦੁਆਜੀਸ
ਨਮੁਖਸਾਰੇਵਡਭੁਗਾਤਿਹੈਭੀਅਰੂਗਾਵਿ
ਦਘੇਈਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਪਾਰਿਓ

ਤਾਠੇ ॥ ੨੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜਤੂ ਭਾਈ ਭਾਨੂ
ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਚਾਰੇ ਜਾਤ ਦੇ ਚਢੇਰੇ
ਭੂਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰਿ ਆਏ ॥ ਅਮਰ ਦਾਸ ਕੀ ਤੀਰ
ਥੀ ਬਨਿ ਵਜਾ ॥ ਇਕ ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ॥ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ
ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ਆਨੁ ਖਕੈ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹਾਥਿ ॥ ਇਕ
ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਕਰਮਾਇ
ਹਥੇ ਤੁ ॥ ਅਕਿਰਤ ਪਣਾਹਾਰਿ ਦਿਸਾਰਿ ਆਜੂ
ਨੀਭਰ ਮੇਤੁ ॥ ਜੇਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਕਰਾਂ ਵਦਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭਾਵੈ ਕੁਲ ਕਰੀਐ ਅਸਾਂ ਨੁਕੀਦੇ ਸੁਹੈ ਤੇ
 ਜੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਫਲੁ ਭੋਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀਚ
 ਰਕੇ ਕੀਚੈ ਅਸੀਂ ਕੋ ਨੁਵਚਨੁ ਮੰਨੀਐ ਅਰਕੇ ਨੁਨਮੰ
 ਨੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰਖ ਜੀ ਦੇਵਿ
 ਚਿਸਭੁਣਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨੁ ਹੋਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
 ਖਭੀ ਸਭੁਣਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਨਿ ਇਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ
 ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨਿ ਇਕ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ
 ਹੋਨਾ ਜੇਹਵੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨ ਓਨਾ ਪੁਤ

੧੪੮
 ੦

ਤਾਂਏਹਵਚਨਹੈਨਿ ਜੇਹਾਬੀਜੈਸੇਲੁਟੈਕਰਮਾਂਕਾਖੇ
ਤਾਜੇਹਵੇਉਪਾਸਨਾਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਉਪ੍ਰਤਿਏਹਵ
ਚਨਹੈਨਿ ਕਰੋਕਰਾਵੇਆਪੇਆਪਿਜ਼ਾਰੀਅਨ
ਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਿਤਿਨਾਪ੍ਰਤਏਹਵਚਨਹੈਤ੍ਰਿਪ
ਰਿਪਾਟਿਅੰਤਰਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿਜੀਹਰਿਏਕੋ
ਪੁਰਖਸਮਾਣਾਜੈਸੇਵੈਦਕੋਪਾਰਿਸਰਬਅੰਖ
ਧਰੋਤਹੈਨਿਗਾਰਮੀਦੇਤਾਪਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪ
ਦਾਅੰਖਪੁਰਿਨਭਿਨਹੈਤੈਂਸਤਿਵੈਦਰੋਗੀਕ

ਨਾਟਕਾਲ ਪੀਦੇਖ ਕਾਰਿ ਜੈਸਾ ਤਾ ਪੁਰੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ
 ਅੰਖੁ ਦੇ ਤੈਹੋਂ ਤਾਰੇ ਗੀ ਕੁ ਰਗ ਕਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਅਜਾਣ ਵੇਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਰੇ ਗੁ ਕਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾ
 ਤਾਰੇ ਗਾ ਅੰਗੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅੰਖੁ ਪੁ ਅੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜੈਹੋ ਨਿਪੁਰ ਖਕੇਵਚਨ ਦਾਰੇ ਅਰੁ ਕ
 ਰਮਾਂ ਦੁਰੇ ਪਛਾਣ ਤੈਹੋਂ ਨਿਰਸਨਾ ਦੁਰੇ ਹਿੰਦੇ ਕਾਮ
 ਤਮਲੁ ਮਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਾਟਕਾ ਦੁਰੇ ਰਗ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਖਮਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕਰਮਾ ਦੁਰੇ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਪਰੇ

ਖਆਹੈ ਜੈਸੇ ਲਪਿਵਰੇ ਰੋਗ ਕੀ ਪਰੀ ਖਆਹੈ ਤੀਹੈ ਤੇ
ਸੇਸੀਤ ਜਨ ਜਗਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਮਹਿ ਮਾਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਜੈਸੇ ਜਗਿ ਮਾਸੀ ਦਾ ਮਹਿ ਕਾਰ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੈਸਾ ਭੀ
ਪਦੇ ਸੁ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੁਗਾਤਿ ਦੇ ਮਹਿ ਕਾਰੀ
ਸਦਾ ਭੁਜ ਨ ਸਿ ਮਰ ਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹ ਲਕ
ਰਿ ਮਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਏ ਸੇ ਕਰਿ ਹੋਇਆ
੧੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਨਾਉ ਮਰੁ ਭਾਈ ਭੂਲੁ
ਜਾਤਿ ਦੇ ਸੇਖ ਹੁ ਸਾਧ ਹੋ ਸਾਨਿ ਭਾਈ ਜਦੁ ਜਾਤ

ਦਾਭੀਵਹੈਸੀਮੁਲਾਮਹਾਂਪੁਰਖੁਹੈਸੀਚਾਰੇਗੁਰੂਮ ੧੫੦
ਰਜਨਜੀਵੀਸਰਾਣਿਆਏਓਨਾਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀ
ਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਤਸਾਡੀਬਾਣੀਮਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੀਪੈ
ਤੇਤੁਸਾਡਾਬਚਨੁਹੈਆਪੋਆਪਣੇਅਧਿਕਾਰਦੇਤੁ
ਜਬਬਾਣੀਪੜ੍ਹਨੀਾਰਿਦੇਵਿਖੇਧਾਰਣੀਸੋਮਸੀ
ਅਪਣਾਅਧਕਾਰਨਹੀਸਮਝਸਕਦੇਜੋਅਸੀਕਿ
ਸਮਧਕਾਰਦੇਹਾਂਕਰਮਕਾਂਡਕੇਅਧਕਾਰੀਹਾਂ
ਕੇਉਪਾਸਨਕਾਂਡਕੇਅਧਕਾਰੀਹਾਂਕੇਗਿਆਨਕਾਂ

ਤਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਇਸ ਮਾਇਓ ਸਮ
ਸ਼ੀ ਮੇ ਜੇ ਜਾਣ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਮਰ
ਖਰੇ ਕਰਮ ਮਨੁ ਮਹੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਸੀਹ ਹਨੇ ਹਾਂ
ਕਿਵੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੀਏ ਮਸੁਭ ਕਰਮ ਤਿਆਰੀ
ਮੇ ਪਰਵਿ ਮਸਨ ਜੇ ਬੋਇਆ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਪਇਅੰ
ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਟ ਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਮਸੀਹ ਕਰ
ਮਾਂ ਦੇ ਮਧਿ ਕਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਲਿਕੀ
ਜੇ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨੁਪੀ ਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਣੀ ਮੇ ਤੇ ਮਨ ਵਿ

ਚੋਖੋਵਦੁਰਿਕੀਜੈ॥ ਅਤੇਜੇਜਾਣੀਐਜੋਸਬਦੁ
ਸੁਣਿਕੋਖੋਵੇਕਰਮਮਿਟਿਜਾਵਨਿਤੇਕੋਈਵਿ
ਰਲਾਹੀਰਹਿਜਾਵੈ॥ ਤਾਂਜਾਣੀਐਜੋਅਸੀਓਪਾ
ਸਨਾਂਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹਾਂ॥ ਤਾਂਅਠਪਹਰਬਾਣਿਦਾ
ਅਭਿਅਸੁਕਾਰਿਕੋਜੋਕੋਈਖੋਟਾਕਰਮਸੇਖ
ਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਓਸਨੁਭੀਮਿਟਾਈਐ॥ ਤੇਜੇਜ
ਣੀਐਜੋਸਬਾਦਿਦੇਸਮਸੁਣਕਾਰਿਸੁਭਾਮ
ਸੁਭਕਰਮਮਿਟਿਗਏਹੈ॥ ਨਿਤੇਜਗਤਿਦੇ

੧੫੧

ਨੁ

ਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਤੇ ਮਸਤ ਕਰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਰਿਦਾ ਦਿ ਰਿਖ
ਲੋ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁਣ ਰਿਅਮਨ ਦੇ ਅਧਿ
ਕਾਰੀ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਾਪਣੇ ਮਾਧਿਕਾਰ ਮੁਜਬਬੇ
ਕਰਮ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਕਾਲਿਅਾਨ
ਹੋਵੇ ਗਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਭੇ ਮ
ਧਿਕਾਰ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਸਭੁ ਨਾਮਾਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ
ਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸਿ ਤਮਿ ਲਦੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ ਮਾਧਿਕਾਰ ਸ
ਮਝਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਾਲਿਅਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ

ਨਾਦਾਉਧਾਰਾਮਾਧਿਕਾਰਦੇਸਮਝਣਕਰਿਹੋਇਅਮ ੦੧੫੨
੧੧ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀਚੜ੍ਹਦਾਸੁਤੇਮੁਲਾਕਪੁਰਜਾ
ਤਦੇਤਹਾਨੂਤਗਾਨੂਵੇਜਿਗਾਰੁਮਰਜਨਜੀਦੇ
ਹਜੁਰਮਾਏਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਜਿਤਨੇਸੀਤਾਸਾ
ਧਾਦਾਉਪਦੇਸੁਹੈਜੋਜਾਗਤਿਕਰਨੀਭਜਨਕਰ
ਨਾਸੁਭਕਰਮਾਂਦਾਉਦਮਕਰਨਾਤੇਗੋਥਜੀਵਿਚਿ
ਸਲੋਕੁਹੈਦਾਤੀਸਾਹਿਬਸਿਦੀਆਂਕਿਆਚਲੈਤਿਸੁ
ਨਾਲਿਐਕਿਜਾਗੀਦੇਨਾਲਹਨਿਐਕਨਾਸੁਤਿਅੰ ॥

ਦੇਇਉਠਾ ਲਿ ੧॥ ਗਾਗੀਬਾਨਿਵਾਜਇਸਬਚਨਦਾਤਾ
ਤਪਰਜਾਇਉਜਾਣੀਦਾਹੈ॥ ਜੇਸੁਤਿਆਂਹੀਦਾਤਿਹੁਦੀਹੈ
ਤਾਂਉਦਮਾਕਿਉਕਰਨਹੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾ
ਈ॥ ਇਸਦਾਭੀਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਤਾਤਪਰਜਾਹੈ॥ ਇਕਿਤਾ
ਜਾਗੀਦੇਭੀਦਾਤਿਦੇਨਾ ਲਿਹੈਨਿ॥ ਤੇਸੁਤਿਆਂਨੂਭੀਉ
ਠਾ ਲਿਮਿਲਦੀਹੈ॥ ਜੇਸਾਪਸੀਗਾਤਿਵਿਚਿਅਦੁਨਿ
ਗੇਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਵਰਤੇਗਾ॥ ਤਾਂਜਾਗਾਦੇਭੀਲੇਨਿਗੇਤੇ
ਸੁਤਿਆਂਨੂਭੀਮਿਲੇਗਾ॥ ਤੇਹੂਜਾਜੋਕਹਿਆਹੈਜੇ

ਜਾਗਾ ਦੇ ਨਹੀ ਲਹਿ ਦੇ ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਮਾਂ ਨੂ ਉਠਾ ਲਿਮਿਲ १੫੩
ਦੀ ਹੋਇ ਸਦੇ ਭੀ ਦੁਇ ਮਰ ਬਹੋ ਨਿ ਇਕੁ ਤਾਂ ਦੁਇ
ਸੇ ਦਾਗਾ ਸੇ ਓਨਾ ਸੁਣਿਆ ਭੁਲ ਕੇ ਜਪਾ ਜੁ ਤੁਰ ਦਾਹੋ
ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਵਡੀ ਮਜਲ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸਮੀਦ ਦੇ ਕੇ ਢਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਏ ਇਕੁ ਤਾਂ ਦਿਚਿ ਜਪਾ ਜਾ ਦੇ ਚਾਨਿ ਬੈਠੇ
ਤੇ ਇਕ ਕੰਢੇ ਤੇ ਉਤਾਰਿ ਪਏ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਜਪਾ ਜੁ
ਤੁਰੇ ਗਾਤੇ ਢਲੁ ਵਜੇ ਗਾ ਮਸੀਚ ਹੁੰਗੇ ਤੇ ਜਪ
ਜੁ ਤਾਰਿ ਪਾਇਆ ਓਨਾ ਢਲੁ ਨ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨ ਸੇ

ਜਹਾਜ ਚੜ੍ਹੇ ਸੇਬ ਕੋ ਹੋਏ ਓਹੁ ਸੇਗਾਏ ਪਰੁ ਵਾਪਾਰੀ
ਆਉ ਨ ਨੂ ਉਠਾ ਲਿਕੇ ਸੇਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇਜੋ ਨਹੀ ਸੇਚ
ਦੇ ਕੀਏ ਤੇਜਾ ਗਾਏ ਰਹੇ ਸੇ ਓਹੁ ਸਖਣੇ ਹੀ ਉਠਿ ਤੁਰੇ
ਗਾਹਾਇ ਚਿਰੇ ਰਾਂਬੀ ਮੁਹਾਇ ਗਾਏ ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗ
ਤਿਹਾਇ ਚਿ ਮਾਇ ਕੈ ਬੈਠੇ ਗਾਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੀ ਸੁਤਿ ਮੰ
ਨੂ ਜਗਾਇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਗਾਇ ਕੇ ਸੁ
ਣਾਈ ਸੇ ਗਾ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪਾਰਿ ਜਗਾਏ ਬੈਠੇ ਹੋਨਿ
ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਿ ਗੇਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈਨਿ ਗੇ ਦੂਜਾ

15
ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾ ਤਿ ਨੀ ਦੇ ਮਨ ਵਾਲੇ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਹੁੰਦੀ १੫੪
ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਬੋਲ ਜੇਹਾ ਸੁਵਨ ਗਿਆ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੋਤੇ
ਅਭਿਮਾਨ ਸਮੇਤ ਮਾਪ ਨੂਜਾ ਗਾਵਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮ
ਸੁਭ ਕਾਰ ਜਾ ਨਿਧ ਕੁਹਾਇ ਕੇ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾਹ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾ ਤਿ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਜੇ ਮ
ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾ ਗਿਆ ਸਾਊ ਸਨੁ ਹੋਈ ਹੋ ਤੇ
ਨਿਤ ਪੁਤ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਾ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਦਾ ਹੈ
ਤੇ ਮਗਿਆਨ ਦੀ ਨੀ ਦਗਾਰ ਤੇ ਸਿਤ ਉਸ ਦੀ ਦੂ

ਰਿਕਰਿਦੇਦੇਹੈਨਿ ਤੇਸਰੂਪਦੀਲਾਭੁਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ
ਦਾਹੈ ਜੇਸੇਦੁਪਾਰੀਨਿਤਲਾਹਾਖਹਿਦਾਹੈਤਾਪਨੀਹੈ
ਇਜਾਦਾਹੈ ਤੇਸੇਮਨਨੀਵਾਂਕਰਿਕੋਨਿਤਸਾਧਸੀ
ਗਤਿਕਰਦਾਹੈ ਓਸਨੁਗਿਆਮਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦਾਹੈ
ਤਾਂਓਨਾਦਾਮਨਨੀਵਾਂਤੇਸਾਧਸੀਗਤਿਕਰਨਿਤੇਓ
ਧਾਰਹੈਇਆ ੧੮ ਸਾਖੀਹੈਰਚਣੀ ਭਾਈਓਰ
ਣਾਬਹਿਲਤੇਭਾਈਜੇਠਾਤੇਭਾਈਚੰਗਾਹਜ਼ਾਰੇ
ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੇਆਏਤੇਮਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਜੀਰਾਗੀਬਾਨਿਵਾਜਾਕੇਈਰਾਮਨਾਮਦਾਜਾਪੁਜ
 ਪਦੇਹੈਨਿਕੇਈਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਦਾਜਾਪੁਜਪਦੇਹੈਨਿ
 ਕੇਈਓਮੰਜਪਦੇਹੈਨਿਕੇਈਸ੍ਰੀਹੰਜਪਦੇਹੈਨਿਤੇ
 ਅਸਾਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਹੈਜੇਤੁਸਾਂਵਾਹੁਗੁਰੂਦਾਜ
 ਪੁਜਪਣਾਤੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਬਚਨੁਹੋਵੇਜਕੰਨ
 ਸਾਨਾਮਾਮਸੀਜਪਿਮੇਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸੇ
 ਨਦੀਤੇਨਾਂਵਾਜੇਤੁਨੀਆਹੈਨਿਸਭੁਪਾਰਿਉਤ
 ਗਨਿਵਾਲੀਆਹੈਨਿਪਰਜੇਜੇਕਿਸੇਬੇੜੀਤੇ

ਚੜ੍ਹਦਾਹੈ ਉਸਨੂੰਉਸੇਨਾਲਿਪਰੇਜਨੁਹੈ ਤੈਸੇਮ
ਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਸਭਉਧਾਰਕਰਨਿਜੋਗੁਹੈਨਾਪ
ਰਸੇਆਪਿਗੁਰਾਂਨਾਸਿਖਾਂਨੂੰਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੈਉ
ਸਦਾਉਧਾਰਉਸੇਕਰਿਕੈਹੋਤਾਹੈ ਤੁਸਡਵਾਸਤਰੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਨੈਨੈਜੁਗਾਵਾਸਦੇਵਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿਕੈ
ਉਸਥੀਵਦਵਾਲੀਤਾਹੈਨੈਜੁਗਾਹਰਿਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿ
ਕੈਉਸਥੀਹਾਹਾਲੀਤਾਹੈਨੈਜੁਗਾਰੋਬਿਦਦਾ
ਜਾਪੁਕਾਰਿਕੈਉਸਥੀਗਾਗਾਲੀਤਾਹੈਨੈਜੁਗਾ

ਰਾਮਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿਕੈਉਸਬੀਰਾਰਲੀਤਾਹੈਤਾ
 ਚਾਰਾਮਖਗਇਕਠੇਕਾਰਿਕੈਵਾਹਗਾਰੁਕਾਜਾਪੁ
 ਕੀਤਾਹੈਤੇਛਤੀਜੁਗਾਦੇਤਪੁਦਾਫਲੁਏਨਚ
 ਹੁਮਖਗਾਂਦਿਚਿਰਖਿਅਹੈਗਇਕਮਨਿਹੈਇਕੇ
 ਜੇਵਾਹਗਾਰੁਕਾਜਾਪੁਜਪਨਿਰੋਸੇਉਨਾਦਾਜਨ
 ਮਮਰਨਕਦੀਮੇਗਾਵਾਹਗਾਰੁਦੇਜਾਪੁਕਰਨਿ
 ਤੇਉਨਾਦਾਸਣਕੁਦੀਬਕੁਲਾਦਾਉਧਾਰੁਹੈਇ
 ਆ੧੯ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਵਿਸਨਭਾ

ਭੀਰੋਪੀ ਗਾਈ ਤੁਲਸੀ ਮਾਭਾਰਤੁ ਮਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਤੇਭੁਈ ਮਾਭੁ ਤੇਭੁਈ ਗੋਇੰਦ ਪੀਠੀ ਹਜਰੁ
ਰਾਮਰਜਨਜੀ ਦੇ ਮਾਏ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤ ਜੋ
ਜੀ ਇਕ ਬੇਨਾਮ ਦੇਵਦਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰਾ
ਰਾਮ ਚੰਦੁ ਸੋਭੀ ਮੰਦਤ ਦੇਖਿ ਮਾਥਾਰਾ ਵਨ ਸੇਤੀ
ਸਰਬਰਹੋਈ ਪਾਰਿਕੀ ਜੋ ਇਗਾਵਈ ਬੀ ਤੇ
ਬਹੁ ਹੋਏ ਸੇਨਾਮ ਦੇਵਦਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਦਸਰਬਰ
ਇਨੰਦ ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪ੍ਰਣਵੇਨਾ ਮਾਤੁ

ਰਸਮੀ ਮਿਤ ਪੀ ਜੋ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਕੋ ਸੋ
 ਤਾਰਾ ਦੀ ਨਿਦਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਨ ਕਰਿ ਕੋ ਤੇ
 ਉਪਮਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਮਾਈ ਐ ਤਾਂ ਬਚਨ
 ਹੋਇਆ ਜੋ ਇਕ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੋਇ
 ਕਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਸ ਮੁੰਦ ਦੇ ਉ
 ਪਰਿ ਕੋਈ ਜਾਵੇ ਨਾਂ ਕਈ ਲਹਰਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਨਿਕਲ ਦੀਆਂ ਨਾ ਤੇ ਜੇ ਨਦੀ ਤੇ ਕਈ ਜਾਵੇ
 ਤਾਂ ਏਹਾ ਨਦੀ ਸਮੁੰਦ ਹੋਏ ਹਾਜਲ ਰੂਪ ਹੋਏ ਤੇ ਸੇ

ਸੋਈ ਮਹਾਰਾਜ ਮਊਤਾ ਰੁਹੋਇ ਵਰਤੋਹੋ ਨਿਸ਼ੇਸ਼
ਸਤਾ ਚਿਤਾ ਮਾਨੀ ਦੂਰ ਪਹੋਇ ਸਭ ਸਨਾਸਤਾ ਦੇਰਹੋ
ਹੋਨਿ ਬਹੁ ਹੋਧੀ ਭੂਤਿ ਲੋਕ ਜੋਗਿਆਨ ਥੀ ਰਹਿ
ਤਹੋਨਿ ਤੇਸਰ ਗਾਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇਹੋਨਿ ਤੇ
ਸਾਧਾਂ ਸਿਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਦੁਵੇਖ ਕਰਦੇਹੋਨਿ ਤਾਂਝ ਨ
ਦੇ ਪਰਥਾ ਇਕਾਰ ਕੋ ਕਹਿ ਮਾਹੋ ਜੋ ਦੇਹ ਧਾਰੇਦ
ਧਰਮੁ ਹੋ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਪਰਗਿਆਨੀ
ਜੇ ਹਾਸਰੀ ਰਸੁ ਠਾਜਾਣ ਦੇਹੋਨਿ ਤੇ ਹਾਦੁ ਸੁਖ

942
ਸੁਠ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਕਲਖ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੈ ਨਿ
ਯਾਇ ਕਵਾਚ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੈ ਨਿਯਾਇ ਕਲਖ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕ
ਸਭੁ ਸਾਵਿਰਿ ਮਕਲ ਪੁਰਖ ਦੀਸਤਿ ਮਾਜਾਣ
ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਵੈ ਰਵਿ ਰਸਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇਹੈ
ਵਾਚ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰਿ ਸਨ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰਾ ਮਨ ਮ
ਨਾ ਲਿਵੈ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਤੁਰਾਮ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕ
ਕਿਸਨ ਨਾ ਲਿਵੈ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਤੁਸਾਂ ਲਖ
ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੇ ਵਣਾ ਤੇ ਨਿਰਵੈ ਰਿਹੈ ਵਣਾ ਤਾਓ

ਨਾਦਾਓਧਾਰਏਸੇਕਾਰਕੋਹਇਅੰਨੰਪਉੜੀਇਕ
ਸਵੀਕਾਰਲੁਚਾਉਬੀਮੀਅੰਮੁਲੇਨੁਗਾਰਸਬਦੀਪ
ਆਰਾਹੰਮਾਦਿਚਿਕਪਾਹੀਅੰਗਾਇਦਪੇਈਕੁ
ਰਨਿਸਤਾਰਾਭਿਖਾਟੇਡੁਭੱਟਦੁਇਧਾਰਸੁਦਮਹ
ਲਾਤਿਸੁਭਾਰਾਰਾਮੁਖਿਗਾਮੁਕੋਹਲੀਨਾਲਿਨਿ
ਹਾਲੁਸੇਵਕਸਾਰਾਛਜੁਭਲਾਜਾਣੀਮੇਸਾਂਈ
ਦਿਤਾਸਾਪੁਵਿਚਾਰਾਤੁਲਸਾਵਹੁਰਾਭਰਤੁਹੈ
ਦਮੇਦਰਾਮਕੁਲਦੇਬਾਲਿਹਾਰਾਕੁਨਾਮਾਵ

ਲਵਿਗਾਹਮਲ ਬੁਧੇਛਿ ਬਾਰਾਦਰਬਰਾ ਸੁਲ
ਤਾਨਪੁਰਭਰਾਤਿਭੇਨੁਰਾ ੨੧ ਸਖੀਹੋਕਚਲੀ॥
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੀਵਾਸੀਦੇਸਿਖਕਾਲਤੇਚਾਉਬੀਮ
ਭਾਈਸੁਲਤੇਭਾਈਹੇਮਾਕਪਾਹੀਭਾਈਚੋਇ
ਦਘੇਈਭਿਖਤੇਦਠਭਵਾਭਾਈਧਾਰੇਸੁਰਮਾ
ਭਾਈਗੁਰਕਹਲੀਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲਾਭਾਈਛ
ਜੁਭਲਤੇਸਾਈਦਿਤਾਭਾਈਤੁਲਸਵਪੁਰਾ
ਭਾਈਦਾਮਦਰਾਭਾਈਮਾਕੁਲਾਭਾਈਭਾਨਤੇ

੧੫੯੧

ਮਾਵਲਾਵਿਗਾਹਮਲਾ ਭਾਈਬੁਧੋਛੀਬਾਹੋਰਸ
ਭਵਾਸੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੇਸਿਖਸੰਗਤਿਭਾਗੁਮ
ਰਜਨਜੀਵੇਹਜੂਰਿਮਾਏਅਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀ
ਅਸੀਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਸਿਖਹੋਏਹਾਂਤੇਮਸਾਂਨੂ
ਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸਾਂਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਰਿਕੇ
ਹਿਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤੇਮਨਨੀਵਾਂਕਰਣਾ
ਤੇਮਨਾਬਲਣਾਤੇਪਿਛਲੀਗਾਂਤੀਇਸਨ
ਨਕਾਰਿਕੇਸਬਦੁਪੜਨਾਤੇਸੁਲਾਂਘੇਰਿਬਜੀ

ਦੀਬਾਣੀਸੁਣਿਕੋਕਿਰਤਨੁਲਗਣਾਸੋਮਸੀਇ ੧੬੦
ਸੇਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤਿਆਕਰਦੇਹਾਂਪਰਮਸਾਧੂਮਨ
ਨੁਸਾਂਤਿਨਹੀਅੰਦੁਦੀਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਮੇ
ਸਾਓਪਦੇਸੁਕਰੋਜਾਮਸਾਧੂਮਨਨੁਸਾਂਤਿਆਵੈ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਜੋਲਗਤੁਸੀਰਾਜਸੀਤ
ਮਸੀਗਣਾਨੁਤਿਆਗਨਕਰੋਤੇਸਾਂਤਕੀਗਣਨੁ
ਵਰਤਾਵੇਨਹੀਤੋਲਗਤੁਸਾਨੁਸਾਂਤਿਕਿਉਕਰਿ
ਆਵੈਤਾਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿ

ਅਸੀਗੁਣਾਦੀਪਰੀਖਮਾਕਿਉਕਾਰਿਸਮਸ੍ਰੀਅੰ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹਿਸਾਮੈਕੋਪੁਕਰਤੇਹੋਨਿ
ਸੇਤਾਮਸੀਹੋਨਿਅਮਰਜੇਲੇਭੁਮਰੁਮਰਿਮਾਨਕ
ਰਤੇਹੋਨਿਸੇਰਾਜਸੀਹੋਨਿਅਮਰਜੇਨਿਮੁਤਾਮੇਮਿ
ਠਾਬੋਲਣਕਰਦੇਹੋਨਿਸੇਸਾਂਤਿਕੀਹੋਨਿਤਾਂਓਨ
ਪੁਛਿਆਏਹਰੇਗੁਣਕੋਨਸੇਅਹਾਰਬੀਉਤਪਤ
ਹੋਏਹੋਨਿਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤਾਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀ
ਅਹਾਰਖਾਵਣਿਕਾਰਿਤੇਸਵਣਕਾਰਿਅਮਰੁਮੇਲੇਭੇ

ਸਕਰਿਅਰੁਨਿਦਾਕਾਰਿਹੁਦਾਹੈਰਾਜਸੀਗਣਮਿ
ਨੇਮੈਸਲੂਣੇਖਾਵਣਕਾਰਿਅਰੁਇਸਤੀਅੰਗੁਰੁ
ਕਰਿਅਰੁਆਪਨੂਚੰਗਾਕਹਾਵਣਕਾਰਿਹੁਦਾਹੈ
ਅਰੁਸਾਂਤਕੀਗਣਇਸਨਾਨਕਾਰਿਅਰੁਦਾਲ
ਚਾਵਣਲਖਿਚਰੁਮਲਪਾਅਹਾਰੁਕਾਰਿਬਸਤ
ਉਜਲਰਖਣਕਾਰਿਹੁਦਾਹੈਏਨਾਦੀਏਹਾਪਰੀ
ਖਾਹੈਜੇਸਬਦਿਦੇਸਨਮੁਖਨੇੜਤੇਸ੍ਰਵਨਰ
ਖੀਮੈਜੇਤਾਂਜਿਉਦੀਤਿਉਸਮਾਇਆਵੈਤੇ

੧੬੧

ਮਨੁ ਤੇ ਲੇ ਲੀ ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਚਾਣ ਜਾਣੀ ਐ ਤੇ ਜੇ ਮ
ਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਠਹਰਾਵੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਡੁਲਿ ਜਾਵੇ ਤ
ਰਾਜ ਸੀ ਚਾਣ ਹੋ ਜੇ ਸਦਾ ਡੁਲਿ ਮਾਰਹੋ ਸਮ ਸੇ
ਕਛ ਨ ਹੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮਸੀ ਚਾਣਿ ਹੋ ਏ ਕਾ ਰਾਖਿ ਨਿਸਾ
ਤ ਕੀ ਕਰਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ
ਭਾਈ ਪਾਰਾਇ ਕਿਸੁ ਰਮੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵੇ ਰੀ ਮਾਨੁ
ਜਿ ਤ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦੇਵੇ ਰੀ ਨੁ ਜਿ ਤ
ਦੇਹੈ ਨਿ ਜੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵੇ ਰੀ ਮਾਨੁ ਜਿ ਦੇਹੈ ਨਿ

ਚਨਾਦਾ ਜਸੁ ਛਾਢੀ ਗਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦੇ
 ਗੀ ਜਿਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਚਨਾਦਾ ਜਸੁ ਸਿਤ ਗਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
 ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧੁ ਚਿਹੈ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਮਾਤੁਸ
 ਧੋ ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਭਗਤੁ ਸੋਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਸਰ
 ਮਨਾ ਮਾਥਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਵੈ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀਰਤ
 ਨ ਦਿਚਿ ਵਰਤਣਾ ਤੁਸਾ ਨੁਸਾਂ ਨਿਮਾਵੈ ਗੀ
 ਪਿਛਲੀ ਗਾਤਿ ਜਗਾਤਿ ਤੇ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਦਾ ਜਾਲ ਪੰ
 ਦਾਹੈ ਤੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਜਾਗਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮ

੧੬੨

੦
੦

੦

ਪਣੇ ਦੇ ਸਾਵਿਤਿ ਕੋਈ ਬਾਤੁਆ ਹੋਇਆ ਮੰਨਦਾ
ਬਸਤੁ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਾ ਦਾ ਮਾਏ ਤਾਓ ਨਾ ਕਾਮ
ਨਾਇਕ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਹੀ ਪੂਰੀ ਕਾਰਿ ਦੇ
ਵਣੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਭੁ ਨਾਮਿ ਲਕੋ ਮਰਦਾ ਸਕਾਰਿ
ਓਸ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਾਰਿ ਦੇ ਵਣੀ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਹੋਇ ਕੈ ਵਰਖਾ ਕ
ਰਣੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭੁ ਨਾਈ ਮਾਂਕਾਂ ਮਨ ਪੂਰੀ ਮਾਂਹੋਈ
ਮਾਂਹੋ ਨਿ ਤੇ ਦਾਇਵੇ ਲੇਤਿ ਨਿਵੇ ਲੇ ਸਭੁ ਨਾਧਰ

ਮਸਾਲਾ ਮਾਵਣਾ ਤੇ ਵੈਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਤੇ ੧੬੩
ਜੁਰਦਰਸਨ ਨੂ ਮਾਵਣਾ ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦਾ
ਇਸਨ ਨੂ ਕਰਣਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਣਾ
ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਗਿਰੀ ਨਾ ਰਹੈ ੨੧੫
ਉਨ੍ਹੇ ਬਾਣੀ ਸੰਦੀ ੧੧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਸਰਗੁਰੂ
ਦੁਆਰੇ ਹੁਕਮੀ ਬੀਦਾ ਪਟੀ ਅੰਦਰਿ ਚੋਧੀ ਹੀ ਦਿ
ਲਲਾ ਲਲੀ ਗਾਹੁ ਹੀ ਦਾ ਅਜ ਬੁਧ ਅਜਾਇਬੁ
ਸੀਧਾ ਮਾਓ ਮਰਸਾ ਹਰਗਰਸੇ ਵਕਰੀ ਦਾ ਪੇੜ

ਛਜਲ ਜਾਣੀ ਮੇ ਕੇ ਦੂ ਸਿਧ ਰਮਿ ਲੈ ਹਸਿ ਦਾ ਪੁ
ਤਸ ਪੁਤ ਕ ਪੁਰ ਦੇਉ ਸਿਖਾਂ ਮਿਲਿ ਮਾਮਨੁ ਦਿ
ਗਸਿ ਦਾ ਸੀ ਮਣੁ ਹੋ ਸਹ ਬਾਜ ਪੁਰ ਗਾਰਨ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
ਸਾਰ ਲਹਿ ਦਾ ਜੋਧਾ ਜੋਲੇ ਤੁਲਸ ਪੁਰ ਸੋਹਣ
ਆਲ ਮਰੀ ਜਰਹੀ ਦਾ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਵਡਿ ਮਾਂਦ
ਤੇ ਮਸਿ ਦਾ ੨੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕੁਈ ਦੀਪ
ਕਾਂਸਰ ਗਾਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇਹ ਜਰ ਸਦਾ ਰਹੇ
ਤੇ ਗਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹਜੂ

ਰਹੋਵਨਿਓਨਾਦੀਟਹਲਿਕਰੇ ਤੇਜੋਸਿਖਦਰ
 ਸਨਨਾਆਵਨਿ ਤਿਨਾਦੇਕਾਰਨਛਤੀਹਮੀ
 ਮਿਤੁਓਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿਰੀਸੁਨਾ ਲਿਕਰਕੋਛਕਾ
 ਵੇਤੇਆਪਿਓਨਾਦੀਜੂਠਿਲੋਕੋਖਾਵੇ ਤੇਸਿਖਾਂ
 ਦੇਪੀਰਸੁੰਦੇਨਾ ਲਿਗਾਰਮਾਪਾਣਿਕਰਿਕੋਧਵੇ
 ਤੇਬਕੋਸਿਖਨੁਚਾਂਪੀਕਰੇ ਤੇਨਿਗੇਨੁਚੁਪਕੀ
 ਤਾਬਸਤੁਓਪਾਰਿਪਾਇਜਾਵੇ ਤੇਸਬਦਦੀਚ
 ਰਚਾਕਰੇ ਤਾਬਚਨੁਹਇਆਜੈਸੇਦੀਪਕੁ

ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਹੋਏ ਸੋ ਹੋਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੋ ਮੇਰਾ ਹੀ ਦੀ
ਨੁਗਿਆਨ ਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋ ਜੋ ਇਸ
ਨੁਮਿਲੇ ਗਾਉ ਸਦੇ ਹੋ ਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸੇ
ਗਾ ॥ ੩੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੇਲੀ
ਗਾ ਹੋਰੁ ਪਰੀ ਪਰੀ ਦੇ ਫੁਲੇ ਜਾਤਿ ਹੋ ਸਨਾ ਗਾਰੁ
ਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਰੁ ਰਾਮਾਏ ॥ ਤਬਾਖੀ ਮੁਤਸਰਤ
ਯਾਰੁ ਹੀ ਦਾਸੀ ॥ ਤਾਂ ਚਹੁ ਮਾਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲਿ

ਇਮਾਲਾਵਾਨਿ ਸਾਬਹੀਆਪਸਰੀਰਕਾਰਿਕੋ
 ਕਾਰਦੀਸੇਵਕਰਨਿ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇ
 ਇਕਪੈਟਕਾਰਦੀਕਢੇਗਾਉਸਦਾਉਧਾਰੁਹੋਵੇ
 ਗਾਜੇਗਾਨਿਮਾਫ਼ਕਾਰਕਢੇਗਾਉਸਦੇਸਭਕੁ
 ਲਾਂਦਾਉਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾਜੇਪਉਫ਼ੀਆਂਦੇਉਸ
 ਰਨਦਾਉਦਮਕਰੈਗਾਸੋਉਸਦੀਗੁਰਾਂਦੇਦਰ
 ਬਾਰਅਬਚਲਨੀਵਉਸਰੋਗੀਏਹਾਮੀਮਿ
 ਤਸਰਮੇਆਨਸਰੇਵਰੁਕੀਤਾਹੋਤੇਹਰਿਮੰਦਰ

^ਅ
 ਜੀਮੇਜਹਾਨੁ ਕੀ ਤਾਹੇ ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਚਿਸ
 ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਰੀ ਨਿਗਾ ਤੇ ਜੋ ਸਬਦ ਨੁ ਤੁਇ
 ਕੋ ਮੰਨਾਵੇ ਚਿਵਸਾਏਗਾ ਚਿਸ ਦੀ ਮਰਗ ਪਾਪਾ
 ਦੀ ਸਰਧਾ ਹਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤੇ ਹਾਇ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਵਰਤੈਗਾ ਰਾ
 ਈ ਲਾਲ ਤੇ ਲੰਗਾ ਹਾਇ ਲੋਹੇ ਰਸ ਕੁਮ ਸੀਦਾਂ ਤੇ
 ਸਭ ਲਾਏ ਸਾਏ ਸਿਖਾਂ ਜੋ ਸਾਜਿਸ ਉਦਮ ਕੀਤਾ
 ਤੇ ਸਦਾ ਉਧਾਰੇ ਹੋਇਆ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਓਦੁਮਕਰਤਮਨੁਨਿਰਮਲਰੋਇਆਹਰਿਮਾ ੧੬੬
ਰਗਿਚਲਤਭ੍ਰਮਸਗਲਾਧੋਇਆਨਾਮੁਨਿ
ਧਾਨੁਸਾਤਿਗੁਰੂਦ੍ਰਿੜਾਇਆਮਿਰਿਗਏਸਗਲੇ
ਰੋਗਾਜੀਓਗਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਜੀਵੇਆਰਿਗਿਤੁਰਿਅਵਣਦਾਅਥਵਾਬਣ
ਵਣਦਾਓਦੁਮਕਰਨਿਗੇਤਾਂਓਨਾਦੇਅੰਤਹਕ
ਰਣਸੁਧੋਰੋਵਨਿਗੇਤੇਜੋਗੁਰੂਕੇਆਰਗਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਤੁਰਿਅਵਣਦਾਅਥਵਾਗੁਰੂ

ਦੇਵਚ ਨਾਉ ਪਰਿਤਰਨ ਦਾਉ ਮੁਕਰਨਿ ਗੋਤਾਂ
ਨਾਦਾ ਭਰਮੁ ਦੂਰਿ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁ ਵੇਦਾ ਹਰਗੁਰੂ ਕਾਨ
ਮੁਸਭੁਣਾਨਿ ਧਾਂਦਾ ਪਰਹੇ ਹਰਗੁਨਿ ਧਾਏ ਬੇਹੀ
ਰਹਿਦੀਆਂ ਹੋਨਿ ਤੇਏ ਹਨਾ ਮੁਜੀਓ ਕੇ ਨਾਲਿਨਿ
ਭਦਾਹੇ ਸੁਏ ਹੁਸਤਿਗਾਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ਦਾਹੇ ਤਾਂਤੇ
ਅਗਿਅ ਮਨੁਰੂ ਪੀਰੇਗਾ ਮਿਦਿ ਜਾਂਦਾਹੇ ਸੋਗੁਭੀ
ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾਹੇ ॥੩੩॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥
ਅਜ ਬੁਤੇ ਅਜ ਇਬੁਤੇ ਉਮਰ ਸਾਹ ਸਕੁ ਅਸੀ

ਦਹੈਸਾਨਿ ਤੇਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸੇਵਕਰਦੇਸਿਨਿ ਤੇਅੰ ੧੬੭
ਮਿਤੁਸਰਦੀਭੀਕਾਰਕਰਦੇਸਿਨਿ ਜੇਗੁਰੂਕੀਕੰ
ਡੀਹੋਵੇਸੇਹਜੁਰਪਹੁਚਾਵਨਿ ਤੇਜੇਕੋਈਸਿਖ
ਉਨਦੀਸੇਵਾਕਰਨਿਉਸਨਾਨਿਗੁਜਰਾਨਕਰਨਿ
ਗਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿਬਪਾਛਿਆਤੁਸੀਗੁਰੂਕੀਕੰਡੀਕੀ
ਕਰਿਜਾਣਦੇਹੋਤਾਓਨਕਹਿਅਜੈਸਿਵਨਿਰ
ਮਾਇਲੁਜੈਸੇਵਿਖਤੈਸੇਜਾਣਦੇਹੋਤਾਤੁਬਚਨੁਹ
ਇਆਮਾਇਸੇਕਰਿਤੁਸਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਇ

ਕਾਦਿਨਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੀਗਰੀਬਾਨਿ
ਵਾਜਾ ਤੇਰਾਬਚੁਨਹੈ। ਪ੍ਰਭਭਾਵੈਬਿਨਸਾਸਤੇ
ਰਾਖੇ। ਪ੍ਰਭਭਾਵੈਤਾਹਰਿਗਾਇਭਾਖੇ। ਗਰੀ
ਬਾਨਿਵਾਜਾਜੀਸਾਂਸਾਂਬੀਬਿਨਾਤਾਕਈਗਹਿਨਹੈ
ਸਕਦਾ। ਏਕਸੁਣਿਮਾਹੈਜੋਭੀਖਮਪਿਤਾਮਾ
ਸਾਂਤਿਲਦਾਪੁਰਸੀ। ਤੇਓਸਨਪਿਤਾਦਾਵਰਸੀ
ਓਹੁਸੁਛਦਮਿਤਸੀ। ਜਿਸਸਮੇਓਸਦੇਪ੍ਰਾਣਾਦਾ
ਅੰਤੁਹੈ। ਮਾਹੈਤਾਸੁਰਜਦਖਣਾਣਹੈਸੀ। ਓਸਸੁ

ਰਜਉ ਤਾਣੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਤੀ ਕਪਾਣਰ ਖੇਸੇ ਤੇ ਸਭੁ ੧੬੮
ਨਾਪਾ ਭੁਵਾਨੁ ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਤਾ ਸੇਭੁ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਸਨਿ ਤੁਸੀ ਕਪਾ ਕੁਰਿ
ਕੋ ਕਹੈ ਜੋ ਬਿਸਾਸਾ ਦਾ ਕੋ ਨ ਜੀਵ ਦਾ ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੁ
ਇਆ ਹੇ ਹੁ ਸਮੁਥਤਾ ਈ ਸੁਰਦੀ ਵਰਨੀ ਹੈ ਜੇ
ਸੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰੁਖ ਸਾਸਾਂ ਬਿਨ ਹੀ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋਤੇ
ਹੈਂ ਤੇ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚਿ ਛੇ ਮਹੀਨੇ
ਵਧਦਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਛੇਵੇ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ

ਸ੍ਰਸਪੈਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੇਸਾਈ ਸਰੁਸਮੁਖੈ॥ ਤੇ ਦੁਜ
ਏਹ ਅਰਬੁ ਹੈ॥ ਸ੍ਰਸੁਰਿ ਸਫਲ ਹੈ॥ ਨਿਜੇ ਵਾਹਗਾਰ
ਕੇ ਗਾਣਗਾ ਵੇਦੇ ਹੈ॥ ਨਿ ਹੋਰ ਸਾਸ ਮੇਸੇ ਹੈ॥ ਨਿਜੇ ਸੇ
ਲਹਾਰ ਦੀ ਮਾਂਖਲਾਂ ਹੁੰਦੀ॥ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਨਿ ਤੁਸਾਂ ਗ੍ਰੀਵਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨਾ॥ ਸ੍ਰਸਨ ਹੀ ਬੀਤਾ ਵੇਦਾ॥ ਤੁ
ਸਾ ਤੁਝ ਭਯਾਉ ਸੇ ਕਰਿ ਕੈ ਹੋਵੇ ਗਾ॥ ੨੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਪੇੜ ਛਜ ਲਜਾ॥ ਤੇ ਕੇ ਦੁਜਾ ਤਦ
ਸੰਪਰਾ॥ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ॥ ਸਰਾਨੀ ਮਾਏ॥

ਜੇ ਅਸਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਾਰੋਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ १੬੮
ਅਸੀਂ ਮੁਤਸਰ ਦਾਇਸਨ ਨੁਕੀਤਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਬਦ
ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹਲਕੀਤਾ ਕਰੇ
ਉਹਿ ਅਸੀਂ ਮੁਤਸਰ ਮਾਹਿਤੀ ਰਬੁ ਹੋ ਪਰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ
ਪ੍ਰਭਾਉ ਕਾ ਠੇਲੇ ਪਹੋਇ ਗਾ ਅਸੀਂ ਏਕੁ ਸਮੇਸਾਹਿ
ਬਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗਾਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਚੋਬੇ ਪ
ਤਿਸਾਹ ਗਾਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਸੀਂ
ਪੁਰਖਾ ਕਲ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਂ ਰਜਾਛੇ

ਦੀਆਂ ਹੋਵਨਿ ਗੀਆਂ ਤੇ ਬੁਧਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੋਵਨਿ ਗੀ
ਆਯਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਬੀ ਹੀ ਨਹੋਵਨਿ ਗੇ ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ
ਦਾ ਇਸਨਾਨ ਤੇ ਦਾਨੁ ਦਿਧ ਸੰਜੁਗਤਿ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕਨ
ਗੇ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਏਥੇ ਮਦਦੇ ਸਾਵਿਚ ਕਰੀਏ
ਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਦੇਸ ਭੁਣਾ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਜਿ
ਸਦਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਿ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਗ੍ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ
ਕਹਿ ਆਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਜਿਥੇ ਮਮਰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
ਇਕੁ ਥੇਹੁ ਪਾਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਮਰ ਦਾ ਸਜੀ ਬ

੧੧੦
ਚਨਕੀਤਾਏਬੇਹੀਓਦਮਕਰੋਤਾਂਚੋਬੇਪਾਤਿਸਾਹ
ਤਲਬੁਦਾਇਕੇਤੁਯਾਰਕੀਤਬਚਨੁਹੋਇਆਅਗੇ
ਪੰਜਵੇਪਾਤੁਸਾਹੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਪਕਕਰਾਵੇ
ਨਗੇਅਮਰਸਰਨਾਮੁਰਖਿਆਯਾਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਅ
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਤੀਰਬਦਾਨਾਓਅਮਰਸਰਕੀਤਾ
ਹੈਬਚਨੁਹੋਇਆਅਮਿਤਸਰਨਾਓਰਖਣਾਬੁਝ
ਤੀਰਬੁਹੋਵੇਗਾਕਾਂਸੀਬੀਆਦਿਸਭੁਤੀਰਬਇ
ਸਦੀਸਰਨਿਆਇਰਹਾਨਿਰੋਕਲਜੁਗਾਹੋਰਕੀ

ਸੇਦੀਸਤਆਛਫੇਗਾਨਹੀ॥ਇਸਦੀਸਰਾਨਿਸਭੁ
ਤੀਰਬਤੇਭਰਦੇਹੀ॥ਚੇਤੇਸਿਰਸੁਰਖਾਤਿਘੁ
ਤੀਰਬਸਭੁਏਥੇਹੀ॥ਮਾਨਿਨਿਵਾਸੁਕਰਾਨਿਗਾ
ਇਹੀਜਗਾਨਨਾਬੁਹਵੈਗਾ॥ਜਿਸਸਮੇਰੀਗਾ
ਲੋਪੁਹਵੈਗੀ॥ਤਿਸਸਮੇਬਾਰਹਕੇਸਪ੍ਰਜਿਤਚੇ
ਫੇਰੇਇਸਦੇਰਿਖਾਂਦੇ॥ਮਾਸੁਮਹੋਵਨਿਗਾ॥ਤੇਸੇ
ਤੁਖਸਗਤਿਸਦੇਨਿਕਇਕਮੇਰਤਾਲੁਕੀਤਾ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ॥ਅਜੇਏਥੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ॥

ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਨਾ ਸੁਹੇਵਾ ਨਿਰੋਗਾ ਸਿੱਤੋ ਖਨੂ ਪਾਪ ਤਿਹੋ
ਵੇਰਾਗਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉ
ਵਡਾ ਸਿਖ ਸੀ ॥ ਸਟੇ ਪੁਰਾਂ ਤੇ ਇਸਤੀ ਸਮੇਤ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੂਪੁ ਸਿਨਹੋ ਇਕੋ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ
ਦਹਲਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕਰੇ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਗਾਫੀ ਬਾਨਿਵਾ ਜਤੁ ਸਾਂ ਨੂ ਜੇ ਸਿ
ਖ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਨਿਓ ਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨਾ ਅਸਾਂ ਨੂ ਕਰਾ
ਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸਿਮਟੁ ਸਹ ਬਾਜ

੧੭੧

ਪੁਰਾਵਿਚਿ ਰਹਿਦਾਹੈਉਸਦਾਦਰਸਨੁਕਰਿਆ
ਵਹੁਤਾਕਪੂਰਦੇਵਭਾਈਸਿਮਟਦੇਪਰਿਨੁਗ
ਇਆਮਗਭਾਈਸਿਮਟਮਾਇਮਿਲਿਮਾ॥
ਅਰੁਬਹੁਤਸੇਵਹੁਤਿਲਕੀਕੀਤੇਲਕੀਮਾਂ
ਮੁਲਬਹੁਤੀਮਾਂਲਿਮਾਇਮਾ॥੨੫੩ਤੇਸਤ
ਰੀਜੀਮਾਂਦੁਟੀਮਾਂਹੋਈਮਾਂਗਦੁਦਾਰਹਿਮਾਂਤੁ
ਭਾਈਕਪੂਰਦੇਵਕਹਿਮਾਂਨੋਨੁਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨ
ਨੁਸਾਹਿਬਭਾਜੀਮਾਂਹੋ॥ਨਿਕੀਮਾਂਕੀਮਾਂਵਿਚਿ

ਤੁਸੀਕੀਪਰਚੇਹੋ ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਅਭਾਈਜੀਏਭੀ १੧੩
 ਕੀਮੁਹੋਸੀ ਤੇਗਾਤਿਨੁਅਸੀਤੁਸਾਨੁਪਾਸਿਰਨੁ
 ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਗਤਿਸਾਰੀਦੋਨੋਪਿਓਪੁਤ੍ਰਕੀਰਤਨੁ
 ਕਰਦੇਰਹੇ ਤੇਦਿਨੋਉਸਗਾਂਓਦੀਆਗਾਉਅਚੇ
 ਰਹਕਕੋਲੈਗਾਉਪਿਛੇਵਾਹਰਿਪਈਸੀਮਣੁ
 ਦਾਪੁਤ੍ਰਭੀਪਿਛੇਗਾਉਆਸੀ ਓਸਨੁਗੋਲੀਲੁ
 ਗਿਆਰੇਆਗਾਉਆ ਜੇਹੜੀਆਂਲਕੜੀਆਂ
 ਤਯਾਰੁਹੋਸਨਿਓਹੁਚਿਖਾਵਾਸਤੋਲੈਗਾਉਆਂ

ਤੇਰੇ ਸਨੁ ਖਫੁਣ ਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਨਾ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਕੇ ਅ
ਪੁਅਗੈ ਭਾਈ ਸੀਮਣ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਕਰ ਦਾ ਜਾਏ ਫੇ
ਰ ਸਿਖ ਜੋ ਅਗੈ ਪਰਚਾਵਣੀ ਨੂਆਏ ਤਿਸਨ
ਸਤਰੇ ਜੀਅਾਂ ਵਿਛਾਇ ਵਿਤੀਅਾਂ ਜੋ ਅਗੈ
ਮੇਏ ਸੇਵਾ ਸਤ ਤਯਾਰੁ ਕਾਰਿ ਰਖੀਅਾਂ ਹੋਸਨਿ ਤਾਂ
ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਕਹਿਅ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੇਤਾਂ
ਗੁਰਾਂ ਬੀਬਖਸਾਇ ਲਵੇਅ ਹੀ ਜੋ ਇਸਦੀ
ਵਡੀਆਰ ਜਾਹੈ ਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸੀਮਣ ਕਹਿ

ਅਜੋਸਰੀਰਤਾਂ ਅਸਤਿਹੈਨਿ ਇਨਾਦਾਮਰਨਿਤਾਂ १७३
ਅਸੁਰਜਨਹੀ ਏਨਾਦਾਜੀਵਨਾਹੀਵਡਾਅਸ
ਚਰਜਹੈ ਤਾਂ ਤੇਸੇਈ ਮੁਰਖਿਹੈਨਿ ਜੋਸਰੀਰਾਂਦੇ
ਬਿਨਸਿਆਸੋਕੁਕਰਦੇਹੈਨਿ ਗੁਰੂਬੰਸੀਰੀਅੰ
ਤਾਨਾਮੁਅੰਗੀਅੰਜੋਨਾਲਾਇਸਦੇਸਹਾਇਤਕ
ਰੇ ਨਾਕੋਈ ਕਿਸੇਦਾਪਿਤਾਹੈ ਨਪੁਤ੍ਰਹੈ ਚਾਰ
ਦਿਨਾਂਦੀਖੇਲੁਹੈ ਪੰਜਤਤਵਿਰਧੀਏਕਠਕ
ਰਿਕੋਈਸਰਸਰੀਰਰਚੇਹੈਨਿ ਆਪਣਿਮਿਰਜ ०

ਦਾ ਭੁਗਕੇਫੇਰਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ
ਕੋਈ ਜੀਅ ਦਾ ਹੋ ਨ ਮਰਦਾ ਹੋ ਏਹੁ ਜੀਉ ਅਪਣੇ
ਸਰੂਪ ਨੂਭੁ ਲਾ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਭੁਗਦਾ ਹੋ ਜੇਗੁ
ਭੁਕੇ ਵਚਨ ਸਮੇ ਸੁਤਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬੀਰਹਿ ਭੁਭੁ
ਦਾ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਨ ਹਕ ਛੁਜਨ ਮੇਨ
ਹਾਕਿਛੁ ਮਰੈ ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਹੀ ਕਰੈ॥
ਜੈਸੇ ਪਾਇਆ ਟਿਕੇ ਉਪਜਣੇ ਤੇ ਮਕਾਸੁ ਉਪਜ
ਤਾ ਨ ਹੀ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਬਿਨਸਣ ਤੇ ਬਿਨਸਤਾ

ਗੀ ਤੇ ਸੈਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤਿ ਖਪਤਿ ਤੇ ਜੀਉਨਿ
ਆਰਾਹੇ ॥ ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜੋਧਾ ਤੇ
ਭਾਈ ਜਲੇ ਮਸਿੰਦ ਤਲ ਸਪੁਰਾਵਿ ਚਿਰਹਿ ਦੇਸਿ ਨ
ਤੇ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਤੇ ਮਾਲਮਸਿੰਦ ਲਹੇਰ ਦੇਰੀ ਜਵਿ
ਚਿਰਹ ਦੇਸਿ ਨਿ ॥ ਤੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇਹ ਜੂਰਿ
ਦਹਲਿ ਕਰਨਿ ॥ ਕਾਰਿ ਭੂਟਿ ਸਿਖਾਂ ਬੀਲਿ ਆਇ
ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤ ਲਾਵਨਿ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਟੀ ਅ
ਪਿਨ ਖਾਵਨਿ ॥ ਕਹਨਿ ਜੈਸੇ ਮਖੀ ਭੋਜ ਨਾਵਿਚਿ

੧੧੪

੦

ਪੇਕੋਸਾਗਭੋਜਨਤਉਕਲੇਦੁਕਰਾਂਵਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਗ
ਰੁਕੀਭੋਟਿਕੀਕੋਡੀਸਿਖਾਂਦੇਸਰੇਪਦਾਰਥਾਂਦਾਨ
ਸੁਭੀਕਰਦੀਹੈ। ਤੇਦੇਹਭੀਖੀਣਕਰਦੀਹੈ। ਇਕ
ਦਿਨਿਗੁਰੂਸਾਹਿਬਦੇਹਜੂਰਰਥਪਰਚੜ੍ਹੇਆਂ
ਵਦੇਸਿਨਿ। ਤਾਂਅਰੋਸਰਪੁਕਾਲਾਵਡਾਸਾਮਣੇ
ਰਥਦੇਆਇਆ। ਆਪਣੀਫਾਟਿਓਚੀਚਕਿਕੇ
ਜਿਧਰਰਥਜਾਵੇਓਹੁਸਾਮਣੇਹੀਆਵੇ। ਤਾਂਗੁ
ਈਸੇਹੁਰਥਤੇਉਤਾਰਿਕੋਇਕਦੇਰਾਉਸਦੇਅ

ਗੇਰੀਖਾਇਤਾਤੇਕਾਹਿ ਮਾਜੇਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿ
 ਚਲਦਾਹੇਤਾਇਸਦੇਗਾਵਿਚਿਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਾਤੁਸ
 ਰਪ੍ਰਵੇਗਾਵਿਚਿਪ੍ਰਵੇਸੁਕੀਤਾਓਪਰਓਸਦੇਛੇ
 ਨਗਿਖਕੇਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿਮਾਏਮਥਾਟੇਕਿਆ
 ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਕਿਤਨਮਸਿਦਤੁਸੀਮਾਏਹੇ
 ਗਰੀਬਾਨੀਵਾਜਚਾਰਿਸਿਖਾਮਾਏਹਾਂਤਾਬਚ
 ਨੁਹੋਇਆਇਨਾਨੁਪੀਜਾਂਸਿਖਾਂਦਾਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇਹੇ
 ਪੀਜਵਾਂਸਰਪੁਜੇਤੁਸਾਡੇਨਾਲਿਮਾਇਮਾਹੇਓ

ਹੁਭੀਅਸੰਦੁਹੈ ਓਨਾਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਓਸਸ
ਰਪਦੀਦੇਹਿਕਿਉਪਾਈ ਬਚਨੁਹੋਇਅਸਿਖਾਂ
ਦੇਅਗੇਅਥਾਨਹੀਸੀਏਕਦਾਇਸਦੁਸਤੇਤਾਓ
ਸਦੀਉਚੀਫੁਟਿਹੋਈਹੈ ਤੇਰਾਕੀਅਰਦਾਸਿਛ
ਪਾਈਸੀਇਸਦੁਸਤੇਸਰਪੁਦਿਸਦੁਲਾਹੋਇ
ਆਹੈਬਚਨੁਹੋਇਅਓਸਨੁਭੀਹਜੁਗਲਿਆ
ਵਹੁਤਾਂਦੇਗਾਓਠਾਇਕੈਲੇਅਏਪੜ੍ਹੇਵਿ
ਚੋਬਾਹਰਿਅਇਖੜ੍ਹਹੋਇਅਥਾਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਜੋਏਸਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨੁ ੧੧੬
ਛਿਣਕਾਜਾਦਿਓਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਓਸਦੇਸਰੀਰਤੇਪਾ
ਇਆਤਾਂਸਰਪੁਦੀਦੇਹਾਤਿਅਗਿਕੇਦੇਵਰੁਪੁ
ਧਾਰਿਕੇਅਕਾਸਨੁਚਰਿਗਾਇਆਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਆਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਦਰਸਨਮਾਰੁਤੇਸਕੁਪਾ
ਪਨਸਦਹੋਤੇਹੈਨਿ ੨॥ ਪੁਓਰੁਤੇਈਸਵੀਏ
ਸੀਜੋਧਹੁਸੀਗਹੋਗਾਬਿਦਗਲਾਹਸਮਿਲਿਦਾ
ਸੋਹਣੁਕੁਕਵਖਾਣੀਅੰਧੁਟੇਜੋਧੇਜਾਮਸੁਚਿਦਾ

ਮੰਦ੍ਰਪੰਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਪੀਰਾਣਾ ਗੁਰਭਾਇ ਚਲੇ
ਦਾ ਹਮ ਜਾ ਜਾ ਜਾਣੀ ਮੇ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾਇ
ਗਾਸੀ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਨੁ ਓਹਰੀ ਨਾਲਿ ਸੁਰੀਓ
ਧਰੀ ਰਹੀ ਦਾ ਪਰਬਤ ਕਾਲਾ ਮੇਹਰਾਨਾ ਲਿਨਿ
ਹਾਨੁ ਸੇਵਕ ਰੇ ਦਾ ਕਕਾ ਕਾਲ ਉਸੁਰਮਾ ਸਦੁਰਮ
ਦਾ ਸਬਰ ਨੁਮਾਨੀ ਦਾ ਸੇਠ ਸਭਾਗਾ ਚੁਹਣੀ ਮਹੁ
ਮਾਰੇ ਤੁਭਾਗਾ ਉਗਾਵੇ ਦਾ ਸਨਮੁਖਾਇ ਕਦੁਇਕ
ਚੜ੍ਹੇ ਦਾ ੨੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਕਾਣੀ ਦੇ ਸੀਤ

ਭਾਈ ਜੋਧਿ ਜਾਤਿ ਦੇ ਸੀਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣਿ ਗੁਰੂ ਅਰ ੧੧੧
ਜਨ ਜੀਦੀ ਸਰਾਣਿ ਆਇ ਤੇ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀ
ਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਅਸਾਨੂ ਪੰਡਤਿ ਲੇ ਕਪ
ਗਤਿ ਵਿਚਿ ਬੈਠਣ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਜੇਤੁ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਣ ਜਗਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੋ ਤੇ ਖੜੀ ਆਂਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ
ਹੋ ਤੇ ਗੰਗਾ ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਆਇ ਤੀਰਥ ਜੋ ਸਿਵ ਤੇ
ਇਸਨ ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੈ ਓਨਾ ਦਾਸੇ ਵ ਨ ਛਾਡਿ ਕੋ ਤੇ
ਅਸਿ ਤਸਗ ਕਿਰਤਿ ਮੀਤੀਰਥ ਸੇਵ ਦ ਹੋ ਤੇ

ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਤੇ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦਿਗਾਂ ਵੇਦੇ ਹੋ ਤੇ ਜਨਮ ਅਸਦ ਮੀ ਤੇ
ਸਿਵ ਗਤਿ ਤੇ ਇਕ ਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਸਿਖਾਂ
ਦਾ ਉਚਿ ਸਦਾ ਮੀ ਨੁ ਭੁਜਨੁ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੇ ਗਾਇਤ੍ਰੀ
ਤ੍ਰਪਣੁ ਸੀਧਿਆ ਮਾਸਿ ਪ੍ਰਤਿ ਲਿਜਨ ਮਮਰਨ ਦੇ
ਕ੍ਰਿਆ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਮਰਦਾਸ ਤੇ ਕ੍ਰਤੂ ਹੁਮਿ ਤਕ
ਤੇ ਖਾਵ ਦੇਹੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਗੀ ਸਰਨਿ ਮਾਏ ਹੋ ਅਸਾ
ਭਾਤਾ ਤੁਸਾਂ ਉਧਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਅਭਿ

ਮਾਨੁ ਅਸਾਨੁ ਦੂਰਿ ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਤੇ
 ਭੁਲਾ ਭੀਰ ਸਨਾ ਦਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਅਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਅਸੀਓ ਨਾਨੁ ਕੰਨੁ ਉੜ੍ਹ ਦੇਵੀਐ
 ਭਾਂਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਿ ਰੰਗਾਰ
 ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੋ ॥ ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਅਰੁ ਵਿਸਨਾ ਅਰੁ ਸਿਵ
 ਦੀ ਪੁਰੀ ॥ ਮੇਰ ਤੀਰ ਬਸ ਭੁਗੀ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੋਨਿ ॥
 ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਦੀ ਚਰਨ ਪੂਰਿ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ

ਕਰਦੇਹੈਨਿ ਏਥੇਸਾਬਹੀਜਲਕਾਤੀਰਬੁਹੈਸਾਬ
ਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਬੁਹੈਸਾਬਹੀਸਭਸਿਤਸਾਧਭਜ
ਨਕਰੂਨਵਾਲੇਏਥੇਨਿਵਾਸੁਕਰਦੇਹੈਨਿਗੰਗਾ
ਜਮਨਾਸੁਸਤੀਲਚੈਪੂਰਿਸਾਪੂਦੀਤਾਂਈਅਕਿਲ
ਵਿਖਮੇਲੁਭਰੇਪਰੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮੇਲੁਸਾਪੂ
ਦੀਪੂਰਿਗਵਾਈਅਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁਰੋਰਪਾਪੀ
ਜੀਓਜਤੀਰਬਾਂਦਿਚਿਇਸਨਾਨਕਰਦੇਹੈਨਿ
ਓਨਾਂਦੇਵਿਚਿਪਾਂਪਾਂਦੀਮੇਲੁਤਿਅਗਿਆਮਦ

ਦੇਹੈਨਿ ਤੇਤੀਰਥਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਆਵਦੇਹੈਨਿ ਤੇਸਿ
ਖਾਂਦੇਚਰਨਾਦੀਧੂਰਿਓਨਾਦੇਓਪਰਿਧਓਦੀਹੈ ਤੇਕ
ਥਾਕੀਰਤਨਾਦੀਧੂਨਿਓਨਾਦੇਸਰਵਨਪਓਦੀਹੈ ਓ
ਤੀਰਥਏਥਪਵਿਤ੍ਰਹੈਇਜਾਦੇਹੈਨਿ ਤਾਓਸੰਕਹਿਅ
ਜੀਮੇਲੁਤਾਜਲਨਾਇਧੋਈਦੀਹੈ ਧੂਰਿਨਾਇਮੇਲੁ
ਕਿਓਕਾਰਿਧੋਈਦੀਹੈ ਤਾਬਚਨੁਹੈਇਆਬਸਤ੍ਰਵਿ
ਚਿਭੀਮੇਲੁਹੈਦੀਹੈਤੇਸਜੀਸਬੂਣਭੀਮੇਲੁਰੂਪੁਹੈ
ਪਰੁਬਸਤ੍ਰਾਦੀਮੇਲੁਗਵਾਂਵਣਨੁਸਮੁਧੁਹੈਵਚ

੧੭੯

ਨਾਂਦੀਧੁਨਿਜੋਧੁਨਿਹੋਸੋਏਹਧੇਮਾਭਰਤਿਉਤਪਤਿ
ਕਰਦੀਹੋਤਾਹੋਰਬੋਇਕਜਲਦਾਹੀਤੀਰਬੁਹੋਏ
ਬੇਸਾਬਹੀਜਲਦਾਤੀਰਬੁਹੋਸਾਬਹੀਨਾਮਦਾਤੀਰਬੁ
ਹੋਸਾਬਿਖਾਂਨੇਪੁਛਿਆਸੀਜੋਹਰਿਮੰਦਰਕੋਸਾਰਚੀਐ
ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਸਾਜਹਾਜੁਹੋਵੈਜੋਸਰਧਕਾਰਿ
ਕੋਆਵੈਤੇਸਬਦੁਸੁਣੇਉਸਦਾਪਾਰਿਉਤਾਰਾਹੋਵੈਹਰਿ
ਮੰਦਰਜੀਜਹਾਜੁਹੋਤੇਨਾਮੁਪੁਹਾਣਾਹੋਤੀਰਬਨ
ਵਾਣਿਜਾਉਤੀਰਬੁਨਾਮੁਹੋਤੀਰਬਸਬਦੁਵੀਚਾਰੁ

ਅੰਤਰਿਗਾਮਾਨੁਹੈ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਰੀਗਾਮਾ
ਦਿਕਜੇਤੀਰਬਹੈ॥ ਮਹਾਰਾਜਦੇਚਰਨਾਂਬੀਉਤਪਤਿਹੈ
ਏਹੈਨਿ॥ ਤੇਜੇਉਨਕੇਬੀਚਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਤਾਹੈਉਸਕੇ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਬਾਣੀਦਾ
ਵੀਚਾਰੁਜੇਤੀਰਬਹੈ॥ ਸੇਗੁਰੂਕੀਰਸਨਾਬੀਉਤਪਤਿ
ਹੈਉਸਾਹੈ॥ ਤੇਵੀਚਾਰਨਕਾਰਿਨਰਾਇਣਦੇਚਰ
ਨਾਤੇਸਰੂਪਵਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੇਏ
ਥੇਦੋਨਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂਕਾਰਿਏਹੁਸਰੂਭਰਪੂਰੁਹੈ॥ ਬ

੧੮੦

ਹੁੜੋ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਬਿਸਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਬਾ
ਣੀ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਬੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜੇ ਵਾਦਸਵ
ਕਮਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਬੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਏ ਹਨ।
ਤੇ ਵਿਆਸ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀਆਂ ਸੰਪਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ।
ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਭਗਤਿ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਪਾਥਾ ਬਾਣੀ ਕਲਿਜੁ ਗਦੇਸ਼
ਅੰਦੇ ਉਧਾਰ ਵਾਸਤੇ ਸੁਗਮ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਜੁ ਗ
ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂਸਮਾਇ ਸੁਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ

ਖਸਦਾਸੀਜਮਨਾਲਿਜੋਮਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿਸਦਰ
 ਨਾਦੇਪਾਸਿਬ੍ਰਤਰਹਿਦਾਹੈ। ਤੇਇਕਾਦਿਨਜਗਤਿਨੁਇ
 ਕਾਦਸੀਆਂਵਦੀਹੈ। ਨਾਮਸੀਗਿਨਾਮਦੇਵਜਨਕਥਿਪ੍ਰਤ
 ਰਿਅਮਾਈ। ਦੇਕਾਦਸਸੀਬ੍ਰਤਰਹੈਕਾਹੈਕਥਿਤੀਰਬ
 ਜਾਈ। ਜਿਨਾਨੂਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰਤੀਤਿਹੈ।
 ਸਭਤੀਰਥਾਂਤੇਬ੍ਰਤਾਂਦਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ। ਤੇਬ੍ਰਹਮ
 ਨਾਦਾਮਭਿਮਾਨੁਦੇਹਤੇਹੈ। ਸੋਅਗਿਨੁਕਾਰਿਕੈਹੈ। ਤੇ
 ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਨੁਮਾਤਮਾਗਿਆਮਾਨੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਅਮਾਤਮ

ਰੂਪਾਪਾਪਨੁ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਦੇਹਾ ਮਭਿਮਾਨ ਕਾਰਿ ਸ
ਮਤੁ ਤੇਹੈ ਨ ਸੋਈ ਚੰਡਾ ਲੁਹੈ ਨਿ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋਹੈ ਨਿ ਜੇ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੁ ਸਭੁ ਪਾਇ ਵਿਖੇ ਪੂਨ ਦੇਖ ਤੇਹੈ ਨਿ ਅਚੁਕਿ
ਸੀ ਨਾ ਲਿਵੈ ਗਵਿਰੇ ਪੁਨ ਕਰੈ ਕਿਉ ਜੇ ਚੰਡਾਲਾਂ ਦੇ ਪਰ
ਹਤ ਚੰਮੁ ਲੇਹੁ ਮਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਮੇਹਤ ਚੰਮੁ ਲੇ
ਹੁ ਮਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਹੁ ਕਈ ਰਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ
ਣ ਕਹੀ ਅਤਹੈ ਹਮਾਰੇ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਸੋਈ ਹੋ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਨੁ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਸ ਬਦਨੁ

ਚੀਨੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਵੀ ਚਾਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤੀ ਤਰਪਣ
 ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪੜਲੇ ਕੁਨੁ ਪਾਤਿ ਹੋਈ ਦਾਹੇ
 ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਣ ਕਰਿ ਵਾਹੁ ਗਾਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾ ਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਈ ਦਾਹੇ ਏਹੁ ਪਿੜਲੇ ਕੁਨੁ ਵਾਹੁ ਗਾਰੂ ਦੇ ਸਿਖਰ
 ਦਚਾਹ ਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜਾਇ ਕੀ ਪਿੰਡੁ
 ਤੇ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਗਾਰੀ ਬਰਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਨਰ
 ਕੀ ਜੀਵ ਪਿੜਲੇ ਕੁ ਤੇ ਰਾਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਗਾਰੂ ਕੇ ਸਿਖ
 ਸੁਰਗ ਭੀ ਨਹੀ ਚਾਹਦੇ ॥੨੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਈ

ਗੋਇੰਦਰੋਗੋਲਾਨੇਮੋਹਣਜਾਤਿਦਾਕੁਕਾਰਗੁਰੂਮਰਜ
ਨਜੀਦੀਸਰਣਮਾਏਅਸਤੁਓਧਾਰਕਿਉਕਾਰਿਹੋਵੈ
ਸੋਈਉਪਾਵਕਹੋਬਚਨੁਹੋਇਅਨਾਲੇਗਮਨਾਮ
ਜਪਣਾਤੇਸਾਥੀਮਰਣਾਚਿਤਰਖਣਾਮਰਣਦੇਚਿ
ਤਾਰਣਬੀਪਾਪੁਨਾਕੋਰੇਗਾਤੇਰਾਮਨਾਮਦੇਕੁਜਨਬੀਪ
ਛਲੇਪਾਪਨਾਸਹੋਵੈਨਿਰੇਗਾਤੁਸਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ
੨੯੧ ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਜੋਧਾਤੇਜਾਮਪੁਟੇਗੁਰੂਮ
ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਣਮਾਏਤੁਸਾਡਾਬਚਨੁਹੋਜੋਮਨੁ

ਇਕਾਗਕਾਰਿਕੈਭਜਨਕਰਣਾਸੋਅਸਾਤੁਮਨੁਇ ੧੬੩
ਕਾਗਨਹਿਹਿਦਾਭਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਅਗੇਤਾਂਤੁਸੀ
ਮਨਦੇਸੁਕਾਇਨੁਨਹਿਸੇਜਾਣਦੇਤੇਹੁਣਤਾਂਵਕ
ਬਹੋਇਹਾਜਿਵੇਮੰਨਿਨਿਕਲੇਤਿਵੇਫਾਰਿਆਣਿ
ਜੋਨੁਨਾਅਪੇਮਨੁਇਕਾਗਹੋਵੇਗਾਤੁਸਾਤੁ
ਕਲਿਆਣਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨਾਦਾਏਸੇਕਰਿਕੈਕਾਣਿ
ਆਣਹੋਇਆ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਭਾਈਮੰਦੀ
ਪੰਨੁਤੇਭਾਈਪਿਰਾਣਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸ

ਰਨੀਆਏ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਬਖਸ਼ੇ ਬਚਨ ਹੋਇ
ਅਤਸੀਸਰ ਵਰਦੇ ਮੁਰੀ ਦੋਹਾ ਸਿਖੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈਂ
ਤਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਇਨ ਸਕਰੇ ਗਾਂਓਨਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀ
ਤੀ ਜੋ ਜੀ ਜਾਦਿ ਦਾ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਤਾਹੈ ਤੇ ਬਚਨ
ਸੁਣੇ ਹੋਨਾ ਤਾਦਿ ਦਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਸਰਵਰ ਥੀ ਮਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਨੂੰ ਸੰਨ ਦੇਹਾਂ ਅਸਾਡਾ ਧਰਮ ਲੇ ਪੁਰੋਇ ਗਾਇਆ ਹੈ
ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਨਿਆਈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਕਾਇਆ

ਦੁਹੋਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸੀ ਮੁਕਾਮ
 ਸਰਵਰ ਦਾ ਦੁਹਿਅ ਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁ ਤ੍ਵੇ ਬੰ ਅਵਣਾ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੰਦਰੁ ਪਿਰਾਣਾ ਪਾਇ ਜਾਇ ਕੇ ਸਰਵਰ ਦਾ
 ਮੁਕਾਮ ਦੁਹਿ ਕੇ ਫੇਰਿ ਪਰ ਬੀਹ ਜੁਰਿ ਮਾਇ ਸਰਨਿ
 ਪਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ਸਿ
 ਖਾਂਦੀ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਸਾਨੁ ਅੰਤ ਹੋ ਕਰਣ ਸੁਧ ਹੋਵ ਨਿਗੇ
 ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਗਣੇ ਨੁਮਾ
 ਗਿਆ ਹੋਇ ਤੁਸਾਨੁ ਲਗਾਰ ਦੇ ਜਲਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣਿ

ਤੇਲੀਗਾਰਦੇਚਲੇਏਕਣੇ ਤੇਭਾਈਮੰਦੂਨੁਆਗਿ
ਆਹਈਜਤਸਾਂਲਕੜੀਆਂਹਜੂਰਦੇਲੀਗਾਰਦੇ
ਆਂਲਿਆਵਈਆ ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਜੂਠੇਬਾਸਨਧੇਵ
ਣੇ ਤੇਦੁਇਵੇਲੇਤੁਸਾਂਕਥਾਕੀਰਤਨਰਿਖਜੀਪੀ
ਤਿਕਰਿਕੇਸੁਨਣਾ ਤੇਬਹੁੜਾਆਪਸਮੰਦਾਰਿਬੈਠਿ
ਕੋਪਰਸਪਰਮਨਨੁਕਰਣਾ ਤਾਂਸਦੀਵਓਹਏਸੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਸੇਵਾਕਰਨਿ ਤੇਪ੍ਰਸਾਦੁਹਜੂਰਦੇਲੀਗ
ਰਦੀਛਕਨਿ ਤਾਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿਬਪੁਛਿਆਭਾ

ਈਮੰਦੁਤਸੀਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੰਖਾਂਵਦੇਹੋਤਾਂਓਨਕੁਰਿ
ਆਮਸੀਲਿਗਰਬੀਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਦੇਹੁੰਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਜੇਟਹਲਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਧਮੇਤਾਂਮਜੁਰੀਹੋ
ਈਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਿਓਹੁਸਿਖਾਂਬੀਖਾਂਵਨਿਤੇਟਹਲਹਜੂਰ
ਦੀਕਰਾਨੀਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਹੁਇਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੰ
ਖਾਂਦੇਹੋਤਾਂਓਨਕੁਰਿਆਸਿਖਾਂਬੀਖਾਂਦੇਹੁੰਤਾਂਬਚਨ
ਹੋਇਆਜੋਸਿਖੁਸਰਧਾਨਲਿਆਣਿਦੇਵੇਤਿਸਵਿ
ਚੋਭੀਇਕੁਪ੍ਰਸਾਦੀਆਪਖਾਣੀਹੋਰਵਰਤਾਇਦੇ

੧੨੫

ਵਣੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇ ਥਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਖੀਣ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਇਕ
ਦਿਨ ਥਨ ਨੁਖ ਬਾਰਿਆਈ ਤੁਸਾਡੀ ਮਾਂ ਗਾਂਈ ਮਹੀਚੇ
ਰਛਪਾਇਲੇ ਗਏ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਰਿ ਮੁਗਲਾਂ
ਜਪ ਤੁਕੀ ਤੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਮੰਦੁਭ
ਈ ਪਿਰਾਣਾ ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ ਸੇਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਰਦੀ ਖਬਾਰਿ
ਲਹੇ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮੁ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਫਾਰਿਆ ਹੋਤਾਂ ਤੇ ਥਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਖੀਣ ਹੋਇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਥ
ਨ ਅਰ ਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਧੀ

ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਪਾਇ ਜਾਂਦਾ ਹੋ॥ ਤੁਸਾ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮ १੨੬
ਸਾਨੁ ਸਚਾ ਸਨੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਇਆ ਹੋ॥
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਸਾਸ ਸਾਸ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ
ਜਪਿਆ ਕਰੋ॥ ਤੇਓ ਨਾਨੁ ਚਰਨਾ ਦੀਪਾ ਹੁਲਿ ਦਿਤੀ ਤੇ
ਸਿਖ ਕੀਤੇ॥ ਵੇਰਿਧ ਨਾਮਾ ਸਭਿ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਗਏ॥
ਤਾਂਓ ਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਪਾਰਿ ਜਾਵਹੁ॥ ਤਾਂਓ ਨਾ
ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਅਸਾ ਡਾਪੁ ਰੁਤੁਸਾ ਡੇਚਰਨਾ ਵਿਚਿ
ਹੋਵੈ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਕੁਈ ਮੰਦੁ ਲਕੜੀਆਂ ਨੂਰਾਇਆ

ਸੀ ਤੇ ਮੀਧੇਰੀ ਮਾਈ ਮਰੇ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਮੰਦਾ ਗਿਰਿ ਪ
ਇਆ ਪਰ ਲਕੜੀ ਮਾਂ ਸਿਰ ਬੀ ਨਾ ਉਤਾਰੀ ਮਾਂ ਮ
ਤੁਭਿ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ
ਓਸੇ ਖੁਹ ਤੇ ਮਾਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਇਸ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਕੇ
ਹਾਮ ਵਾਜੁ ਮਾਂ ਵਦਾਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਤੂ ਕੌਣੁ ਹੈਂ
ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਵਗ ਰੂਗਾਂ ਵਗਾਈ ਮਾਂ
ਤਾਂ ਓਹੁ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਪਹਿਲ ਕੜੀ ਮਾਂ ਬਾਹਰਿ ਕਢੋ ਜੋਭਿ
ਜਨਿ ਨਹੀ ਪਿਛੇ ਮੇਨਿ ਕਲਾਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰੇ

ਦੇਲ ਕਰੀਆਂ ਕਰੀਆਂ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਮੰਦਰ ਨਿਕਲਿਆ ॥
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਓਹੁ ਚਰਨ ਤੇ ਹਰਿਗੁਪ
ਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਓਠਾਇ ਕੇ ਮੀਰਿ ਗਲਾਇਆ ਓਨ
ਨੂਤੀ ਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸੋਈ ਹੋਇਆ ਓਹੁ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ ਪੁਰਖਾ ਕੁਛੁ ਮੰਗਾ ਓਸਨੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਗ
ਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤਸਾਂ ਦੇਣਾ ਹੋਸੇ ਦੇਹੇ ਹੋ ਅਬ
ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੋ ਜੋ ਅਸਾਡੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ
ਨਾਉ ਪਾਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ

੧੮੧

ਵੈਰਾਗਾ ਕਛੋਰੁ ਰੁਭੀ ਮੰਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਦੇਰਿ
ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਤਾਣਨਾ ਕਰਵਾਈ ਮੇਜੇ ਕਲਜੁਗ
ਦਾ ਸਮਾਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਉਂ ਹੀ ਕਰਗੰਗਾ ਹੋਰੁ ਕਿ
ਛੁ ਮੰਗਾ ਤਾਂ ਓਸਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵ
ਜਾਸਿ ਦੁਖ ਦਾ ਨੁਦਿਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮੰਦੁ
ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨੁਗੁਰੂ ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ ਮੰਦੁ ਗੁਰੂ
ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ਜਗੁ ਲਿਪਣੁ ਹਾਰਾ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੋਪ
ਰਾਣਾ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਤੁਸਾਨੇ ਮਿਲਿ

ਅੰ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਸਿ ਦ ਕੁ ਹੋ ਵੇਗਾ ੩੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਹਮ ਜਾ ਜਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾ ਤੇ ਭਾਈ
 ਨਾਨਕ ਹੋਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਰੀ ਚੋਧਰੀ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਗ ਨਿਆਉ ਤੇ ਮਰਵਾ ਸਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚਿ ਸੁਣਿ ਮਾਹੋ ਜੋ ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਦੀ ਵਡੀ ਉਪਮ
 ਹੋਈ ਹੋ ਜੋ ਉਸ ਬਾਵਰ ਜੋ ਗਮ ਜਗਤਿ ਦੇ ਜੀ ਮਜੇ
 ਓਥੇ ਪ੍ਰਾਣਤਿ ਮਾਗ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਨੂ ਸਭਿ ਜਾਇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਸੀਤੁ ਸਾਡੀ ਅੰ ਰਸ ਨਾਥੀ ਅੰ ਮ

ਤਸਰਦੀਓਪਮਾਸੁਣਿਚਾਂਹਦੇਹਾਂਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਭਾਈਮੀਮ੍ਹਤਸਰਦੇਦੁਆਲੇਦੁਆਲੇਦੁਾਇਸਕੇਸਪੁ
ਜੰਤਸਭਿਤੀਰਬਤੀਨਲੋਕਾਂਕੋਕਲਿਜੁਗਥੀਭੋਮਾ
ਨੁਹੋਇਕੇਮਾਇਨਿਵਾਸੁਕੀਤਾਰੈਪ੍ਰਥਮੇਮਸੀਤਰਨ
ਤਾਰਨਤੀਰਬੁਬਣਾਵਦੇਸੇਤੇਇਕਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾ
ਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੈਮਪਣਿਕਮਾਈਵਿਚੋਇਕੁਰਪਈਯ
ਗੁਰੂਕੀਭੇਦਮੇਲੇਦੇਮੇਲੇਲਿਅੰਦਦਾਸੀਤੇਤਰਨ
ਤਾਰਨਤੇਮਾਇਮਾਤਾਂਮਧਾਰਪਈਆਭੇਟਿਗਖਿ

ਆਨਾ ਤੇ ਅਧਾਰੁ ਪਈ ਆਪ ਲੇਖੀ ਨ ਕੋਤਰ ਨ ਤਾਰਨ ਦੀ
ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਵੀ ਚਾਰਿ ਮਾਇਮ
ਜੋ ਅਸੀ ਅਧਾਰੁ ਤੀਰ ਬੁਝੇ ਹੁਰ ਚੀਏ ਤੋ ਲਗਾ ਨੁਰ ਦੀ ਦੇ
ਠਾਂ ਠੇਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਵਿ ਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਹਾਂ ਓਠਾਂ ਇਲੈ ਗ
ਏ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਏਨਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪਰ
ਕੇਏ ਹੁਇ ਟਾਂ ਲੈ ਆਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਓਸਾਰਾਂ ਗੇ ਤੋ ਲ
ਗਾਇ ਕਾਇ ਸੁੀਤੇ ਪੁਰਖ ਆਏ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇ
ਅਮ ਕੇਧਨੀ ਦੇ ਬੇਰੀ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਪੁਰੇ

੧੫੯

ਇਕੋਇਸਕੁਸਟੀਨਾਲਿਸੇਰਾਵੀਵਹੁਕੀਤਾਸੀਤੇਮੇ
ਇਸਨੁਖਾਰੇਵਿਚਿਪਾਇਕੋਲਈਫਿਰਦੀਸਾਂਤਾਮੇ
ਮਿਤਸਰਦੀਬੇਰਤਲੇਇਸਦਾਖਾਗਾਰਖਿਕੋਮੇਤੁੰਗੀ
ਭਿਛਕੋਗਈਸਾਂਵਿਸਾਖੀਦਾਦਿਨੁਸੀਤੇਕਾਂਓਓ
ਸਜਲਵਿਚਿਇਸਨਨੁਕਰਿਕੋਸੁਪੇਦੁਹੋਇਗਾਇ
ਆਏਹੁਪੁਰਖਭੀਉਸਕੇਬੀਚਿਇਸਨਨੁਕਰਿਕੋ
ਅਰੋਗੁਹੋਇਆਹੋਸਭੇਪਤੇਇਸਦੇਮੇਪਛਾਂਣਦੀ
ਹਾਂਪਰਮੇਨੁਪ੍ਰਤੀਤਿਨਹੀਆਂਵਦੀਤੁਸੀਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰਿ ਕੈ ਦਸੈ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਤ੍ਰਿ ਧਮਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦੇਖਿ ਆਤਮਾ ਤਾਂ १੯੬
ਅਸਾਂ ਨੁਸਤਿਗਰਾਂ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ
ਅੰਗੀਆਹੋਈ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤੀ ਦਾ ਕੁਰਤਾ ਕੀਏ ਹੀ ਪੁ
ਰਖੁ ਹੋਅਮਰੁ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਵਲੀ ਜੀਤਿ ਰਬਰੋਇ
ਦਵਾਲਰਾਚਿ ਆਹੋ ਓਸ ਦੀ ਅੰਤ੍ਰਿ ਰਾਸੀ ਪੰਡੀਆਂ
ਕੀਤੀ ਅੰਤ੍ਰਿ ਨਿਜ ਜਪਿ ਜੀ ਦਾ ਕੁਰਤਾ ਇਕ ਮਨਿ ਹੋਇ ਕੋ
ਤੇ ਪੰਡੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਤਾ ਪਾਇ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੋਗਾ ਤੇ ਫੇ
ਰਿ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੋਗੇ ਪੰਡੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਤਾ ਪਾਏ ਗਾ ਸੋਚੋ

ਰਾਸੀ ਬੀਬ ਚੈਗਾ ਤੇਏਹਾ ਮੀਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤੀ ਰਬ ਤੁਸਾਂਰ
ਚਣਾ ਤੇਬੀ ਚਿਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਗਚਿਣਾ ਬੀਚਾ ਤਿਸ ਦੇਰਿ
ਰਬ ਜੀ ਰਖਣਾ ਜੋਈ ਹਾਂਇ ਸਨਨੁ ਕਰਿ ਕੋਧਿ ਮਾਨੁ
ਲਾਇ ਕਰਿ ਰਿਬ ਜੀ ਸੁਣੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਵਾਂਦਾ
ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਬ ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜਿ ਸਾਮਸ ਬਨੁ
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਹੋਮਿ ਮਾਹੋ ਓਬੇਰੀ
ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜੀਖ ਨੁਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ
ਵਿਸਨੁ ਰੂਪੁ ਹੋਸਨਿ ਤਾਂਤੇ ਵਿਸਨੁ ਕਾਨਾ ਮੁਭੀ ਹਰਿ

ਕਹਤੈਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾਨ੍ਹ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹੈ ਬਹੁ ਨਾਮ ਤੇ
ਨਾਮੀ ਮੇ ਕੇ ਦੁਕ ਛਨਾਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰਈ ਹਾਂ ਨਾਮ ਕਾ ਓਚਾ
ਰੋਹੈ ਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਭੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨਾਮੁ ਰੋਹੈ ਗਾ ਜੋ ਸੇ ਸਾਰੀ
ਗੀ ਗਾਈ ਹਰਿ ਦੁਰਦਾਸੁ ਹਾਤੁ ਆਇ ਸੇਖ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਹਰਿ
ਮੰਦਰੁ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹਾਰਿ ਕੀ ਆਪੁ ਓਹੁ ਫੀਦੁ ਆਂ ਰਚਣੀ ਆਂ ਓ
ਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨ ਦਾ ਫਲੁ ਸੁਭੁ ਸਥੀ ਅਧਿਕੁ ਰੋਹੈ ਗਾ
ਤ ਬਿਅਸਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹੋਤ ਰਨ ਤਾਰਨ ਜੋ ਤੀਰ
ਬੁਰਾ ਚੁਆ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੈ ਤਾ ਆਗਿਆ

੧੯੧

ਹੇਈਏਹਤੀਰਬਭੀਨਲੇਸਿਖਾਂਦੇਰਗੁਗਵਾਏਗਾਸਾ
ਬਹੀਪਠਲੇਕਦੀਗਾਤਿਹੋਵੇਗੀਤੇਸਮਾਪਾਇਕੇਏਹ
ਭੀਪਕਾਤੀਰਬੁਹੋਵੇਗਾਤੇਅਮਸਿਆਦੇਇਸਨਨਦ
ਈਹਾਬਭਮਹਤੁਮਹੋਵੇਗਾਅਬਭਮਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਤਿ
ਯਾਰਕਰੇਤੇਜੇਬੇਹੁਮੀਮ੍ਰਤਸਰਦੇਪਾਸਿਹੋਓਸਨੁ
ਬੇਦਣਾਓਥੇਇਕਜੇਗੀਬੇਠਹੋਓਸਨੁਤਸਾਂਬੀਗੀ
ਆਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਤਾਂਅਸੀਅੀਮ੍ਰਤਸਰਤੁਆ
ਏਤੁਥੇਹੁਬੇਦਿਆ

ਤੇ ਓਸਦੇ ਬੀਚ ਇਕ ਮਦਾ ਨਿਕਲਿਆ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ੧੬੨
ਬੈਠਾ ਸੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਕੋ ਤਾਂ ਓਸਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਪੁਰ
ਪਣੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮਖਣੁ ਕਸਤੂਰੀ ਮਾਲਿਕੇ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ
ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋਰੀ ਕਾਹਿ ਮਾਮਜੂਮ
ਸਾਡਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇ ਮਾਰੇ ਈਹਾਂ ਹੀ ਦ੍ਰੁਦਸਕੋ
ਸਪ੍ਰਯੀਤ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਹੇ ਸਭੁ ਤੀਰਥ ਏਸੇ ਜਾਗਾ
ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਿ ਰੇ ਤੇ ਕੇ ਸਭੁ ਰਚੇ ਫੇਰੇ ਇਸਕਾ ਮਧ
ਆਨੁ ਹੋ ਏਥੇ ਹੀ ਤਾਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦਿਵਾਇ

ਆਹੈ ਇਸਦੀ ਆਬਿਚਲ ਨੀ ਵਕਰ ਨੀਹੈ ਤੇ ਇਸਦੇ ਬੰ
ਚਭੀ ਤੇ ਦੁਆਲੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਹੋਵੇ
ਗੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੁਗ ਸਮੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕਕਾ ਸਿਖੁ ਥਾ ਤੇ ਮੁ
ਏ ਗਿਆ ਨਾ ਦਿਨ ਨਹੀ ਸੀ ਹੁਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਉਸ ਸਮੇਰਾ ਜੇ
ਜਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਤੂੰ ਈ ਹਾਂ ਬੈਠਿ ਕਰਿ ਜੋਗ ਸ
ਧਨ ਕਰੁ ਮੇਰਾ ਲਿਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇਰਾ ਰੂਨਾ ਨ ਕਕਾ ਮੇਰਾ
ਧਾਰਿ ਕੇ ਪੰਜਵਾਂ ਮਵਤਾਰ ਰੂਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦਾ ਧਾਰ
ਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵਾਂ ਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੁਸਾਨੁ ਦੇ

ਰਸਨਕਾਰੀਮੁਕਤਿਹੋਇਆਹੋਂ ਪਰੁਪ੍ਰਸਨੁਕਰਤਹੋ
ਜੇਜਗਤਿਸਚੁਹੈਕੋਸੁਨੁਹੈ ਜੇਸੁਨੁਹੈਤਾਂਪ੍ਰਤਖਕਿਉ
ਭਾਸਤਾਹੈ ਜੇਸਚੁਹੈਤਾਂਗਿਆਨਵਾਨਦਾਦੁਗਕਿਉਹੋ
ਇਜਾਂਦਾਹੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਸੁਪਨਦੀਸਮਰੀਸੁ
ਪਨੇਵਿਖੇਸਚੁਭਾਸਤੀਹੈ ਤੇਜਾਗਤਸਮੇਨਸਟਹੋਜਾ
ਤੀਹੈ ਤੈਸੇਸੇਜਗਤੁਭੀਤੇਸਰੀਰੁਭੀਆਗਿਆਨੁਕਾ
ਲਮੇਸਚੁਭਾਸਤਾਹੈ ਤੇਗਿਆਨਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਦੂ
ਰਹੋਇਜਾਂਦਾਹੈ ਸੁਹੀਮਹਲਾ੫ ਬਾਜੀਗਾਰਜੈਸੇਬਾ

੧੩

ਜੀਪਾਈ ਨਾਨਕੂਪ ਕੁਖ ਦਿਖਲਾਈ ਸਾਂਗੁ ਉਤਾਰਥੰ
ਮਿਥਪਾਸਾਰਾ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੋ ਕਾਰਾ १ ਕਵਨ ਰੂਪ ਦਿਸ
ਦਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ ਕਤ ਹਿਗਾਇਓ ਓਹੁ ਕਤ ਤੇ ਆਇਓ
१ ਰਹੁ ਓਹੁ ਜਲ ਤੇ ਉਠਾਹਿ ਮਨਿ ਕਤ ਰੰਗਾ ਕਾਨਿ ਕਭੂਖ
ਨ ਕੀਏ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜੁ ਦੇਖਹੁ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ ६
ਲਪਕੇ ਤੇ ਏਕੋ ਕਾਰਾ ੨ ਸਹਸ ਘਟਾ ਮਹਿਏ ਕੁਮਾ ਕਾਸੁ
ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ ਏਹੀ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਕੁਰਮ ਲੋਕੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵਿ
ਕਾਰਾ ਕੁਮ ਫੂਟੇ ਤੇ ਏਕੋ ਕਾਰਾ ੩ ਓਹੁ ਮਥਿ ਨਾਸੀ ਬਿਨਸ

ਤਨਾਹੀ ਨਾਕੇ ਆਵੇ ਨਾਕੇ ਜਾਹੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਮ
ਲੁਧੈ ਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਰੀ ਪਰਮ ਗਾਇ ਹੋਈ ਠਾ ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਜੈ ਸੇਬਾ ਜੀ ਗਾਰ ਦੀ ਬਾਜੀ ਸੁਠੀ ਹੋ ਤੇਬ
ਜੀ ਗਾਰੁ ਸਚੁ ਹੋ ਜੈ ਸੇ ਪੁਤਲੀ ਆਂ ਕੋ ਖਿਲਾਵਤ ਹੋ ਤੈ ਸੇ
ਖੇਲਤੀ ਆਂ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤੁ ਅਰੰ
ਭਵਾ ਦੁਹੋਇ ਆ ਜੋ ਬਾਜੀ ਗਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨੁ ਥੀ
ਕਾ ਠੁਲੀ ਤਾ ਹੋ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨੁ ਥੀ ਹਥੀ ਆਹੁ ਪੁਤਲੀ
ਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿਵਾ ਲੇਲੀ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪੁਤਲੀ ਆਂ ਬ

੧੮੪

ਣਾਂਈਆਹੈਨਿ ਤੇਪ੍ਰਣਾਮਵਾਦੁਕੰਚਨਕੇਭੂਖਨਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੋਤੇਹੈਨਿ ਸੋਈਕੰਚਨਪ੍ਰਣਾਮਕੇਭੂਖਨ
ਇਜਾਤਾਹੈ ਤੇਸੇਬ੍ਰਹਮਾਹੀਪ੍ਰਣਾਮਕੇਜਗਤੀਹੈ
ਗਾਇਆਹੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੈਇਆਪ੍ਰਣਾਮਵਾਦੁਸੋਹੋ
ਹੈ ਜੋਆਪਦੇਸਰੂਪਨੂਤਿਆਗਿਜਾਤਾਹੈ ਕੰਚਨ
ਭੂਖਨਾਂਦੇਸਮੇਭੀਕੰਚਨੁਹੀਹੈ ਤੇਤਰੀਗਜਲਿਕੇਸਮੇ
ਭੀਜਲਹੀਹੈ ਤਾਂਤੇਵਿਵਹਰਤਵਾਦੁਹੈ ਸੁਇਨੇ
ਕੇਭੂਖਣਭੀਸੁਰਨਹੀਹੈਨਿ ਤੇਜਲਕੇਤਰੀਗਭੀ

ਜਲਹੀਹੋਨਿ ਤੈਸੇਜਗਤਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੀਹੋ ॥ ਜਿਸਨੇ ੧੮੫
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਨੁਪਛਾਤਾਹੈਸੋਈਜੀਵਨਮੁਕਤਿ
ਹੈ ॥ ਜੈਸੇਅਕਾਸਮੇਸਹੀਸਪਟਮਟਹੋਤੇਹੈਨਿ ॥ ਤੇਅਕਾ
ਸਪਟਾਕੇਬਣਾਵਣਤੇਬਣਿਆਨਹੀ ॥ ਤੇਬਿਨਸ
ਣਤੇਬਿਨਸਿਆਨਹੀ ॥ ਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮਜਗਤਿਕੇਉਪਜ
ਣਤੇਉਪਜਤਾਨਹੀ ॥ ਅਰੁਬਿਨਸਣਤੇਬਿਨਸਤਾਨਹੀ
ਏਕਹੀਬੀਜੁਸਭਨੇਫਲਹਿਖੇਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤੈਸੇਏਕਹੀ
ਬ੍ਰਹਮਸਭਇਸਥਾਵਰਜਗਮਾਦਿਖੇਦਿਆਪਕਾਵਿ

ਵਰਤਵਾਦਹੈ। ਭੁਰਮਕਰਭਾਸਤਾਹੈ। ਲੋਕਮੋਹਮਾਦ
ਕੋਜੇਪੰਜਤਤਹੈ। ਨਿਸੇਮਾਇਆਕੇਭੁਮਕਰਿਭਾਸਤੇਹੈ॥
ਜਬਭੁਮਾਮਿਟੀਆਮਰੁਆਪਣਾਸਰੂਪਪਾਇਆਤਬ
ਏਕਹੀਬ੍ਰਹਮਹੂਆ। ਕੇਸਾਬ੍ਰਹਮਹੈਸਦਾਮਬਿਨਸੀ
ਹੈ॥ ਮਾਇਆਧੀਅੰਤਪੂਰਨਹੈ॥ ਨਾਮਾਵਤਾਹੈਨਜਾ
ਤਾਹੈ॥ ਸਦਾਏਕਰਸਹੈ॥ ਪਰਜਿਨਨੁਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇ
ਹੈ॥ ਨਿਹਉਮੇਦੁਰਿਕਰਿਕੋਰਿਗਿਆਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਤੇਹੈ॥
ਹੈ॥ ਨਿਤੇਪੁਰਖਪਰਮਗਤਿਵਿਖੇਲੀਨਿਭੁਣੇ॥ ਤਾਂਜੇ

ਗੀਬੋਲਿਮਾਮਬਮੇਰੀਨਿਸਚਾਕੁਈਹੈਜੋਕਿਛੁਮੇ ੧੬੬
ਜਾਣਨਾਂਬਾਸੋਮੇਜਾਤਾਹੈਅਬਮੇਸਰੀਰਤਿਆਗਿਕ
ਰਤਾਹਾਂਤਾਂਤੇਸੀਤੋਖਸਰਦੇਉਪਰਿਜੋਗੀਮਿਟੀਲੀਤ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਾਮਾਣਿਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੀਤਿਆਗੀਕ
ਤੀਪਉਤ੍ਰੀਅੰਚੋਫੇਰੇਮਸੀਦਾਂਨੂਬਾਹੀਅੰਦੀਤ੍ਰਿਦਿ
ਤੀਅੰਤੋਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਪਕੀਅੰਬਾਹੀਅੰਕੋਰੇ
ਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡੀਭੀਨੀਵਪਕੀਹੋਵੇਗੀਜੇਪੋਲੀਅੰ
ਬਣਾਵਹੁਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡਾਪੋਲੁਉਪਰਿਜਾਵੇਗਾਬ

ਹੁੰਦੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਖਲੋਇ ਕੋ ਸਬ ਦਓਚ ॥
ਰਿਆਸੋ ਰਹਿ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖਲੋਇ
ਆਵਾ ਲੁਨ ਵਿਗਾਹੇ ਇਆਮ ਜਨੁ ਗੁਰ ਅੰਦਾ
ਰਾਸੇ ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਲਾ ਵਿਖਨਾਸੇ १ ॥ ਸੀਤਹੁ
ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਨੀਕਾ ਜੋ ਨਾਵੈ ਸੋ ਕੁਲ ਤਰਾਵੈ
ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ ਹੋ ਜੀਕਾ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰੁ ਜਗੁ
ਗਾਵੈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿ ਅਵੇ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥ ਸਹੀਸਲਾ ਮਤਿ
ਨਾਇਆ ਏ ॥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਏ ॥ ੨ ॥ ਸੀਤ ਸਰੋਵਰ

ਨਾਵੈਂ ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈਂ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਣੀ ॥ ੧੮੭ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਤਾਇ ਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਸੋ
ਜਾਨੈ ॥ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਲਹੈ ॥ ਇਭੁ ਗਵਾਨੈ ॥ ਬਾਬਨ
ਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਭ ਚਿਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ॥
॥ ਤਿਸੁ ਦਾਵੀ ਚਾਰੁ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇਈ ਸਰਦਾ ਧਿਆਨੁ
ਧਾਰਿ ॥ ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਸਰਪਰ ਤੋ ਖੁਹੈ ॥ ਇਆ ਭਾਮਾਰਿ
ਆਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਧਾਰਿ ਕੇ ॥ ਇਸ ਬੀਚ
ਚਰਨਿ ਧਾਰੇ ॥ ਹੋ ਨਿ ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਨ

ਮੁਹੈ ਸੇਮੇ ਦੋਨੇ ਰੂਪ ਇਸਮੇ ਵਰਤੰਗਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕ
ਰੇਗਾ ਉਸਕੇ ਮਜਨ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਲਾ ਵਿਖਨਾ ਸੋ
ਵਨਿਰੇਗਾ ਹੇ ਸੀਤ ਜਨ ਹੁਇ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸਸਰੇ ਵਰੁ ਬਹੁ
ਤਨੀ ਕਹੈ ਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੈਗਾ ਉਸਦੇ ਕੁਲਾਂ
ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਦੇ ਸਬਦ ਗਾਵੇਗਾ
ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਾਛਤ ਫਲੁ ਸਿਧ ਹੋਵਨਿਰੇਗਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿ
ਅੰ ਵਨਿਰੇਗਾ ਸੋ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਰਹਨਿਰੇਗਾ ਗਿਆਨ
ਨੁਪਾਧਿ ਹੋਵਨਿਰੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸਰਨਿ ਸਦਾ ਰਹ

ਨਿਰੋਸੋਤੀਨਤਾਪਾਂਦੀਚਿਤਾਈਨਿਵਰਤਿਹੋਵਨਿਰੋ ੧੬੮
ਜੋਸਿਤਸਰੋਵਰਹੈਬ੍ਰਹਮਾਰਿਅਨਤਿਸਵਿਖੇਜੋਇਸ
ਨਾਨੁਕਰਨਿਰੋਸੋਮਾਨੁਖਪਰਮਗਤਿਨੁਮਕਤਿਨੁਪੁ
ਪਤਿਹੋਵਨਿਰੋਜੋਇਸਵਿਖੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮੁਹੈਤਿਸ
ਵਿਖੇਮਨਕੋਇਸਨਾਨੁਕਰਾਵਨਿਰੋਸੋਜਨਮਮਰਣਈ
ਰਹਤਹੋਵਨਿਰੋਜੋਸਾਬਹੀਇਸਨਾਨੁਕਰਨਿਰੋਸਾ
ਬਹੀਨਾਮਕਾਉਚਾਰੁਕਰਨਿਰੋਸੋਇਸਜਾਰਾਸਰੀ
ਰੁਤਿਮਾਰੁਕਰਨਿਰੋਸੋਮੇਰੇਪਰਮਪਦਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ

ਵਨਿਗਾ ॥ ਇਸ ਬਾਵਰਜੀਗਮ ਜੋਏ ਬੇਸਰੀਰਤਿ ਮਾਰੈ ॥
ਗਾਮੇਰੀਭਗਤਿ ਉਸ ਨੂਮਿ ਲੇਗੀ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ
ਚਰਨ ਚਰਨ ਤੇ ਸੋਧੀ ਤੀਰ ਬੁਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩੨ ॥
ਖੀਰੋ ਰੁਚਲੀ ॥ ਕਾਲਾ ਮੇਹੁ ਰਾਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਚਿ
ਗਹਿ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਆਏ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਮੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ
ਹਜੂਰਿ ਦਰਸਨ ਨੂ ਆਏ ਸਿਨਿ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ
ਗਰੀਬ ਨਿਵਜੇ ॥ ਬੇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤਾ ਮਸੀਪਾ ਪੀਜੋਰ
ਹਨਿਗਾ ॥ ਓਨ ਦੀ ਗਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ

ਹੋਇਆਤਾਮਸੀਭੂਡਾਂਤੇਕਾਗਾਂਤੇਪ੍ਰੇਤਾਂਤੇਕੁਕੁਗਾਂਤੇਚੂ
ਹਿਅਾਂਤੇਸਰਪਾਂਦੀਅਾਂਜੂਨਾਂਨੂਭੂਗਾਨਿਗੋਪਰੁਏ
ਸੇਅਸਥਾਨੁਬਾਰੀਬਾਰਸਰੀਰਨੂਤਿਆਗਾਨਿਗੇਓ
ਹੁਭੀਮੇਰੀਭਗਤਿਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਨਿਗੋਚੋਰਾਸੀ
ਥੀਛੁਟਨਿਗੋ੩੩ਸਾਥੀਹੋਰਚਲੀਕੋਕਾਜਾਤਿਦ
ਕਾਣੁਓਸੀਵਡਾਸੁਰਮਾਸੀਓਸਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਜੇਸੁਰਮੇਨੂਕਿਆਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੀਹੋਤਾਂਬਚ
ਨੂਹੋਇਆਜੇਧਰਮਦੇਜੁਧਤੇਸਰੀਰਤਿਆਗਾਦੇਹੋ

੧੯੯

ਨਿਤੇ ਅੰਤਿ ਕਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਸੋ ਪਰਮ ਗਾਇ ਨੂਪਾ ਪਾਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਾਰ ਮਾਰ
ਚਾ ਕੋ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋ ਭੀ ਸੁਰਗ
ਦੀ ਮਾਂਬਰੀ ਗਾਨਾ ਬੋਗ ਕੋ ਵੇਰਿ ਮਨੁ ਖਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾ
ਰਿ ਕੋ ਗਾਨੇ ਆਇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ੩੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਭਾਈ ਸਦੂ ਤੇਰਾ ਮਦਾਸ ਗਾਹ ਦੇਵਚ ਨਮਨ ਦੇਸਿ ਨਿ
ਉਨਨੇ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਿ ਅਸੀ
ਤਾਂ ਅੰਤਿ ਸਰਹੀਰ ਹਾਂਗੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ ॥

ਰਏਹੁ ਬਿਬੇਕ ਸਰਤੇ ਹਾਮ ਸਰਜੋ ਹੋ ਨਿ। ਏਨ ਦੇਇਸਨ
ਨਦਾ ਕੀ ਫੁਲ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਰਾਮ ਸਰਤੇ ਤਾਂ
ਸੁਖ ਮਨੀ ਜੀ। ਦਾਉ ਚਾਰ ਕੀ ਤਾ ਹੋ। ਚੋਬੀ ਸਹਜ ਰਾਹੀ
ਸਕਾ ਮਖਰ ਹੋ। ਇਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਚੋਬੀ ਸਹਜ ਰਾਸੁ
ਸਸਫਲ ਹੋ ਦਾ ਹੋ। ਰਾਮ ਸਰਜੇ ਤੀਰਥ ਹੋਇਸ ਦੇਇ
ਸਨ ਨਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਬਿਬੇਕ ਸ
ਰਤੇ ਸਭ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਸਰਏ ਥੇ ਸਿਉ ਲਿਆਏ ਸਨੀ ਜੋ
ਅਸਾਨੁ ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਜਾਗਾ ਦੋਹਾ। ਤਾਂ ਅਸਾ ਬਚ

੨੦੦

ਨਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪਣਾ ਗਾਮਾ ਨੁਛ ਡਿਕੈ ਰੀ ਗਾ ਦੇ ਲੇਪ
ਸਮੇਤੁ ਸਾਂ ਆਇ ਨਿਦੁ ਸਕਰਣਾ ਜੋਈ ਹਾਂ ਇਸਨ
ਨਕਰੇ ਗਾਉ ਸਕੈ ਪੁਰਬ ਲੇਪਾ ਪਕਰੀ ਅਨਿਗਾ
ਜੋਤੁ ਮਾਰਾ ਦਰਸ ਨੁਕਰੇ ਗਾਉ ਸਨੁ ਮਗੇ ਪਾਪਾਂ
ਦੀ ਸਰਪਾਨ ਹੋਵੇ ਗੀਯ ਤੇ ਜੋ ਬਿਬੈ ਕਸਰ ਤੇ ਮਜ
ਨੁਕਰੇ ਗਾ ਸੋ ਗਿਅਮਾਨ ਨੁਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇ ਗਾ
੩੫ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਸੇਠ ਸੁਕਾਰਾ ਤੇ
ਰਾਤੇ ਉਗਾਵੇ ਦਾ ਮਰੇ ਚੁਹਣੀ ਮਾਂਦਿ ਚਿਰਹਿ

ਦੇਹੈਸਨਿ॥ ਸਿਖਾਸੀਤਾਂਦੀਵਹਲਕਰਨਿ॥ ਤੇਰਾਤ੍ਰਿਦਾਜਾ ੨੦੭
ਗਣਕਰਨਿ॥ ਤੇਉਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿਸਿਖਾਂਨੂਛਕਾਵਨਿ॥
ਤੇਬਸਤ੍ਰਉਤਮਸਿਖਾਨੂਪਹਿਰਾਵਨਿ॥ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀ॥ ਜੇਏਥੇਪਿੜਾਦੀਨਸਿੰਤਦੇਦੇਹੈਨਿਤਾਂਪਿੜਾਨੂਪਹੁਚ
ਦਾਹੈਕੇਨਹੀਪਹੁਚਦਾ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਪਹੁਚਦਾਹੈ॥
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਬਚਨੁਕੀਤਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਅਗੇਸੀਮ
ਲੈਸਿਖਦੇਪਾਲੇਦੇਇ॥ ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਇਹੁਤੰ
ਏਥੇਪਿਥਵੀਤੇਸਿਖਾਨੂਕੇਬ੍ਰਹਮਣਾਂਨੂਖਵਾਵੇਗਾ॥ ਤੇਪਿੜ

ਤਾਂ ਸੁਰਗਾਂ ਵਿਚਿ ਕੇ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚਿ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜੂਨਿ ਵਿ
ਚਿ ਹੋਵਨਿ ਗਾਓ ਓਨਾ ਨੂਕਿ ਓਕਾਰਿ ਪਹੁਚੇ ਗਾਓ ਤਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਏ ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਸਿਖਾਏ ਪੜ੍ਹਾਏ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ
ਹੋਇਨਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹ
ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ ਹੋਇਨਾ ਓਹੁ ਅਹਾਰੁ
ਨਾਨੁ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇਲੜ ਕਾ ਪਤਿਗ ਜੋ ਚੜ੍ਹਾਵ
ਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਤਿਗ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਰਬਾਲ

ਕਦੇਹਥਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਓਸਡੋਰਦੇਮਾਰਗਿਜਗਾਇਕੈ ੨੦੨
ਦੀਪਕੁਪਠਾਇਦੇਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਪਤੰਗਨੁਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੀਦਾਂਹੈ॥ ਤੈਸੇਪਿਤ੍ਰਕਿਸੇਅਸਥਾਨੁਤੋਤੈਹੈ॥ ਤੇਓਨਦੇ
ਸੋਹਦੀਡੋਰਿਪੁਤ੍ਰਾਂਮੇਬਾਂਧੀਹੋਤੀਹੈ॥ ਓਸਮੋਹਦ੍ਵਾਰੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਪਿਤ੍ਰਾਂਨੁਪਹੁਚਦਾਂਹੈ॥ ੩੬॥ ਪਓਤ੍ਰੀਚੋਬੰਸਿ
ਵੀਯਪੇਕ੍ਰਾਜਾਤਿਚੇਨੁਲੀਅਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕਮਾ
ਈਲਟਕਣਪੁਰਾਜਾਣੀਮੇਗਾਰਦਿਤਾਗਾਰਮਤਿ
ਗਾਰਕੁਈਕਦਾਰਾਸਰਾਫੁਹੈ॥ ਕੁਰਾਨੁਵਡਾਕੁਰਾਵਨੁ

ਭਾਈ ਸਿਖ ਭਲਾ ਰਵਿ ਤਾ ਵਿਚਿ ਧਉ ਲੁਗਾ
ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ਮਾਤਿ ਤਸੁ ਇਨੀ ਸੁਰਮਾ ਚਰਣ
ਸਰਣ ਚੁਹ ਕੁਜੇ ਸਾਂਝੀ ॥ ਲਲਾ ਸੇਠੀ ਜਾਣੀ ਏਸ
ਣਿ ਨਿਹ ਲੁਸ ਬਾਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਰਾਮਾ ਝੁਲੀ ਮ
ਖੀ ਮੇਰੇ ਮੁਸੋਈ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਪਾਈ ॥ ਜਵੁ ਭੇਡਾਰੀ
ਭਲਾ ਸਾਹ ਦਰੇ ਸਿਰਾ ਨਿਸੁ ਖਦਾਈ ॥ ਪੰਜਾ ਬੈਗਰ
ਦੀਵੁ ਭਿਅਾਈ ॥ ੨੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚੁਚਲੀ ॥ ਪੇੜਾਰ
ਡਲੀ ॥ ਮਾਨੇ ਜੇ ਠਾ ਸੇਠੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦਿਸ

ਨਿਅਾਏ ਜੋਤੁਸਾ ਤੇ ਬਚਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅੰਸੀ ਕਿ ਰਤਿ ੨੦੩
ਕਾਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵਰਤਾਇ ਖਾਂਦੇ ਸਾਂ ਤੇ
ਅਸਾਂ ਨੁਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾਰਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜ ਪਹਿਲੇ ਚਕੀ ਪੀਸ
ਣਵਿ ਚਿਜੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੀਹੈ ਤੇ ਬਹੁ ਕੁ ਖਲੀ ਕੁਦਣ
ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਦੇਤ ਪਾਵਣ ਵਿਚਿ ਬ੍ਰਾਹੁ ਦੇਵੇ ਗਣਿ ਕ
ਹਿਅਾਏ ਦੇਛਾਨਣ ਕਾਰਿ ਜੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੀਹੈ ਅਮਰ
ਦੇਅਸੀ ਦੇਵਾਤਿ ਅੰਦਾਹੇ ਮਾਮਹੁਤੀ ਅਮਾਗਨਿ ਵਿ
ਚਿਤਾਲ ਦੇਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਿਛੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇਤੁਸੀ

ਅਹੁਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਉਂ ਕਰਿ
ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਇਆ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੋ
ਗਰੀਬਾ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਹੁ ਗੇ ਤੇ ਆਪ ਭੀ
ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਅਖ
ਪਾਵਹੁ ਗੇ ਤਾਂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਭੀ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਵੇਗਾ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਸਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨਿ ਗੇ ਅਖਿ
ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਦੇਵਤਾ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾ
ਮ ਉਚਾਰਣਾ ਏਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾ ਗਾਇਨਿ

ਚੇਤੰਨਸਰੀਰਵਿਚਿਹੈਓਹੁਭੀਪ੍ਰਸੰਨਹੁਦਾਹੈ। ਤੇਨੇੜੰ ੨੦੪
ਦਾਦੇਵਤਾਸੁਰਜੁਹੈਓਸਨੁਭੀਭਾਗਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਤੇਨ
ਸਕਾਦਾਦੇਵਤਾਮਸੁਨੀਕੁਮਾਰਹੈ। ਤੇਕੰਨਦੇਦੇਵਤੇ
ਗਪਾਲਹੈਨਿ। ਤੇਰਸਨਦਾਦੇਵਤਾਵਰਨਹੈ। ਤੇਰਮੰ
ਦਾਦੇਵਤਾਬਨਸਪਤੀਹੈ। ਤੇਹਥਾਂਦਾਦੇਵਤਾਇੰਦ੍ਰਹੈ। ਤੇ
ਪੇਰਾਂਦਾਦੇਵਤਾਬਾਵਨਹੈ। ਤੇਇੰਦ੍ਰੀਲਿੰਕਦਾਦੇਵਤਾ
ਪ੍ਰਜਾਪਤੁਹੈ। ਤੇਗੰਗਾਦਾਦੇਵਤਾਜਮੁਹੈ। ਤੁਚਾਦਾਦੇਵ
ਤਾਪਵਨਹੈ। ਇਤਿਮਾਦਿਕਸਭਦੇਵਤੇਤ੍ਰਿਪਤਿਹੈ

ਦੇਹੇਨਿ ਤੁਸਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇਛ ਕਣਾ ਸਭੇ ਵਿਘਨ
ਤੁਸਾ ਭੇਨਿ ਵਰਤਹੇ ਵਨਿਗਾ ॥੩॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
ਭਾਈ ਲਟਕਣ ਪੂਰਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਾ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਕਣਾ
ਰਾਸਰਾਫੁ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ
ਸਰਾਨਿ ਆਏ ਜੋ ਅਸੀ ਕੋ ਨਸਾਨਾ ਮੁਜਪੀ ਮੇ ਭਾਂਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਭੇ ਓਧਾਰ ਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ ਤੁਸਾ ਭੇ ਵਸਤੇ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਚ
ਤਰਾ ਵਿਹੂ ਹਸੈ ਨ ਦੇ ਚਾਰਾ ਅਖਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋਨਿ ਜੇਵੁ

ਹਰਗੁਰੂਦਾਸਾਪੁਜਪਾਨਿਗਓਨਾਦਾਓਧਾਰੁਹਵੈਗਾਯੇ ३੦੫
ਹਕਲੁਜੁਗਾਵਿਚਿਜਹਾਜੁਹੋ ॥ ਜਿਨਾਜਿਨਾਨੁਸੁਦ
ਮਹਾਂਤਮੁਜਜੁਹੋ ॥ ਓਨਾਸਭਨਾਦਾਕਲਿਅਾਣਹੋਇ
ਅਯੋ ॥ ੩੮ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਮੁਰਗੀਧੋਣਗਵੈਤਾ
ਸਵਿਚਿਰਹਿੰਦਾਸੀ ॥ ਗੁਰੂਮਰਜਨੁਜੀਦੀਸਰਾਨੀ
ਅਇਆਨੇਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਜੋਸਦੀਵਤੇਰੀਬ
ਣੀਸੁਣਦੇਭੀਹਾਂਪੜਦੇਭੀਹਾਂਟੀਚਾਰਦੇਭੀਹਾਂਤੇ
ਅਸਾਡੀਦੁਰਮਾਤਿਨਹੀਜਾਂਦੀ ॥ ਏਹਿਕੀਵਾਸਤਹੋ

ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਬਸਤੁਉਜਲਨੁਰੀਗਾਤੁਰਤੁਚਤੁ
ਦਾਹੋ। ਤੇਮਲੀਟਨੁਨਹੀਚਤੁਦਾ। ਪਰਜੇਮਲੀ
ਣਬਸਤੁਨੁਪਹਿਲਧੇਵੀਮੇਉਜਲਕਰੀਮੇਤਾਂ
ਪਿਛਰੀਗਾਚਤੁਦਾਹੋ। ਤਾਂਓਨਕਹਿਆਮਨੁਤਾਂਸੁਖ
ਮੁਹੋਕਉਕਰਿਧੇਈਮੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜਪੁ
ਵਿਚਿਸਿਧਾਂਭੀਏਰੇਪ੍ਰਸਨੁਗਾਰੁਨਾਨਕਜੀਬੀਕ
ਤਾਂਹੋਸੀ। ਤਾਂਮਾਗਿਆਹੋਈ। ਭਰੀਮੇਹਬੁਧੇਰ
ਤਨੁਦੇਹਾਪਾਣੀਧੋਤੇਉਤਰਸੁਖੇਹਾਮੁਤਪਲੀ

ਤੀ ਕਪੜ੍ਹ ਹੋਇਾ ਦੇ ਸਾਥੁ ਟੁਲਣੀ ਐ ਓਹੁ ਧੋਇਾ ਭੁ ੩੦੬
ਗੀ ਐ ਮਾਤਿ ਪਾਪ ਕੇ ਸੰਗੀ ਓਹੁ ਧੋਇਾ ਦੇ ਕੇ ਰੰਗੀ ਜੇ ਸੇਸ
ਗੀ ਗਮ ਸਥੂਲੁ ਹੋ ਤਿ ਜਲ ਅਸਥੂਲ ਕਰਿ ਧੋਈ ਦਾ ਹੋ
ਤਿ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਅਸਥੂਲੁ ਹੋ ਤਿ ਜਲ ਸਥੂਲੁ ਭੀ ਅਸਥੂ
ਲ ਕਰਿ ਧੋਈ ਦਾ ਹੋ ਤਿ ਮਾਤਿ ਸੁਖ ਮਹੇ ਤਿ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖ ਮ
ਹੇ ਨਿਪਾਪਾ ਕਰਿ ਮਨੁ ਮਲੁ ਲਗੀ ਹੋ ਤਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦ
ਨਾ ਮਭੀ ਸੁਖ ਮਹੇ ਨਾ ਮਾਇ ਸਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮੇਲੁ ਧੋਈ ਹੋ ਤਿ
ਬਹੁ ਦਿਖੁ ਮੇ ਸਰਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾਰੀ ਗੁਲਾਨੁ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਤੁਸੀ

30
ਭੀਸੁਣਦੇਪੜਦੇਰੋਹਾਪ੍ਰਥਮੇਤਸਾਡੀਮੇਲੁਕਟੀਮੇਰੀ
ਫੇਰਿਮਹਾਂਰਾਜਦੀਭਗਤਿਨੂਪਾਤਿਹੋਫਹੁਰੇਗਾ੩੯
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਆਭਿਤਸੁਇਨੀਸੁਰਮਾਗੁਗੁਮਰ
ਜਨਜੀਦੇਹਜੁਗੁਮਾਇਆਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਅਸੀ
ਸਸਤ੍ਰਬੰਧਦੇਹਾਂਤਿਜੋਧਕਰਦੇਹਾਂਅਸਾਡਾਉਧਾਰੁ
ਕਿਉਕਾਰਿਹੋਵੇਗਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸਾਂਜੁਪਦੇ
ਸਮੇਮਹਾਂਰਾਸਦਾਪਿਆਨੁਕਰਨਾਜੋਸਾਰੰਗਾਧਨੁਖ
ਧਾਰਕੇਦੇਤਾਂਦਾਸੀਪਾਰੁਕਰਦੇਹੋਨਿਤਿਧਰਮਦਾਜੁਪੁ

ਕਰਣਾ ਜੋਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰੋਵਾਣੇ ਉਸ ਨਾਲਿ ਜੁਪੁ ਕਰਣਾ
ਜਿਸ ਦਾ ਲੂਣੁ ਖਾਵਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਸਰ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰਕਰਿ ਜਸ
ਣਾ ਤੁਸਾ ਡੀ ਬਿਜੇ ਭੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਰੁ ਮੁਖ ਭੀ ਉਜ ਲਹੇ
ਵੇਗਾ ॥੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ਭਾਈ ਚੂਹ ਰੂਤੇ ਸਾਂਈ ਤੇਲ
ਲਾਸੇ ਠੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰੀ
ਆਏ ਤੇ ਸਬ ਦਿਨੁ ਲਿਵਲਾਇ ਕੇ ਗਾਵਨਿ ਤੇ ਗਿਅ
ਨੁ ਕਰਨਿ ਲਿਵਲਾਇ ਕੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨਿ
ਸਭ ਦੰਦੇ ਮਨੁ ਕੇ ਮਲਹੇ ਇਜਾਵਨਿ ਓਨ ਦੀ ਛਾਇ ਮ

੨੦੭

ਸਭੁਣਾਤੇਪੇਜਾਵੇਨਿਮਹਾਂਖੇਰੇਭੀਖਰੇਹੋਇਜਾਵਨਿ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਭਲੀਅੰਕਰਤੂਤਾਂਕੀਤੀਅੰ
ਚਾਹੀਦੀਅੰਹੋਨਿਜੇਸਾਮੁਖੰਪੜਦਾਹੈਤੇਹੀਅੰਕ
ਰਤੂਤਾਂਕਰਦਾਹੈਤਾਂਉਸਦੀਛਾਇਆਸਭੁਣਾਪਰਪੇ
ਜਾਤੀਹੈਪਹਿਲੇਦੇਜੜਅੰਦਰਿਜੀਮੇਤਾਂਉਪਾਰਿਰਵੇ
ਛਾਂਉਤਾਂਤੇਜੋਪੜਿਕੇਆਪਨਹੀਕਮਾਂਵਦੇਤਾਂਉਨਦੀ
ਛਾਇਆਨਹੀਪਉਦੀ॥੪੯॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਚਾਂਮਾਈ
ਈਤੇਹੋਮੁਸੋਇਨੀਤੇਜੜੁਭੀਤਾਂਗੀਸਾਹਦਰੇਵਿਚਰ

ਹਦੇਸਾਨਿਗਾਰੁ ਮਰਜ ਨਜੀਦੀ ਸਰਸਿ ਮਾਏ ਭੇਮਰ ੩੦੮
ਦਾਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਤਿਸਾਹ ਸੁਣ ਦੇਹਾਂ ਭੇਰੇ ਦੇ ਵਿਚਿ ਕਿ
ਉਨਹੀ ਠਹਰਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਵਨ
ਕਰੈ ਬਹੁੜੇ ਮਨ ਨਿਕਰੈ ਬਹੁੜੇ ਨਿਧਾਸਨ ਕਰੈ ਜੇ
ਤੀਨ ਇਕ ਠਹਰੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ ਰਿਦਾ ਵਿਚਿ ਠਹਰਿਦਾ ਹੋ ਸੁ
ਵਨ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰੈ ਏਕਤਾ ਏਹੁ ਸੁਵਨੁ ਹੋ ਜੇ ਮਨ
ਹੋਰ ਧਿਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁਵਨ ਕਰੀ ਅੰਸੋ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀ ਮਰਾਨਿ
ਸਮਾਨ ਹੋ ਕਛੁ ਕਪੁ ਠਹਰਿਦਾ ਹੋ ਪਰਸਰ ਬਥਾ ਪਾਪ

ਨਹੀਦ ਗਾਧਹੁਦੋ ਤੇਇਕਮਾਨਿਹੋਇਕੋਸੁਣਿਆਂਜੋਸੇ
ਚਲੇਦੀਅਗਾਨਿਸੁਭਕਾਰਜਸਵਾਰਤੀਹੋ ਤੇਸੇਸੁਭ
ਕਾਰਜਸਵਾਰਤੀਹੋ ਪਰੁਜੇਬਹੁਤ੍ਰਿਓਸਪਰਜਲਪ
ਈਦਾਹੋ ਤਾਂਬੁਝਿਜਾਦੀਹੋ ਤੇਸੇਬਹੁਤ੍ਰਿਮਾਪਣਿਆਂ
ਕੀਮਾਂਵਿਚਿਪਇਆਭੂਲਜਾਂਦਾਹੋ ਤੇਸੇਸੁਵਣਨਾ
ਇਅਨਨੁਹੋਵੇ ਤਾਂਬਿਜਲੀਦੀਅਗਾਨਿਅਸੀਖਜ
ਲਾਂਵਿਚਿਹੀਬੁਝਦੀਨਹੀ ਤੇਸੇਸੁਣਿਆਰੋਇਆਫੇ
ਰਿਵੀਚਾਰਿਕਰੀਦਾਹੋ ਤਾਂਭੂਲਦਾਨਹੀ ਸਦਾਚਿ

ਤੁਰਹਿੰਦਾਹੈ॥ ਅਗੁਨਿਧਾਸਨਜੈਹੈ॥ ਜੋਸੁਟਿਆਵੀਚਾਰਿ ੩੦੧
ਆਵੇਰਿਕੁਮਾਵਨਾਵਿਚਿਲਿਆਈਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਮੁੰਦੁਦੀ
ਬੜਵਾਨਲਾਅਗਨਿਦੀਨਿਆਈਜਲਾਨੁਭਸਮਕਰ
ਤੀਹੈ॥ ਤੇਆਪਇਸਬਤਰਹਿਦੀਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਾਪਾਂਦਾਨਸੁ
ਕਰਤਾਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨਾਮਸਾਥਿਰਹਿੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਸਖਆ
ਤਰੀਦਾਹੈ॥ ਸਭਾਇਸਥਾਨਬ੍ਰਹਮਹੰਦਿਸੁਟਿਆਵਤਾ
ਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸੁਵਨਮਨਨਾਨਿਧਾਸਨਕਰੇਗਾ॥ ਤਾਂਸ
ਖਆਤਕਾਰਹੈ॥ ਗਾਵੇਰਿਤੁਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਨੋ

ਵੈਗਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕੋ ਵਿਚਰੇਗਾ ਜੇ ਸੇ ਪੁਲੇਕ
ਲਈ ਮਗਨਿ ਸਭ ਸਨੁ ਜ ਲਾਇ ਕਰਿ ਮਾਪਹੀ ਰਹਿੰਦੀ
ਹੈ ॥ ਠਕਾ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿਧ ਜੀ ਬੀਸ
ਖਾਂ ਪੁਸਤੁ ਕੀ ਤਾਜੀ ਕੋ ਲਸ ਰਜ ਹੋਇ ਮਾਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਕ
ਰਿਹੋਇ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਓਨ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤਾ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਛਿਦੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਇ ਦਜੀ ਦੇਗ ਤੇ ਗਾਏ ਧਨੀ
ਲਹੋ ਰਵਿ ਚਿਹੋ ਸਾਨਿ ਤੇ ਘੋੜਿ ਮਾਂ ਦੇ ਸੋਦਾ ਗਾਰਧਨ
ਏਥੇ ਰਹਿ ਦੇ ਸਾਨਿ ਓਨ ਥੀ ਸਾਹ ਬਘੇ ਨੇ ਲੀਤੇ ਹੋ

ਸਨਿ ਤੇ ਮੇਲੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਟੀਭ ਕਰ ਰੁਕੀਤ ॥੩੧॥
ਸੀਓ ਰੁਸ ਰੋਹੀ ਮੀ ਗਾਇਲ ਰੋਤਾ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ
ਕੀਤਾ ਮੇਲੇ ਨੂ ਦੇਵਾਂ ਗਾਤਾ ਓਨ ਕਹਿ ਮਾਮ ਸੀਮਿ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਇ ਕੇ ਲੇਵਾਂ ਗਾਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਮਿ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਗਾਸੇ ਆਪ ਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇ ਗਾਤਾ ਓ
ਨਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਉ ਲਾਂ ਨਾ ਉਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂ ਦੇਖ ਦੀਸੀ
ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਏ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦਾ
ਵਟ ਪਕੜਿ ਮਾਤਾ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਉਸ ਨੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਪੁਰੇ ਲੇ

ਆਏ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀਸਹਾਂ ਰਾਜ ਮੇਨੂਅ
ਪਣੇ ਅੰਗ ਲਾਈਐ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਥਿ ਪਿਛਿ
ਲੇਜ ਨਮਾ ਅਸਾਨੂੰ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀ ਸੀ॥ ਤੇ ਤੁਧੁ ਵਰਮੰ
ਗਿਆਸੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਨੁਲਿ
ਆਏ ਹਾਂ॥ ਤੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਬਦਰਾਂ
ਉਥੇ ਤੇ ਥੋਠਿ ਕੇਤ ਪੁਕਰੁ॥ ਅਗ ਲੇਜ ਨਮਾ ਤੇ ਨੁਮੇਲਿ
ਲੇਵਾਂਗੇ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਕਰੁ ਹੋਵੇ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
ਨਾਮ ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਇਹੁ ਕੋਲ ਸਰਤੀ ਰਥੁ ਹੈ॥

ਤੇਰ ਨਾਮ ਸਭ ਜਗਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਤੇ ਇਸ
ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਨ ਕਾਰਿ ਸੇਵ ਨਿਰੋਗ ਤਿਨ ਨੁਪਤ
ਪਰਾਪਾ ਤਿਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਜੋ ਨਿਹ ਕਾਮ ਸੇਵੇ ਗਾ ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਭ
ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿਰੋਗ ॥ ਤੇ ਬਰਸ ਦੇ ਬਰਸ ਏਹੁ ਪੰਜੇ ਸਰ
ਆਪਾ ਵਿਚਿ ਮਿਲ ਨਿਰੋਗ ॥ ਤੇ ਗੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥
ਕਛੁ ਸੀਸਾਨੀ ਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਗਾਇਣ ਕਾ ॥ ਓਚਾਰੁ
ਰਣਾ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿਖ ਜੀਥੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜੋ
ਓਹੁ ਤਾਂ ਕਾਮ ਦੀ ਭਾਵ ਨੀ ਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂ ਮਿਲੀ ਸੀ ॥ ਨਿ

ਹਕਾਮਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਤਾਂਓਨਾਕਹਿ। ਮਾਜੇਸੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕ
 ਸਸਤੁਪਦਾਰਬਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਜੇਪੁਰਖਾਵਿਚਿਸਚੁੰਦਾ
 ਹੋਤਾਂਇਸਤੀਨੁਭੀਸਚੁਮਲਦਾਹੈ। ਜੇਸੇਫਰਕਦੇਉਪ
 ਰਿਸੀਗਦੇਪਦਾਰਬਦਰੀਗਾਵਿਸਟਾਮਾਵਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਸੂ
 ਠੇਉਪਰਿਇਸਤੀਦਾਬਲਪਉਦਾਹੈ। ਦੁਹੁੰਦਿਚੋਂਇਕੁ
 ਭੀਸਚਾਹੈਵੇਤਾਂਕਾਮੁਪਾਟਿਜਾਂਦਾਹੈ। ਰੜਪਉਤੀਪਚੀ
 ਸਵੀ। ਸਨਮੁਖਸਿਖਲਹੈ। ਰਵਿਚਿਸੇਛੀਆਣਿਤਾਇ
 ਆਸਹਾਰੀ। ਸਾਂਈਦਿਤਾਈ। ਆਸੇਦੇਜਟੁਸਬਦਵੀਚ
 ਤੇਸੇਸਚੁਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸੀਗੀ। ਤੇਪੜਤਾਹੈ॥

ਗੀਸਾਪੁਮਹਿਤਾਜਾਣੀਐਕੁਲਿਕੁਮਿਅਰਾਭਗਤਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਲਖੁਵਿਚਿਪਦੋਲੀਅੰਭਾਈਲਧਾਪਰਭਿਪਕਾ
 ਰੀਕਾਲੁਨਾਨੇਰਾਜਦੁਇਹਾਨੂੰਕੋਹਲੀਅੰਵਿਚਿਭਾਰੀ
 ਸੁਦੁਕਾਲਿਆਣਾਸੁਰਮਾਭਾਨੂਭਰਗਤੁਸਬਦੁਵੀਚਾਰੀ
 ਮੁਲਾਬੇਰੀਜਾਣੀਐਤੀਰਬਾਮਤੇਮੁਕੰਦਾਮਪਾਰੀਕਹੁ
 ਕ੍ਰਿਸਨਾਮੁਹਜੇਰੀਅਸੇਠਮੰਗੀਣੋਨਬਲਿਹਾਰੀਸਨ
 ਮੁਖਸੁਨਿਆਰਾਭਲਾਨਾਉਨਿਹਾਲੁਸਪਰਵਾਰੀਗਾਰਮੁ
 ਖਿਸੁਖਫਲੁਕਰਣੀਸਾਰੀਰਪਾਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਭਾਈ

ਸਹਾਰੀਸੋਢੀਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਭ੍ਰਿਤਾਵਾਂਦਿਚਰੇਸੀ
ਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਤਾਇਆਹੈਸੀਪਰਮਕ
ਰੂਰਦੀਨਿਆਂਈਰਿਦਾਉਸਦਾਭੁਗਤੁਹੈਸੀਸੇਵਦ
ਰਿਲਗਾਭੁਕੇਹਜੂਰਦੀਕਰੇਸਾਹਿਬਨੂਇਸਨਨੁਕ
ਗਵੇਭੇਚਰਨਧੋਇਆਕੈਠਾਤਾਂਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿਬ
ਬਚਨੁਕੀਤਾਤਾਇਆਜੀਅਸੀਤੇਰੇਭੁਤੀਜੇਗਾਅਸੀ
ਤੇਰੀਦਹਿਲਕਰੀਏਤਾਉਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਤੂਸੋ
ਈਪੁਰਖੁਹੈਜਿਸਰਾਮਾਅਵਤਾਰਧਾਰਿਆਹੈਬਹੁਨੁ

ਕਿਸ ਨਾ ਮਵਤਾਰਧਾਰਿ ਮਾਹੋ ਭਾਂ ਮਰਜਨ ਪਾਂਡਵ ਬੇਨ
 ਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਮੁਤੇ ਤੁਸਾ ਭਾਨਾ ਮੁਇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਤੰਤੁ
 ਸਾਂਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਕਲ ਚੁਰਾਵੈ ਚਿ ਮਾਸੀ ਨਰ ਚੁਪਧ
 ਰਾਂਗੇ ਭਾਂਤੇ ਰਾਨਾ ਮੁਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਮੁਇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੇਹੁ ਟਿ
 ਤੈਨੁ ਗਿਆ ਨੁ ਦੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਵਿਚਿ ਸ
 ਮਾਇ ਲੀਤੀ ਹੋ ਤੈਨੁ ਸਮਝਿ ਦਿਤੀ ਹੋ ਸੋ ਤੈ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ
 ਭਾਂ ਮੇਨੁ ਆਪਣੀ ਆਇਆ ਕਰਿ ਰਹਾ ਨਹੀ ਏਹੋ ਮੁਖੈ
 ਦਾਨੁ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ ਜੇ ਹੋਰੁ ਮਾਰਾ ਤਬ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੀ

ਮਾਸਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦਾ ਦਾਨੁ ਬਖਸੇ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ
 ਕੈ ਕਹਿ ਆਤਮਾਇ ॥ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂਹੈ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਸਿ
 ਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ੪੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
 ਤਾਈ ਭਾਈ ਸੇਵੇ ॥ ਦੁਲਹ ਰਵਿ ਚਿਰ ਹਿਦੇ ਸਿਨਿ ॥ ਤੇ
 ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਨੂੰ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਨਾ ਲਿਲਹੈ ॥ ਰਿ
 ਲੈ ਗਏ ॥ ਤੇਵਡੀ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਆਖੇ
 ਤੁਠਾਹ ਕਛੁ ਮੰਗੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾ ॥
 ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਨਕਜੀ ਕਸਾਇ ॥ ਪੁਰਾਣੇ ਖਕੈ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥

ਮੰ ੧ ਲੋਹੋਰਸਹਰ ਜਹਰ ਕਹਰਸਵਾਪੁਹਰਾ ਤਾਂਤੇਸਭੇ
 ਸਿਖਾਮਰਦਾਸਿਕਰਦੇਹੈਨਿਏਹੁਬਚਨੁਬਖਸੀਏਤਾਂਬ
 ਚਨੁਹੋਇਆ ॥ ਮੰ ੩ ਲੋਹੋਰਸਹਰਾ ਮੀਮ੍ਹਤਸਰਸਿਫਤੀ
 ਦਾਪਰਾਬਚਨੁਹੋਇਆਇਸਦੇਦੁਆਲੇਮੀਮ੍ਹਤਸਰਜੇ
 ਰੋਵੇਗਾਤੇਲੋਹੋਰਤੀਕਬਜਾਰਹਵਨਿਗੇਤੇਸਬਦਰੁ
 ਪੀਮੀਮ੍ਹਤਵੇਡੇਐਗਾਮੀਮ੍ਹਤਸਰਸਿਫਤੀਕਾਪਰੁ
 ਰੋਵੇਗਾਭਾਈਸੇਦੇਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਤੂੰਸਬਦਿਦਾਈਚਾ
 ਰਕੀਤਾਕਰਾਤੇਗਿਆਨਦਾਰਾਵਾਹਰਾਰੁਨੁਸਰਗਾਣਨਿ

ਰਗਾਣੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਸ ਨਾ ਧੀ ਵਚਨੁ ਸੁਣੇਗਾ
ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਭੁਯਾਨੁ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੋਨੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਮਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਫਹਿ ਪਏ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਬਚਨੁ
ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸਾਂ ਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਵੇਗਾ ਤੁਸੀਂ ਜਨ ਮਮਰ
ਣ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਨਾ ਮਾਵੇਗਾ ੪੫ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾ
ਧੁ ਮਾਹਿਤਾ ਤੇ ਕੁਲ ਕੁਮਾ ਮਾਰਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਬੁਧੁ ਓਸ
ਦਾ ਨਾ ਓਹੋ ਸੀ ਤੇ ਭਗਤੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੋ ਸੀ ਲਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਤਿ
ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਮਾਏ ਜੋ ਮ

ਸਤੁਭਿਪਦੇਸੁਕੀਚੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ਜੋਕਾਰਜਮਰਿ ੨੧੫
ਭੁਕਾਰਨਾਸੋਪਹਿਲੇ ਅਰਦਾਸਕਰਕੈਕੜਾਹੁਕਰਨਾ ਤੇਜੋ
ਲਾਹਵਾਪਾਰੁਵਿਚੋਹੋਵੈਤਿਸਦਾਦਸਵਿਪੁਗੁਰੁਕੈਨਾਮਿਤ
ਦੇਵਣਾਭਾਈਬੁਧੁਆਵਾਇਟਾਂਹਾਚਾਨ੍ਹਿਆ ਤੇਪ੍ਰਸਾ
ਦਿਸਿਖਾਂਨੁਕੀਤਾ ਸਭਸੰਗਤਿਅਟਿਜੁੜੀਤਾਂਭਾਇ
ਲਖੁਪਦੇਲੀਅੰਦਿਚਿਰਹਿੰਦਾਸੀ ਜਿਸਵੇਲੇਭਹੁਰ
ਇਆਮਗਦਰਵਾਜਾਬੀਦਹੈਸੀ ਤਾਂਭਾਈਲਖੁਭਾਹਰਿ
ਰਹਿਰਾਇਆ ਅੰਦਰਦਰਵਾਜੇਦੇਸੰਗਤਿਅਰਦਾ

ਸਿਕੀਤੀਜੇਆਵਾਪਕਾਤਾਂਭਾਈਲਖੁਬਾਹਰਬੋਲਿ
ਆਜੇਆਵਾਕੇਚਾਤਾਂਆਵਾਪਿਲਾਰਹਿਆਤਾਂਓਸੁ
ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਪਾਸਿਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਮੇਕੜਾ
ਭੀਕੀਤੀਹੈਤੇਦਸਵੇਪੁਭੀਦਿਤਾਹੈਮੇਰਾਆਵਾਪਿ
ਲਾਰਹਿਆਹੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਲਖੁਮੇਰਾਪਿ
ਰਾਹੈਸੀਤੁਸਾਓਸਦਾਮਾਦਰਨਹੀਕੀਤਾਤੁਸੀਓਸੇ
ਪਾਸਜਾਹੋਤਾਂਭਾਈਬੁਧੁਕਹਿਆਕੋਈਸਿਖੁਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਤਾਂਭਾਈਲਖੇਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਪਰਓਪ

ਕਾਰਕਰਾ ਭਾਈ ਲਖੁ ਥੀ ਇਸ ਨੂ ਬਖਸਾਇ ਲਿਓ ਤਾਂਭਾ ੨੭੬
ਈ ਲਧਾ ਮਾਇਆ ਭਾਈ ਲਖੁ ਤਸਾ ਨੂ ਕੋਧ ਨਹੀ ਚਾਹੀ
ਦਾ ਕੋਧੁ ਮਗਨਿ ਹੋ ਤਪਦਾ ਨਾ ਸੁਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂਭਾ
ਲਖੁ ਕਹਿ ਮਾਯੋ ਮਾਧਾ ਪਕਾ ਦਾ ਨਹੀ ਪਰੁ ਲਹੈ ਰਵਿ
ਚਿ ਬਰਸਾ ਤਲਗੇ ਗੀ ਬਹੁਤਾ ਪਿਲੀ ਮਾਇ ਦਾ ਪਕੀ ਮੰ
ਦੇ ਮਲਿ ਵਿਕਾਵ ਨਿਰੀ ਮਾਂ ੦੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾ
ਈ ਕਾ ਲੁਭਾਈ ਨਨ ਗਜੁ ਤੇ ਭਾਈ ਗਾੜੀ ਕੋਹ ਲੀ ਗਾਰੁ ਮ
ਰਜ ਨ ਜੀਦੀ ਸਰਣਿ ਮਾਏ ਜੇ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ

ਪਤਿਸਾਣਿ ਕੋ ਤੇਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਇਕ ਸਰੀਸ
ਬਦੁਪਤਿ ਕੋ ਬਰੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਇਹੁ ਸਬਦ ਤੰਤ
ਰਾਮੀ ਮੁਤਰੂਪ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹਿ ਦਾਹੇ ਕਿਸੇ ਨੂ
ਨਹੀ ਹਿਦਾ ਤੁਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਭਾਈ ਜੋ ਭਾਵਨੀ ਕ
ਰਿਸ ਬਦੁ ਮੁਟਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਮਾਸਾ ਭਾਜਨ ਮਮਰਣ ਕਰੀ
ਮੇਯਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹਿ ਦਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾਪਣੇ
ਮਾਨੁ ਤੇ ਵੇਖੇ ਭੋਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਬਦੁਪਤਿ ਕੋ ਨਿ ਉਨ
ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸੇ ਸਰਪ ਮਣ

ੴ ਜੋਤਿ ਨਾਲਿ ਕਿਰਮਾਂ ਨੁ ਭੁਖਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਦੁਸ ਦਮ ਨੁ ਖ ੩੧
ਸਬ ਦੁਪੜ ਕੇ ਸਰੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੁਖਾਓ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ੧ ॥
ਖੇ ਭੁਗਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਮਾਨਿ ਹੋ ਇਕ ਰਨਾ ਗਇਣ
ਨੇ ਧਿਆਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤਿਨ ਦਾ ਕਾ ਲਿਖਾ ਮਾਣੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ੪੧
ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਕਾ ਲਿਖਾ ਮਾਣੁ ਸੁ ਦਵਤਾ ਸੁ ਰ
ਮਾਂ ਹੋ ਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ਨਜੀ ਦੀ ਸਰਣਿ ਮਾਇਆ ॥
ਓਸ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਮੇ ਦ ਲਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਉਦਾ
ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀ ॥ ਹਾਂ ਠਾਂ ਵਿਚਿ ਸ

ਸਤਮਾਰਕੋਫਿਰਿ ਮਪਣੇ ਦਲਾਵਿਚਿ ਮਾਇਮਿ ਲਦਾਂਹਾਂ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ ਆਏ ਨਾਂਹਾਂ ਠਾਂਵਿਚਿ ਸਸਤਮਾਰਨੇ ਸੁਗਮ
ਹੋਨਿ ਪਰਮਾਰਿ ਮਾਨ ਦੀਜੋਹ ਰਹੈ ਕਾਮ ਕੋਧਭੋਭੁਖੇ
ਹਦੀ ਜੋਏ ਨਾਦੇਵਿਚਿ ਗਾਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾਸ ਸਤਵਾਹਕੇ
ਨਿਕਲਦਾਹੈ ਸੋ ਸੁਰਮਾ ਕਹੀਤਾਹੈ ਮੰਪ ਸੈਨਾਸਾਧਸ
ਮੂਹਸੁਰਮਜਿਤਿ ਸੀਨਾਹੀ ਤਨਨਿ ਮੁਤਹਾ ਮਾਯਧਗ
ਣਗੋਬਿੰਦਰਮਣਿ ਓਹਿਗੁਰਸਬਦ ਕਰਚਰਮਣਹਾ
ਮਾਰੁਤੁਤੇ ਅਸੁਰਬਨਾਗਹ ਬੁਝੈਤੇ ਪ੍ਰਭਮਾਰਗਹ

ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਯੀ ਸਤੁ ਸੈ ਨਾਧਾਯੀ ਤੇਰਾ ਪਾਲਕੀ ਰਤ
ਨਹਾਜਿਤ ਤੇ ਬਿਸੁ ਸੀਸ ਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸਿਯੀ ਕੋਰੇ ਤਿਧੀ
ਚਤਸਕ ਰਹਾਤਿ ਸਦਵੀਚਾਰੁ ਸਾਧਸੀਰਾਤਿ ਜਗਿਆਸ
ਸੀਦੀ ਸੈ ਨਾਹੈ ਕੈਸੇ ਸੂਰਮੇ ਹੈ ਨਿਜ ਕਾਮ ਕੋਧ ਨੂਜਿਤ
ਦੇਰੈ ਨਿਭੇ ਜਿ ਰਹਾਨਿ ਮੁਤਾ ਰੂਪ ਪਹਿਰੀਰੈ ਤੇਵਾਹਰਾ
ਭੂਦੇਗੁਣਾਦਾਰ ਮਣਾਏ ਹੋਰ ਬਮਾਰਹੈ ਤੇਗਾਰਾਂਦਾ ਸਬ
ਦਾਇਖਮਾਂ ਦੇਫੁਰਣ ਸਮੇਧ ਲਧਰਣੀ ਤੇਨੇਧਾਭਰਾ
ਤਿਕਰਣੀਧੀ ਤ੍ਰਿਸਾ ਤੇਚਰਨਾਹੈ ਪ੍ਰੇਮਾਭਰਾਤਿ ਰਬਾਂਦਾ

੩੭੮

ਚੜ੍ਹਨਾਹੈ ਆਪਰਾ ਭੁਗਤਿ ਹਾਥੀ ਹੀ ਅਸੁ ਰਹੈ ਸਾਧਸੀ
ਗਤਿ ਦਾਰਾ ਹੁਪੁਛਣਾ ਸੋ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੈ ਅਗਿਆਨ ਦੀ
ਸੈ ਨਾ ਤੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਸੁਰਮੇ ਸਾਰੀ ਵਿਸੁ ਨ ਜੀਤਦੇ
ਹੋ ਨਿ ਤੁਸੀ ਭੁਇਆ ਪਣੇ ਮਨ ਨੂ ਜੀਤਿ ਰੋਗ ਤਾਂ ਸੁਰਮੇ
ਹੋਵੇ ਗਾਰਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀਐ ਭਾਈ ਭਨੁ ਭਗਤ
ਸਬਦਿ ਦਾਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿ
ਆਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪੁ ਕਮਾਵੈ ਤੇ ਬਹੁ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਉਪ
ਦੇ ਸੁਕਰੈ ਜੋ ਸਿਖੁ ਉਸਦੀ ਰਸ ਨਾਂ ਥੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨਿ

ਸੋਸਭੇਭਾਭੁਗਾਤਿਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵਾਨਿਤਾਂਕਿਸੇਕਹਿ
ਆਮੁਹਜੇਗੀਵਿਚਿਦੁਸਟਬਹੁਤੁਹੋਨਿਰਾਕੁਕੇਸਿਖੰ
ਕੀਨਿਦਾਹੀਕਰਦੇਹੋਨਿਤਾਭਾਈਭਾਨੁਆਗਿਆਰਾ
ਰੁਕੀਏਕੇਮੁਹਜੇਗੀਗਾਇਆਜਬਓਥੇਜਾਇਰਹਿ
ਆਤੁਭਾਈਕਿਸਨਤੇਸੇਠਮੀਗੀਣਾਸਾਰੇਪੁਕਾਂਇਸ
ਤੀਆਂਸਮੇਤਦਿਨੇਗਾਤਿਇਸਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰ
ਨਿਹਾਥਿਜਾਕੁਕੇਖੜ੍ਹਤੇਰਹਨਿਨਾਨਾਏਮੀਮਿਤਦੇ
ਲੇਸਬਾਦਿਦੀਕਥਾਹੋਵੇਸਾਥਹੀਤੀਸਰੇਪਹਰਕਥਾ

ਰੋਵੇ ਹੋਰੁ ਸਾਰਾ ਦਿਨੁ ਗਾਤਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਵੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁਮ
ਹਜੀ ਗਾਵਿ ਚਿਗਾਰ ਮਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਚਲੀ ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਤੇਤੀ ਰਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮੁਕੰਦਾ ਤੇ
ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਸਨਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
ਨਿਮਾਣੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਾ ਜੀਇ
ਕਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਸਨਾਖੀ ਸਬ ਦੁਹਾਵੀ ਚਾਰੁ ਸੁਣਿ
ਕੈ ਮਨੁ ਦਾਵਿ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਤੇਇ ਕਨਾ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿਆ
ਅਸੁਰੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਹੀ ਦੇ ਦਾ ਤੇਫ

ਟਕਦਾਇਕੋਰੁਪੁਹਿਦਾਹੈ। ਪਰਪਛਾਣਕਿਉਕਾਰਿਹੈ
ਦੀਹੈ। ਸਭਨਾਰਿਗਾਂਤ੍ਰੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਬਲਹੋਦਾਹੈ।
ਤੇਫਟਕਦੇਪਾਸਿਜੇਹਾਰਿਗਾਰਖੀਅੰਤ੍ਰੇਹੋਜੇਹਾਭਾਸ
ਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਜੇਗਾਰਮੁਖਿਹੈਨਿ। ਭਾਵੈਕੋਸੀਸੀਗਾਤਿ
ਦਿਚਿਥੈਨਿ। ਉਨਦਾਤੇਜੁਸਚੁਦਾਸੀਗਾਤਿਦਾਇ
ਅੰਤ੍ਰੇਭਾਸਿਜਾਂਦਾਹੈ। ਤੇਥੁਠੇਦੇਉਪਾਰਿਕਸੀਗੀਅੰ
ਦਾਬਲਪ੍ਰਬਲਪੇਜਾਂਦਾਹੈ। ਬਚਨੁਹੈ। ਪਹਿਲੇਦੇ
ਜਨਮੀਦਰਿਜੀਮੇਤਾਉਪਾਰਿਹੋਵੈਛਾਂਉ। ਜੇਪਹਿਲੇ

੨੨੦

ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਬਹੁਤਿ ਸੁਆਤਿਆਂ ਨੂਓ ਸਨੁ ਮਿਲਿ ਕੇ ਤਿਸ ਨਾਰੂਪੀ
ਤਪਾਤਿ ਥੀ ਸਾਂਤਿਆਂ ਵਦੀ ਹੈ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਰ
ਨੀਜੋ ਆਪ ਥੀ ਬੁਧ ਵਿਚਿ ਦਿਸੇ ਖੋਹ ਵਨਿ ਤੇ ਬਚ
ਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵਸਾਵਣਾ ਵਕਤ ਨਈ ਵ
ਗਛਿਤ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਖੇਣ ਸਾਧਵਾ ਵੇਸੈ ਮਹਾਂ ਸਰਪੀ
ਹਚੈ ਦਨ ਨ ਦਿਸਾਯ ਤੇ ਅਤਿ ਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਭਾ
ਵੈ ਕੈ ਸੇਕੁ ਸੀਰੀ ਹੋਵ ਨਿਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਰ

ਸਾਧੋਰਦੇਹੋਨਿ। ਜੈਸੇਬ੍ਰਿਛਬਾਵਨਚੰਦਨਸੰਗਚੰਦ ੨੨੧
ਨਹੁਦਾਹੋ। ਪਰਸਰਪਭੀਸੀਤਲਹੁਦਾਹੋ। ੫੦੫ਉਤ੍ਰੀ
ਛਬੀਸ੍ਰਿ। ਭਾਨਾਮਲਣਜਾਣੀਐਕਾਬਲਰਖਰਾਉ
ਗੁਰਭਾਈ। ਮਾਧੋਸੋਫੀਕਾਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਚਾ
ਲਚਲਾਈ। ਭਾਈਭੀਦੁਸਿਰਦੇਹੋਰੂਪਚੰਦ੍ਰਸੁਨਮੁਖ
ਸਤਿਭਾਈ। ਪਰਤਪ੍ਰਸਿਖਸੁਰਮਾਨੀਦੋਵਿਭੰਡੁਸੇਵ
ਕਮਾਈ। ਸਾਮੀਦਾਸੁਵਛੇਰਹੋਥਾਨੇਸੁਰਸੰਗਤਿਬਹਿ
ਲਾਈ। ਗੋਪੀਮਹਿਤਾਜਾਣੀਐਤੀਰਬਨਥਾਗੁਰ

ਸਰਣਾਈ ਭਾਉ ਮੋ ਕਲਾ ਮਾਖੀ ਮੇਰੇ ਲੀ ਮੰਡਲਿ
ਗੁਰ ਮਤਿ ਪਾਈ ਜੀਵੰਦਾ ਜਗ ਸੀਫ ਤੇ ਪੁਰ ਸੇਠਾ ਤਿਲੇ
ਕੇ ਸੇਵਕ ਮਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡਾਸ
ਖੀਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਮਲਣ ਤੇ ਰੇਖ ਰਾਉ ਦੇ ਨੇਸਿ
ਖਕਾ ਬਲਵਿਚਿਉ ਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਬੁਝੇ ਦਾਰਨ ਬਾਬਦਾਸ
ਦੀ ਖਾਨ ਕਰ ਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵੇਦ ਤਿਹੋਵੇ ਸੋ ਸਿਖਾਂ
ਨੂਖ ਵਾਲਿ ਦੇਵਨਾ ਕਿਸੇ ਉਨ ਦੀ ਚੁਗ ਲੀ ਨਬਾਬ
ਦੇ ਮਰੇ ਕੀਤੀ ਜੇਏ ਨਾ ਦਾ ਵਟਾ ਪਟਹੈ ਏਨਾ ਨੂਪੀਜ

ਬਰਸਮੇਦੀਖਾਨਾਕਰਦਿਅੰਹਏਹੈਨਿਏਨਾਦੇਜੁਮੇਦਸ ੨੨੨
ਹਾਜ਼ਾਰਰੁਪਈਆਸਰਕਾਰਦਾਥੈਠਦਾਹੈ। ਤਾਂਨਬਾਬਦੁ
ਦਾਉਨਦਾਮੰਗਾਇਅਤੇਤੋਲਣਿਲਗਾ। ਤੇਸਾਹਿਬਦੇ
ਅਗੇਅਰਦਾਸਪੰਜਪੈਸੇਕਿਸੇਸਿਖਾਮਾਣਿਰਖੇਸਿਨਾ।
ਤਾਂਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਿਕੀਤੇਜੋਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਾਅਸਾਡੀ
ਪੰਜਰਖਣੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਪੈਸੇਦਾਏਬੀਬਾਂਵੇਹਥਿਤੇਰ
ਖਾਨਿ। ਤੇਬਾਏਦੇਦਾਹਣੇਹਥਿਤੇਰਖਾਨਿ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਪੁਛਿ
ਆਗਰੀਬਨਿਵਾਜਬਾਰੀਬਾਰਕਿਉਰਖਦੇਹੈ। ਤਾਂਬਚ

ਨਹੋਇਆ ਸਿਖਦਾ ਵਟਾ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋ ਓਸਦੀ ਪੇਜਰ
ਖੀਹੋ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾ ਮਿਤਿ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਪੇਜਿ ਮਸੀਰ
ਖਦੇਹਾਂ ॥ ੫੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ
ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਸਮੀ ਗਵਾਹਿ ਜੋ ਪੀਤੁ ਤੁਹੀ ਦੇਹੈ ਨਿਯੋ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖਾਂ ਨੁਪਕੁ ਨਿਨਹੀ ਦੇਂਦੇ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਜੋ ਸਹਿਸ ਕ੍ਰਿਤ ਦੇਵ ਬਾਣੀ ਹੋ ਤੇਭਾਖਾ ਮਨੁਖ ਬਾਣੀ ਹੋ
ਤੇਤੁ ਸਾਂਸਭ ਨਿਤ ਨਾਮਿ ਤਕਰਮ ਛੋਡਿ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿਅ
ਸੀਤੁ ਸਾਡੇ ਨਾ ਲਿਵਰਤਣ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਮਾਧੋ ਸੋਢੀ

ਨੁਆਰਿਅਹੋਈ ਤੇਰੇਵਚਨਾਵਿਚਿਮੇਬਲੁਪਾਇ ੨੨੩
ਆਹੋਤੂਜਾਇਕੋਕਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਰੀਤਚਲਾ
ਉਤਾਂਮਾਧੋਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਉਹਕਰਮਕਾਂਡੀਹੋ
ਨਿਉਪਾਸਨਾਨੁਨਹੀਜਾਣਦੋਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਜਾਣਦੇਤਾਂਹੋਨਿਪਰਕਮਾਵਦੇਨਹੀਤੇਰਾਦਰਸਨੁ
ਕਾਰਿਕੋਕਮਾਣਨਿਗੇਜੈਸੇਪੀਤੁਤਾਂਨੁਸਹੀਸਕਿਤਿ
ਹੋਤੈਸੇਸਿਖਾਂਨੁਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪਿਆਰਹੋਤਾਂਭਾਈ
ਆਧੋਕਸਮੀਰਗਇਆਗੁਰੁਕੀਬਾਣੀਦੀਕਬਾ

ਲਾਗਾ ਕਰਣੇ ਤਾਂ ਪੀਤ੍ਰ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਸੀਭਾ ਖਾਣੀ
ਨਹੀ ਮੀ ਨਦੇ ਤਾ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਤ ਭਾਵੇਧਾ
ਤਿਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੇਰੇ ਵੇ ਭਾਵੇ ਮਾਟੀ ਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੇਰੇ ਵੇ।
ਪ੍ਰਤ ਕੇ ਲੈਣੇ ਹਾਗਾ ਭਾਂਡਾ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਭੈਸੇ ਮਹਾਂ ਰਜ
ਦਾ ਨਾਮ ਮਰਾਮਾਤ ਮਰਾਮਾ ਨੁ ਭਾਵੇ ਸਹੀਸ ਕਿਤਿ ਦੀ
ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਖਾ ਵਿਚਿ ਹੋਵੇ ਏਹ ਨਾਮ ਸ
ਰਬ ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉ ਜੋ ਤੁਸੀ ਭੀ ਭਾਖਾ
ਵਿਚਿ ਸਭ ਠਾਨੁ ਸਮਝੁ ਵੇਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਮਸੀ

ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਦੁਆਲਿ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਮਝਾਵ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੋਧੇ ੨੨੪
ਕਹਿ ਮਾਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕਾਲਿ ਜੁਗਾ ਦੇ ਜੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਤੇ ਕਾਖ
ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਧਾਰਿ
ਕੈ ਜੋ ਗਾਨਿ ਦ੍ਰੋਮੇ ਸੁਲੀਤੇ ਹੈ ਨਿਤਿ ਨ ਬੀਵੇ ਦੋਹੇ ਹੈ
ਨਿ ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਾਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਦਾਰੂਪ ਧਾਰਿ ਕੈ
ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵੇਦਾਂ ਕਾਰਿ ਕੈ ਚਤੁਰਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਈ ਹੈ ਮਨੁ ਨੀਵਾਨ ਹੀ ਹਿੰਦੀ ਤੇ ਸਬਦਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਨੁ ਨੀ
ਵੰਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕਸਮੀਰ ਵਿ

ਚਿਧਰਮਸਾਲਬਣਿ॥ ਦੁਇਵੇਲੇਕਥਾਰਵੇਓਪ੍ਰੰਤਕੀ
 ਰਤਨੁਹੋਵੇ॥ ਆਇਆਸਿਖਾਂਦੀਦਹਿਲਹੋਵੇ॥ ਦਿਨ
 ਵਾਰਜੇਕੁਕੁਹੁਹੋਵੇ॥ ਸਿਖੀਦੀਰੀਤਿਚਲੀ॥ ਪੜ
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਭੀਵਾਤੇਰੂਪਚੇਦੁਸਿਰਦ
 ਵਿਚਿਹੋਸਨਿ॥ ਕਿਰਤਿਕਰਿਕੋਸਿਖਾਂਨਾਲਿਵੇਕੁਖ
 ਵਨਿ॥ ਤੇਗੁਰਪੁਰਬੁਕਰਨਿਸਿਖਾਂਨੁਓਤਮਪ੍ਰਸਾਦੁ
 ਛਕਾਵਨਿ॥ ਇਕਦਿਨਇਕਮੁਗਲਵਾਸਨਿਮੁਹਰਾਂ
 ਦੀਓਨਨੁਰਖਣਿਵੇਗਾਇਆਸੀ॥ ਜੇਮੇਦਿਲੀਜਾਂਦਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮਾਇ ਕੇਤੁ ਸਾਂਝੀ ਲੇਵਾਂ ਗਾਓ ਨਾਮੰਦ ॥ ੨੨੫ ॥
ਭਿਰਖਿਓ ਭੀਭੀ ਤੇਵਹੀ ਤੇਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣੇ ਭੂਲਿ ਰਹਿ
ਆਤਾਂ ਓਹੁ ਪੰਜਾਬ ਰਸਾਂ ਪਿਛੁ ਫਿਰਿ ਮਾਇਆ ਓਸੁ
ਖਹਰਾਂ ਮੀਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਤਰਸੁ ਮੁਹਰਦੀ ਵਾਸਨਾ ਹੋ
ਤੁਭਾਈ ਭੀਵੇ ਅਪਣੀ ਮਾਂ ਵਹੀ ਮਾਂ ਸਭੇ ਹੀ ਦੇਖੀ ਮਾਂ।
ਕਿਸੇ ਜਾਗਾਨਾਂ ਵਾਨਹੀ ਸੀ ਲਿਖਿ ਮਾਤ੍ਰੇ ਓਸ ਨੂਚਿ ਤਿ
ਭੀ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂਦੇ ਨੇ ਝਰਾਨੂ ਦੇ ਨਬਾਬ ਪਾਸ ਰਾਇ ਨਬਾ
ਬ ਨੇ ਕਹੁ ਹਾਤੇ ਲਦਾ ਤਪਾਇ ਮਾਤ੍ਰੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਦੇ ਨੇਹ ਬੁ

ਪਾਟੁਹਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੀ ਨਿਆ
ਭੇਮੁ ਗਲ ਸਭੇ ਮੁਹਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਸੀਰ ਨੀ ਮੀ ਨੀ ਦੋਨੋਹ
ਥੇ ਕਹੁ ਹੋਵਿ ਚਿਪਾਏ ਮੁਗਲ ਦਾ ਹਥੁ ਸਹਿ ਗਇਆ ਭੇ
ਸਿਖ ਦਾ ਹਥੁ ਸਾਥ ਤਿਨਿ ਕਲਿਆ ਆ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੁ ਨ ਥਾਥ
ਝੂਠ ਕਰਿ ਕੋ ਨਿਕਾਲਿ ਦੇਤਾ ਭਾਈ ਭੀ ਵਾਸ ਚਾਹੈ ਕਿ
ਪੁਰਿ ਆਇਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਬੀ ਪੁਛਿਆ ਇਕ
ਮੁਗਲ ਮੁਹਰਾਂ ਦੀ ਵਾਸ ਨੀ ਦਾ ਦਾ ਵਾਕੀ ਤਾ ਸੀ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੋ
ਇਆ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆ ਮਸੀ ਭੀ ਮੀ ਦਰ ਦੇਖੀ

ਮੇਂ ਜਾਂਵੇਖਾਣਿ ਲਗੇਤਾਂ ਮੀ ਦੋਗੰਕਿਸੇਭਾਂਡਾਵਿ ਚੰਮੁਹਰਾਂ ੨੨੬
ਦੀਵਾਸਨੀਨਿਕਾਲਿਆਈ ਤਾਂਦੋਨੋਦੁਸਨੀਨੂਲੇਕੈ
ਜਿਥੇਮੁਗਲਬੈਠਾਸੀਤਿ ਥੇਗਇਓਸਨੁਕਹਿਅਏਹੁ
ਦੁਸਨੀਆਪਣਿਤੁਲੇਤਾਂਮੁਗਲਿਕਹਿਅੰਤੁਸੰਗੁ
ਰੁਦੀਕੀਭੇਟਮੀਨੀਸੀਓਨਕਹਿਆਪੀਜਮੁਹਰਾਂ
ਤਾਂਓਸਮੁਗਲਿਕਹਿਅਤੁਸਾਡੇਗੁਰੂਕਾਮੇਦਰਸਨੁਕੈ
ਤਾਂਚਾਹਦਾਹਾਂ ਤਾਂਓਸਨੁਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿਲਿਆਏਤ
ਓਸਪ੍ਰਸਨੁਕੈਤਾਜੀਏਹਿਤੁਠੇਸਚਹੋਏਤੰਮੇਸਚਾ

੩੮੭
ਭੂਠਾਗੋਇਆਮਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਮਾਇਨਾਂਦਾਇਕ
ਸੁਗੁਰੂਤੇਨਿਸਚਾਸੀਤੋਰਬਹੁਤਿਆਪੀਗਾਂਤੇਸੀਇ
ਕਭਰਤੇਦੀਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁੰਦੀਹੋਬਹੁਤਿਆਦੀਬਿ
ਭਚਾਰਣਿਕਹਾਂਵਦੀਹੋਪੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਭਾ
ਈਪ੍ਰਤਾਪੁਵਡਾਸੁਰਮਾਹੇਸੀਓਸੁਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੇ
ਅਸਫੀਤਾਂਬਿਤਸਸਤਾਚਲਾਂਵਣਦੀਹੋਅਸਾਡਾਉ
ਧਾਰੁਹੋਵੇਸੋਕਿਪਾਕਰਿਕਹੋਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਕ
ਲੁਆਂਵਦਾਹੋਤਾਂਕੋਈਰਖਨਹੀਸਕਦਾਜੇਕਾਲੁ

ਨਹੀਅੰਦੰਤਾਕਾਲੁਆਪਰਾਖਹਿਦਾਹੈਅਤਾਂਤੇਸੁਰਮੇ ੨੨੧
ਨੁਚਾਹੀਦਾਹੈਜੋਧਰਮਦਾਨੁਪਕਰੇਜਿਥੇਕੋਈਗਠੀਅੰ
ਨੁਕੇਅਥਿਤਾਂਨੁਕੇਗਾਰੀਬਬ੍ਰਹਮਣਨੁਦੁਖਾਵੈਤਾਂਓਥੇਨੁ
ਪੁਕਰੇਬਹੁਤੇਥੇਨੁਵੀਚਾਰੇਤੇਜੋਕਛੁਪਾਸਹੋਵੈ
ਸੇਦਾਨੁਕਰੈਦਾਨਕਰਨੇਕਰਿਸਸਤ੍ਰੰਦਿਚਿਖਰਕਤਿ
ਹੀਦੀਹੋਜਸੁਹਿਦਾਹੈਜਸੁਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇਸਮਾਨਹੈਅਪਜਸੁ
ਵਿਖਦੇਸਮਾਨਹੈ॥੫੪॥ਸਾਖੀਹਿਰਚਲੀਭਾਈਨਿਦਾ
ਵਿਭੁਤ੍ਰੇਭਾਈਸਾਖੀਦਾਸੁਵਛੇਰਥਨੇਸਰਰਹਿਦੇਸੇ॥

ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਲ ਕਰਨਿ ਤੇ ਕਿਰਤਿ ਜੋ ਕਰਨਿ ਸੇਇ
ਕੇਵਚ ਨ ਬਲਨਿ ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਨ ਉਇ ਕਸੁਖ ਨੀ ਅੰਧ
ਇਆ ਤਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾ ਭਾਏ ਸੇਸ ਚਖੀ ਕ
ਲਿਆ ਟੁਹੋਇਆ ਸਚੁ ਬਰਾਬਰ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਝੂਠ ਬਰ
ਬਰ ਪਾਪਾ ਅਸਮੇਧ ਸਮ ਜਗਨ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹਤ ਨਿਸੰਤ
ਪਾਸਿ ਖਾਂ ਨੂਪੁ ਸਾਦਿਛ ਕਾਵੁਨਿ ਤੇ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰਾਵੁਨਿ
ਤੇ ਅਪਿਧੈ ਰਧੈ ਵੁਨਿ ਤੇ ਓਨ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸ ਤੀਅਾਂ ਸੁਭੇ
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰਨਿ ਤੇ ਪਰਾਵਿਚਿ ਗੀਬ

ਜੀਪਤੂਨਿ ॥ ੫੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਮਹਿ ॥ ੨੨੮ ॥
ਤਾਤੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਭਾਈ ਨਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਉ ਮੇਕ ਲੁਤੇ
ਭਾਈ ਦਿਲੀ ਮੰਡਲਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ॥ ਮਾਝੇ ਓਨਾ
ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨੁਸਤਿ
ਕੈ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੁਧਾ ਪਤਿ ਹੋ ਦਾਹੇ ॥ ਤੇ ਪਰਬੀ ਮਲੁ ਤੇ ਮ
ਹਾ ਦੇਵੁ ਤੇ ਹੋਰ ਸੇਢੀ ॥ ਮਾਂ ਬਾਣੀ ॥ ਮਾ ਕਰਿ ਕੈ ਤੇ ਵਿਚਿ ਭੋਰੁ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਪਾਇ ॥ ਮਾਹੇ ਓਨਾ ਦੀ ॥ ਮਾਂ ਬਾਣੀ ॥ ਮਾਨੁ
ਸੁਣਿ ਕੈ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ॥ ਮਾਭਿ ਮਾਨੁ ਚਤੁਰਾਈ ਵਪਈ ਹੋ ॥

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬਾਣੀ
 ਅੰਨ੍ਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਵਨਿ ਗੋਸੇ ਤਉ ਪਛਾਣ
 ਨਿਗਨ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਟੁਹੈ ਬਾਹਰਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੋ
 ਟੁਹੈ ਤੇ ਸਭ ਬਾਣੀ ਅੰਗਿ ਕਠੀ ਅੰਗਿ ਰੋਕੈ ਰਿਖ ਜੀ
 ਦੀ ਬੀੜ ਕੀ ਚੋ ਤੇ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਰਮ ਕੀ ਜਨਿ
 ਸਭ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਚਣਿ ਵਿਚਿ ਸੁਰਮ ਅਵਨਿ ਤਾਂ ਕੋਠੇ
 ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਭ ਬਾਣੀ ਅੰਗਿ ਕਠੀ ਅੰਗਿ ਰੋਕੈ ਰਿਖ ਜੀ
 ਗੁਰਦਾਸ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਮੋ ਗਣਿ ਪਾਸੇ ਪੈ ਬੀਅੰ

ਲੈਆਉਤਾਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸਨੇਕਹਿਆਮਾਮਹਾਰਾਜਓਹੁਮੇ
 ਨੂਨਹੀਦੇਵੇਗਾਤੁਸੀਆਪਿਜਾਹਰੇਗਤਾਂਓਹਦੇਵਨਿਰੇਗਾ
 ਤਾਂਗੁਰੂਸਾਹਿਬਅਪਰਾਏਜਾਂਸੇਹਨੁਸੁਣਿਅੰਤਾਂਚੋਬਾ
 ਰਾਬੰਦਕਰਿਕੈਅੰਦਰਿਹੋਇਬੈਠਾਤਾਂਸਾਹਿਬਹੋਠਿਚੋਬਾ
 ਰੇਦੇਬੈਠਿਕਰਿਰਾਗੁਪਾਇਕਰਿਸਬਦੁਅਲਪਿਆਗਾ
 ਓਹੁਅੰ ੫ ਸੋਹਨਤੇਰੇਓਚੇਅੰਦਰਮਹਲੁਅਪਾਰਾਮੇ
 ਹਨਤੇਰੇਸੋਹਨਿਦੁਆਰਜੀਸੀਤਧਰਮਸਾਲਾਧਰਮ
 ਸਾਸਪਾਰਦਇਆਲਠਕੁਰਸਦਕੀਰਤਨੁਗਾਵਹੇ
 ਲੁ

੨੨੯

ਜਹਸਾਧਸਿਤਇਕਤਰੋਵਹਿਤਹਾਤੁਸੁਹਿਧਿਮਾਵਹੋਕਰਿ
ਦਾਇਆਮਾਇਆਦਾਇਆਲਸੁਆਮੀਰੋਹੁਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾ
ਗਾਬਿਨਵੀਤਿਨਾਨਕਦਰਸਾਪਿਆਸੇਮਿਲਿਦਰਸਨੁ
ਸੁਖਸਾਰਾਜਾਂਪਹਿਲੀਪਉੜੀਗਾਂਵੀਤਾਂਮੋਹਣਚਉ
ਬਾਰਾਖੋਲਿਆਜਾਂਦੂਜੀਪਉੜੀਗਾਂਵੀਤਾਂਤੁਲੇਦਾਦ
ਰਵਾਜਾਪਉੜੀਆਂਦਾਖੋਲਿਆਜਾਂਤੀਜੀਪਉੜੀ
ਗਾਂਵੀਤਾਂਉਠਿਕੇਨਮਸਕਾਰਕੀਤੀਜਾਂਚੋਥੀਪਉੜੀ
ਗਾਂਵੀਤਾਂਪੋਥੀਆਂਸਭੇਲੋਕੇਆਇਚਰਣਿਲਾਗਾ

ਤਾਂਸਾਹਿਬਪੋਥੀਆਸਭਇਕਠੀਆਕਰਿਕੇਭਾਈਗੁ ੩੩੦
ਰਦਾਸਦੇਹਵਾਲੇਕੀਤੀਆਂਗੁਰਮੁਖੀਆਂਅਖਰਾਂ
ਵਿਚਿਗੋਬਜੀਲਿਖਆਤਾਂਕਬੀਰਆਦਿਕਸਭੇ
ਭਗਤਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਨੂਆਣਿਦੁਸ੍ਰਦਿਤਾਜੇ
ਏਹਪੰਜਵਾਂਵੇਦੁਕਲਜੁਗਾਦਿਚਿਹੋਇਆਹੋਆ
ਸਾਡੀਆਂਭੀਬਾਣੀਆਂਸਾਖਵਾਸਤੇਚੜ੍ਹਥਾਂਜੇਅਸਾ
ਡੇਪੀਥਵਿਚਿਆਵੇਓਸਦਾਭੀਕਾਲਿਅਮਾਣਹੋਵੇਤਾਂ
ਭਾਈਗੁਰਦਾਸਗੁਰਕੇਹਜੁਗਾਇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਉ ਨਾਦੀ ਰਸਨਾ ਬੀ ਨੈਤਨ ਬਾਂਟੀ ਆਉਚਾ
ਰਕਰਵਾਇ ਕੋਚ ਵਾਟੀ ਆਂ ਤੇ ਗਿਧੁ ਬਜੀ ਦਾ ਭੋਗੁ ਪਾ
ਵਣਾ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਕਾਹਿ ਆਸੀ ਤਿਏ ਕੀਤਾ ਤਾਭਾਈ
ਜੀਵੀ ਦਾਤੇ ਜਗਾਸੀ ਤੇ ਸੇਠਾ ਤਿਏ ਕਾਫ਼ਤੇ ਪੁਰੇ ਦਰਸਨੁ
ਆਏ ਸਿਨਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ
ਗੋਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋਗਾ ਜਗੋਹੀ ਨਾ ਕੇਹੁਣ ਭੀ ਕੋਈ ਭਗ
ਤੁਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਆ ਆਦਿ ਚੁਗਾਦਿ ਭਗਤੁ ਹੋ
ਦੇਹੀ ਨਾ ਪਰਾਜਿ ਨਾਦੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾ ਆਲਈ

ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਸੋ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੋ ਨਿ। ਫਿਰਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿ ਕਾਨ ਭਗਤੁ। ਫੁਜੁ ਭਗਤੁ। ਪੀਲਿ ਭਗਤੁ। ਸ
 ਹੁਸੈਨ ਭਗਤੁ। ਲੋਹਰ ਹੋਇ ਹੋ ਨਿ। ਓਹੁ ਭੀ ਦਰਸਨੁ
 ਆਵਨਿ। ਜਾਂਸ ਭਣਾ ਭਗਤਾਂ ਨੁ ਹੁਕਮੁ ਪਹੁਤਾ। ਤਾਂ ਕਾਨ
 ਭਗਤੁ। ਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਜੇ ਗਾਸਾ ਧਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪੀਜ ਸੇ ਬ
 ਰਖ ਓਸ ਸਰੀਰ ਰਖਿ। ਆਸੀ। ਪਰ ਗਾਰਬੁ ਉਸਦਾ ਮਿਟਿਅ
 ਨਹੀ। ਸੀ। ਸੇਤਾਰ ਬਪਰਾ ਮਰੂ ਹੋਇ ਕੇ। ਮਇਆ। ਤੋ ਹੋਰ
 ਭਗਤੁ ਸਭ ਚਰਨੀ ਵਰਦੇ। ਮਾਏ। ਮਾਨਿ ਦਰਸਨੁ ਸ੍ਰੀ

੨੩੯

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਉਚਾਰੇ ਤਾਂ ਕਾਨ ਬੋਲਿਆ ਓ
ਹੀਰੇ ਮੇਓ ਹੀਰੇ ਜਾਂ ਕੋਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਗਾਂਵਹਿ ਖੋਜਤ
ਖੋਜਹਿ ਕੋਈਰੇ ਜਾਂ ਕੋਲਰ ਦਸੇਵਹਿ ਸਾਹ ਦਸੇਵਹਿ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ ਅਰਾਧਹਿ ਸਭ
ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਕੀਸੇਵਾਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਪਾਲਕ
ਦੀ ਕਾਲਿਜੁ ਗਾਕਾ ਸਮਾਹੈ ਇਨਾ ਵਚਨਾਨੁ ਸੁਣਿਕੋ
ਸਭ ਲੋਕਾਵਿਖਿਆਵਿਚਿ ਪਰਾਵਿਰਤ ਜਾਵਨਿਗੇ

ਭਾਂਏ ਹੁ ਬਚਨੁ ਸੁਣਿ ਕੇ ਓਨ ਸਰਾਪੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਾ ਭਾਸ
ਗੀਰ ਬਿਨ ਸੈ ਗਾਏ ਗੀਅਮਾਂ ਦੇ ਹੋ ਬਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਸ
ਗੀਰ ਤਾਂ ਅਨਿਤ ਹੋਇ ਬਿਨੁ ਸਿਅ ਹੋਇ ਅਹੋ ਅਮਰ
ਮਾਸਾ ਤਿਹੋ ਓਹੁ ਤਾਂ ਬਿਨੁ ਸਦਾ ਨ ਹੀ ਤਾਂ ਛੁਬੁ ਬੀ ਲਿਆ
ਕਾਰਾ ਦਸੀਦੀ ਪੂਤ ਲੀਤ ਉਨ ਤ੍ਰਿਅਨਿ ਹਾਰਿ ਐਉ
ਹੀ ਮਾਰ ਲੈ ਜਾਇ ਗੀਜਿ ਉਬ ਲੋਚਦੀ ਪਾਗਾ ਬਚਨੁ
ਇਆ ਛੁਬੁ ਏਹੁ ਗੁਸਤਾ ਵਿਚਿ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇ ਅਤੇ
ਅਪਣੀ ਬਿਰਾਨੀ ਇਸਤੀ ਦਾ ਵੀ ਜਾ ਰੁਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੈ

੩੩੨

ਏਹਵਚਨੁ ਅਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਨਿ ਚਰਸਤੀ ਨੂੰ ਬਿਰਾਨਾਇ
ਸਤੀਤੀਆਰੀ ਚਾਹੀਦੀਹੋ ਪੀਲੋ ਬੋਲਿਅਸਾਪੀ
ਲੇਅਸਾਂ ਨਾਨਕ ਸੇਭ ਲੇਜੋ ਜੇਮਾਦਿਅੰਮ੍ਰਿਤਾਓਨਾ
ਚਿਕਤ੍ਵਪਾਂਦਨੁਤੋਬਿਅਨਾਮਾਨੁਦਭਰੇਬਚਨੁ
ਹੋਇਅਸਾਪੀਲੋਜੀਵਣਮਰਣਪਰਵਾਣੁਹੋਅ
ਨਮਮਰਣਾਦੁਖੁਹੋਅਪਿਸਿਤਜਨੁਆਪਣਾ
ਅਭਿਮਾਨੁਮਾਰਦੇਹੋਨਿਸਾਹਹੁਸੇਨਬੋਲਿਅਸਾਬੋ
ਲਣਦੀਕਾਈਜਾਇਨਾਹੀਵੇਚੁਪਵੇਅਕੁਮਾਰੁ

ਪਿਵੇ ਭੂ ਸੁਭਾ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੋਂ ਤੇ ਰੇ ਮਰੈ ਚੁਪ ਚਾਹੀ ਦੀ ੨੩੩
ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਹਿ ਮਾਤਾਂ ਹਛਾ ਬਚਨੁ ਹਈ ਪਰ
ਚੁਪ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਵਿਚਿ ਹੀ ਰਹਣਾ ੫੬ ਪਉੜੀ ਸਤਾਈ
ਸਵੀਆ ਮਹਿਤਾ ਸਕਤੂ ਮਾਗੇ ਚਢਾ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ
ਨਿਹਾਲਾ ਗੜੀ ਮਲੁ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸੁਹੈ ਸਪਰਦਾ ਰੇਲ
ਲਗਲਗਲਾ ਰੀਗਾ ਸਹਗਲੁ ਸੁਰਮਾ ਹਾਰਿ ਵੇ ਸਤਪੇ
ਦਹਿਲ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਅਣਦ ਮੁਰਾਰੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਕ
ਲ ਮਾਣਾ ਕੁਲਿਕੁ ਵਲ ਰਿਸਾਲਾ ਨਾਨੇ ਲਦਕਣੁ ਬਿ

੬੯
ਦਰਾਉਸੇਵਾਸੀਗਤਿਪੂਰਣਪਾਲਾਹਾਂਦਾਮਾਲੁਮ
ਚੰਦੁਹੈਸੇਸਾਗਤਲਿਵਾਤੁਸੁਖਾਲਾਜਗਨਨੇਦਾਸਾ
ਪੁਹੈਭਾਨੁਸੁਹਿਵਿਹੀਸਾਦੀਚਾਲਾਗੁਰਭਾਈਰਤਨਾ
ਦੀਮਾਲਾ॥੨॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਮਹਤਾਸਕਤਤੇ
ਨਿਹਾਲਚਢਾਦੋਨਮਾਗਰੇਰਹਿਦੇਸਿਨਿਗੁਰਮ
ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਿਮਾਇਕੈਤੇਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀ
ਮੁਕਰਮਕਾਂਡੀਕਹਿਦੇਹੈਨਿਕਰਮਸੁਭਕੀਤੀਬਿਨ
ਨਿਤਕਰਮਗਾਇਤੀਸਿਧਪਮਾਤਰਪਣਮਾਦਿ

ਕਨਮਿਤਕਰਮਪਿੰਡਪਤਲਿਦਸਗਾੜਸਿਰਧਖਮ
ਹੁਕੀਭੋਬਿਨਾਗਾਤਿਨਹੀ। ਤੇਗਿਆਨੀਕਹਿਦੇਹੈਨਿ
ਜੇਸੇਸਰੀਰਮਨਿਤਹੈਤੇਸੇਕਰਮਮਨਿਤਹੈਨਿ। ਗਿ
ਆਨਹੀਕਰਿਗਾਤਿਹੈ। ਤਾਂਮਸੀਕੋਨਸੀਕਰਿਅਕ
ਰੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਸੇਦੁਭਾਤੀਆਜਹਾਜਵਿ
ਚਿਸੇਦਾਕਰਵਾਇਦੇਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਮਹਾਂਰਾਜਦਾਨਾਮੁਦੁ
ਭਾਤੀਆਹੈ। ਨਾਲੇਕਰਮਾਂਵਾਲਿਆਂਦੀਗਾਤਿਕਾਰਿਦੇ
ਤਾਹੈ। ਨਾਲੇਗਿਆਨਵਾਲਿਓਕੀਗਾਤਿਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ।

੦੨੩੪

ਸਰਿਆਸਨਵਾਲੇਕਾਰਿਆਨੁਦਿੜਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ॥ ਕਰਮੰ
ਵਾਲਿਆਂਕੋਨਿਹਕਾਮਕਰਮਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਤਾਹੈ॥ ਪ੍ਰਥ
ਮੇਆਰਿਆਸਨਕਾਲਿਸੁਭਕਰਮਨਿਹਕਾਮਕੀਤੇਅੰਤ
ਹਕਰਨਸੁਧਿਹੋਤੇਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਸਾਂਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮਕਾਜ
ਪੁਕਰਣਾ॥ ੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੜੀਅ
ਲੁਤੇਭਾਈਮਧੁਰਦਾਸਦੇਵੈਪੀਤ੍ਰਿਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿ
ਲਿਆਉਦੇਸਿਨਿ॥ ਤੇਪਰਵਾਰਨਾਲੇਪੁਤ੍ਰਾਇਸਤ੍ਰੀ
ਉਨਕੀਸੇਵਾਦਹਲਕਰਨਿ॥ ਰਗਿਛਕਾਵਨਿ॥ ਤਾਂ

ਓਨਾਨੇਕਹਿਮਾਜੇਸੀਅਸਾਡੀਦਹਿਲਸੇਵਾਕਰਦੇਹ ੨੩੫
ਤੇਅਸੀਪਾਸਿਨਹਦੀਏਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਦਹਿਲਕਰਨੇ
ਤੇਤੁਸੀਅਸੀਭੀਸਭੇਸਿਖਾਂਦੀਦਹਿਲਕਰੀਏਸਿ
ਖਾਂਦੀਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾਲਈਮੇਯਾਤਬਾਮਾਇਅਾਂਸਿਖਾਂਦੀ
ਬਹੁਤੁਟਹਿਲਕਰਿਮਾਕਰਨਿਸਾਹਿਬਪੰਜਵੇਂ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਿਉਨਾਦੀਸਾਖਚਲੀਤਾਂਓਹੁ
ਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿਅਏਬਡੀਸਾਹਿਬਦੀਖੁਸੀਹੋਈ॥
ਏਸੇਕਰਿਓਨਾਦਾਕਾਲਿਅਨੁਹੋਇਆ॥੫੮॥ਸਾਖੀ

ਰੋਰਚਲੀ ਭਾਈਗੰਗਾਸਹਿ ਗਲੁਬਡਾਸੁਰਮਾਹੇਸੀ
ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਸੁਗਣਿਆਇਆਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਅਤੁਸੀਮਲੇਛਾਂਦੀਜੋਚਾਕਠੀਕਰਦੇਹੋਤੁਸੀਹਰਿ
ਗਾਬੀਦਜੀਦੇਪਾਸਿਰਹਿਆਕੋਗਤੁਸਾਡੀਪ੍ਰਤਿਪਾ
ਲਾਭੀਕਰਨਿਗੇਤੇਨਾਮਤੇਗਿਆਨੁਭੀਤੁਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੋਵੇਗਾਨਾਨੇਦੀਨਾਇਖੇਤੁਸਾਡਾਮੁਖਓਜਲ
ਰੋਵੇਗਾਨਾਨੇਦੁਨੀਆਂਕੇਕਾਰਜਪੁਰੋਹੋਵੇਨਿਗੇ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਾਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਾਸਿਗੰਗਾਸਹਿ

ਗਲੁਰਹਿਆ ਜੁਪੁਦੇਸਮੇਸਾਬਤਸਨਮੁਖਰਹੇਇ
ਸੇਕਰਿਓਸਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਇਆ॥੫੯॥ਸਾਖੀ
ਹੋਰਚਲੀਹਰਿਵੇਸਤਪਾਧਰਮਸਾਲਿਦੀਦਹਿ
ਲਕਰਦਾਸੀਜੇਸਿਖਭੁਖਾਮਾਵੈਤਿਸਨੁਪ੍ਰੀਤਿਨ
ਲਿਪੁਸਾਦਿਛਕਾਵੈਜੇਥਕਾਮਾਵੈਉਸਦੇਗਰ
ਮੁਖਾਣੀਨਾਲਿਪੇਰਧੋਇਕੈਸਵਾਵੈਚਾਰੀਛਕਾਏ
ਗਤਿਨੁਉਪਰਿਭੂਰੇਬਸਤਪਾਇਦੇਵੈਪਾਣੀਗਰ
ਮੁਕਰਿਕੈਉਸਨਲੀਛਲੀਗਤਿਕਰਾਏਤੇਅੰ

੨੩੬

ਮਿਤਵੇਲੇਗਿਬਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇਤੇਤੀਸਰੇਪਹਰ
ਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਕਹਿ
ਆਜੋਸਾਹਿਬਗਿਰਿਬਜੀਦੀਮਿਰਜਾਦਾਕੀਤੀਹੈਹੋਰ
ਬਾਣੀਆਪੜ੍ਹਣੀਆਸਭਥੀਦਕੀਤੀਆਹੈਨਿਤਾਂਓ
ਸਨੇਸਾਹਿਬਥੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਜੀਭਾਈਗੁਰਦਾ
ਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੀਐਕੇਨਾਪੜ੍ਹੀਐਤਾਂਬਚਨੁਹ
ਇਆਜੋਆਰਿਆਨੀਆਨੇਸਰੀਕਾਕਰਿਕੇਬਾਣੀ
ਆਉਚਾਗੀਆਹੈਨਿਤਾਂਗੁਰੂਕੇਸਬਦਿਦੀਛਾਇਅੰ

ਨਹੀਲੀਤੀ ਓਸੁ ਬਾਣੀ ਨੁ ਵਰਜਿ ਮਾਹੋ ਤੇ ਭਾਈਗੁ
ਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਾਨੋ ਸਬ ਦਿਦਾ ਟੀਕਾ ਹੋ ਤੇ ਸਿਖੀ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਦੇਹੋ ਜੋਈ ਸਰਦਾਰਿ ਦਾਰਿਦਾ ਵੇਦ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾਰਿਦਾ ਸਬ ਦੁਹੋ ਜੋ ਸਿਖ ਦਾਰਿਦਾ ਸਬ ਦਨ
ਲਿਮਿਲਿ ਮਾਰਿਹਿ ਮਾਰਿਹੈ ਸੇਬੇ ਸਕੁ ਓਹੁ ਬਚਨੁ
ਪੜਨਾ ਸੁਣਨਾ ॥੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਮੁਗਰੀ ਅਣ
ਦੁਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੀ ਅਤਮਾਰੀ ਮਾਨੀ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਕਲਿਅ
ਣਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਾਈ ਲਟਕਣ ਜਾਤਿ ਬਿਦਰਾ

੨੩੧

ਉਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂ ਦਾ ਤੇ ਸੈ ਸਭਾ ਤੁਲਿਵਾ ਵਿਜਗਾਮੰ
ਸੀਰੋ ਸਨਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇ ਤੇ ਕਹਿ
ਆਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਕੀਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਸਬਦਿ ਦਾ ਮਾਭਿ ਆਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਸਾਧ ਸਿਗਾਤਿ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ
ਜਿਸ ਸਮੇ ਅਸੀ ਸਬਦੁ ਭੁਟ ਦੇਹਾਂ ਤਿਸ ਸਮੇ ਤਾਂ ਅਸਾ
ਡਾਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਗਹਿਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਿਉਹਾਰਾਂ ਵਿ
ਚੈ ਪਉਦੇ ਹਾਂ ਤਿਸ ਸਮੇ ਭੂਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ

ਇਸਾਸਮਜੇਤੁਸਾਡਾਮਭਿਆਸੁਦਿਕੁਨਹੀਰੋਇਆ
 ਇਹਦਿਉਹਾਰਦਾਤੇਦੁਰਮਾਤਿਦਾਮਭਿਆਸਥਹੁਤਿ
 ਅੰਜਨਮਾਦਾਚਲਿਆਮਾਇਹਮਾਏਤੇਸਥਦਿਥਾ
 ਈਦਾਮਭਿਆਸੁਏਸੁਜਨਮੁਪਇਆਏਪਰਓਹੁਭੀ
 ਦੇਹਿਮਭਿਮਾਨਦਾਮਭਿਆਸੁਸੁਟਣਨਿਤਦੇਦਾਮਾਰੇ
 ਅਣਹੁਦਾਦਿਕੁਰੋਇਗਾਇਆਏਜੇਏਹੁਭੀਆਤਮ
 ਗਿਆਨਦਾਮਭਿਆਸੁਨਿਤਸੁਟਣਦਾਮਾਰਾਦਿਕੁ
 ਰਵੇਗਾਤਾਏਹਸਚਾਮਭਿਆਸੁਦਿਕੁਰੋਇਆਵੇਗਾ

ਓਹੁ ਅਭਿਅਸੁ ਵਿਸਿ ਮਰਣਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ ਜੇ ਸੇਨਦੀ
ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਜੇਹੋ ਰਸਾਧਿਰ ਪਾਈਦਾਰੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਅਮ
ਨਰੂਪੀ ਬਿਨੁ ਦ੍ਰਿੜਕੀਤਾ ਤੇ ਮਨ ਨੀਵਾਣ ਕੀਤਾ ਚਾਰੀ
ਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਪਾਇ ਮਾਰੈਇਅੰਫੇ ਰਿਜਤ ਨਰੇਈ ਨਹੀ
ਰਹਿਦਾ ਤਾਂਉ ਨਾਦਾ ਅਭਿਅਸੁ ਦੁਆਰੇ ਕਾਲਿਅਦੁਰੇ
ਇਅਮਾਤੇ ਮੁਰਾਰੀ ਨੁਗਿਅਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਅਮਾਰੇ
ਨਰੂਪਿ ਪਾਸਨਾ ਦ੍ਰਿੜਹੋਈ ੬੧ ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ ੭
ਈਜਗਨਾ ਤੇਭਾਈ ਨੀਦਾਤੇ ਭਾਈਭਾਨੁ ਸੁਹਿਦੁਭ

ਰੂਮਰਜ਼ਨਜੀਦੀਸਰਣਿਆਏਗਾਗਰੀਬਨਿਵਾਜ
 ਅਸੀਇਦੀਆਂਨਰਕਿਕੋਪਾਣਾਂਨੁਭੀਰੋਕਕੋਜਤਨਕ
 ਰਦੇਹਾਂਪਰਫੇਰਿਕੋਈਪਦਾਰਥਦਿਸਦਅੰਦਦਾ
 ਹੋਤਾਸਾਤੁਮਨੁਚਲਿਜਾਂਦਾਹੋਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ।
 ਮਨੇਨਾਸਤੇਦਸਨਾਖੇਤੇਤਤੁਗਿਆਨਤਿਨਾਹੀਦੀਇ
 ਕਠੀਸਾਧਨਾਕਰੋਜੈਸੇਸੇਦਰਦਾਛਕਾਪੜੀਦਾਹੋ
 ਤਾਫਲੁਹੁਦਾਹੋਜੈਸੇਤਿਨਾਹੀਗੁਣਾਂਦਾਅਭਿਆਸੁ
 ਕਰੇਗੇਤਾਤੁਸਾਤੁਮਨੁਚਲੇਮਾਨੁਨਹੋਵੇਗਾਤਾਂਓਨ०

੨੩੯

ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਕਿਰਪਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਵਚਨੁ ਕੀਚੋ
ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਨੋ ਨਾ ਸਪਾਣਾਂ ਦੇਰੋ ਕਾਇ ਕਾਰਿ ਹੋਇ
ਹੋ ਪਾਣਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਨਾ ਪਾਣਾਂ ਨੁ ਤਿ ਕੁਦੀ ਵਿਖੋਰੋ
ਕਿਰਪਾ ਗੋਤਾਂ ਮਨੋ ਨਾ ਸੋਹੈ ਵੇਗਾ ਤੇਵਸਨਾਖੇ ਜਗਤ
ਦੇਸੁ ਠੇਜਾ ਨਾਇ ਕਾਰਿ ਹੋਇ ਹੋ ਜੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਪਦਾਰ
ਥਾ ਠੇ ਮਿਗਤਿ ਸਨਾਨਾ ਆਈ ਭੂਠੇ ਜਾਣੀ ਦੇਹੈ ਨਿਤਾ
ਵਾਸਨਾਖੇ ਹੋਇ ਹੋ ਤੇਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੇਦਾਂ ਤਿ ਦੇ ਆਭਿ
ਆਸ ਕਾਰਿ ਹੋਇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਬ ਦੁਸਭਵੇਦਾਂ ਤਿ ਦਾ ਸਾਰ

ਹੈ॥ ਜੇਸ ਬਦ ਦਾ ਮਭਿ ਮਾਸ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਤੁ ਗਿਆ
ਨਾਉ ਵਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸ ਪਰਤਿ ਨੇ ਕਰਿਆ ਪਾਵਿਚਿ ਸਹ
ਇਕ ਹੋ ਨਿ ਮਨੇ ਨਾਸ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਹੁੰਦੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ
ਤੇ ਮਨੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆ ਨ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਮਨੇ
ਨਾਸ ਦੇ ਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਸੋ ਕਈ ਦਿਲੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸੋਂ
ਕਾਸਿਰੀ ਦਾ ਸੁਬੇ ਦਾ ਰਤੇ ਇਕ ਲਹ ਰਦਾ ਸੁਬੇ ਦਾ ਰਤੇ ਇ
ਕ ਕਾਬਲ ਦਾ ਸੁਬੇ ਦਾ ਰਤੁ ਰੇ॥ ਤੇ ਤਿਨ ਹੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀਆ
ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇਕ ਠਹ ਰੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰੀ ਦਿਦਾ ਠਾਣਾ

੨੪੦

ਤਕੜਾ ਕਰਿ ਕੋ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਬਹੁੜ ਲਹੈ ਰਦਾ ਠਾਣਾ ਤਕੜਾ
ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਹੁੜ ਕਾਬਲ ਦਾ ਠਾਣਾ ਤਕੜਾ ਕਰਣਾ ਜੇ
ਮੁਦਈ ਤਸਾਰੇ ਜ ਬਰਹੈ ਨਿਰੋਗਾ ਇਕਸਾਇਕ ਸਥੀ ਜਿ
ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਸੇ ਮਾਰਿਆ ਨ ਜੇ ਸਾਵੇਰੀ ਹੋ ਜੇ ਮਨੋਨ
ਸਤੇ ਦਾਸ ਨਾਖੇ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਤਿਨੇ ਮਭਿਆ ਮਾਸੁ ਹੋਵ
ਨਿਤ ਉਮਾਰਿਆ ਮਾਨ ਦਾਨ ਸਦ ਹੀ ਦਾਹੈ ਸਾਸ ਸਾਸ ਦਾਹ
ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਜਨ ਮੁਸਦਾਰਣਾ ਤੇ ਸਬਾਇ ਦਾ ਮਭਿ
ਆਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਜਗਤਿ ਨੂਝੁ ਠਾ ਜਾਨਣਾ ॥ ੬੨ ॥ ਪਉ

੩੪

ੴ ਅਨਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੈਤਾ ਬੁਲਾ ਸੁਰਬੀਰ ਮਨ ਪਰਉਪ ੨੪੧
ਕਾਰਾ ਜੈਤਾ ਨੇ ਦਾ ਜਾਣੀ ਐ ਪੁਰਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਸਬ ਦੁਆਧਾਰ
ਤਿਲਕ ਤਿਲਕਾ ਪਾਠ ਕਾਸਾ ਪਸੰਗਾ ਤਿਸੇ ਵਾਹਿਤ ਕਾਰਾ
ਤੋਤਾ ਮਹਿਤਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸਬ ਦੁਪਿ
ਆਗਾ ਜੜੀ ਮਾਸਾਂ ਈ ਦਾ ਸੁਹੈ ਸਭ ਕੁਲ ਹਿਰੇ ਲਾਲੁ ਅ
ਪਾਗਾ ਮਲਕੁ ਪੇੜੇ ਹੋ ਕੋਹ ਨੀ ਦਰਗਾਹ ਭੈੜਾਰੀ ਅਤਿ
ਭਾਰਾ ਮੀਆਂ ਜਮਾਲੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋ ਕੁਗਾਤਿ ਕਮਾਵੈ ਪਰਉ
ਪਕਾਰਾ ਪੁਰਾ ਗੁਰ ਪੁਰਾ ਦੁਰਤਾਰਾ ॥ ੨੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰਚ

ਲੀਭਾਈਸੀਗਾਰੂਜੈਭਾਈਜੈਤਾਹੈਸਾਨਿਵਡੇਸੁਰਬੀਰ
ਪਰਉਪਕਾਰੀਸਾਹਿਬਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਸਿਸਾਹਿਬ
ਸੰਪੋਬਚਨੁਹਉਆਮਸਾਜੈਸਸਤਪਕੜੇਹੈਨਿਸੇਗਾਰੂ
ਹਰਿਗੋਵਿੰਦਦਾਸਰੂਪਧਾਰਿਕਰਿਪਕੜੇਹੈਨਿਸਮਾਕ
ਲਿਜੁਗਾਦਾਟਰਤਣਾਹੈਸਸਤਾਂਦੀਵਿਦਿਆਕਰਿਮੀ
ਰਦੀਮੀਗੀਖਿਚਿਲੈਣੀਹੈਤੇਸਬਦਿਦੀਪ੍ਰੀਤਿਸਮਝਿ
ਕਾਰਿਪੀਰਦੀਪੀਰੀਲੈਲੈਣੀਹੈਤੁਸਾਂਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾ
ਹੀਦੇਹਜੁਰਿਗਹਿਣਾਇਕਗਾਜੈਆਂਦਾਛੁਣਕੜੇ

ਖਾਂਦਾਹੈ ਓਨ ਨੂ ਅਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪਦਾਹੈ ਤੇਤੁ ਸਾਨੂ ਸਾ ੨੪੨
ਥਹੀ ਮੁਕਤਿ ਸਾ ਥਹੀ ਜੁਗਤਿ ਬਖਸੀਹੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ
ਨੂ ਪਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿਅ ਮਸਾਨੂ ਜੇਗੀ ਪਾ
ਗਦਿਤਾਹੈ ਜੇਇ ਕਰਤੀ ਮਇਤਾਂ ਬੇਦਿ ਚਿਪਾਈ ਤੇਤਾਂ ਮ
ਣੁ ਸੁਇਨਾ ਹੋਜਾਂਦਾਹੈ ਜੇਇ ਕਰਾਵਣੁ ਭਰਿਕੋਈ ਮਾਨੁ
ਖਖਾਵੇਤਾਂ ਸਵਾਮਇਹੀ ਭੂਖ ਓਸ ਨੂ ਹੋਵੇਹੈ ਅਰੁ ਹਸ
ਤੀ ਕਾਬਲੁ ਓਸ ਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸਿ ਤੁਮ ਲੇਜਾਵਹੁ ਜ ਬਸਾਹਿਬ

ਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕੇਹਜੂਰਿਲੈਗਏਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਜਿਨਨੇਮਨਰੂਪੀਪਾਰਾਮਾਰਿਆਹੈਓਨਕਉਮਉਰਪਾ
ਰੇਸਾਥਾਕਿਆਪਰਜਨੁਹੈ। ਮਾਰਿਆਪਾਰਾਤਾਂਬੇਨੁਸੁ
ਵਰਨੁਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਮਨਮਾਰਿਆਜੀਵਨੁਪਰਮੇਸਰ
ਕਰਦਾਹੈ। ਪਰਤੁਸੀਤੀਸਰਧਾਕਾਰਿਕੋਇਕਚਾਵਲ
ਭਾਰਿਅਸੀਲੈਲੈਦੇਹਾਂ। ਤਾਂਸਾਹਿਥਾਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਇਕਚਾਵਲਵਿਚੋਪਾਨਉਤੇਪਾਇਕੋਭੋਜਨਕੀਤਾ।
ਰਹਿੰਦਾਬਿਲੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਵਿਚਿਤਾ ਲਾਇਤਾ। ਤੇਓਨ

ਕੇਤਾਂਈਆਪਣੇਪਾਸਿਰਖਿਆ॥੬੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ॥੨੪੩॥
ਭਾਈਜੋਤਾਤੇਭਾਈਨਿਦਾਤੇਭਾਈਪਿਰਾਗਾਪੰਜੋਵੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਿਅਏ॥ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅ
ਸਾਨੁਕੋਈਐਸਾਉਪਦੇਸੁਦੇਈਐਜੋਅਸਾਨੁਫੇਰਿਕਰ
ਤਤੁਕਰਨਾਕੁਸੁਨਰਹੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ਉਦੀਅੰਨੁ
ਸਿਕੋਚਿਕੇਤੁਸਾਸਿੰਦਾ॥ਹਰਗੁਰੁਕਾਭਜਨੁਕਰਣਾ॥ਸਾਸਿ
ਤੇਜਿਸਸਮੇਬ੍ਰਿਤਿਬਾਹਰਿਅੰਦੇ॥ਤਿਸਸਮੇਸਬ
ਦਾਪਰਚਾਵੀਚਾਰੁਕਰਨਾ॥ਤਾਂਓਹੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਲਰੇ॥

ਦਰਤਾਇ ਤਬ ਹਮਣ ਨੇ ਓਨਾ ਨੂ ਕਹਿਆ ਭੂਸਾਂ ਨਿਤ
ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਛੋਡਿ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਭੂਸੀ ਭਰਿਸੁ ਹੋਏ ਹੋ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਸਾਨੂ ਪੀਡਿਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿ
ਆਹੋ ਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰਿਸੁ ਤਕੁ ਮਿਰਤ ਕਹਿ ਦਾਹੋ ਹੋ ਓ
ਸਦੇ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਨਹੀ ਪਉਦੇ ਜੋ ਜਿਸ ਦਿ ਨਿਦੇ ਅਸੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨੁ ਜੇਹਾ ਪਤਾ
ਅਸਾਨੂ ਮਿਰਤੁ ਹੋਇ ਆਹੋ ਤੇਰਾ ਮਾਨ ਸਾਰਖਾ ਪੁ
੩ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਰਿਜ ਨਮਿ ਆਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਰਮ ਇ

ਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਜੋ ਸੁਤ ਕੁਹੇ ਉਨ ਕਹਿ ਮਾਸੁਤ ਕੁਤ
 ਬੋਲੇ ਦਿ ਨਿਹੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਵੇ ਰਿਉ ਨਾ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾਮਾਗਿ ਮਾਕੀ ਤੀਹੇ ਜੋ ਸੁਸਨਾ ਕੁਥੀ ਉਪਜਤਾ ਹੋ ਸੋ ਜਲ
 ਮਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਸੁਸਨਾ ਸਕਾ ਦੁਆਰੇ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੋ ਸੋ ਮ
 ਰਤਾ ਹੋ ਤੁਸਾਂ ਸਾਸ ਸਾਸਿ ਨਾਮ ਦਾ ਮਧਾਰ ਰਖਣਾ ਅਸਾਂ ਨੁ
 ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹਥਿ ਮਾਂ ਵਦਾ ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮ
 ਸਟਿ ਹੋ ਰਹੇ ੬੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ ਪਾਠ ਕ
 ਤੇ ਭਾਈ ਤੇਤਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਮਾਏ ਤੁਸਾਂ ਬ

ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀ ਨਰਕਿ ਨ
ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਅਸੀ ਸਭੇ ਜਾਪ
ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਿਸਰ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਸੁਰ
ਗਾਕਿ ਭੀ ਕੀਤੇ ਹੋ ਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਜਪ ਦੇਤਾਂ ਸਭੇ ਹੋ ਨਿ
ਪਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਭੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ
ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਭੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਮਨੁ ਦੇ ਇਕਾਗਰ ਬਿਨ
ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਬਿਨਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਨ ਨੁਤੁਸਾਂ
ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੁਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਕੇ ਭਾਰਾ ਖਸਲੇ

ਗਾਇਆਰੋਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਤੇ ਲਦੇ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿਚਿ ੨੪੫
ਪਾਵਟਿ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾ ਬਾ ਬਾ ਜੀਏ ਸੇਵਾ
ਸਤੇ ਮੇ ਨੂ ਨਾ ਲਿਰਖਿ ਮਾਸੀ ਜੋ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿਚਿ ਤੁਲਵੰ
ਇਦਾਰੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਮਰਦਾਨਿ ਮਾਂ ਤੇ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿਚਿ
ਹਬੁਡਾ ਲਿਵਾਹ ਰੂਆਖ ਕੋ ਜਬ ਵਾਹੁ ਰਾਹੁ ਕਹਿਕੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿਚਿ ਹਬੁਡਾ ਲਿਅਾ ਤਾਂ ਤੇ ਲੁਠਿਓ ਹੋ
ਇਗਾਇ ਮਾ ਰਾਖ ਸੁਚਰਨੀ ਮਾਨਿ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤਪਤਿ
ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿਚਿ ਰਾਮਨਾ ਮਕਹਿ ਕੇਤੁ ਸੀ ਕੁੰਤਿ ਮਸੀ ਕੁੰਤਿ

ਬੁਪਾਈਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸੇਕਾਸਾ ਨੁਹੇਏ ਤਪਤਿ ਕੜ੍ਹਾ ਬੁਝਿ
ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਸੀਤ ਲੁਨਾ ਮੁਦੀਓ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਗ
ਤਿਵਿਚਿ ਤਿਸਨ ਦਾ ਕੜ੍ਹਾ ਤਪਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂਮਿ ਲਿ
ਕੋਤੇ ਨਾਮ ਜਪਿ ਕੋਸਭਿ ਤਿਸਨ ਨਿਵਰਤਹੁ ਦੀਹੈ ॥ ੫ ॥ ਸਾ
ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀਓ ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਦਾ ਸਜਣੁ ਮਾਸ ਭੁਕੁ ਲਿਕੁ
ਈ ਬਸ ਮੇਤਿ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ
ਦੇ ਹਜੂਰ ਮਰਦਾ ਸੀ ਕੀਤੀ ਜੋਜੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਸਮੇਸੇ
ਰਾਮ ਨੁ ਠਹਰਦਾ ਨਹੀ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਜੋਇ ਕਰਾ

ਰਮਨੁ ਕਰਿ ਕੋ ਸਬ ਦੁਸੁ ਨ ਦਾਪੜੁ ਟਾਂਬਰ ਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮ ॥ ੨੪੬ ॥
ਗੋਤਾਂ ਤਿਸੁ ਨ ਦਾਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੋ ਜੋ ਮਨੁ ਚਲਦਾ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਚ
ਲਦਾ ਤੇ ਹੁਣ ਸਾਧ ਸੀਰਾ ਤਿਵਿਚਿ ਆਵਣ ਕਰਿ ਤੇ ਨੁਸ
ਥੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ਜਿਧਰਿ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਲੁ ਅ
ਨਿਤ ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਫੇਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਨੁ ਸਬਦਾ ਵਿਚਿ ਜੋੜੇ ॥ ਜਿ
ਵੇ ਅੜੀ ਅਲੁਪੁ ਕਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੇ ਦੜਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ
ਕਾਰਾ ਮਸੁਰ ਉਸਨੁ ਮਗਾਵਿਖਾਇ ਕੇ ਤੇ ਮੜਾ ਲਿਆਵੇ ॥
ਹੈ ਨੀ ॥ ਤੇਵਾ ਗਾਂਤੈ ਮੜਾ ਦਿਆ ਮੜਾ ਦਿਆ ਮਾਂ ਸੁਧੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾਂਤੇਤੁਸਾਂਮਨੁਆਪਣਾਢੇਰਿਢੇਰਿਕੋਵਿਚਿਸਬਦਦੇਜੇ
ਕੁਨਾਤਾਂਸੁਪੁਰੋਜਾਵੇਗਾ॥੬੬॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਪੇ
ਕੁਕੋਹਲੀਗੁਰੁਮਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਿਹੁਦਾਸੀ॥ਤੇਵਚ
ਨਾਦਾਮਾਗਿਆਕਾਰੀਸੀ॥ਤੇਗੁਰੁਸਾਹਿਬਨੇਇਕਪੰਡ
ਤਕਾਂਸੀਥੀਅਣਵਾਇਆਸੀ॥ਤੇਕਥਾਵੇਦਾਂਤਦੀਅਰੁਓ
ਪਾਸਨਾਦੀਸੁਣਾਇਦਾਸੀ॥ਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇਹੋਰਵੇਦਾਂਤਦਾ
ਗੀਥਪੁਛਿਆ॥ਤਾਂਓਸਿਆਖਿਆਮੇਕਾਸੀਥੀ॥ਸਾਪ
ਣਾਪੁਕਭੇਜਿਕੋਅਣਵਾਇਲੈਦਾਹਾਂ॥ਤੇਪੀਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿਸਾਪ

ਨੂਅਨਿਨਿਭਗਤਿਕਹਾਂਵਦਾਸੀਇਕਦਿਨਸਾਹਿਬਬਚ ੨੪੭
 ਨਕੀਤਾਪੰਡਿਤਜੈਸੇਏਹਸਿਖਅਨਿਨਭਗਤਿਹੈਨਿ।
 ਤੇਸੇਹਰਥੇਰੇਹੈਨਿਤਾਂਪੰਡਿਤਸਾਂਇਤਭਲੀਗਿਣਕੇਲਗ
 ਨਸਗਨਮਨਾਇਕੇਤੇਗਣੇਸਨੁਪੂਜਿਕੇਤੇਸਾਂਬਬੀਖਰ ੨੪੮
 ਚਿਟਾਸਤੇਪੰਜਸੈਰਪੀਯਾਦਿਵਾਇਆਤੇਕਾਂਸੀਨੂਅਪ
 ਣਪੁਤ੍ਰਤੇਆਮਰਾਤੇਸਨਮੁਖਗਧਾਆਇਆਤੇਏਹ
 ਫੇਰਿਮੁਕੁਆਇਆਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸੀਅ
 ਨਿਨਿਭਗਤਕਹਾਂਵਦੇਹਾਤੇਗਧੇਦੇਸਗਨਿਥੀਮੁਕੁ

ਆਏਹੋ ਹੁਣਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਮਨਿ ਨ ਭਗਤਿ ਦੇਖੋ ਬਚਨੁ
ਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਾਭਿ ਦੀ ਨਗਰੀ ਪਾਣ ਸਿਰਾ ਲੈ ਦਾਰੀ ਬੁਢ
ਭਿਆਏਹੋ ਨਿ ਕੋਈ ਓਥੋ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇਰੂ ਉਠਿ
ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਰਹਮਤ ਮਾਈ ਹਕੀਕਤਿ ਲਿ
ਖਿ ਦਿਤੀ ਤੇ ਪੀਜੇ ਪੇਸੇ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਲਿਖਿਆ ਇਸੁ
ਅਰਦਾ ਸਿਗਰੂ ਕੀ ਸੋਭਿ ਸਨੁ ਖਰਚ ਵਾਸਤੇ ਦਿਤੇ ਤੇ
ਸੇਰਾਹਿ ਉਠਿ ਤੁਰੀਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰਮ ਆਏ ਪੀਤਿ ਤੇ

ਸੇਅਨਿਨਿਭਗਤਿਹੁਦੇਹੈਨਿਜੋਬਿਤਿਦਾਰਗਹਨ
 ਛੜਨਹੀਪੁਛਦੋਤੇਅਰਦਾਸਕਾਰਿਕੇਉਤਿਤੁਰਦੇਹੈਨਿ
 ਤੁਢਬੇਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਦੀਪਥੀਲੈਨਿਨੁਗਾਇਆਸਿ
 ਗਲੀਪਵਿਚਿਜਾਇਕੇਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਦੇਸਾਥਿਹੀ
 ਭੇਟਿਬਹੁਤੇਪਦਾਰਬੁਲਿਆਇਆਗਾਰੂਜੀਕੀ
 ਚਰਨੀਆਇਲਗਾਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਏਕੁ
 ਤੇਸੇਖਿਹੋਇਆਹੈਤੇਨੁਅਨਿਨਭਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ
 ਈਹੋਸਿਸਦੇਲਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਵਾਚੀਤਾਂਸਭੁਜ

ਗਾਦੀ ਕਲਾ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਬਚ ਨਹੋਇਆ ਕਲਿਜੁ
 ਠਿਗਾਇ ਚਿਜੇ ਠਿਗਿ ਸਸਪਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੋਥੀ ਪਾੜ ਕੇ ਸੁ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦਿਚਿ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਕਰਿ ਦਿਤੀ ਤੇ ਅਨਿਨਿ
 ਭਗਤਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਠਿਗ ਬਜੀ ਦਿਚਿ ਲਿਖੀ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਾ
 ਗਾ ਇਕੋ ਪੁਰੁ ਸੁਣੇ ਗਾਓ ਸਦਾ ਓਧਾ ਰੁਹੇਵੇ ਗਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪੇ
 ਰੁ ਸੋਖੇ ਹੋਇਆ ॥ ੬੧ ॥ ੬੨ ॥ ॥ ਅਗੇ ਸੁਖੀ ਛਿਵੇ
 ਮਹਲ ਕੀਚ ਲੀ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਬੇਰੁ ਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸ ਨਨਿਆਇਆ ਸਰਦਾ ਸਕੀਤ

ਗਰੀਬਨਿਵਾਜਾ ਕਈ ਸਿਖਸਥਾਦਿਦੀਚਰਚਾਕਹਿਦੇ ੨੪੯
ਆਪਿਵਿਚਿਬੋਲਿਓਫੁਦੇਹੋਨਿਬਚਨੁਹੋਇਆਚਾ
ਰਿਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਹੋਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਨੁਚਾਹੀਦੀ
ਓਜੋਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਕਰਨਿਤੇਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰ
ਦੀਚਰਚਾਤਿਆਰਾਨਿਤਾਂਭਾਈਦਰਗਹਿਪੁਛਿਆਜੀ
ਕਉਨਚਰਚਾਹੋਬਚਨੁਹੋਇਆਇਕਵਾਦਚਰਚ
ਹੋਜੋਆਪਨੁਨਹੀਸਮਝੀਦਾਤੇਨਿਮ੍ਰਿਤਕਾਰਿਕੋਮ
ਪਈਵਿਸੇਖਬੁਧਿਵਾਲੇਥੀਪੁਛਿਕੋਰਿਦੇਵਿਚਿਧ

ਰਿਲੈਣੀ ਤੇ ਦੂਜੀ ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਹੋ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁਧਿ ਵਿ
ਚਿਹੈ ਸੋ ਕਾਹਿ ਸੁਣਾਵਣਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੁਧਿ ਵਿਚਿ ਮ
ਏ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਿ ਸੁਣਿ ਲੇਵਣਾ ਵੀ ਚਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਵਿਸੇ
ਖਹੈ ਸੋ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਪਾਠਣਾ ਜੋ ਸੇਏ ਕੁਦੀ ਪਕਦੇ
ਸਨ ਮੁਖ ਦੂਸਰਾ ਦੀ ਪਕੁਜਗਾਈ ਤਾਹੋ ਤਾਂ ਦੋ ਨੇ ਕਾਮ
ਧਕਾਰਨ ਸਟਹੈ ਇਜਾਤਾਹੋ ਤੇ ਇਕੁ ਦੀ ਪਕੁਹੈ ਦਾਹੋ॥
ਤਉ ਚਾਂਦ ਨਾ ਕਰਦਾਹੋ ਪਰੁ ਆਪਣੇ ਪਿਛੇ ਮੀਧੋ ਰਹਿ
ਰਹਿੰਦਾਹੋ ਤੈਸੇ ਸੋ ਆਪਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾਹੋ ਲੋਕਾਂ ਨੁਸੁ

ਣਾਵਦਾਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਨਹੀ ਸੁਣਦਾ ਤਿਸ ਨੂ ਗਾਰਬੁ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਜਲ ਪੁਚਰ ਚਾਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਖ ਦੀ ਨਾਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਚਨ ਕਾਰਿ ਪਾਲ ਨ ਕਰਣੀ ਤੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਖ
ਨੂ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾਰਿ ਖੰਡਣਾ ਇਹ ਭੀ ਚਰਚਾ
ਸਿਖਾਤਿ ਮਾਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਇਕ
ਵਿਭਿ ਭੁਚਰ ਚਾਹੈ ਜੋ ਆਪ ਨੂ ਕਈ ਸਮ ਸੁਨਹੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿ
ਦਾ ਵਚਨੁ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀ ਇਹ ਭੀ ਚਰਚਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਤਿ
ਆਗਿ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਚਰ

੨੫੦

ਚਾਕਰਦੇਹੈਨਿ ਕਿਸੇਦਾਮਨੁਨਹੀਦੁਖਾਵਣਾਹਰਿਕਿ
ਸੇਦੀਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾਈਕਰਣੀਏਹੈਸਿਖੀਦਾਧਰਮੁਹੈ॥ਸਾ
ਖੀਹੈਰਚਨੀਆਮੀਆਂਜਮਾਲੁਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀ
ਸਰਨੀਆਇਆਤੇਪ੍ਰਸਾਦੁਆਇਕੋਲੀਤਾਤੇਮਥਾਟੇਕੇ
ਆਤੇਕਹਿਅਜੋਜੀਮੇਨੁਭੀਆਪਣਾਸਿਖੁਕਰੀਏ॥੩॥
ਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਿਦਕੁਨਾਲਿਪਤੁ
ਇਹਿਸਰੀਰਜਿਤਨੈਹਨਿਸਭਿਪੰਜਾਤਤਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤੁਸ
ਭਣਾਵਿਚਿਚੇਤਨੁਇਕੋਹੈਜੋਕੋਈਚੇਤਨਨੁਪਛਾਣ

ਦੇਹੋ ਨੇਸੇਈ ਦਾ ਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮਰਦਾਸਿ ੨੫੧
ਕੀਤੀ ਜੀਜੇ ਇਕ ਚੇਤੁ ਨੁ ਵਿਆਪਿ ਮਾਰੇ ਇਆ ਹੋ ਤਾਂ
ਇਕ ਸਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਵੁ ਟਿਕ ਰਿਕੇ ਸਕੁ ਕੋਈ ਰਜਿਕਿ
ਉ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਇਕ ਸਦੇ ਰਿਅਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿ
ਸਕੁਣਾਂ ਦਾ ਮਾਰਿਅਮਾ ਨੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਮਿਟਿ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ
ਬਚ ਨਹੀ ਇਆ ਜੇ ਸੇਧਾ ਦਿਮਾਇ ਮੇ ਮਕਾਸੁ ਏ ਕਹੀਰ
ਤਾਹੋ ਜਿਸ ਪਾਟਿ ਮੇ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈ ਤਾਹੋ ਤਿਸ ਹੀਤੇ
ਨਿਕਸਤਾਹੋ ਜਿਸ ਮਟੇ ਮੇ ਦੀਪਕੁ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੋ ਤਿ

ਸਕਾਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭੁਜਨ ਖਾਣਾ ਪਾਣੀ ਕਾ ਧਰ
ਮੁਹੈ ਅਰਗਿ ਮਾਨ ਸਮ ਸੁਣਾ ਮਨ ਕਾ ਧਰ ਮੁਹੈ ਭੇਅੰ
ਤਮਾ ਸਰਬ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਸਜਾਤੀ ਵਿਜਾਤੀ ਸੁਰਾਤਿਤੀ
ਨੇਭੇ ਦਾਤੇ ਨਿਅਾਰਾਹੇ ਸਜਾਤੀ ਭੇਦ ਕਹੀਏ ਇਕਾਅੰ
ਤਮਾਹੈ ਦੂਜਾ ਚੇਤ ਨੁਹ ਰਹੈ ਜੇ ਸੇਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਾਥਿ
ਦੂਸਰਾ ਸਾਨੁ ਖਰੋਏ ਸੇਤਾ ਦੂਜਾ ਹੋਇ ਮਾਤਿ ਵਿਜਾ
ਤੀ ਭੇਦਿ ਕਹੀਏ ਇਕਾਅਤਮਾ ਚੇਤਿ ਨੁਹੈ ਅਰੁ ਦੂ
ਜਾ ਜਗਤੁ ਜਨ੍ਹੈ ਜੇ ਸੇਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਾਥਿ ਬਿਰਛ ਕਹੀ

ਏਸੇ ਤਾਂ ਜਗਤ ਭਰ ਮੁਕ ਰਿਭਾ ਸਤਾਹੈ ਅਰੁ ਸੁਗਾਇ ॥ ੨੫੨ ॥
ਭੇਦ ਕਹੀ ਏਸੇ ਸੇਮਾ ਨੁਪ ਕੋ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗ ਹੋਇ ਨਿ
ਸਤੁ ਅਤਮਾ ਨਿਰਕਾਰ ਹੋਇ ਨਿਰਕਾਰ ਕੋ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰ
ਗ ਨਹੀ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਅਤਮਾ ਅੰਸਾ ਕਹਿ ਮਾਹੈ ਸ
ਭ ਕੋ ਅਧਿਸਭ ਹੂ ਤੇ ਨਿਅਰਾਗ ਜਿਉ ਜਲ ਭ੍ਰਿਤ ਰਿਦੀ
ਸਤੁ ਤਾਰੈ ਸਰੀਰ ਮਾਇਕੇ ਕੀ ਨਿਅੰਤ ਹੋਇ ਨਿਅੰਤ
ਹ ਕਰਣ ਜਲ ਦੀ ਨਿਅੰਤ ਹੋਇ ਨਿਅੰਤ ਤੇ ਅਤਮਾ ਚੰਦ੍ਰਮ
ਦੀ ਨਿਅੰਤ ਵਿਚਿ ਭ੍ਰਿਭਾ ਸਤਾਹੈ ਤੇ ਨਿਅੰਤ ਭ੍ਰਿਭੇ

ਸਿਸਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਾਇਆਗੇਸੇਈਸਿਖੁਹੋ॥੨॥
ਪਉੜੀਉਨਤੀਸਵੀ॥ ਅਨੰਤਕੁਕੇਭਲੇਸਭਵਧਵ
ਣਿਹਾਨੇਸਿਰਦਾਰਾਇਟਾਰੇਕਾਜਾਣਿਮੇਨਿਵਲਨਿ
ਹਾਲੁਸਥਦੁਵੀਚਾਰਾਤਖਤੂਪੀਰਗੀਭੀਰਹੈਦਰਗ
ਹਤੁਲੀਜੋਪੈਨਿਰਕਾਰਾਮਨਸਾਧਾਰਮਧਾਹੁਹੈਤੀ
ਰਥਉਪਾਲਿਸੇਵਕਸਾਰਾਕਿਸਨਾਉਣੀਆਖੀ
ਐਪੀਮੂਪੁਰੀਗੁਰੂਕਾਪਿਆਰਾਪਿਰਾਕੁਮਦੁ
ਜਾਣਿਐਮੇਵਰੇਸੁਜਾਣਤਿਖਾਣਮਧਾਰਾਬਨਵਾ

ਲੀਤੇ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲਵੇਦ ਹਉਤਿ ਸੁਬਾਇ ਹਾਰਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਰਣਹਾਰਾ ੨੯ ਸਾਖੀ ਹੋਰਚ
ਲੀਯਾ ਭਾਈ ਅਨਿਤਾ ਤੇ ਕੁਕੇਵਧਾ ਦਾਣਾ ਭਾਰੂ ਹਾਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੜਾ ਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਭੋਟਿ ਆਪਣੀ
ਠਹਿਰਾਈ ਹੋਇ ਸਦਾ ਪੂਜਨੁ ਕੀ ਆਹੋ ਹੋਰ ਸਮਿ
ਠਿ ਆਈ ਦੀਨਿ ਆਈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆਜੇ ਸੇ ਕੜਾ ਹੁਦੇ ਵਿਚੋ ਕਾਈ ਵਸਤੁ ਸੁਦਣਵਾ

੨੫੩

ਭਾਈ

ਲੀਨਹੀ ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਬੀਕਾਈਸੁਦਣਿ
ਵਾਲੀਕਥਾਨਹੀ। ਤੇਸੇਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਅਪਣੇ
ਖਸਲਤਿਕਿਰਤਿਖਰੀਅੰਕਰਨਿਜੁਕਾਈਗਲਿ
ਸੁਦਣਿਵਾਲੀਨਾਹੀਵੇਗੀ। ਸੋਸਤਿਗੁਰੂਪਰਾਪ
ਤਿਹਵਨਿਗੇ। ਅਸਾਹਾਰਜਦਾਨਾਮੁਹੈਜਿਸਕਰਿ
ਅਕਾਲਵਿਖੇਲੀਨਹੀਦਾਹੈ। ੩। ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ।
ਭਾਈਪ੍ਰੀਤਦਲਾਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲਗੁਰੂਗਰਿਗੋਬਿ
ਜੀਦੀਸੰਗਨਿਆਏ। ਜੋਅਸਾਡਾਓਧਾਰਹੋਵੇ। ਬਚ

ਨਹਿ ਇਆ ਜੇ ਸੇ ਕਾਸਟਿ ਮੇ ਅਗਾ ਨਿਹਤੀ ਹੋ ਤੇ ਮਥੇ ਬਿ
ਨਾ ਨਿਕਸਤੀ ਨਹੀ ਤੇ ਕਾਸਟ ਨੁ ਮੇ ਕਭੀ ਨਹੀ ਲਗਦਾ
ਤੇ ਮਥਣ ਦੁਲੇ ਬੇ ਠਿਕੇ ਮਥ ਦੇ ਹੋ ਨਿਤਾਂ ਅਗਾ ਨਿਪੁਤਖ
ਹੋਇ ਕੇ ਸਭ ਕਾਸਟ ਅਗਾ ਨਿਹੋਇ ਜਾਤ ਹੋ ਤੇ ਦੁਧਾਵੇ
ਚਿਪੁਤ ਹੋ ਪਰੁ ਸਿਜਮ ਨਾ ਲੁਮਾ ਬਿਕੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਘੀਉ
ਨਿਕਸਤ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਪਾਠ ਸਬਦਿ ਦੇ ਕਾਰਿ ਪੁੰਨੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋ
ਪਰੁ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦਾ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਨਿਤੇ
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਹੋ ਭਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋ

ਥਜੀਦੀ ਕਥਾ ਕਰਨਿ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਿ ਜੋ ਸੁਤਾ ਸਰਧ
ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਣੇ ਸਭੁ ਠਾਢੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਚਿਥੈ ਆਵੈ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਆਪ ਭੀ ਜੀਵਨ ਸੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ
ਜੇ ਓਨਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਜੀਵਨ ਸੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰਚਣੀ ਭਾਈ ਤਖਤੂ ਪੀਰ ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਤੁਲੀ ਭਾਈ
ਮਨਸਾ ਪਾਰ ਤੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਉਪਲਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਏ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
ਸਾਹਾ ਹੋਰਨਾ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸਥਾਇ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ

ਤਾਮਨੁ ਨ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੀ ਅੰਦ ਦੀ ਤੇਭਾਈ ਨਿਵਲੇ ਤੇਨਿ
ਹਾਲੁ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਨ ਦਿ ਚੁਭੈ ਅੰਦ ਦਾਹੈ ਤੇਗੁ
ਰਮਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤੇ ਦੁਗਮਾਂਤਿ ਪਾਇ ਜਾਵੀ ਹੋ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਸ ਬਦੁ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਪਰ ਜੇ ਵਕਤੋ ਵਿ
ਚਿਤੋ ਦਹਰਾਣੁ ਹੁੰਦੈ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੁਤੇ ਵਿਚਿ ਭੀ ਚਿਦਹਰਾ
ਣੁ ਹੁੰਦੈ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਹੀ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ
ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਬੜਾ ਣ ਵਕਤੋ ਸੁਤੇ ਵਿਚਿ ਹੁੰਦੈ ਹੋ ਨਿ ਤ
ਵਿਲਿਕਾਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਪਰ ਜੇ

੨੫੫

ੴ ਕਤੇਵਿਚਿ ਗੁਣਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿਤਾ ਸਹਜੇ ਸ੍ਰੋਤੈ ਨੂਤੀ ॥
ਪਤਿ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਤਾ ਭਾਂਝਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀਓ ਕਉ ਣ
ਗੁਣਹੈ ਨਿਤਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਮੇਥੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ॥ ਸਲੋਕੁ ਵਾਗਮੀ ਵਿਵਾਸ ਸਮਾਸ ਵਿਤਪਿ
ਆ ਕਥਾ ਵਿਵਤਿ ਸਤਿ ਵਾਕਸੀ ਦੇਹ ਫੁਦੇ ਅਸੇਖੀ ਸਾਸ
ਤੁ ਕੁਸਲੇ ਨਖਿਆ ਆਤਾ ਵਿਖੈ ਪਕਿਤਾ ਅਵਿਰੋਧ ਜਨਰ
ਜਕਿਤਿ ਸਭੈ ਨਹੀ ਕਤੋ ਧਰਮ ਕਾਸੀ ਤੋ ਖੀਤੇ
ਚਤੁਰਦਸ ਗੁਣਾ ਉਤਮ ਵਕਤਾ ਪ੍ਰਣੀਤਾ ਇਮੇ ॥

ਇਤਨੇ ਗੁਣ ਵ ਕਤੇ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਉਸ ਬੀ ਕਥਾ ਸੁਣ
 ਨ ਤੇ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਵਾਗਮੀ ਬਾਣੀ ਦੇ
 ਪਦ ਸਮਝੇ ਨਿਤ ਨੇ ਸੁਤੇ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਸੀ ਹੀ ਧੁਨਿ ਕਰੈ ਸੋ
 ਸੇਛੀ ਦਰੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੀ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸ ਵਿ
 ਚਿ ਜਿਥੇ ਰਸ ਦਾ ਇਸ ਬਾਨੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁਤਿ ਮਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਠ
 ਹਰੀ ਹਰੀ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੈ ਜਿਥੇ ਸੁਤਿ ਮਾਂ ਦੀ
 ਬ੍ਰਿਤ ਉਦਾਸੁ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਸੀਛੀ ਪਹੀ ਕਰੈ ਤੇ ਕਥਾ ਇਜੇ
 ਹੀ ਮਿਠੀ ਕਰੈ ਜੇ ਸਭ ਨਾਨੁ ਪਿਆਰੀ ਲਗੇ ਤੇ ਵਚ

ਨੁਸਚਾਕਹੇ ਜੋਗਿਆਨ ਕੇ ਉਪਾਸ ਨ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋਸ
ਬਹਿਦਾਰਿ ਦਾਹ ਦੇ ਸੇਈ ਅਰਥੁ ਕਰੇ ਆਜਿਸ ਦੇ ਮਨ
ਵਿਚਿ ਸਹਾਸਾਹ ਦੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕਰੇ ਉਸਦਾ ਸਿਸਾ ਨਿਵਰ
ਤਕਰਿ ਦੇਵੈ ਤੇ ਜੋਹਾ ਪ੍ਰਥਾਵ ਸਬਹਿ ਦਾਹ ਦੇ ਤੇ ਹੀਰ
ਸਾਖੀ ਲਿਆਵੈ ਤੇ ਜੋਹੋ ਸੁਤ ਹੋਵ ਨਿਤੋ ਸਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸ
ਦਾਂਤ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸਭ ਠਾਸਾ ਸੁਦਾ ਰਿਅਾਤ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕ
ਥਾ ਵਿਚਿ ਵਿਖੇ ਪਨ ਕਰੇ ਜੋ ਕਥਾ ਸੁਤ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਿਗਾਹ
ਵੈ ਤੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਸਭਾ ਉਦੀ ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਥੀਰ ਕ

ਰਿਕੇਭੀਸੁਧਾਹਇਬੈਠੇ ਤੇਮਨਕਰਿਕੇਭੀਸਗਲਿਰ
 ਵੈ ਤੇਜਿਉਜਿਉਕਥਾਸੋਤੇਸੁਣਨਿਤਿਉਤਿਉਓਨਦੇ
 ਮਨਨੁਪ੍ਰੀਤਿਦਾਰੰਗੁਚੜ੍ਹਦਾਜਾਵੈ ਤੇਸਾਗੀਸਭਾਜੀ
 ਜੀਜਾਵੈ ਨੇੜਤੇਸੁਵਨਸ੍ਰੁਤਿਅੰਦੇਵਕਤੇਦੇਸੁਖ
 ਧਿਰਗੀਰੇਵਨਿ ਦੇਖਾਂਅਗੇਕੀਕਹਿਦਾਹੈਤੇਅਹਿ
 ਕਾਰੀਨਹੈਵੈਆਪਣਾਮਨਨੀਵਾਰਖੈਤੇਜੋਕਥ
 ਕਰੇਸੋਪੁਥਾਮੇਆਪਿਰਿਦੇਵਿਚਿਧਾਰਿਲੇਵੈਤੇ
 ਆਪਣੀਪ੍ਰਲਬਧਿਤੇਸਿੰਭੁਕਰੇ ਬਹੁਤਪਦਰਥੰ

३

੨੫

ਦੀ ਚਾਹਨ ਕਰੇ ਮੀਰੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੇਵੇ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕੇ
ਲੇਵੇ ॥ ਏਹਿ ਚਉਦਹ ਗੁਣ ਜੇ ਵਕਤੋ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨਿ
ਤਉ ਓਸ ਥੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ॥ ਮਰੇ ਸੁਤੇ ਦੇ ਭੀ ਚੋਦਹ
ਗੁਣ ਚਾਹੀ ਦੇਹਨਿ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਭਗਤੋ ਵਕਤਰੇ
ਮਰਾ ਰਬਤਾ ਸੁਚਰਚਹ ਚਿਚਲੁ ਹੀ ਨਾਪਦਹ ਪ੍ਰਸ
ਨਾ ਮਖ ਸੁਬਹੁ ਸੁਤੇ ॥ ਮਾਲਸੇ ਨਿਵੇ ਸੁਤਾ ਸੁਧੀ ਦਾ
ਤਾਤਿ ਪਕਤ ਕਖੀਤਰਾ ਸੁਚਦਪਰਦੀ ਭੇਸੀਤਾ ਸਰਬ
ਦਾ ॥ ਏਤੇ ਯਾਸਵ ਸੀਤ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਵੇਕੇ ਠਪੁ

ਸਸਤਸਦਾ ॥ ੧ ॥ ਏਹ ਚੋ ਦਹ ਗੁਣ ਸੁ ਤੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਘੁੰਬ
ਮੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰ ਮ ਕਰਿ ਵ ਕਤੇ ਦੀ ਭਗਾ ਤਿ ਕਰੇ ਦ
ਸਰਾ ਅਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਗਾਰ ਬੁਨ ਕਰੇ ਜੋ ਮੇ ਸੇਵਾ
ਕਰਨਾ ਹਾਂ ਤੀ ਜਾ ਕਥਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਸਰਧ
ਹੋਵੇ ਚਉਥਾ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੀ ਤੇ ਵਚਨ ਦੀ
ਭੀ ਚਤੁਰਾਈ ਨਿਕਰੇ ਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਸਮਝਣ ਨੂਚਤਰ
ਹੋਵੇ ਤੇ ਛਠਵਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਸਪਤਮ ਬਹੁਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਣੇ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਅਠਵਾਂ

੨੫੮

ਆਲਸੁ ਨ ਕਰੇ ॥ ਨਾ ਵਾ ਕਥਾ ਦੇ ਸੁਣ ਨ ਵਿਚਿ ਨਿ
ਦਾ ਨ ਕਰੇ ॥ ਦਸਵਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁ ਵਣ ਕਰੇ ਸੋ ਮਨਿ
ਵਿਚਿ ਪਾਰਦਾਰਹੈ ॥ ਵਿਸਰੇ ਨਹੀ ॥ ਯਾਰਵਾਂ ਵੀ ਭੁਖ
ਵੇ ॥ ਬਾਰਵਾਂ ਜੋ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਥੀ ॥ ਵਿਪਰ
ਜੋ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ॥ ਤੇਰਵਾਂ ਸਰੀਰ
ਦੀ ਸੋਚ ਰਖੇ ॥ ਚੌਧਵਾਂ ਦੀ ਭੁਨ ਕਰੇ ॥ ਰਿਦੇ ਕਾਰਿ ਸੁਣ
ਏ ॥ ਹੁਚੌਦਾਂ ਗੁਣ ਸੁ ਤੇ ਦੇ ॥ ਵਿਚਿ ਹੋਵਾ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓਸਨੁ
ਤੁਰਤੁ ਗਿਆ ॥ ਮਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ॥ ਦਾਹੇ ਸਿਭਾਈ ਨਿ

ਵਲੇਨਿਹਾਲੁਵਿਚਿਸਭੇਲਖਣਪਾਏਜਾਂਦੇਹੋਨਿ॥ ੨੫੯
ਤੁਸਾਂਭਾਈ॥ ਨਿਹਾਲੁਦੀਸੀਗਤਿਕਰਣਿਓਸਦੇਮਿ
ਲਣਕਾਰਿਸਭੇਚੁਣਕਿਉਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਨਿ॥੫॥
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਕਿਸਨਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਤੇਭਾਈਪ੍ਰੀਤ
ਪੁਰੀ॥ ਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਿਅਏ॥ ਜੀ
ਅਸਾਡਾਉਧਾਰੁਕਿਰੋ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਕਲਤੁ
ਗਵਿਚਿਨਾਖਵਡੁਜਹਾਜੁਹੋ॥ ਤੁਸੀਭੀਨਾਮਕੇ
ਜਹਾਜਤੇਚੜ੍ਹਬੈਠਾ॥ ਤੇਸਬਦਿਦੇਉਚਾਰਨਿਦ॥

ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਸਿਖ ਸਬਦਿ ਨੂਪਾੜਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਖੋਟੇ ਕ
ਰਮੁ ਛੋਡਿ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਕਈ ਸਿਖ ਸਗੋ ਬਹੁਤ ਵੇਰ
ਵਿਰੇਧ ਕਰਨਿ ਲਗਿ ਦੇਹੋ ਨਿ। ਓਨ ਨੂਕ ਉਣੁ ਪ
ਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ
ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਾ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਸਮੇ ਪਾਇ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਕ ਗਿਆਨ ਬਧ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਿ
ਸ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਸਬਦੁ ਨੂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓ

ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇ ਹੋ ਨਿਮਮ ਗੋਜਗਿਆਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ੨੬੦ ॥
 ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਨੂਰਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ
 ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵੇ ਹੋ ॥ ਪਰ ਜੋ ਗਿਆਨ
 ਨ ਬਧੇ ਹੋ ॥ ਓਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਪਾਠ ਸੁਣ ਕੇ
 ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀ
 ਹੋਇ ॥ ਆ ਤੇ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ
 ਜੇ ਮੈਂ ਨੂਰਿ ਗਿਆਨ ਦਿਖਾਵੇ ॥ ਤੇ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੀਰਾ ਨਹੀ ਕਰਦ
 ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂਰਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ॥ ਜੇ ਸੋ ਕਿ

ਸੀਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਰਾਹਿਜਾਣਾਹੈ। ਤੇਰਾਹੁਨਹੀਜਾਣ
ਦਾਤਾਂਪੁਛਿਦਾਪੁਛਿਦਾਚਾਲਿਆਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਓਹੁਅ
ਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਤੇਕਿਸੇਨੁਸੀਗਾਤਿਆੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਰਦੀਤੁਰੀਹੋਈਮਿਲੀਹੈ। ਤੇਓਹੁਓਸਦੇਨਾਲਿਰ
ਲਿਆਹੈ। ਤਾਂਓਹੁਜਗਿਆਸੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਪ
ਰਜੇਕੋਈ। ਰਾਹੁਜਾਣਦਾਹੈਓਹੁਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚ
ਦਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਹੁਨਹੀਜਾਣਦਾਤੇਪੁਛਦਾਭੀਨਹੀ
ਤੇਓਲਟਾਚਲਿਆਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਓਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਨੂਨਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ਤੇ ਸੇਜੋ ਮਾਪਿ ਨੂਰਿ ਮਾਨੀਸੰ
ਨਦਾਰੋ ਤੇ ਸਾਂਧਾਂਸੀ ਤਾਂਥੀ ਪੁਛਦਾ ਨਹੀ ਓਹੁ ਜੀਵ
ਨ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਵਾਸਾ ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾ
ਈ ਪਿੰਗਾ ਕੂਤੇ ਭਾਈ ਮਦੁ ਤਿਖਾਣਿ ਏਠੇ ਸੁਜਾਣਿ ਹੋ
ਸਨਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਮਾਇਆ
ਜੁਰਦੀ ਨਹੀ ਲਕਰਨਿ ਲਿਗਰਦੀ ਮਾਂ ਲੁਕੜੀ
ਮਾਂ ਚੀਰਨਿ ਤੇ ਚੋਕੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮੰਜੇ ਬਣਾਇ ਦੇਵਨਿ
ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਸਭਨਾ ਦਾ ਜੋ ਕੀ ਮੁਹਿ ਵੇਸੁ ਕਾਰਿ ਦੇਵਨਿ

ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੇ ਮਾਵੇ ਸਾਠਿ ਕੇ ਕਥਾ
ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਿ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਾਤਿ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰਾਇਨਿ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਾ ਠੇਨਿ
ਤੇ ਬਾਂਟੀ ਭੀ ਜਪਨਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਓਨ ਦਾ ਅੰਤਿ ਦਾ
ਸਮਾਹੋਇਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
ਗੇ ਤੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣੇ
ਹਥੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਦਿਆਂ ਪੁਣਿ
ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪਿ ਓਨ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਗਇ ਖੜੇ

ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹਿ ਨ ਲੁਨੀ ਲਦੇ ਮਦਤਾਰੇ ॥ ੨੬੩ ॥
ਸਨਿ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੇ ॥ ਅਸਾ ਕਹਿਅਸੀ ਜੋ ਕਾ ਲਿਖੁ ਗਿਵਿਚਿਤੁ ਸਾ
ਨੁ ਗਿਆਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ॥ ਹੁਣਿ ਏਨਾ ਸਬਦੁ ਨੁਸਮਾਇ
ਆਰੇ ॥ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਨਿਅ ॥
੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਬਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਪਰ
ਸਰਾਮ ਬਾਲਿਵੇ ਦਹੈ ਸਨਿ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧਾ
ਰ ਕੋਈ ਰੀਰੇਵੇ ॥ ਓਸਨੁ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਅੰਖ ਧਰੇ

੧੩੭
ਵਨਿ ਤੇਰੁ ਰਿਕੋਓਸ ਦੇ ਪਰਿ ਭੀ ਜਾਵੁ ਨਿਰੋਰੁ ਸੁ
ਬਾਦਿ ਬਾਣੀ ਭੀ ਹਿਤਿ ਕਾਰਿ ਗਾਵੁ ਨਿ ਤਾਂ ਇਕਾਦਿ ਨਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਲਿ ਆਣਿ ਤਾਂ ਸਭ
ਸੇਵਾ ਸਬ ਦੁਕਰ ਦਾਹੈ ਸਾਧ ਸੀਰਾ ਤਿਦੀ ਇਤਨੀ ਸੋ
ਭਾਕਿ ਉਲਿਖੀ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮੈ ਖਧੁ ਤੁਸਾ ਤੇ
ਪਰਿ ਸਭ ਠਾਹੈ ਗਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਪਰ ਕੇ ਤੁਸੀ ਕੇ ਤੁਸਾ
ਰਾਸ ਗਿਰਦੁ ਜੇਰੀ ਦੀ ਨਾਇਕਾ ਦੇਖ ਦਾਹੈ ਗਾਰ
ਮੀਸਰ ਦੀ ਕਫ ਬਾਦੀ ਨੁ ਪਛਾਣਿ ਕੇ ਮੈ ਖਧੁ ਦੇਂਦੇ ਹੋ

ਤੇ ਨਾਲ ਸੰਜ ਮੁਦਸ ਦੇ ਹੋਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰੋਗ ਕਟੀ ਦਾ ਹੋ ੨੬੩
ਪਰ ਜੇ ਅੱਖ ਦਭੀ ਕੋਰਿ ਹੀ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵਨਿ
ਤਉ ਭੀ ਵੇਦ ਥੀ ਬਿਨੋਰ ਗੁਨ ਹੀ ਕਟੀ ਦਾ ਤੇ ਸੇਰੁ
ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸੋ ਸਿਖ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਬ
ਦਿਦਾ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿਓਨ ਨਾਨਕਿ ਅਸੁ ਪਰਾ
ਪਤਿ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ੧੫ ਉੜੀ ਤੀ ਸਵੀ ਨਾ ਸਕਰ ਭਾਈ ਤੀ
ਰਥਾ ਗੁਮਾਨੀ ਏਰ ਸੁਇ ਨੀ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਭਾਵਾ ਪੀਰ
ਉਜੈ ਨਾਵਿ ਚਿਸਾ ਪਸੀ ਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਾ ਦਿਨਿ ਦੁਸਾਸੇ

ਲੁਵਰਾਬੁਰਹਾਨਪੁਰਿਸਨਖੁਖਿਸਿਖਸਹਜਪਰਗਾ
ਸਾਭਗਤੁਭਈਆਭਗਵਾਨਦਾਸਨਾਨਿਬੋਦਲਾ
ਪਰੇਉਦਾਸਾਮਲਕੁਬਟਾਰੂਜਾਣੀਐਪਿਰਥੀਮ
ਲੁਜਰਾਦੀਖਾਸਾਭਗਤੁਭਗਵਾਣੀਐਭਲੂਰਿ
ਹਾਣੇਸਾਬਾਸਾਸੁੰਦਰਸੁਆਮੀਦਾਸਦੁਇਵੀਸਵ
ਧਾਵਣਕਵਲਵਿਗਾਸਾਗੁਜਰਾਭੋਵਿਚਿਜਣੀ
ਐਭੇਖਾਰੀਭਾਵਨਾਸੁਲਾਸਿਗੁਰਮੁਖਿਭਾਉਭਗ
ਤਿਰਹਰਾਸਿ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਤਿਰ

ਬਾਲ ਸਕਰ ਬਾ ਦਿਸਾ ਹੋਵੇ ਦਿਚਿ ਰਹਿ ਦਾਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋ ॥ ੨੬੪ ॥
ਬਿਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇਆ। ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਗਰੀ
ਬਨਿਵਾਜਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਵਿਚ ਰੁਧੇ ਰਹੇ ਹਾਂ
ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਾਰਿ ਉਧਾਰੇ ਦੇਗਾ। ਵਚਨੁ ਹੋਇਆਂ
ਤੁਸਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਟਹਲਿ ਕਰਣੀ। ਜੇਗਉ ਅੰਨੁ ਪਾਸੁਖ
ਵਾਂ ਵੇਹੋ ਨਿ। ਸੋ ਉਨਾ ਦਾ ਦੁਧ ਪੀਵੇਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਸੋ ਸੋ ਸਾਂ
ਧਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਦੇਹੋ ਨਿ। ਸੋ ਉਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤ ਕਾਰਿ
ਕੋਗਿ। ਅਸੁ ਤੇ ਭਗਤਿ ਨੁਪ ਛਾਣੇ ਕੇ ਸੁਖ ਹੁੰਦੇਹੋ ਨਿ।

ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਅਮਾਮਸੀ ਸਾਧਾ ਨੂ ਕਿਉ ਕਹਿ ਪਛਾਣੀਐ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸਰਪਾਹੇ ਸਾਂਦੇ ਦਰ
ਸਨਦੀਲਾਲ ਸਾਬਹੁ ਤਰਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੀਤੀਆਂ ਕਹਿ
ਆਜੇਹੀ ਸਬੋਜਾਣਿ ਜਾਈਐ ਤਾਂ ਗਾਜੀਆਂ ਥੀਥ
ਜਾਣਿ ਨਹੀਹੁ ਦੀਆਪਾਣਿ ਮਾਂਕਾਰ ਜਾਂਦਾ ਤਿਆ
ਗਾਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀ ਦਾ ਪਗਇ ਕਉ ਪਾਉਹੋ ਜੋਇ
ਕੁਤਲਾਉ ਜਲ ਕਾਰਿ ਕੁਰਿ ਪੁਰਹੋ ਵੇਓ ਪਰਥਨ
ਦੇਸਾਭਿ ਪੀਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚੋਗਾਂ ਡਾਣੀਐ ਤੇਗਾਖੇਓ

ਪਰਿਬੋਠਿ ਨਿ ਜੋਬਿਲੀ ਕੋਈ ਅਵਣੀ ਨ ਪਾਵੈ ਤਾਂਓ
 ਸਰਾਜੇ ਨੇ ਅੰਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪੰਥੀ ਆਵਨਿ ਤੇ ਚੋਗਾ
 ਚਰਿਜਾਂਦੁ ਨਿ ਆਪਣੇ ਦੇ ਸਾਂਵਿ ਚਿ ਸੋਭਾ ਜਾਇ ਕਰ
 ਨਿ ਇਕ ਨਾਪੀਛੀ ਆਨੇ ਮਾਨ ਸੋਰੇ ਦਰਜਾਇ ਸੋਭਾ
 ਕੀਤੀ ਤਾਂਹੀ ਸਾਂਨੇ ਕਹਿ ਆਮ ਸੀ ਉਸ ਗਾਜੇ ਦੇ ਦੇ ਸਜ
 ਇਕੋ ਉਸਦੀ ਸਰਧਾ ਦੁਪਾਈ ਅੰਸੇ ਜੋ ਸਦਾ ਪੰਛੀ
 ਆਂਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜੇੜੀ ਹੀ ਸਾਂਦੀਓ
 ਉਤ੍ਰੇ ਕੋ ਓਨਾ ਪੰਛੀ ਆਂ ਨੁਸਾ ਥਿਲੇ ਕੋ ਉਸੁਤਲਾ

੨੬੫

੦

ਉਤੇਆਇਬੈਠਾਹੋਰਚਰਚਗਨਿਨਹੀਤਾਂਗ
ਖਿਆਨੇਰਾਜੇਨੁਜਾਇਕਹਿਆਜੇਹੀਸਾਂਦੀਜੋਕ੍ਰਿਆ
ਈਹੋਅਹਾਂਉਜਲਿਏਨਿਤੇਹੋਰਚਰਗਨਹੀਚੁਗਾਦੇਤਾਂਗ
ਜਾਦੁਧਾਅਰਮੰਤੀਸਾਥਲਿਆਇਆਓਨਾਦੇਅਰੇ
ਵਿਛਾਇਕੇਜਲਤੇਦੁਪਾਨਿਆਰਕਰਿਕੇਖਾਧਾਤੇ
ਅਮਲਕਮੰਤੀਉਗਾਲਿਕੇਕਦੇਤੇਉਡੁਗਾਏਜ
ਬਓਹਮੰਤੀਜੋਹਰੀਨੁਦਿਖਾਏਤਾਂਇਕਾਇਕਾਮਮੇ
ਲਕਮੰਤੀਓਸਦੇਸਾਰੇਰਾਜਦੇਧਨਸਮਾਨਿਹੈਨਿਤਾਂ

ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੇਤੂ ਸਭ ਟਾਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਟਹਾ ਲਿਕਰ ਦਾਰਹੁ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸੇ ਲਕ
 ਵਚ ਨ ਜੋਹੈ ਨਿਸੇ ਤੇ ਨੁਸੁ ਟਾਇ ਕੋਓ ਪਾਰ ਕਰਿ ਜਾਵੇਗਾ
 ੯ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੁਇਨੀ ਗੁਆ
 ਲੀਏ ਰਵਿਚਿ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਬਚਕੁ ਮਕਰਿ ਕਰ ਦਾਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਰ
 ਰਸ ਨ ਨੁਚਾਹ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੁ
 ਚ ਦੂਸਾਰੀ ਮਹਾਂ ਕੁਸਦ ਹੋਈ ਉਸਨੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਪਾਸ

ਚੁਗਲੀਖਾਧੀਜੋਜੀਗੁਰੂਅਰਜਨਦੇਬੇਟੇਗੁਰੂ
ਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਆਪਨੁਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਕਹਾਂਵਦੇਹੈ
ਨਿਅਮਗੋਪੀਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਓਸਨੇਬੇਟੀਦੀਸਗਈ
ਛਿਵੇਪਾਤਸਾਹਵਾਸਤੇਭੁਜੀਸੀਤੇਸਾਹਿਬਮੰਨੀਨਹੀ
ਸੀਤੇਓਸਨੇਬਾਦਿਸਾਹਦੇਅਗੇਚੁਗਲੀਕਰਿਕੇਸਾਹਿ
ਬਨੁਬੁਲਾਇਆਸੀਤੇਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਸਰੀਗਤਿਆਗਿਆਸੀਛੁਰਿਇਸਨੇਗੁਰੂਛਿਵੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਪਰਚੁਗਲੀਕੀਤੀਜੋਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਗੁ

ਰੂਹਾਰੋਗੋਬੀਦਕਹਾਂਵਦਾਰੋਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਦਾਵਾਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ। ਤਾਂਬਾਦਸਾਹਦੇਆਦਮੀਬੁਲਾਵਨਿਆਏ। ਸਿਖਾਂ
ਕਹਿਆਗਰੀਬ। ਨਿਵਾਜਮਲੇਛਬੁਰੋਹੋਨਿ। ਬਚਨੁਹੋ
ਇਆਮਾਮਜੁਮਸੀਗੁਰੂਹੋਇਕੋਓਸਨੁਦਰਸਨੁਦੇਵਾਂਗੇ।
ਤੇਚੰਦ੍ਰਨੁਮਪਣੀਕਰਣੀਦਾਫਲੁਓਸਨੁਦੇਵਾਂਗੇ। ਤਾ
ਸਾਹਿਬਾਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਜਾਇਬਾਦਿਸਾਹਨੁਮਲੇ
ਤਾਂਬਾਦਿਸਾਹਇਨਾਦਾਦਰਸਨੁਕਹਿਕੋਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨੁ
ਹੋਇਆ। ਕਹਿਆਇਨਾਦਾਤੇਰਾਬਾਗਵਿਚਿਦੇਹੋ।

੩੬੭

ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਦੇਸ ਨਵਿਚਿਰਿਸਾਮਾਈ ਜੋਤਕੀਆਂ ਨੁਸਿਖਾ
ਇਆ ਓਨਾ ਬਾਦਿਸਾਹ ਨੁਕਹਿਅਤੁ ਸਾਡੀਸਾਇਤਿ ਬੁਰ
ਏ ਜੇਗੁਰੂਹਾਰਿਗਾਥੀ ਦਜੀਗੁਲੀਯੇਰਵਿਚਿਜਾਇਤ
ਪਸਮਾਕਰੋਤ ਬਤੁਸਾਨੁ ਸੁਖੁਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਾਦਿਸਾਹ ਬਾਗ
ਵਿਚਿਜਾਇਕੋ ਮਰਜਕੀਤੀ ਜੋਤੁਸੀਚਾ ਲੀਸਦਿਨਗੁ
ਆਲੇਰਵਿਚਿਕੋ ਠਿਕੈਤ ਪਸਮਾਕਰੋ ਫੇਰਿਅਸੀਤੁ
ਰਤੁਤੁਸਾਨੁ ਸਦਿਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਗੁਆਲੇਰਗ
ਏ ਤਾਂ ਗੁਈਹਾਰਿਦਾਸ ਸੁਇਨੀਆਇਦਰਸ ਨੁਕੀਤਾ

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੰਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਹੈ ਬੇਆਇਹਾਂ ਤਾਂਚੇ ਦੂ
ਗੁਆ ਲੇਰਦੇ ਗਾਖਿ ਆਨੁ ਕਹਿਭੋ ਜਿ ਆਤੁ ਸਾਨੁ ਮੇਵਡਾ
ਧਨੁ ਦੇਵੰਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਮੈ ਖੀਜਾ ਗਾਰਖੈ ਤੇ ਬਾਦਸਾਹ
ਲਿਖਮਾ ਜੋਇਨ ਨੁ ਸੁਖੀ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚਿ ਹੀ
ਗੁਆ ਲੇਰਿ ਦੇ ਸਿਕਾਰਖੇ ਲਾਨਿ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਿਦਾਸ ਪ
ਚੀਸਮਣ ਆਹਾਰੇ ਕੁਤੇ ਪੰਜ ਮਣ ਪੀਉਤੇ ਪੰਜ ਮਣ ਖੰ
ਡਾ ਦਾਲ ਚਾਵੁਲ ਹੋਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵ
ਨਿ ਸੋਭੇ ਜਿ ਦੇਵੇ ਜਿਤਨੇ ਬੀ ਦੀ ਵਿਚਿ ਹੋ ਸਨਿ ਸਭੇ ਪ੍ਰ

੨੬੮

ਸੀਨੇਰੇਯੋ ਜਬਚਾ ਲੀਸਾਦਿਨਬੀਤੇਤਾਂਭਾਈਜੇਠੇਰਾਤਿ
ਨੂਸੇਰਦਾਰੂਪੁਕਾਰਿਕੋਥਾਦਿਸਾਹਨੂਭੇਮਾਨੁਕੀਤਾਥਾ
ਦਸਾਹਜੇਤਕੀਆਂਥੀਪੁਛਿਅਜੇਮੇਰਾਤਿਨੂਭੇਖਾਇ
ਅਰੈਤਾਂਭਾਈਜੇਠੇਆਇਕੋਕਾਹਿਅਜੇਗੁਰੂਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਨੂਬਲਾਵਹੁਗੇਤਾਂਭੇਤਸਾਡਾਦੂਰਿਹੋਵੇਗਾ॥
ਜਬਥਾਦਿਸਾਹਫੇਰੇਸਾਹਿਬਨੂਬਲਾਇਆਤਾਂਬਚ
ਨੂਹੋਇਆਜੇਸਾਭਿਬੀਦਿਖਲਾਸਕਰੇਤਾਂਅਸੀਆਵ
ਦੇਹਾਂਤਾਂਥਾਦਿਸਾਹਸਾਭਿਬੀਦਿਖਲਾਸਕੀਤੀਤੇਭਾ

ਈਗਰਿਦਾਸਨੁਸਾਹਿਬਨਾਲਗੀਲਿਆਏ। ਤਾਬਾਦਸਾ
 ਹਨੁਸਾਹਿਬਾਇਕਾਮਸੇਲਕਸੇਤੀਭੇਇਰਖਿਆਜਾਂ
 ਬਾਦਿਸਾਹਘਰਿਲੇਗਾਇਆ। ਤਾਂਬੇਗਮਕਹਿਆ
 ਇਸਦੇਨਾਲਿਦਾਦੂਜਾਹਵੇਤਾਂਮੇਨਥਵਿਚਿਪਾਂਵਾਂ
 ਤਾਬਾਦਿਸਾਹਸਾਹਿਬਨੁਪੁਛਿਆਇਸਦੇਨਾਲਿ
 ਦਾਸੇਤੀਹਵੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਗੁਰੂਮਰਜ
 ਜੀਦੇਗਲਿਅਠਤਰੀਮਾਲਾਹੋਸੀਮੇਸੇਹੀਮੇਤੀ
 ਅੰਦੀਹੋਸੀ। ਚੰਦਦੇਘਰਿਸਾਹਿਬਸਰੀਰੁਛੁਡਿਆ

੨੬੯

੦

ਨ
ਬ

ਹੈ ਓਸ ਥੀ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਓਹੁ
ਮੁਕਾਰਿਆ ਮੇਥੇ ਮੋਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਅੰ
ਇਸ ਦੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅਸਾ ਡੇਹਵਾਲੇ ਕੋਰੇ ਦੇਹੁ ਅਸਾ
ਡਾਖੁ ਨੀਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਥੀ ਮੋਤੀ ਲੈ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਪੁ
ਹਿ ਵਿਚਿ ਚੰਦੂ ਨਾਲਿਆ ਇਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਨਾਲਿ ਸਿਖੰ
ਨੇ ਓਸ ਨੁਮਾਰਿ ਕੈ ਜੀ ਓਨਿ ਕਾਸ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬੀ ਦੁਬ
ਦੁਜੁ ਕਾਰਿ ਕੋਰੀ ਦੀਖਾਈ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਮ
ਮਲਕ ਮੋਤੀ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਨੁ ਬਹੁਤੇ ਦਿਤੇ ਗਤਿ ਨੁ ਸੇ

ਰਲਸਕਰਚੀਰਕੇਬਾਦਿਸਾਹਿਦੇਤਿਬੁਨੁਆਇਆ ੨੧੦
ਸਾਹਿਬਨੇਤੀਰਮਾਰਿਕੋਓਸਨੁਮਾਰਿਆਬਾਦਿਸਾਹ
ਦੇਖਕੋਪ੍ਰਸੀਨਿਹਇਆਕਹਿਅੰਕਿਛੁਮੰਗੋਸਾ
ਹਿਬਕਹਿਆਅਸਾਂਨੁਰਖਸਦਕੀਚੋਵਿਦਾਹ
ਇਕੇਤੇਹਰਿਦਾਸਨੁਭੀਵਿਦਾਕੀਤਾਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਸਦਾਸਿਖਾਂਦੀਦਹਿਲਕਰਨੀਹੋਰਸੁਬਤਕੋ
ਗੁਰਚਿਤਿਆਵੇ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈ
ਧੀਰਉਜੇਨਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀਸੋਸਾਗਾਦਿਨਜਿ

ਥੈਮਹਾਂਰਾਜਦਾਕਥਾਕੀਰਤਨੁਹਵੈਸੋਸੁਣੈ। ਤੇਰ
 ਤਿਨੁਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਇਕੋਪਹਰਗਾਤਿਜਾਂਦੀਤੀਕਾਮ
 ਪਿਕੀਰਤਨੁਕਰੇ। ਤੇਪਹਰਗਾਤਿਦੇਰਹੈਉਠਿਕੇ
 ਇਸਨਾਨੁਕਾਰਿਕੋਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੈ। ਤੇਛੁ
 ਆਮਹੀਨੇਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨਨੁਆਵੈ। ਇਕਦਿਨਥ
 ਸਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਨੁਪ੍ਰਛਿਅਸਚੇਪਾਤਿਸਾ
 ਹਸਾਧਕਿਨਾਲਛੁਲਾਕਾਰਿਜਾਣੀਦੇਹੈਨਿ। ਬ
 ਚਨੁਹੈਇਆ। ਸੋਲੇਕੁ। ਮੰਤ੍ਰਿਰਾਮਨਾਮੀਧੀਆ

ਨਿਸਰਬੜਪੁਰਣਹਾ ॥ ਗਿਆਨਿਸਮਦੁਖਸੁਖੀਜੁਗ २੧੧
ਤਿਨਿਰਮਲਨਿਰਵੈਰਣਹਾ ॥ ਦਇਆਲੀਸਰਬੜ
ਜੀਆਪੀਚਦੇਖਾਬਿਵਰਜਤਹਾ ॥ ਭੁਜਨੀਰੋਪਾਲਕੀ
ਰਤਨਹਾਮਲਪਮਾਇਆਜਲਕਮਲਰਹਤਹਾ ॥
ਓਪਦੇਸਿਸਮਮਿਤ੍ਰਸੜਹਭੁਗਵੰਤਭਗਤਿਭਾਵ
ਨੀਪਰਨਿਦਾਨਹਸ੍ਰੋਤਸ੍ਰਵਣੀਆਪੁਤਿਆਗਿਸ
ਗਲਰੇਣੁਕਹਾ ॥ ਖਦਲਖਣਪੁਰਨੀਪੁਰਖਹਨਨਕ
ਨਾਮਸਾਧਸ੍ਰੁਜਨਹਾ ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਇਨਾ

ਛਿਅੰਲਖਣਾਦੁਰੇਸਾਪਸਿਖਜਾਣੀਦੇਹੈਨਿਅੰਤੁ
ਓਨਾਦਾਰਾਮਨਾਮਹੈ। ਤੇਧਿਆਨਦੁਰਾਬਹਮਾਚੀ
ਟੀਪ੍ਰਯੋਤਾਇਕਚੇਤਨਸੋਤਿਆਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਦੁ
ਖਤੇਸੁਖਦਾਰਿਅਮਾਨੁਓਨਾਨੁਸਮਭਾਸਤਾਹੈ। ਹਰ
ਖਸੋਕਨਹੀਕਰਦੇਸਭਵਾਹਗੁਰਦੇਭੇਜੇਣਦੇਹੈਨਿ
ਕੇਅਸਾਡਿਅੰਕਰਮਾਂਕਰਿਰਚੇਹੈਨਿ। ਤੇਨਿਰ
ਵੈਰਸੁਬਜੀਅੰਨਾਨਾਦਰਤਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਉਪਦੇ
ਸਮਿਤੁਨੁਭੀਤੇਸਤੁਨੁਭੀਗਾਮਨਾਮਦਾਕਰਦੇਹੈ

ਨਿਓ ਨਾਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੁਗਵਿ ਤਦੀ ਭਗਤਿ ਦੀਭ
 ਵਨਾਹੈ ਕਿਵੇ ਸਭ ਸਨੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ
 ਸਰ ਬਜੀ ਅੰਤੇ ਦਆ ਲਹੈ ਨਿ ਤੇ ਭੋਜਨੁ ਕਥਾ
 ਕੀਰਤਨੁ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੁ ਮਨਿ ਤਕਰ
 ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਪੰਚ ਦੁਖਾਂ ਥੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਤਿਆ
 ਰਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪਰਾਈ ਨਿ ਦਾ ਸਰ ਦੁਣੀ ਕਰ
 ਸੁਣਦੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨਿ ਦਾ ਕਰਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ਮਪਣਾ ਮਾ
 ਪੁਤਿ ਮਾਰਿ ਮਾਹੈ ਮਨ ਨੀ ਵਾਂਹੈ ਏਨਾ ਖਦਾਂ ਲ
 ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੇ ਹੋ ਨਿ

ਖਣਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰੁ ਦਸ ਗੁਣ ਹੋ ਨਿਤਾਂ ਦਸੇ ਖਰੋ ਜੇ ਨਹੀ ਤਾਂ
ਨਾਦਾਸੀ ਗੁਕਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਏਹ ਗੁ
ਣ ਭੀ ਆਵੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ ਬੁਰਗਨ
ਪੁਰਾਵੇ ਚਿਭ ਗਤੁ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਭਾਈ ਬੋ
ਦ ਲਾਮਲ ਕੁ ਬਟਾਰੂ ਪਿਰਥੀ ਮਲ ਜਗਾ ਦੀ ਹੋਰ
ਭੀ ਬਹੁਤ ਸਿਖ ਹੈ ਸਾਨੀ ਭਾਈ ਭਗਤੁ ਛੁਰਾ ਭਾਈ
ਡਲੂ ਰਿਹਾਣ ਭਾਈ ਸਿੰਦਰ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸਵ
ਧਾਵਾ ਵਣਾ ਸਭੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸ

ਰਨਿਆਏ ਅਸਾਡਾ ਓਧੁੰਰ ਕਰੋ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ੨੧੩
ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੇ ਸਹਰਾਵਿ ਚਿਧਰ ਮਸਾਲ ਬਣਾਵਣੀ
ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਣੀ
ਤੇ ਮਾਰਤੀ ਚਰਣ ਕਵਲ ਪਾੜਿ ਕੇ ਭੋਗੁ ਪਾਵਣਾ ॥
ਗਹਿਰਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਠੋਹੇ ਇਕੋ ਰਹਰਾਸਿ ਪੜਣੀ
ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਿ ਕੇ ਗਤੀ ਪਹਰ ਗਤਿ ਜਾਂਦੀ ਤੀ ਕਰੀ
ਰਤਨੁ ਕਰਣਾ ਕੀਰਤਿ ਸੋਹਿ ਲਾਪੜਿ ਕੇ ਸੋਣਾ ਪਿ
ਛਲੀਰਾਤੀ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੀਠਦੀ ਬਾਣੀ ਪ

੨੯੯
੨੯੯ ਜੋਸਿਖੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾ ਮਰਥੀ ਮਾਰੋ ਵੈਤਿ ਸਨੁ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਣਾ ਜੋਬਸਤ ਦਾ ਮਰਥੀ ਮਾਰੋ ਵੈ
ਤਿਸਨੁ ਬਸਤ ਦੇਣਾ ਹੋਰ ਸੀਰਾਂ ਦਉ ਮਸਿਆ ਗੁਰ
ਪੁਰਬ ਉਤੇ ਦੀਪਾ ਮਾਲਾ ਵਿਸਾਖੀ ਉਪਾਰਿ ਜਿਸਦੀ
ਸਰਪਾਰੋ ਵੈਰੁ ਪਯਾਮੁ ਹਰੇ ਪੈਸਾਏ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇਕ
ਹਾਹੁ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਰਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਹ
ਉਮੰਨਹੀ ਕਰਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਵਿਚਿ ਕੁਪੁ ਹੋਸੀ
ਤਿਸਦਿ ਚਿਬਿਲੀ ਪਈ ਸੀ ਓਸਨੇ ਪੀਡਿਤ ਬੀਪੁ

ਛਿਆਸੀਜੋਕੁਪਕਿਉਕਰਿਪਾਵਿਤੁਹੋਵੈ। ਤਾਂਓਸਨੇ ੨੧੪
ਕਾਹਿਆਪੁਥਮੋਬਿਣੀਬਾਹਰਕਢਣੀਬਹੁਤੁਹ
ਜਾਰਡੁਲਕਢਣਾਕੁਪਪਾਵਿਤੁਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਸ
ਨੁਬਿਣੀਕਢਣੀਭਾਣਿਗਈ। ਤੇਹਜਾਰਡੁਲ
ਕਾਢਿਆਂਦੇਰਿਪੀਂਡਿਤਦੇਆਇਆ। ਭੇਟਾਂਕ
ਢਿਆਂਭੀਕੁਪਪਾਵਿਤੁਨਹੀਹੋਇਆ। ਪੀਂਡਿਤ
ਕਾਹਿਆਲਖਤੁਡੁਲਕਢਣਾ। ਤਾਂਓਸਕਾਹਿਆਹੁਣ
ਭੀਕੁਪਨਹੀਪਾਵਿਤੁਹੋਇਆ। ਕਿਉਜੋਬਿਣੀ

੪੭੭
 ਵਿਚਿ ਪਈ ਦੁਸਾਇ ਆਵੁਈ ਹੋ ॥ ਭਾਂਪੀ ਡਿਤ ਕਹਿ
 ਆਜੋ ਲਗਾ ਬਿਲੀ ਨਾ ਕਹੈ ਗੋਤੋ ਲਗਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰਨ
 ਹੀਰੁ ਦਾ ॥ ਤੈ ਸੇਜੇ ਲਾ ਗਿਹਉ ਮੇ ਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਵੈ
 ਤੋ ਲਗਿ ਕੋਈ ਕਰਮ ॥ ਫਲੁ ਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ॥ ਤੁਸਾਂ ਹਉ
 ਮੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਸਾ ਭਾ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥
 ੧੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭਿਖਾਰੀ ਭਾਵੁ ਨਾਹੁ
 ਜਰਾ ਤਾ ਵਿਚਿ ਰਹਦਾ ਸੀ ॥ ਜਿਥੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗ
 ਤਿ ਹੋਵਨਿ ਸਿਖ ਸਾਧ ਜਿਨ ਦਾ ਪ੍ਰਾਮੇਸਰ ਆਸਰ ਹੋ
 ਜਿਥੇ

ਓਨਾਦੀਪਾਲਨਿਯੋਖਾਨਿਕਰੋਤੇਗਿਆਨਚਰਚਾ ੨੭੫
ਕਰੇਤੇਗਿਬਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹਾਇਕਸਾਦਿਨਇਕ
ਸਿਖਛਿੰਦੀਪਾਤਿਸਾਹੀਬੀਪ੍ਰਸਤੁਕੀਤਾਸਚੇਪਾਤਿ
ਸਾਹਕਿਸੇਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਦੰਦੀਦਾਰਕਰਾਵੇਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਜਰਾਤਜਾਵਹੁਤਾਂਓਹੁਸਿਖੁਭਾ
ਈਭੁਖਾਰੀਪਾਸਿਆਇਆਅਗੇਭਾਈਭੋਖਾਰੀ
ਓਸਨੁਪ੍ਰਰਿਲੇਗਾਇਆਤੇਵਡੀਸੇਵਾਕੀਤੀਦੇ
ਖੇਤਾਂਓਦੇਪ੍ਰਤਦਾਵੇਵਾਹੁਹੈਭੂਖਣਬਣਦੇਹੈਨਿਤੇ

ਬਸਤ੍ਰਸੀਵਾਈਦੇਹੈਨਿਹੋਰਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੇਰੀਗਰਾਗ
ਹੁੰਦੇਹੈਨਿਹੋਰਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੇਰੀਗਰਾਗ
ਤੇਬਿਬਾਨਮਿਤਕਦਾਬਾਣਿਆਪਇਆਹੈਤਾਂਓਸਸਿਖ
ਪੁਛਿਆਜੇਏਹੁਮਿਤਕਦਾਸਮਾਨਕਿਉਬਣਾਇਆਹੈ
ਤਾਂਅਰਥਨਕਹਿਆਭਲਕੇਤੁਸਾਂਨੁਕਹਾਂਗੇਜਦਿ
ਗਾਏਨੁਓਸਦੇਪੁਤ੍ਰਦਾਵੀਵਹੁੰਦੇਆਸਹੁਤਦਾਨਪੁੰਨ
ਕੀਤੇਤੇਬਹੁਨੁਪਾਰਿਏਏਆਇਆਤਾਂਸੁਲਨਾਨਿ
ਓਸਦਾਪੁਤ੍ਰਮਿਤਕਹੈਗਾਇਆਤਾਂਓਹੁਗਾਨਗਾ

ਵਣਵਾਲੇ ਮਾਰੂਗਾ ਵਣ ਲਗੇ ਚੰਦਨ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ੨੭੬
ਤੇ ਚੰਗੀ ਬਿਬਨਾਵੀ ਚਿਓ ਸਨੂਪਾ ਏਕੇ ਚਿਖਾ ਬਣਾ ਏਕੇ
ਸਿਸਕੁਰ ਕੀਤਾ ਸਿਖਪੁ ਸੰਨਹੀਰ ਹੀਆ ਤਾਂ ਓਸਾ ਸਿਖ
ਪਾਛੁ ਮਾਜੇ ਤੁਸੀ ਜਣ ਦੇ ਸੇਜੇ ਮਾਸਾ ਤਾਪੁ ਤਸਹੀ ਮਰਨ ਪੈ
ਤੁਸਾਂ ਏਸ ਦਾ ਵੇਵਾਹੁ ਕਿਓ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਕੁ ਹੀ ਮਾਜਾ ਮੇਰਾਪੁ
ਤਾਪੁ ਛਲੇ ਜਨ ਮਾਰਿਖ ਹੋ ਸੀ ਏਹ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁ ਹੋ ਸੇਵੇ ਸੁਹੈ
ਸੀ ਇਕਾ ਦਿਨ ਏਸ ਨੇ ਪੁਸਾ ਦਾ ਮਾਨਿਕੇ ਰਿਖ ਦੇ ਅਗੇ ਰਾਖਿ
ਆ ਤਾਂ ਰਿਖ ਦਾ ਪੁਜਾਨੁ ਵੇਸੁ ਵਲਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਵੇਸੁ ਦਾ ਪੁਜਾ

ਨਰਿਖਵਲਿਆਇਆ ਦੇਨੇਦਾਸਰੀਰਾਮੀਤਿਹੋਇਆਤਾਂਏ
ਸਨੇਮੇਰੇਘਰਜਨਮਲੀਤਾਸਧਸਿਗਤਿਕੀਤੀਗਜਨਪ੍ਰਧ
ਤਿਹੋਇਆਓਸਦਾਸੁਬੰਧਕਾਰਿਮਕਤਿਨੁਪ੍ਰਧਤਿਹੋਇਅੰ
॥ ਤੇਏਹੁਲੜਕੀਭੀਏਬੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਕਰੇਗੀਸਬਦਸੁਣੈ
ਗੀਮਕਤਿਹੋਵੇਗੀਤਾਂਓਸਕਾਹੀਆਜੇਤੁਸਾਨੁਇਤਨੀਪਹੁ
ਚਿਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਬੰਧੁਤਦੀਆਰਜਵਧਾਇਲੇਦੋਤਾਂਓਸਕਾਹੀ
ਆਗੁਰੂਬੰਧੁਠੈਪਦਾਰਥਕੀਮੰਗਣੇਹੈਨਿਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇ
ਤੇਰਾਜੀਰਹਿਣਾਸਿਖੀਦਾਧਰਮਹੈ॥੧੩॥ ॐ ਪਉੜੀਇਕ

ਤੀਸੀ ਸੁਹਿਭੇ ਮਾਈ ਮਾਲੀ ਬੁਹੈ ਸਾਧ ਸਿਰਾ ਤਿਗਾਵੈ ਗੁਰਬਾ २੭੭
ਈ ਚੁਹੜਚੇ ਝੜਲਖਣ ਉਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾ ਮੁਵ
ਖਈ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖ ਪਿਰ ਗਾਵੈ ਚਿਭਾਈ ਭਾਨਾ ਵੇਰਤੀ
ਹਈ ਜਟੂਤ ਪਾਸ ਜੋਣ ਪਰਗੁਰ ਮਾਤਿ ਨਿਹ ਚਲ ਸੇਵਕ
ਮਈ ਪੱਟਣੇ ਜੋਰ ਵਾਲ ਹੋ ਨਿਵਲ ਨਿਹਾਲ ਸੁਧ ਪਰਾ
ਈ ਜੋਤਾ ਸੇਠ ਵਖਈ ਅੰਦਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਰੁ ਨ ਜਾਈ
ਰਜਾ ਮਹਲ ਭਾਨੁ ਬਹਿਲ ਭਾਉ ਭੁਗਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਮਨਿ
ਭਈ ਸਨ ਮੁਖ ਜੋਫੀ ਬਦਲੀ ਸੇਠ ਗੁਪਾਲੇ ਗੁਰ ਮਾਤਿ

ਜਾਣੀ ਸੁੰਦਰ ਚ ਦਾ ਅਗਰੇ ਦਾ ਕੇਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਮ
ਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦ ਹੁਕੁ ਰਬਾਣੀ ੩੧ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰ ਚਣੀ ਮਾਣੀ ਮਾਣੀ ਬੁਧੁ ਹੋਰੇ ਰਹਿ ਦਾਸੀ ਤੇਸ
ਦੀਵ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦ ਚਿ ਜਾਵੇ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦਿ
ਦਾਸ ਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਛਿਵੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਇ
ਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਬਾਰ ਵਿਚਿ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦ ਚਿ ਮਾ
ਪਣੀ ਕਾਮ ਨਾਦੇ ਨ ਮਿਤ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗਾਂਵ ਦੇ ਹੋਇ

ਜੇਏਥੋਂ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਕੇ ਰਿਆਪਣਾ ਮਹਾਰਵਿਓਹਰ ੨੧੮
ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਇਕਾਅਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇ ਵੀਡਿਭੀ
ਖਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸਾਪਸਿ ਗਏ ਵਿਚਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ ਬਾਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤ ਕੇਵਾਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੇ ਜੋ ਓਨਾਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋ ਤੇ ਨਿਹਕਾਮੀ
ਅੰਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਸਾਜੋ ਸਹਕਾਸੁ ਹੋ
ਇਕੋ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਨੁ ਤਿਆਗੈ ਕੋਧੁ
ਥਮੇਰਾ ਧੁਬ ਲੈ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੋਨਿ ਬਹੁੜਿ ਗਈ ਧੁਬਾਂਦੇ

ਸਥਰੀਲਕਾਤਿਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੇਹੋਨਿਜੋਸੁਖਾਂਦੀਆਕਾਮ
ਠਾਵਾਲੇਹੋਨਿਤੇਜੋਨਿਰਚਾਹੋਹੋਨਿਤੇਗਿਆਨਦੁਰਾਸ
ਭਿਸੁਖਣੁਠੇਜਾਣਦੇਹੋਨਿਸੋਸਰੀਰਤਿਆਰਿਕਿਵਹਾਰ
ਗੁਰੂਵਿਚਿਜਾਇਸਮਾਵਦੇਹੋਨਿਤੇਸਹਕਾਮਦੁਇ
ਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੋਨਿਜੋਨਿਰਜਾਚਿਆਪਦਾਰਥਲੇਹੋ
ਨਿਤੇਜੋਆਵਦਾਹੋਸੋਜਾਣਦੇਹੋਨਿਜੋਵਾਹਗੁਰੂਦਾ
ਭੋਜਿਅਮਾਇਆਹੋਓਸਵਿਚੋਭੀਵੀਤ੍ਰਿਖਾਂਵਦੇਹੋ
ਨਿਤੇਜੋਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਹੋਨਿਸੋਆਪਣੇਕਾਲੇ

३१८
 ਆਣਵਾਸਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਬੜੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਜੀ ਹੋਨਿ
 ਸੋਭੀ ਨਿਹੰਕਾ ਮਪਦਵੀ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜੇ ਹੜਕ
 ਮਨਾਭੀ ਲੋਭ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਓਹੁ ਭੀਰ
 ਧੁਖ ਲੋਕ ਦਾ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਵਦੇ
 ਹੋਨਿ ਤੇ ਜੇ ਅਤਿ ਧਨ ਦਾ ਹੀ ਲੋਭ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਸੋਏ
 ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਨਿ
 ਹਕਾਮ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ
 ੧੦ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਚੋੜੜ ਲਖ ਲਖ

ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਅਠੇ ਪਹਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਫਿਰਦਿਆਂ
ਕੀ ਮੁਕਰਦਿਆਂ ਵਾਹੁ ਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪਦਾ ਰਹੇ॥ ਸਾ
ਹਿ ਬਾਛਿ ਵੀ ਪਾਤਿਹੀ ਪਸਿ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤੁ ਕੀਤਾ॥ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਿਸਾਹ ਸਿਖੀ ਦਾ ਮੁਲਿ ਕਿਮਾ ਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ॥ ਸਿਖੀ ਦੇਣਾ ਸਕੈ ਨਹੈ ਨਿ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ॥ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲਾ॥ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪੜਕੈ ਨਹੈ ਨਿ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ॥ ਸਾਧ ਸਿੰਗਾਤਿ॥ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫੁਲੁ ਕੈ ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ॥ ਸਬਦਾ॥ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫੁਲੁ ਕੈ ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ

ਇਆ ਸਮਝਾ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਭੂਠਾ ਜਾਤਾ ਹੋਏ ਪਰਮੇ ੨੮੦
ਸਰਸਤਿ ਜਾਤਾ ਹੋਏ ਸੋਈ ਸਿਖੁ ਹੋ ॥ ੧੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਣੀ
ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
ਛਿਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸਿ ਉਸ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰ ਕ
ਲਿਆ ਟੁਕਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਵਾਹਗੁ ਗੁਰਦਾ
ਭਜਨੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਪਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਣੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਬਾਰੰਬ
ਰ ਕਿਸੇ ਨੁ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹੋ ਸੋ ਤਾਂ ਉਸ ਪਰ ਖਿਝਦਾ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਸੀਜੋਬਾਠੀਬਾਰੰਗਮਦਾਨਾਮਕਾਹਿਦੇਰੋ। ਤੁੰਅਸਾਂਨੂ
 ਕਿਆਫਲੁਹੋਵੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਸੇਕੋਈਅਜਦ
 ਹੋਵੈ। ਤੇਵੈਰੀਓਸਨੂਦੁਖਦੇਦੇਹੋਨਾ। ਤੇਓਹੁਰਾਜੇਦਾਨਾ
 ਮੁਲੈਕਾਰਿਪੁਕਾਰਿਕਰਦਾਹੈ। ਤੁੰਪ੍ਰਥਮੇਵੈਰੀਆਪ
 ਹੀਭੈਕਾਰਿਤਿਸਨੂਛਾਡਿਦੇਦੇਹੋਨਾ। ਨਹੀਤੁੰਹੋਰੁਰਾ
 ਜੇਦਾਕੋਈਨੋਕਰਸੁਣਦਾਹੈ। ਤਾਰਾਗੀਬਨੁਛਡਾਇ
 ਲੈਂਦਾਹੈ। ਜੇਰਾਜੇਦੇਨਿਕਰਿਜਾਂਦਾਹੈ। ਤੁੰਗਾਜਾਓਸ
 ਨੁਛਡਾਇਲੈਂਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਜੋਪਰਖਕਾਮਕੋਧਾਮਾਦਕ

ਵੇਰੀਆਂ ਥੀਓ ਮਾਨਹੋਇ ਕੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰ ੩੨੭
ਨ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਉਸਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਾਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਨੂ ਮਿਲਦਾ ਹੋ ਓਹੁ ਉਨਾਨੁ ਨਿਸਚ
ਦੇ ਕੋ ਪਾਪਾਂ ਥੀ ਰਹਾ ਤਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿਸਚ
ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰ
ਦਾ ਹੋ ਤੁਸਾਂ ਤਰਕੀਆਂ ਨਿਦਕਾਂ ਕੇ ਕਹੇ ਨਾਮਾ ਤਿਆਗੁ
ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਜੇ ਫਲ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਰਸੁ ਸਦਾ ਲੈ ਦੇ
ਹੋ ਨਿ ਜੋ ਪਰਪ ਕਹੋਇ ਕੇ ਸਭ ਮਿਠੇ ਹੋਇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੋ

ਅੰਧੀ ਕਰਫਲੁ ਗਿਝੁ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਰੀਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਤੇ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਨੂਤੇ ਨਾਮ ਨੂਨਿ ਤਉ ਚਾਰਨ ਤੇ ਸੁਦ
 ਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਰੀਆ ਨ ਕਰਿ ਪਰਪ ਕਰਿ ਗਿਆਨਿ
 ਤੇ ਮਿਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਸੁਣਿ
 ਕੈ ਸਬਦਿ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂਛੇ ਝਿਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਨੂਪਾ ਪਾਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ॥੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਈ ॥
 ਕਾਈ ਜਦੂਤ ਪਾਸ ਜੋਣ ਪੁਰਵਿ ਚਿਰ ਹਿੰਦਾ ਸੀ ਰੁ
 ਰੂਹ ਰਿਰੀ ਬੀਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇ ਮਾਮਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਮੇਰਾਕਲਿਆਣਕਰੋਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ੨੮੨
ਤੁਸਾਂਸਾਤਿਕੀਤਪੁਕਰਨਾਤੇਰਾਮਨਾਮਦਾਉਚਾਰੁਕਰ
ਣਾਤਾਂਓਸਨੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਈ
ਕਹਿਦੇਹੋਨਿਗਾਮਾਨਬਿਨਾਗਤਿਨਹੀਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਇਸਦਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਕਰਿਚਾਰਦੁਰੇਵਾਹ
ਗੁਰੂਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦੇਹੋਨਿਜੇਸੇਹਰਿਮੀਦਰਜੀਦੇਚਾ
ਰਦੁਰੇਹੋਨਿਜਿਸਦਾਰੇਓਹੁਅੰਦਰਪ੍ਰਵੇਸਕਰੇਸੋ
ਈਇਸਨੁਵਸੇਖਹੋਤੈਸੇਪ੍ਰਥਮੇਨਾਮਦੇਉਚਾਰ

ਨਿਕਾਰਿ ਹੋਰ ਚਾਰੇ ਗੁਣ ਮਾਂਦ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਪੰ ॥
ਦਾਤਿ ਮਾਗੁ ਕਾਰਿ ਦੇਂਦਾ ਹੋ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਂ ਦੇ ਗਾਗ
ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਇਕਾ ਗਾਰ ਕਰਿ ਕੇ
ਜਪਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਗਾ ਦੇ ਫਲ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਗੁ
ਰਦੁ ਮਾਰੇ ਦੁਰਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਿ
ਅਸਮੇਧ ਜਗਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇਵ
ਚਨ ਸੁਣ ਨਿਤੇ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਓਪਾਸਨ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਪਛਲੀ ਗਾਤਿ ਦਾ ਜੋ ਜਾਗਤ

ਕਰਦਾਰੋ। ਏਹੁ ਸਾਂਤਿ ਕੀਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਰੋ। ਤੇ ਨਾਮ
ਦਾ ਜੋਗਿਆਨ ਸਮਝਦਾਰੋ। ਕਾਰਿ ਦਾਰੋ ਏਹੁ ਜੋਮੇਅ
ਪਨੁ ਦੇਹ ਮੀਨਿਆ ਸੀਸੇ ਮੇਏਹੁ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਤਾਂ ਏਥੇ
ਹੀ ਛੁਡਣੀ ਹੋ। ਮੇਰਿਆਨ ਰੂਪ ਹਾਂਜੋ। ਏਹੁ ਦੇਉ ਪ
ਜਣ ਨੂਭੀ ਜਾਂਣਦਾਰੋ। ਸਾਥ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਸ
ਣ ਨੂ ਜਾਂਣਦਾਰੋ। ਤਾਸ ਭਾਕਿ ਛੁਵਾਹੁ ਗਾਰੂ ਦੇ ਨਾਮ
ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਰੋ॥੧੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਭਾ
ਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਪਰਣੇ ਵਿਚਿ ਰਹਿ

੨੮੩

੦

ਦੇਸਿਨਿ ਸਚੁ ਬੋਲਾ ਨਿਤੇ ਸਚ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਨਿ
ਤੇਝੁ ਠਕ ਦੇਨ ਬੋਲਾ ਨਿ ਤੇਜੋ ਰਾਗੁ ਕੋ ਸਿਖ ਭੁਜਨ
ਦਾ ਲੋਹੇ ਵਨਿ ਓਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਨਿ ਇਕ ਦਿਨ ਓ
ਨਾਨੇ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬੀ ਪੁਛਿਆ ਓਹੁ ਕੀ ਕ
ਰਮਹੈ ਨਿਗਜਿ ਸਕਰਿ ਫੇਰਿ ਹੋਰਿ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਨਰ
ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨਸਾ ਦੀ ਓਪਾਸ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕ
ਹਿ ਮਾ ਕਈ ਕ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੋ ਓਪਾਸ ਨਾ ਤਾਂ ਵੈ ਤਾਵਿ
ਚਿਹੀ ਦੀਹੈ ਗਾਮਾਨੀ ਤਾ ਮਾਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਇਰ

ਹੋਹੈ ਨਿਓ ਓਹੁ ਕਿਸਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ੨੮੪
ਆਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤਿ ਹੋਹੈ ਨਿਓ ਇਕ
ਕਾਮੀ ਭਗਤਿ ਹੋਹੈ ਨਿਓ ਕਾਮਨਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ
ਨਾਮੁ ਜਪ ਦੇਹੈ ਨਿਓ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਓ ਤਾਂ
ਓਨ ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਭੀ ਵਹੁ ਰਾਗੁ ਕਾਰਿ ਦੇਂਦਾ ਹੋਤੇ ਓਨ ਨੂੰ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਆ ਵਦੀ ਹੋਆਇ
ਕਾਮਾਗਤਿ ਭਗਤਿ ਹੋਹੈ ਨਿਓ ਕਿਸੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੁਖ ਕ
ਰਿਕੈ ਵੇਰੀਆਂ ਦੇ ਭੈ ਕਾਰਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰ

ਨਿਕਰਿਦੇਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਦਾਰਗੁਭੀਕਰੀਦਾਹੈਤੇਓ
ਨਾਂਦੀਸਰਧਾਭੀਵਧਿਖਲੋਦੀਹੈ ਤੇਇਕਉਪਸ
ਨਾਵਾਲੇਭਗਤਿਹੈਨਿ ਆਪਨੂਸਿਖਜਾਣਦੇਹੈ
ਨਿ ਵਾਹਗੁਰੂਨੂਸੁਆਮੀਕਰਤਾਜਾਣਕੇਮਹਾਂਰਾ
ਜਦਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਨੁਰਮਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੁੰਦਾਹੈ ਇਕਗਮਾਨੀਭਗਤਹੈਨਿ ਜੋਸਰਬੰਸੇ
ਇਕਵਾਹਗੁਰੂਜਾਣਦੇਹੈਨਿ ਜੋਸੇਅਕਾਸਸਰ
ਬਘਟਾਂਮਟਾਂਵਿਚਿਰਵਿਅਾਰੋਇਆਹੈ ਤੇਜਾ

ਇਕੋ ਬਹੁ ਹੋਵਾ ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਨੂਜ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿਪਾਤਾਂ
ਉਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਚੋ ਥੀ ਕ੍ਰਮ ਕਾ ਬੀਜ
ਸਤਿ ਵੀ ਕ੍ਰਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਿ ਕਰਦੀ ਹੋ ਸੋ
ਭਗਤਿ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ
ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਤੁਸਾ ਭਾਇ ਸੇ ਕਰਿ ਕਾ ਲਿਖ
ਠਹੋਵੇ ਗਾ ॥੧੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜੋ ਤਾਸੇ
ਠਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮਾਰੇ ਰਹੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥ ਤੇ
ਸਿਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿ

ਸਾਹੀਥੀਪੁਛਿਅੰਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਈਇਸਪ੍ਰਕਾ
ਰਕਹਿਦੇਹੈਨਿਜੇਗਿਆਨਇਸਨੂਹੋਵੇਤਾਂਭਗਤਿ
ਦਾਕਿਅਹੈਗਿਆਨਹੀਇਸਦਾਉਧਾਰਕਰਦਾ
ਹੈਬਚਨੁਹੋਇਆਗਿਆਨੁਭਗਤਿਥੀਥਿਨਾ
ਸੋਭਾਨਹੀਪਾਵਦਾਪਿੰਗਲਾਹੈਜੇਸੇਪ੍ਰਤਖਾ
ਸਨਨੁਭੀਤੇਸਗੀਰਨੁਭੀਸਨਿਗਧਕਰਦਾਹੈਪ
ਰਜੇਨਿਗਧੀਉਪੀਚੇਤਾਂਪ੍ਰਥਮੇਤਾਂਮੁਖਦਿਕਾਰੀ
ਦਾਹੈਤੇਬਹੁੜਜੇਸਗੀਰਵਿਚਿਪੇਤੀਹੁਦੀਹੈਤਾਂ

ਬਹੁਤ ਪੀਵਣ ਕਰ ਓਦਰ ਖੁਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੁਲਾ ਬੁਲਾ ੨੮੬
ਦਾ ਹੋਂ ਤੇ ਜੇ ਕਢ ਹੀ ਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਖਾਂਸੀ ਓਤ ਪਾਤਿ ਕਰ ਦਾ ਹੋ
ਜੇ ਸਰ ਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਛਾਤੀ ਤੇ ਬੋਝ ਕਰਿ ਕੋਰੇ ਗਾ ਓਤ ਪਾਤਿ
ਕਰ ਦਾ ਹੋਂ ਾ ਚਾਰ ਅਓ ਗੁਣ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਮਿਸਰੀਨ
ਲਿਮਿਲਾ ਇਕੋ ਖਾਈ ਦਾ ਹੋਂ ਤਾਂ ਮੁਹੁ ਭੀ ਮਿਠਾ ਹੋ ਦਾ
ਹੋ ਤੇ ਖਾਂਸੀ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦੀ ਤੇ ਪੇਟ ਭੀ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤੇ ਛਾ
ਤੀ ਬੋਝ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦਾ ਤੇ ਸੇਰ ਖਾਗਿਆ ਨੁਕਰਿ ਕ
ਹਿੰਦਾ ਹੋਂ ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਸੇਭਾ ਨਹੀ ਪਾ

ੴ ਸਾਭੇ ਦੂਸਰਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਸੁਭਿ
ਨਿਜੇ ਵਿਖਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚਿ ਨਿਰ
ਭੈ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪਾਪ ਕਰਨਿ ਲਗਾ ਦਾਹੈ ॥੧॥
ਉਦਰ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਿ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚਿ ਨਿ
ਰਭੈ ਹੋ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਾ ਦਾਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਚਾਰਿ ਅ
ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਸਭ ਟਾਕਰਾ ਮਾਨੁ ਹਉਮੈ ਰੂ
ਪੀਖਾਂ ਸੀਕਰਿ ਢਾਹਿ ਦੇ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਛਾਤੀ ਦਾ ਬੋਝੁ
ਏ ਹੁੰਦਾ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥੨॥

ਰੁਜੇਭੁਗਾਤਿਰੁਪੀਮਿਸਰੀਨਾਇਮਿਲਿਮਾਸਭੇਵਿ ੨੮੧
ਪਨਨਾਸੁਕਰਦਾਹੈਤੇਨਿਤਪ੍ਰਤਵਧਦਾਜਾਂਦਾਹੈਵਾ
ਹਰਾਭੂਨੁਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦਾਹੈ੧੯ਸਾਖੀਹੋਰਚ
ਲੀਭਾਈਭਾਨੁਬਹਿਲਰਾਜਮਹਲੁਵਿਚਿਰਹਿਦਾਸੀ
ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਭਾਉਰੁਗਾਤਿਕਰੈਤੇਵਾਹਰਾਭੂਦਾਨਾਮੁ
ਓਚਾਰਟਿਕਰੈਤਾਂਸਾਹਿਬਛਿਵੇਪਾਤਿਸਾਹਪਾਸ
ਓਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਿਸੇਸਾਸਤ੍ਰਦਾ
ਮਤ੍ਰਹੈਜੋਤਪਤੇਤੀਰਥਵਿਸੇਖਹੈਨਿਹਕਿਸੇਸਾਸਤ੍ਰ

ਦਾਮਤੁਹੈ ਜਗਿ ਤੇਹੈ ਮਾਵਿ ਸੇਖੈ ਹੋ ਨਿ ਕਿ ਸੇਸਾ ਸਤ
ਦਾਮਤੁਹੈ ਬ੍ਰਤ ਮਰਨੈ ਮਾਵਿ ਸੇਖੈ ਹੋ ਨਿ ਕਿ ਸੇਨੈ ਗਿ
ਆਨ ਮਰਾਧਿ ਮਾਨਵਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਹੈ ਤੇ ਸਾਹਬ
ਇਆਂ ਵਚਨਾਵਿ ਚਿਨਾਮ ਦੇਸ ਮਾਨ ਹੋਰ ਵਸਤੁ ਕਾਈ
ਨਹੀ ਕਹੀ ਤਾ ਤੇ ਮੇਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸਭ ਸੇਨ
ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਆਇ ਜਾਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ ਜਿਸ ਸਮੇ
ਬ੍ਰਹਮੇਨੈ ਜਗਾਰ ਚਿ ਆਹੈ ਸਭ ਦੇਵੀ ਆਂ ਦੇਵੁ ਤੇਰਿ
ਖੀਸਰ ਮੁਨੀ ਸਰਸਭੁ ਮਾਣਇ ਕਠੈ ਹੋਇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹ

ਮਾਜੀ ਨੇ ਬਿਸਨ ਦੇ ਵਕੋ ਕਹਿ ਆਪੁ ਥਮੇ ਪੂਜਾ ਕਿਸ
 ਕੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸਾਰੇ ਬੈਰਾਟ ਕਾ
 ਪਰਦ ਖਣ ਦੇ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਵੈ ਉਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਥ
 ਮੇ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਵਤੋ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਆਂਦਾਹ
 ਣਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਾ ਠਕੇ ਪ੍ਰਦ ਖਣੇ ਕੋ ਗਏ ਮਰੁਗ
 ਣੇ ਸਜੀ ਕਾ ਬਾਹ ਨ ਚੁਗਾਏ ਮਰੁਗਾ ਬੀ ਕਾ ਸੀ ਸੁਚਤੁਰ
 ਭੁਜ ਭਾਰਾ ਸਰੀਰ ਸੋ ਬੈਠਾ ਰਹਿ ਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰਾ
 ਮ ਮਾਮਾ ਦੇ ਵੇਰਾ ਮਦੇ ਮਖਰਾ ਲਿਖ ਕੇ ਚੂਹੇ ਉਤੇ ਚ

ੜਿਕੈਤੀਨਵਾਈਪਰਦਖਣਾਕਾਰਿਕੈਮਹਾਂਰਾਜਸੀ
ਦੇਅਗੇਆਨਿਮਥਾਏਕਿਆਤਾਂਮਹਾਂਰਾਜਨੇਆ
ਪਣੇਸਿੰਘਸਨਕੇਨਿਕਦਿਓਸਨੁਬੈਠਾਇਲੀਆ
ਜਬਸਭਹੀਦੇਵਤੇਪਰਦਖਣਾਕਾਰਿਕੈਆਏਤਾਂਓ
ਨਾਨੇਪੁਛਿਆਪ੍ਰਥਮੇਕੋਣੁਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਮਹਾਂ
ਰਾਜਨੇਕਹਿਆਪ੍ਰਥਮੇਤੁਮਸਭੁਣਾਤੇਗਏਸਜੀ
ਆਏਹੈਨਿਜੋਗਏਸਜੀਨਿਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋ
ਅਭੇਦਜਾਤਾਹੈ। ਜੋਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋਅਭੇਦ

ਜਾਣਕਾਰਿ ਜਪ ਤੇ ਹੋਂ ਸੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ਪੂਜਨੀ ਵਹੋ ਤੇ ੨੮੯
ਹੋਂ ॥ ਸਵੈਯਾ ਗਮਾਨ ਨਿਰਮਾਨੁ ਲੀਓ ਧਮਾਨ ਨਿਜੇ
ਗਨਿਜੇ ਗਸਮਾਧ ਲਯੋ ਹੋਂ ਤਪਸ ਨਿਤ ਪੁਣੀਓ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਲੀ ਨਕਿ ਮਾਨਿਰ ਚਯੋ ਹੋਂ ਕਾ
ਹੋ ਕਰੋ ਸਭੁ ਸਾਧਨ ਸਾਧ ਸੁਣੈ ਚੁਚਲੈ ਮਨ ਸੋ ਕੁਭਯੋ
ਹੋਂ ਸਿਭੁ ਦਿਸ਼ਾ ਮਸ਼ੀਰਾ ਮਕੋਨਾ ਮਸੁਆਲ ਸੀਦਾਸ
ਕੇ ਕੁਗਾਮ ਯੋ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਭੁ ਜੀਅ
ਜੇ ਤਉ ਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਤੇ ॥ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਉਤਪਤਿ

ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿ ਸੇਨੁ ਲੋਚਾ ਹੋਵੇ ਸੇਤੁ
ਸੀਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਖਈ ਅੰਨੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਭਗਾਧਨੁ ਲੀ
ਤਾ ਅਰੁ ਜੋਗੀ ਸਰਾਨੇ ਸਮਾਧਿ ਲੀਤੀ ਤਾ ਅਰੁ ਤਪ
ਸੀ ਅੰਨੇ ਤਪੁ ਲੀਤਾ ਅਰੁ ਤੀਰਥ ਬਾਸੀ ਅੰਨੇ ਤੀ
ਰਥ ਲੀਤੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਤਿ ਤਾਨੇ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਲੀ
ਤੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਮਾਪਣਾ ਨਾਮੁ ਰੁਪੀ ਚਿਤਾ ਮਣਪੁ
ਰਾਣੇ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਮੇਲ ਪੇਟਿ ਕੇ ਰਖਿਆ ਸੀ
ਸੋ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤ ਜੇਚ ਰਨਾਦਾਧਿਆਨੁ ਕੀ

ਤਾਮਹਾਂਰਾਜਦਾਨਾਮੁਲੀਆਤਾਨਾਮੁਬੋਲਿ ੨੧੦
ਆਜੇਕਹੋਤਾਂਸੇਭੇਪਦਾਰਥਤੁਸਾਂਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿ
ਦੇਵਾਂਕਹੋਤਾਂਮਹਾਂਰਾਜਤੁਸਾਂਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਦੇਵਾਂ॥
ਤਾਂਓਨਕਹਿਅਮਾਅਸਾਨੁਮਹਾਂਰਾਜਹੋਵੈ॥ਤਾਂਨਾਮਨੇਕ
ਹਿਅਜੇਗਰੀਬੀਰਖਣੀ॥ਮਹਾਂਰਾਜਦੇਸਰੁਪਨੁਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਹੋਵੇਗੇ॥੨੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਭਾਈਬਦਲੀ
ਸੋਢੀਤੇਸੇਠਗੁਪਾਲਗੁਰੂਕੇਹਜੁਗਛਿਵੀਪਾਤਿਸਹੀ
ਦੇਸਦਾਸੇਵਾਕਰਦੇਸਿਨਿ॥ਓਨਨੇਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ

ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੋ ਨਸਾਧਰਮੁ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚੈ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਅਮਾ ਸਭੁਣਾ ਦੇ ਅੰਗਤੁ ਸਾਂ ਨਿਵਚਲਣਾ ਜਿਤ
 ਨਾ ਫੁਹਾਰੇ ਦਾ ਜਲੁ ਨੀਵਾਣੁ ਨੁਜਾਂਦਾ ਹੋ ਤਿਤ ਨਾ ਹੀਓ
 ਚਾਚਕੁ ਦਾ ਹੋ ਸਿਪੁ ਬਮੀ ਜੋ ਸਭੁ ਸਬੰਨੀ ਵੀਹੈ ਸੋਸ
 ਭਣਾਂ ਦੇ ਉਪਰਿ ਅੰਦਰੀ ਹੋ ਨਿਕੀ ਅੰਗੁ ਲੀਜੋ ਅੰ
 ਪਨੁ ਛੇਵਾ ਕਹਾਇ ਅਹੈ ਤਾਂ ਛਲਾਛਾ ਪਸਭੁ ਇਸ
 ਵਿਚਿ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਸੋ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਸਭ
 ਠਾ ਬਿਰਛਾਂ ਨੂੰ ਰੀਧਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾਤੇਤੁ

੨੨

ਸਾਂ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇ ਠਹਿਣਾ ਜੋ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਂ ਥੀ ਜੀਤਿ
ਆਚਾਰ ਦਾਹੈ ਸੋ ਹਾਰਿ ਜਾਂ ਦਾਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਨਾ ਦੇ ਅਰੇ
ਘਰ ਚਲ ਦਾਹੈ ਸੋ ਜੀਤ ਦਾਹੈ ਆਫਿ ਰੰਗ ਦੀ ਅਪੁਰ
ਤੀ ਅਹੁ ਦੀ ਅਹੈ ਨਿ ਜੋ ਜਾਣ ਦਾਹੈ ਮੇਓ ਚਾਚਕੁ ਆ
ਜਾਂ ਦਾਹਾਂ ਸੋ ਨੀ ਚੇਉ ਤਰ ਦਾ ਅੰਦੁ ਦਾਹੈ ਜੋ ਜਾਣ ਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਨੀਵਾਂ ਚਲਿ ਮਾਜਾ ਵੁ ਦਾਹਾਂ ਸੋ ਉਚਾ ਚਕੁ
ਆਮਾਂ ਵੁ ਦਾਹੈ ਜੋ ਜੀਤਿ ਤਿਸੁ ਹਾਰਿ ਹੋ ਜੋ ਹਾਰੇ ਸੋ
ਜੀਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਂ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਵਿਚਿ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇ

੨੯੭

ਚਲਣਾ ਹਾਰ ਚਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਗ ਜੀਤਾ ੨੧॥
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਚ ਦਾ ਆਗਰੇ ਹੋ ਦਾਸੀ
ਤੇ ਸਭ ਠਾਧਰ ਮਸਾਲਾ ਵਿਚਿ ਤੇ ਭੁਜਨ ਵਾਲਿ ਅੰ
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰਿ ਭੀ ਤੇ ਹੋਰ ਥੇ ਭੀ ਸਭ ਠਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਟਹਲਿ ਕਰੇ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿ ਬਛਿ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਥੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਪੁਛਿ ਆਜੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਕਿਸਤਰ
ਹ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਹੋ ਨੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਜੀਚੋਹਾਂ ਨੁਸੋਭਾ ਦੇਵੁ ਟਿਵਾ ਲੇਹੈ ਨਿਗਇਕਾਭਿ ॥੨੨॥
ਗੀਗੁਰਹੈ ਨਿਕੀਕੀੜੀ ਨੁਲਿਅਾਇਕੇਅਪਣਾਇ
ਸੁਨਵਿਚਰਾਖਿਕੇਤੇਦੁਆਰੇਤੇਆਪਿਬੈਠਦੀਹੈ
ਓਸਦੇਧਿਆਨਕਾਰਿਕੀੜੀਭ੍ਰਿਗੀਹੋਤੀਹੈ ॥ਓਸਦੇ
ਧਿਆਨਕਾਰਿਕੀੜੀਭ੍ਰਿਗੀ ਪਰਇਕਜਾਤਿਦੀ
ਕੀੜੀ ਨੁਭ੍ਰਿਗੀਕਰਦੀਹੈ ॥ ਸਭਕੀੜੀਆਂਨੁਨਹੀ
ਕਰਸਕਦੀ ॥ ਤੇਇਕਪਾਚਸਦੇਸਮਾਨਗੁਰਹੈਨਿ
ਜੇਧਾਂਤਾਨੁਸਪਰਸਕਰਨਿਤੇਸੁਵਰਨੁਕਾਰਿਦੇ

ਹੈਨਾ ਪਰ ਕੇਚਨੁ ਕਿਸੇਨੁ ਕੇਚਨੁ ਨਹੀ ਕਰਿ ਸਕਦ
ਤੇ ਇਕ ਬਾਵਨ ਗੁਰੂ ਹੈਨਿ ਜੋ ਸਭ ਬਿਰਛਾਨੁ ਚੰਦ
ਨੁ ਕਰਦੇ ਹੈਨਿ ਪਗੁਰਿ ਤਾ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਇਕ
ਦੀਪ ਕਗੁਰੂ ਹੈਨਿ ਸਭ ਦੀਪ ਕਾ ਮਾਪ ਸਮਾਨ ਕ
ਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈ ਪਰ ਬਾਟੀ ਪੁਨਿ ਤੇ ਲਚਾਹੀ ਦਾਹੈ ਤੇਹ
ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਨਿ ਕੇਈ ਸਿਖੁ ਰ
ਵੈ ਜੋ ਸਰਪਾ ਕਰਿ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣੇ ਤੇ ਉਸ
ਦਾ ਭੀ ਕਾਇਆ ਲਹੇ ਦਾਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ

ਤਿਹੋਇਕੇਆਪਭੀਨਿਰਕਾਰਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਹੋ ੨੬੩
 ਹਨਾਨੁਭੀਭੀਗਿਆਨੁਪਰਾਪਤਿਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਹੋਰਕ
 ਈਸਾਧਨਨਹੀਚਾਹੀਦਾ। ਇਕਸਾਧਸਿਰਾਤਿਦਾ
 ਮੇਲੁਹੀਕਲਿਅਮਾਣਕਰਿਦੇਦਾਹੈ। ੨੨ਸਾਖੀਹੋ
 ਰੁਚਨੀ। ਭਾਈਸੇਹਣਛਾਕੇਹੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਸਾਹਿਬ
 ਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸਿਅਇਆ। ਦਰਸਨਕੀਤ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਤੁਸੁਭਾਅਉਤੁ
 ਰਾਮਸਾਂਸੀ। ਅਦੇਉਧਾਰਵਾਸਤੇਹੋਇਅਹੈ। ਅ
 ਸਾਭਾਜਨਮਮਰਨਕਦੀ। ਮੇਭਾਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਭਾਈ ਸੋਹਣਿ ਤੁਸੀਆ ਪਟੇ ਸੁਰੇਹ ਹੁਕੇ ਨਾਹੀ॥
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਆਪਣਾ ਸੁਹਾਂ ਸਭ ਕੋਈ ਹੋ॥ ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਆ ਪਨੁ ਕੀਪਛਾਤ ਹੋ॥ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਿਸਾਹ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਏਹੁ ਸਰੀ
ਰੁ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਹੋ॥ ਤੇਰਾ ਰਾਂਦਾ ਸਰੀਰੁ ਭੀ
ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਰੀਰੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖੁ ਨ ਹੀ ਬ
ਣਦਾ॥ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਨ ਮੁਇ
ਆਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਭੇਦੁ ਹੋ॥ ਸੁਧਮ ਨੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾ
ਹੋ॥ ਅਸੁਧਮ ਨੁ ਸਿਖ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਸ

ਬਦੁਹੈ ਤੇਸਬਾਦਿਦੁਆਰਾਸਿਖਦੇਸੁਵਨਦੇਮਾ
ਗਰੀਸਿਖਦੇਰਿਦੇਵਿਚਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਿਕੈਸਿਖਦਾਮ
ਨਭੀਉਜਲਾਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂਸਿਖਨੁਅਪਣੇਸਰੂਪ
ਦੀਸੋਸ਼ੀਪਉਦੀਹੈ ਤਾਂਤੇਲਖਜੀਵਦਾਤੇਈਸਰਦਾ
ਸਤਿਚਿਤਿਅਨਿਦਰੂਪੁਹੈ ਤੇਵਾਚਭੀਨਹੈ ਜੀਵ
ਦਾਵਾਚਅਲਪਗਾਹੈ ਤੇਈਸਰਦਾਵਾਚਸਰਬ
ਗਾਹੈ ਜੈਸੇਸੁਧਤਾਲਵਿਖੇਸੁਰਜਦਾਪ੍ਰਤਾਬਿੰਬਉ
ਜਲਕੁਸਦਾਹੈ ਤੇਮਲੀਨਜਲਵਿਖੇਮੇਲਾਭਾ

੨੬੫

ਸਦਾਹੈ ਤੇਸੇਆਇਆਵਿਖੇਜੋਬ੍ਰਹਮਕਾਪੁਤਿਭਿ
ਬਹੇਸੇਈਸੁਰਹੈ ਤੇਅਵਿਦਿਆਵਿਖੇਜੋਪ੍ਰ
ਤਾਬਿਬਆਇਆਹੈਸੇਈਜੀਵਹੈ ਖਟਿਗੁਣਕ
ਰਿਕੋਆਇਆਕਹੀਤੀਹੈ ਖਟਿਗੁਣਤੇਖਰਿਦਿ
ਕਾਰਕਰਿਕੋਵਿਦਿਆਕਹੀਤੀਹੈ ਖਟਿਵਿਕਾ
ਰਕਰਿਕੋਆਵਿਦਿਆਕਹੀਤੀਹੈ ਤਾਂਸਿਖਾਨੇ
ਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੋਗੁਣਕਓਣਹੈਨਿਭੇਵਿਕਾਰ
ਕਓਣਹੈਨਿਬਚਨੁਹੈਇਆਧਰਮਅਰੁ

ਜਸੁਰਿਗਿਆਨੁ ਮਰੁਵੈ ਗੁਰਸਿ ਮਾਮਰਸਮਤਾਏ ॥੨੮੫॥
ਖਾਇ ਗੁਣ ਕਹੀ ਤੇਹੋਨਿ ਖੁਧਿ ਮਾਮਰੁ ਪਿਪਾਸਾ
ਹਰਖ ਮਰੁ ਸੋਗ ਜਨ ਮਾਮਰੁ ਮਿਤਏ ਹੁਖ ਟਿਵਿਕ
ਰਹੋਨਿ ਮਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੋ ਅੰ
ਸੋ ਨਿਰਲੇਪੁ ਜਾਣ ਨਿਕਰਿ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਫੁਰਿ
ਸਿਖਾਂ ਪੁਸਤੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸਾਂ ਤਾ ਪਛੇ ਕਹਿ ਮਾਏ ਹੋ
ਜੋ ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਸੁਸਦ ਹੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪੁ ਹੋ ਮ
ਬਤੁ ਸਾਂਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋਗਿਆਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਗਤਿ ਮੁ

ਕਾਤਿਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸੇਕੋਈ ਭੁਜਾਂ ਦੇ ਬ
ਲੁਕਾਰਿ ਕੋਭੀ ਨਦੀ ਬੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰਦੇ ਹੋ ਨਿਸਮਰ
ਜਹਾ ਜਾ ਕਰਿ ਭੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਭੁਜਾਂ ਦੇ
ਬਲੁਕਾਰਿ ਕੋਈ ਸਮਰ ਬੁ ਪਾਰਿ ਉਤਰਤਾ ਹੋ ਅਮਰ
ਜਹਾ ਜਕਰਿ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨ ਲਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੋ
ਅਮਰ ਦਾਣਾ ਭੀ ਨਿਸਾਭੀ ਦੇ ਰਿਨ ਹੀ ਉਗਵਦਾ
ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਉਪਾਰਿ ਖੰਡ ਦਾ ਗਲ ਫੁਕਰੀ
ਐਤਾ ਉਗਵਤਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਅਮਰ ਭੋਗਣ ਕਾਰਿ

ਭੀਰਸੀਲਾਹੋਤਾਹੈ॥ਉਸੇਗਿਆਨਭੀਮੁਕਤਿਕ ੨੬
ਰਦਾਹੈ॥ਪਰਭਗਤਿਨਾਲਿਮਿਲੀਹੋਈਸਰਬ
ਨੂਰਸੀਲੀਹੈ॥੨੩॥੧੨੨॥ਈਕਾਵਾਰਯਾਰਵੀ
ਦਾਪੁਰਾਹੋਇਆ॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਰਗੁਰੂਜੀਵ
ਹਗੁਰੂਜੀਵਾਹੁਰੂਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦਾਅਨੇਕਾਂਦਾਕ
ਲਿਆਣਹੋਇਆ॥ਓਨਾਦੇਨਾਮੁਅਸਾਡੀਗ
ਣਤੀ॥ਵਿਚਿਨਹੀਸਨਿਆਵਦੇ॥ਪਰਜੇਹੜੇਭਾ
ਈਗੁਰਦਾਸਜੀਸਿਖਾਰਿਣਿਹੈਨਿਤਿਨਾਦੀਈ

ਕਾਜੇ ਅਸਾਡੀ ਬੁਧਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇ ਸਕੀ ਹੋਸੇ
 ਹੋਇ ਹੋਸੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀ
 ਤਾਜੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਵਡੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਅਜੇ ਹੋਵਚਨ ਸੁਟਿ ਕੇ ਭੀ ਸੋਢੀ ਅਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾ
 ਲਿਖ ਖੀਲੀ ਅੰਪਈ ਅੰਕੀਤੀ ਅੰਹੈ ਨਿ ~~ਕਾ~~
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸਰੀ ਗਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਅੰਮਰਿਤੁ ॥
 ਗਾਂ ਤੇ ਸੀਰਾਂ ਨੁ ਜਗਿ ਮਾਸਾਂ ਵਾਲੁ ਅੰਪਛਾਤਾ ਹੋ
 ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਸਰੀ ਕੀ ਅੰਪਈ ਅੰਕੀਤੀ ਅੰਹੈ ਨਿ
 ਗੁਰਾਂ ਤੇ

ਮਸਿਦਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਤਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਮਰਦਾ ਰ ਦੀ
ਸਕੀਤੀ ਸੀ ਰਾਮਗਾਇਤੁ ਸਾਡਾ ਵਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਏ ਤੇ
ਲਾਇਕ ਗੁਰਾਮਾਈ ਦੇ ਹੋ ਗਾਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਦੀ ਬ
ਲਾਮਵਸ ਬਾਹੋ ਸੁਟਿ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੇ
ਏ ਕਸਮੇ ਗੁਰੂਗਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਰਿਖ ਜੀ ਦਾ ਵੀ
ਚਾਕਰ ਕਰ ਦੇ ਸੇ ਗੁਰੂਗਰਿਗਾਇਤੀ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ
ਰਿਖ ਜੀ ਦੀ ਚਉ ਕੀਵਿ ਚਿਸੇਈ ਚੋਭਿ ਮਾਓ
ਤਉ ਹਸੁਈ ਚੋਭਿ ਮਾਏ ਤੇਫੇਰਿ ਗਾਮਗਾਇ

ਜੀਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨਿ ਲਾਗਾ ਤਾਂਓ ਨਾਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆਸੁ ਈਕਾ ਦੁਲਿਆ ਵਹੁ ਤਾਂਸੁ ਈਨਾਨਿ
ਕਲੀ ਜੇਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀਪਕੁ ਨਿਲ
ਗੇਤਾਂਓ ਹੁਸੁ ਈਕਾ ਦੁਲਿਆ ਏਯੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅੰ
ਸਬਦੁ ਏਹੋ ਪਰਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀਦੀਰ
ਸਨਾਤੇਆਇਅੰ ਹੋਇਆ ਪਥਰ ਭੀਕੋ ਮਲ
ਹੋਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ਜੇਸੇਤੀਰ ਕਾਮਾਣ ਵਡੇ ਓਤਮਸ
ਸਤੁ ਹੋਵਾਨਿ ਪਰੁਤੀਰਨ ਦਾ ਜਦੋਹ ਬੰਪਾ ਓਵਿ

ਸੇਖ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ १ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾ ਭੁਲੀ ॥ ੨੬ ॥
ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਪਾਸਿ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥
ਸਾਹਿਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਮਸਵਾਰਾ ਕਿਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇ ਮੁਹੇ ॥ ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ
ਰਾਂ ਕਹਿ ਮਾਝੇ ਮੇਰੇ ਗਾਜੇ ਬਜੇ ਬਾਇਸਾਹੇ ਹੋ ਸੀ
ਸਭਿ ਸਾਧਾਂ ਸਿਤਾਂ ਨਾਲਿ ਦੇਖ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੇਓ
ਨਾਈ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚਿ ਲਿਖਾ ਪਾਏ ਸੀ ॥ ਜੇਹੀ
ਮਾਂ ਵਿਚਿ ਮਵਤਾਰ ਪੇਦੇ ਹੋਵਣਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਮਲੇ

ਛਾਂਦੇ ਦੀ ਨਉ ਤੇ ਓਨਾ ਬਲਕ ਰਣਹੋ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ
ਸਭਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਾਧਾਂ ਪਸੇ ਸਾਇ ਕੇ ਕਰ ਰਾਮਾਤ ਪੁਛ
ਦਾ ਹੋ ਸੀ। ਏ ਕੇ ਦਿਨ ਓਸ ਵੀ ਚਾਰਾ ਮਾਏ ਹਥੁ ਹਮਣ
ਜੋ ਹੋ ਨਿ। ਸੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂ ਏ ਹੋ ਦਿਓ ਆਏ ਹੋ ਹੋ ਨਿ।
ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਨੂ ਦੀ
ਨਵਿਚਿ ਲਿਆਵਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਬੇ ਹੀਨ
ਹੋਏ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਮਜ਼ਬਦਿ ਚਿ ਆਂ ਵਾਨਿਗੇ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਪਕਾਰਿ ਮੀ ਗਵਾਏ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਕਹਿ ਆਜੇ

ਤੁਸੀਂ ਇਕੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
ਦਰਜੀ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਿਯਤ ਨਾਨਕ ਆਪਣਾ ਦਿਨ ਮਨ
ਵਹੁ ਗੇਤਾ ਸਭੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਕਾਬੂ ਹੋਵ ਨਿਰੋਗ ਤੇ ਆਪ
ਸਭ ਨਾਧਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਅਰਿ ਮਰਜੀ
ਲਿਖੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹੋ ਸੋਗ ਭ੍ਰਮ ਮਣ ਦੀ
ਰਖਮਾਵਾ ਸਤੇ ਲੀਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਛਰਾ ਵਣਾ ਕਰੇ
ਅਸਾਡਾ ਧਰਮੁ ਰਖੋ ਤਾਸਾ ਹਿਬਨਾ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੁ
ਸਾਥੀ ਭ੍ਰਮ ਮਣਾ ਦੀ ਪੜੀ ਭੇਜੀ ਪਹੁੰਚੀ ਸਾਥੀ ਬਾ

ਦਸਾਹਦਾਫੁਰਮਾਨਪਹੁਚਿਆਤਾਂਸਾਹਿਬਜਾਇ
ਦਿਲੀਵਿਚਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏ। ਬਾਦਸਾਹਨੁਖਬਰਿਹੋਈ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਅਸੀਤਾਂਤੁਸਾਂਡੇਪਾਸਿਅ
ਏਹਾਂ। ਤੁਸੀਸਾਭਿਬ੍ਰਹਮਣਛਤਿਦੇਹੋ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
ਣਾਂਨੁਖਲਾਸਕਰਵਾਇਆ। ਤੇਸਾਹਿਬਆਪਓ
ਥੇਰਹੇ। ਬਾਦਸਾਹਪੁਛਿਆਜੇਤੁਸਾਂਤੇਰਾ
ਬਹਾਦਰਨਉਰਖਾਇਆਹੈਕਿਸਜਾਗਾਤੇਰਾ
ਦੀਬਹਾਦਰੀਕੀਤੀਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਤੇਗਾਬ

ਹਾਦਰ ਪ੍ਰਗਟਿਹੁ ਮਾਹੋ ਅੰਮੇ ਸੀਤੇ ਗਾਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖ ੩੦੦
ਲਾਓ ਗੁਜਰ ਗਓ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਕਸਰ ਦੂਰਿ ਕਰੈ ਗਾਨੇ
ਰੇਨਿ ਮਾਇਦੀ ਜਾਗਾਰੇ ਲਾਵਰ ਤਾਓ ਗਾਨੇ ਰੇ ਸੇਫੀ ਅੰ ੦
ਦੀ ਜਾਗਾ ਮਸਲ ਕਰੈ ਗਾਨੇ ਤੁਸਾਡੀ ਦੀ ਨਰੂਪੀ ਪੀੜੀ
ਉਪਰਿ ਜੀ ਨੁਪਾਓ ਗਾਇਸ ਸਸਮੇ ਨੂਤੁ ਸੀਪ ਛੇਤਾ ਵਹੁ
ਗਾਨਾ ਬਾਦਿ ਸਾਹਕਾਰਿ ਮਾਏ ਨਾਨੁ ਨ ਦਰਿ ਹਵਾ ਲੇ ਕਰੈ
ਅਸਾਨੁ ਕਾਈ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਵੈ ਗਾਨਾ ਛੇਤਾ ਗਾਨਾ ਸ
ਰਿਬਦੇ ਪਾਸਿ ਇਕੁ ਸਿਖੁ ਦਰਸਨੁ ਮਾਇਆ ਮਥਰੈ

ਕਿਆ ਮੁਕਹਿਆ ਭੇਰੀ ਸਮਰਥਾ ਕਾਰਿ ਮੇਨੁ ਇਕੁ ਪਾ
ਰਸੁ ਹਥਿ ਲਗਾਏ ਮੇ ਭੁਇ ਤੁਸਾ ਭੀ ਆਂਦਾ ਹੋਇ ਹੁ
ਪਾਰਸੁ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਬਚਾਵਹੁ ਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੇ ਸੁਠਹੋ ਸੋ ਸਚਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ
ਸਚੁ ਹੋਸੋ ਸੁਠਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਪਾਰਸ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਮ
ਨਾ ਵਿਚਿ ਭਾ ਲਿਇਤਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੀਮੇ
ਭੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਗਵਾਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ
ਸਿਖਾ ਚੁਭੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਕੁ ਬੁਰਕੁ ਦੂਰ ਜਾਂਓ ਤੁਸਾ ਮੀਜ ਲੀ ੩੦

ਭਰਕ ਢੀਤ ਸਾਰੀ ਅੰਜ ਲੀ ਪਾਰ ਸਾਂਦੀ ਭਰੀ ਮਾਈ ॥ ੩੦੭ ॥
ਬਚ ਨਹੋਇ ਮਾਮ ਅਪਣਾ ਪਾਰ ਸੁਚੁ ਟਿਲੈ ਤਾਂਓ ਸੁ
ਕਹਿ ਮਾਮੋਇ ਕੁ ਪਾਰ ਸੁਚੁ ਟਿਲੈ ਨਾਂਗਾਂ ਮੋ ਬੋ ਸਿਵਾ
ਤਾਨ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਢੇਰੋਰੋ ਰਸਿ ਬੁਇ ਕੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ
ਮਾਇ ਮਾਮ ਓਸੁ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾਜ
ਜੋ ਮੇਨੁ ਮਾਰਿ ਮਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਲੁ ਹੋਰ ਨੂ ਤੇ ਦਿਲੀ ਨੂ
ਭਿੜਾਇ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂ ਬਚ ਨਹੋਇ ਮਾਮ ਭਾਈ ਇਨ
ਨੂ ਝੂਠਿ ਮਾਂ ਕਹਿ ਕੋ ਵਸਤੁ ਦੇ ਨਾ ਬਲੈ ਟਿਹੈ ਚੈ ਨੂ

ਸਿਰਿ ਮਹਿ ਭੀਰੁ ਭਾਖਿ ਸੀਰਿ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ
ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ ਭੀਰੁ

ਸਮੰਦ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਬੂੰਦ ਪਾਤਿ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਏਹੁ ਤਕੜੀ ਕਾਰਿ ੩੦੨
ਰਖੁ॥ ਦੁਖ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਾ ਜੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਹਰੁ
ਰੂਕੀਆਰਿ॥ ਅਸੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋ
ਏ ਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾਇ ਕੇ ਪਾਰਿ ਲੀਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਬੇਰਾਜਲ
ਇਆਰੇ॥ ਤੇ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਏਨਾ ਬੇਰਾਜ ਛੇਰਿ ਲੈਣਾ ਹੈ॥ ਫੂ
ਰਿਏਹ ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿ ਕੈ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ
ਦੇ ਪਾਸਿ ਭੁਜਿਆ॥ ਦੇਹ ਰਾਬਲੁ ਛੁਟਿ ਕਿਓ ਬੀਧਨ ਪਰੇ
ਕਛੁ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ॥ ਅਬ ਓਹੁ ਹਰਿ ਰਾਜ

ਜਿਉ ਹੋਇ ਸਾਹਾਇ॥ ੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿ ਭੇਜਿਆ
ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਸਿ॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਪਹੁਤਾ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਅਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਨਿਬਚਨੁ
ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੋ॥ ਸੇ ਮਨੁ ਖਾਨਾ ਦਕਾਰਿ ਕੀਤਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ
ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿਆ॥ ੧੦॥ ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸ
ਭਾ ਕਿਛੁ ਹੋਤੁ ਉਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਰੇਹਾ ਬਿ
ਖੇਤੁ ਮਹੀਰੋਹੁ ਸਾਹਾਇ॥ ੧॥ ਜਬਾਇ ਹਸਲੋਕੁ ਪਹੁਤਾ
ਤਬਾਇ ਕਰਾਜ ਪੁਤ ਸਿਖਨੁ॥ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਤੁਮ

ਸਾਂਤੁਤਲਵਾਰਚਲਾਉ। ਉਸਸਿਖਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਗਰੀਬਨਿਵਾਜਮੇਰੀਕੋਨਗਤਿਕਰੇਗੇ। ਬਚਨੁਹ
ਇਆਜਗਾਂਹਮਤਹਾਂਤੁਮ। ਤਬਉਸਸਿਖਲਤਵਾਰਚ
ਲਾਈ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਦਾਸੀਸੁਧਤ੍ਰਿਥੀਜੁਦਾਹੋਇਗਾਇ
ਆਸੀਸੁਨਿਆਰਾਹੋਇਆਭੀਰਾਮਨਾਮੁਦਾਉਚਾਰ
ਕੀਤਾ। ਓਸਜ਼ਾਰਾਪਾਤਿਸਾਹਰਾਖੇਬਗਾਏ। ਮੇਰੀਪਰਵ
ਨਗੀ। ਬਿਨਾਏਹੁਸੀਸੁਤੇਧੜਕੇਈਨਾਂਲੇ। ਜਾਵੇ। ਤਾਂ
ਧੜਦਾਓਬੇਹੀਸਿਸਕਾਰਹੋਇਆ। ਤੇਸਿਰਜੋਹੇ

੩੦੩

੦

ਸੀਸੋਸਾਂਬਨੇਇਕਸਉਦਾਗਰਸਿਖਨੁਸੁਪਨੇਹੋਇ
ਆਸੁਪੀਨੇਦੇਵਿਚਿਸਾਹਿਬਓਸਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾ॥
ਜੋਅਸਧੁਸਿਰਤੂਗਡੀਵਿਚਿਪਾਇਕੇਸਾਹਿਬਦਸ
ਵੀਪਾਤਿਸਾਹਿਧਾਸਿਪਹੁਚਾਇਦੇਉਤਾਂਓਸਦੇਪਾ
ਸਿਮਾਲਦੀਸੋਗਡੀਹੋਸੀਤਾਂਇਕੁਗਡੀਅਸਥਾਬ
ਹੀਵਿਚਿਪਾਇਕੇਸਿਰਭੀਸਾਹਿਬਦੇਹਜੁਰਲੇਅ
ਓਆਤਾਂਸੀਸਦਾਸਿਸਕਾਰਮਕੇਵਾਲਹੋਇ
ਆ॥ ੧॥ ੧੨੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇ

ਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਂਪ੍ਰਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਜੋਸਾਰਿ ੩੦੬
ਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹਿਨੇਖਾਲਸਾਵਰਤਾਇਅਭੈਭੇ
ਤੇਦੇਵੀਪ੍ਰਗਟਹੋਈਹੋਦੇਵੀਦੀਉਪਾਸਨਕੀਤੀਹੋਸੋ
ਸਾਖੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਅਸਾਂਨੂਸੁਣਾਈਏਤਾਂਭਾਈਮ
ਨੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਂਕਹਿਆਏਕਸਮੇਸਾਹਿਬਦਸਵੀ
ਪਾਤਸਾਹਿਨੇਕਾਂਸੀਤੇਪੰਡਤਬੁਲਾਇਆਤੇਓਸਨੂ
ਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਛੜੀਆਂਨੇਜੋਸਸਤਛਡਿਓ
ਤੇਹੋਨਿਤਮਲੇਛਾਂਨੇਸਸਤਛਡਿਕੁਲਏਹੋਨਿਐ

ਸਕਰਿਕੇ ਮਲੇਛਾਂ ਦਾ ਰਾਜੁ ਤੇਜੁ ਹੋਇ ਮਾਹੋ ਤੇ ਅਸਾਂ
ਸਸਤੁ ਫੇਰ ਫੁਰਾਇ ਕੇ ਰਾਜੁ ਮਲੇਛਾਂ ਬੋਢੇ ਰਿਲੇਣਾ ਹੋ॥
ਚਿਕੜਾ ਵਿਚ ਸੁਇਨਾ ਕਾਢੇ ਲੇਣਾ ਹੋ॥ ਅਸਾਂ ਨੂ ਦੇਵੀ
ਕੀਉ ਪਾਸ ਨਾ ਕਾਂਸੀ ਕਰਹਾ॥ ਜਿ ਸਕਰਿ ਦੇਵੀ ਪੁਤਾਖਿ
ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਰਾਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ॥ ਮਲੇ
ਛ ਤਾਂ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਵਿ ਚਿਪ ਸਰੇ ਹੋਏ॥
ਨਿ॥ ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਗੁਣਿ ਸਸਤੁ ਨੁਪ ਕਰੇ ਰਾਇ
ਹੁ॥ ਮਲੇਛਾਂ ਬੋਕਿ ਸਤਰਾਂ ਜੀ ਤਨ ਰੋ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮ॥

ਜੇਸੇਸ੍ਰੀਰਾਮਜੀਕਪਾਂਮਰੁਭਾਲਕਾਸੇਰਾਖਸਾਂਕਾਨਸੁ ੩੫
ਕਗਾਇਆਹੈ। ਤੇਸੇਹਮਏਨਾਤਕੜੀਪਕੜਨਵਾਲਿਅ
ਸੇਮਰੁਹਲਵਾਹਾਇਵਾਲਿਅਸੇਸਕੁਮਲੇਛਾਂਕਾਨਾ
ਸੁਕਰਾਂਵਾਰੇ। ਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗਾਰੀਬਾਨਿਵਾਜ
ਜੇਤਾਂਬਰਸਰਾਤੀਤੁਸੀਨੇਮਕਰੇ। ਤੇਲਖੁਦੇਵੀਦਾਪਾ
ਠਕਗਵਉਤਾਂਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇਨੇ
ਣਾਦੇਵੀਦੇਇਲੇਉਤੇਬੈਠਿਕੇਹੋਮਦਾਅਰੰਭਕੀਤਾ।
ਚੇੜਦੇਨੇਗਾਤਿਆਂਦੀਅਸਦਾਮੀਕੇਦਿਨਾਜਬਬਰ

ਸਕਾਦਿ ਨ ਪੁਰਾਹੋਇਆ ਤਬ ਪੀਤਿ ਤਨੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਨਿ ਉਤੇ ਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ
ਸਾਮਰ ਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਤਸਾਂ ਇਕ ਕੋਈ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨੁਖ
ਦੇਵੀ ਕੋਹ ਮਵਾਸ ਤੇ ਤਯਾਰੁ ਕਰਨਾ ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਭੋਜ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਨੂਖ ਵਾਵਣਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏ ਪੀਤਿ
ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਸ ਦੇਵਾਂ ਗੇ ਤੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤ
ਖ ਹੋਈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਹਾਂ ਗੇ ਏਹੁ ਪੀਤਿ ਤੁਅਸਾਡਾ ਜੀਵਿ
ਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਕਹੋ ਸੇ ਅਸੀ ਵਰੁ ਮੰਗਾਂ ਗੇ ਤਾਂ ਪੀਤਿ ਤਭੈ

ਮਾਨਹੋਇਕੇਕਹਿਆਮੇਇਸਨਾਨੁਨਦੀਤੇਕਰਿਆ ੩੦੬
ਵਾਂਤੇਤੁਸੀਹੋਮੁਕੋਰਾਤੇਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਾਤਾਂਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਦਿ
ਆਂਹੀਦੇਵੀਪੁਤਪੁਰੇਈਤੇਕਰਦਿਸਾਹਿਬਦੇਹਥਿ
ਦਿਤੀਤਾਂਸਾਹਿਬਕਰਦਲੈਕੋਨੇਤ੍ਰਮੁਦਿਲੀਤੇ
ਤਾਂਦੇਵੀਲੋਪੁਰੇਈਤੇਸਵਾਲਾਖਸੀਸਸਿਖਾਂਦੇਸਾ
ਹਿਬਨੇਸਮਰਪਣਕੀਤੇਜੋਸਸਤਾਂਕਰਸਨਮੁਖ
ਜੂਝਨਿਗੇਤੇਸਸਤਾਂਦੀਭੁਇਹੋਵਾਨਿਗੇਤੇਸਹੀਦੋ
ਵਾਨਿਗੇਤਾਂਲਾਂਗਹੀਆਮਾਨਿਮਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਜੀਗਰੀਥਾਨਿਵਾਜਲੀਗਰਤਯਾਹੁਹੈਤਾਂਓਸਸ
ਸੇਬ੍ਰਹਮਣਸਭਾਮਾਪਿਆਪਾਣਿਆਂਪਗਾਂਦਿਚਿਹੈ
ਸਨਿ ਤੇਸਿਖਸਭਹਜੂਰਥੈਠੋਂਸਨਿ ਤਾਪ੍ਰਸਾਦਿਸ
ਹਿਬਕਰਦਿਦੀਭੁਟਿਕਾਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨ੍ਰਪ੍ਰਸਾਦਿਦਰ
ਤਾਇਦਿਤਾ ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਨ੍ਰਖਬਰਿਹੈਤਾਂਸਭਉ
ਕਠੋਹੈਕੇਕਾਂਸੀਦੇਬ੍ਰਹਮਣਪਾਸਗਾਏਲਗੋਕੋ
ਪੁਕਰਨਿਜੇਪ੍ਰਸਾਦੁਛੁਤਿਕਾਰਿਛਾਡਿਆਹੈਨੇਤ੍ਰੇਅ
ਸੀਭਾਧਿਆਰਥੀਰਹੈਗਾਂਤਾਂਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਿ

ਸਿਖਾਂ ਆਇ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀ ਤੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਹੁਤ ਕ
ਲਪ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੁੰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਨਿ ਦਲ ਲਨ ਚਿਨ ਦੇ
ਮਨ ਵਣ ਵਾਸ ਤੇ ਪੁਲਿ ਆ ਤੇ ਏਹ ਸਵੈ ਯੋ ਲਿਖ ਪ
ਲੇ ॥ ਸਵੈ ਯਾ ਜੋ ਕਿ ਛੁਲੇ ਪੁਲਿ ਖੋ ਬਿਪਨ ਸੇਈ
ਪਾਯ ਤੁਮਿ ਸੁਨੁ ਸੇਕ ਨਿਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਅਪਰਾਧੁ ਨ
ਹੀ ਗਯੋ ਯਾ ਦਿਤੇ ਭੁਲ ਨ ਕੋ ਪੁਚਿਤਾਰੇ ਬਾਗ ਨਿਹਾਲੀ
ਪਠੈ ਦੇਹੇ ਆ ਜੁ ਭ ਲੇਤੁ ਮਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜਿਯ ਪਾਰੇ ਛੁੜੀ
ਸਭੈ ਕਿਤ ਬਿਪਨ ਕੇ ਇਨਹੂੰ ਪੇਕਟਾਛੁ ਕਿਪਾ ਕੋ ਨਿਹਾਰੇ

੩੦੧

੧ ਸਵੈਯਾ ਨੁਪਜਿ ਤੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨਹੀ ਕੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨ ਕਰੇ ਅਘਾਐ ਘਟਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਧਾਮ ਭਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਬਿਦਿਆ ਲਈ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭ ਸਤ੍ਰਮ ਰੇ ਇ
ਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੈਂ ਨਹੀ ਮੇ ਸੇ ਗਾਗੀ ਬਕਰੇ ਰਪ
ਰੇ ੨ ਸਵੈਯਾ ਸੇਵਕ ਗੀ ਇਨਹੀ ਕੀ ਭਾਵਤ ਮੇਰ ਕੀ
ਸੇਵ ਸੁਹਾਤ ਨ ਜੀ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦਯੋ ਇਨਹੀ ਕੋ ਭਲੇ ਮਰ
ਆਨ ਕੇ ਦਾਨੁ ਨ ਲਾਗਤ ਨੀ ਕੋ ਆਗੇ ਫੁਲੇ ਇਨਹੀ

ਕੋਦਯੋਜਗਮੇਜਸੁਮੈਰਦਯੋਸਭਫੀਕੋਮੋਗਹੇਮੇਤ ੩੦੮
ਨਤੇਮਨਤੇਸਿਰਲੇਪਨੇਸਭਹੀਇਨਹੀਕੋ੩੨੬
ਗਾਚਦਪਟਾਇਚਿਤਮੇਜਰਮੇਤਿਣਜਿਉਕੁਧਤਹੇ
ਇਥੋਜਰਜਕੇਹੇਤਲਗਿਦਯੋਮਿਸੁਜੁਰੇਇਥ
ਗਾਂਗਾਈਨਿਦਲਾਲਜੀਓਨਾਬ੍ਰਹਮਣਦੇਪਾਸਿਗਇ
ਆਤੇਕਹਿਓਸੁਜੇਸਾਹਿਬਨੇਬਚਨੁਕੀਤਾਹੈਜੇਹੁ
ਇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਭੋਜਨਕਰਿਕੇਤੁਸਾਨੁਛਕਾਵ
ਨੇਹਾਂਤੇਬਸਤੁਸਭਦੇਮਾਂਗੇਤੇਤੁਸਾਂਕੋਧੁਨਹੀਕ

ਰਨਾ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਨੂਓ ਸਪੁਸਾ ਦਿ ਦੇ ਵੇ ਲੇ ਚਿ ਤਿ ਤੇ
ਭੁਲਿ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਕੁਪੁਸੇ ਦਲਿ ਓਨ ਹੀ ਤਾ
ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸ ਤਿਹਾਰ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਨਿ
ਤੁਸੀ ਜੀ ਵਰੁ ਪਨ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਾਂ ਬਚਿ ਤਨਾਟ ਕਵਿ ਚਿ ਕਹਿ ਆਹੇ
ਜੇ ਹਮ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਉਚਰਹੇ ਤੇ ਸਭੁ ਨਰ ਕਕੀਤ
ਮਹਿ ਪਾਰਿਹੇ ਅਸੀ ਤੇਗ ਬਚਨ ਮੰਨੀਏ ਕੇ ਸਾਹਿ
ਬਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ

ਵਚਨੁ ਸਾਂਗਾ ਉਪਾਂਗਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ਸੋਸੁਣੀ ਦਾ ਹੋ ਗਕਿਉ ੩੦੬
ਜੋਪਿਛੇ ਕਹਿ ਆਏ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਤਤਪ
ਸਮਾਭੁਯੋ ਵਢੈ ਤੇ ਕਰੁ ਪੈਰੇ ਗਯੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸ
ਤਿਗਾਰਾਂ ਭਗਤਿ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੋ ਜੈਸੇ
ਸੁੰਗੀ ਸੁੰਗਾ ਧਾਰ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਪਿਛੁ ਲਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗ
ਇਨਹੀ ਕੀਤਾ ਚਾਂਹ ਦਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ
ਸਾਹਿਬ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਿ
ਹੋਇ ਆਨੇ ਕੀ ਕਿਉ ਮੁਦਲੀ ਤੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ

ਕਾਹਿ ਆਜੇ ਦੇ ਵੀ ਕੋ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇ ਜਾ ਗਾ ਦਈ ਹੋ ਭਾਂ
ਖਾਲ ਸੇ ਜੀ ਕੋ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇ ਦੇ ਵੀ ਕਾ ਨਿਵਾ ਸੁ ਕੀਆ
ਹੋ ਜੇ ਮਲੇ ਛਾਇ ਨਾਂ ਦਾ ਤੇ ਜੁਨ ਸਾ ਹਾਰ ਸਕਨਿ
ਗੇ ਤੇ ਸਾ ਤਿ ਗੁਰਾ ਆ ਦਿ ਜੁ ਗਾ ਦਿ ਭੁਗਾ ਤਾਂ ਕੋ ਵ
ਤੁਆਈ ਦੇ ਤੇ ਆਏ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਾ ਹਿ ਬਨੇ
ਖਾਲ ਸੇ ਜੀ ਨੁ ਰਾ ਜੁ ਭੀ ਗੁਰਾ ਆਈ ਭੀ ਦਿ ਤੀ ਹੋ
ਏ ਹੁ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖਾ ਨਿਰ ਪੁਤ ਸਬ ਦੁ ਸੁਣ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਤੇ ਨਾ ਮੁਜ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿ ਇ ਸਕਾਰਿ ਕੋ ਏ ਨ

ਦੇ ਮਨ ਸੁਧਿ ਹੋ ਨਿ ਕੋਈ ਤਪ ਵਾਸੇ ਹੋ ਕੋਈ ਗਿ ੩੧੦
 ਆਨੀ ਹੋ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਦੇਹ ਪੁ ਜਨੀ ਵਹੋ ਨਿ ਤਾਂ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੁ ਖਸੀ ਕਰਿ ਕੋ ਕੁਈ ਨਿ ਦਲਾਲ ਜੀਮ
 ਨਾਇ ਕੋ ਹਜੂ ਰਿ ਲੋ ਆਇ ਮਾਸ ਭਣਾ ਨੁ ਭੁਜ
 ਨੁ ਖਵਾਇ ਕੋ ਰੁਪ ਯਾਰੁਪ ਯਾ ਦਖਣਾ ਦੇ ਕੋ ਵਿ
 ਦਾ ਕੀਤੇ ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੁ ਲਖ ਰੁਪ ਈਯ ੦
 ਭੋਟਿ ਦੇ ਕੋ ਕਾਂਸੀ ਪਹੁ ਚਾਇ ਮਾਸ ਤੇ ਉਸ ਕਰ ਦ
 ਨਾਲਿ ਜਲ ਵਿਚਿ ਪਤਾ ਸੇ ਪਾਇ ਕੋ ਸਵਈਯੇ

ਪਹਿਕੇਪੀਜਾਸਿਖਾਂਨੁਪਾਹੁਲਿਪ੍ਰਥਮੇਦਿਤੀਤੇ
ਫੇਠਪਾਹੁਲਿਓਨਾਥੁੰਆਪਲਈਬਚਨੁਕੀਤ
ਜਿਸਸਤਾਂਦਾਵੇਸਾਹੁਨਹੀਕਰਨਾਸਸਤਾਂਦੇਪਾਸ
ਦੇਖਾਇਕਾਰਿਭੀਵੇਗਿਹਬੁਨਹੀਪਾਂਵਦਾ।ਏਹੁਸਸ
ਤਾਂਦਾਅਭਿਮਾਸੁਰਪੁਬੀਸੀਆਂਪਾਸੋਛਾਇਗਾਇ
ਆਹੋਸੀਸੋਸਸਤਮਲੇਛਾਂਫੜਿਲੇਏਹੋਸਨਿਓ
ਸਕਾਰਿਕੇਜਗਤਿਦਾਗਜੁਕਰਦੇਹੋਸਨਿ।ਤੇਹੁਇ
ਤੁਸਾਂਨੁਸਸਤਫਰਿਫੜਾਏਹੋਨ।ਤੁਸਾਂਸਸਤਾਂਦੀ ੩੧

ਵਿਦਿਆ ਕਰਣੀ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਰਾਜੁ ਫੇਰਿ ਲੇਦੇ ਅੰਗੇ॥ ਤਾਂ ੩੧੧
 ਹਾਜੇ ਦਰਸਨ ਨੁਆਇ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਨੁਸਾਰਿ ਬਬਰ ਨਕੀ
 ਤਾਂ॥ ਤੁਸੀ ਪਾਹੁ ਲਾਂਲੇ ਹੋਤੇ ਵਾਹਗੁ ਕੀ ਸਿਖੀ ਅੰਗੀ॥
 ਕਾਰ ਕਾਰੋ॥ ਤੇਰਾ ਜੁ ਰਪੁ ਵੀਸੀ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਪ੍ਰਥਮੀ
 ਤੇਖੁ ਥਾਹੋਇ॥ ਅਹੋ ਸੋ ਤੁਸਾਨੁ ਫੇਰਿ ਲੇਦੇ ਈਦੇਗਾ॥
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਅਸਾਂ ਲਾਂਗਾ ਤੇ ਬੋਦੀ॥ ੩੨
 ਤੇਜ ਨੇ ਓਰ ਹਿਣ ਦੇਹੇ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਪਾਹੁ ਲਾਂਲੇ ਦੇਹਾਂ॥
 ਬਚ ਨਹੋਇ॥ ਅਹੋ ਕਜੇ ਗੀ॥ ਕਿਸੀ ਨਿਅਸੀ ਦਾਸੀ॥

ਖੁਹਿ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਅਗ ਲੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਾਟਿ ਸਭ
ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀਖਿ ਮਾਦੇ ਦਾਹੇ ਤੁਸਾਨੁ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਗਾਤਿ ਦੇ ਗਾਜਵਾਸ ਤੇ ਦੇ ਦੇ ਸਾਂ।
ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਨਾਮ ਮਰਣ ਕਾਟਿ ਵਾਸੇ
ਤੇ ਦੇ ਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਹਵਾ ਭਿਆਈ ਸਗਾ ਹਨ ਹੀ
ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਚਾਰ ਵਰਣ ਨੇ ਸਸਤੁ ਫਤ੍ਰਾਇ ਕੇ
ਗਾਜੇ ਤੇ ਮਲੇ ਛਸਭ ਤੁੜਾ ਵਟੇ ਹੋਨਾ ਜੋ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਮ
ਜੀ ਨੇ ਕਪਾਂ ਤੇ ਭਾਲ ਕਾਤੇ ਰਾਖ ਸਾਂ ਨੁਤੁੜਾਇਆ

ਹੈਸੀ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਾਹਿ ਆਇ ਹੁਤਾ ਹਲਵਾ ਹਟਿ ਵਾਲੇ ਤੇ ੩੧੨
ਤਕੜੀ ਪਕੜਾ ਨਿਵਾਲੇ ਤੇ ਸਾਗਾ ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ
ਚਿੜੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈਨਿ ਤੇ ਮਲੇ ਛਤੇ ਗਾਜੇ ਤਾਂ ਸਸ
ਕਾਂਢੜਨ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਤੇ ਸਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਐ
ਹਤਾਂ ਬਾਜਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮਾਮਸੰ ०
ਨੇ ਚਿੜੀਆਂ ਤੇ ਬਾਜਤੁ ਕੁਵਟੇ ਹੈਨਿ ਇਨ ਦੇ ਹੀਅ
ਧੀਨ ਤੁਸਾਨੁ ਸਭ ਟਾਨੁ ਕਾਰਿ ਦੇਣਾ ਹੋ १ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਚਲੀ ਤੇ ਲਗਿ ਸੀ ਗਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਾਮ ०

ਈਆਂ। ਓਨਾ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵ
ਜੀ ਗਰੀਬਾਂ ਜੋ ਆਂਦੇ ਈਆਂ ਹੋ ਨਿ। ਗਰੀਬਾਂ ਨਿ ਮਲੇਫ
ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਪੁਨੁ ਬਹਿਲੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੁ
ਦਰਹੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਬਹਿਲੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਈਆਂ
ਸੁਦਰਹੇ ਸੜੀਆਂ ਹੋ ਈਆਂ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਭੀ ਬਹਿਲੇ ਦੇ
ਹੋ ਨਿ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸੀਸ ਸੜਫੁ ਰੂਪਾਹੁ
ਲਾਛ ਕੇਤੁ ਸੀਸ ਭੁਣਾਓ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਕਰਦੇ ਮਵਗੇ
ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਪਾਹੁ ਲਾਛਿ ਤੀਆਂ ਕੇ ਈ ਸਿਖਾ

ਸਿਰਖੋ ਕੇਈ ਘਰਾਂ ਨੂਪ ਲੇ ਹੋਰੁ ਜੇਹ ਕੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿ ੩੧੩
 ਬਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਨ ਸੋਝੇ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂਠਿ ਠਿਜਾਵਨਿ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਅਮ ਲੁਖਾਧਾ ਕਰੇ ਤੁਸਿਖ ਅਮ
 ਲੁਖਾਵਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਕਿਤੁਇਆਂ ਦੀਆਂ ਬ੍ਰਿਤਾਠ ਹਰਿਗ
 ਈਆਂ ਤੇ ਕਿਤੁਣੇ ਜੇ ਘਰਾਂ ਨੂਗਾਇ ਤਾਂ ਖੜੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਓਨਾਇਆਂ ਕੁਦੇ ਬ੍ਰੀਆਂ ਨੂਆਖਿਅ ਜੋ ਤੁਸੀਇ ਕੇ ਅਸਾ
 ਤੇ ਨਾਲਿ ਵਰਤਣ ਕਰੇਇ ਕੇਇ ਨਾਦੇ ਨਾਲਿ ਵਰਤਣ
 ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਓਤ ਪਤਿ ਕੀਛੇ ਹੋ ਪਰੁ ਜੇਅ
 ਸੀ ਨਾ ਵਰਤਾਂ ਗੇਤਾਂ ਵਧੇ ਗਾਕਿ ਸਤਗਾਂਘ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ

ਹਜਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਸਸਤ
ਫੌੜਾ ਤੇਜਿ ਤਣਿਆ ਦਾਰਿ ਜਕਹੈ ਸਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀ
ਨਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੜੀ ਸਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀ ਨਹੋਵ
ਨਿਰੋ ਜੇ ਸਸਤਾਂ ਕਰਿ ਕੋਞੁ ਝੇਗੇ ਤਾਂ ਸੁਵਰਗ ਨੁਪਾਤਿ
ਹੋਵੇਗੇ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਸਮਝੇਗੇ ਕਮਾਵੇਗੇ ਤਾਂ
ਮੇਨੁ ਅਨਿਪਾਤਿ ਹੋਵੇਗੇ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਏਕ
ਸ ਮੇਸਰ ਬਤ ਸਿਖਾਂ ਵਸੀਆਂ ਵਾਲਿਅਾਂ ਅਨਿਅਰਦ
ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹਦ ਸਮਰਦਾਸ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਿਆ ਚਾਂ

ਹਦੇਹਾਂ ਸਿਖੀਦੀਵਰਤਣਦੀਆਂ ਤੁਸੀਦਸਾਂਹੀਪ੍ਰਸਨਾ ੩੧੪
ਦਾਦਾਇਆਕਰਿਕੋਅਸਾਂਨੂਉਤਰਿਲਿਖੋਜੀਤਾਂਓਨਾ
ਵਾਜਬੁਲਾਅਰਜਲਿਖਾਦੇਤੀਇਸਦੇਉਪਰਿਦਸਖ
ਤਖਾਸਕਰੀਏਨਕੁਲਉਤਾਰਵਾਜਬੁਲਾਅਰਜਦੀ
ਜਿਸਸਮੇਖਾਲਸਾਪ੍ਰਗਟਿਕੀਤਾਸਿਖਸਭੇਵਾਸੀ
ਆਵਾਲੇਕੇਸਧਾਰੀਤਿਸਹਜਿਧਾਰੀਭੀਰਹਤਾਂਬਥੇਕ
ਖਾਲਸੇਜੀਦੀਵਰਤਣਦੀਆਂਹਜ਼ੁਰਸੀਸਤਿਗੁਰੂ
ਦਸਵੇਪਾਤਿਸਹਦਸਰਹਤਾਂਲਿਖਕੇਗੁਜਾਰੀਆਂਸ

ਤਿਗੁਰਾਂਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸਾਂਹੀ ਰਹਤਾਂ ਉਪਰ ਦਸ
ਖਤ ਕੀਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹ ਲਿਖਨ ਨੇ ਜੋ ਸਮੇਂ ਵਿਵਾਹ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠ
ਪਾਠੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸਦਿ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਦੀਆਂ ਕਾਂਡ
ਆਪਣਾ ਇਕੋ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰ ਦੇਸਾਂ ਤੇਹੁਣਿ ਸਿਖ ਕ
ਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਸੀਅਨੀ ਦੁਪੜੀ ਕੇ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰਾ ਬ੍ਰਹ
ਮਣਾਨੁ ਨ ਬੁਲਾਵਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਿਵੇ ਅਮ
ਰੁਹੇ ਦੇ ਦਸ ਖਤ ਖਾਸ ਹੋਏ ਪਹਿਲੇ ਅਨੀ ਦੁਪੜਨ

ਮਰਦਾਸ ਕਰਨੀ। ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਬੀਹ ਮੇਸਾ ਜਿਸਤ ੩੯੪
ਗੰਪੜਾ ਵਦੇਆਏ ਹੋਤਿਏ ਪੜਾਵਣਾ ਸਿਸਾਨ ਹੀ ਕਰਣਾ।
੧। ਦੂਜੀ ਮਰਦਾਸ ਲਿਖੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਸਾ ਹਿਬਦਾ ਹੋਇਆ
ਪੰਜਾਮੇ ਲਾਨੁ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਇਕ ਪੀਰ ਮਲੀਏ। ਦੂਜੇ ਰ
ਮਰਈਏ। ਤੀਜੇ ਮੀਟੇ। ਚੌਥੇ ਮਸੀਦਾ। ਪੰਜਵੇ ਸਿਰਗੁਮਾ
ਏਹ ਪੰਜਾਮੇ ਲਹੇਨਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਰਗੁਮਾ
ਨਹੈਨਿ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਿਰਗੁਮਾ ਸਰੇਵੜੇ ਹੋਨਿ ਮਨ
ਸਵਾਦੀ ਹੋਨਿ। ਤੇਨੇ ਦਚਿਦ ਦੇਸੀ ਪੋਭੀ ਸਿਰਗੁਮਾ ਹੋਨਿ।
ਨਿਗੁਰੇ ਹੋਨਾ। ਏਹ ਜੇ ਪੰਜਾਮੇ ਲਹੇਨਿ। ਤਿਨਾ ਨਾ ਲਿਨਹੀ

ਵਰਤਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਿ
 ਖਾਂ ਕੋਈ ਬੈਧਾਰ ਦੀ ਕਿਆ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੋਈ ਮੁਸਦੀ
 ਪੇਸ਼ਾ ਹੋ ॥ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਮੇਲੁ ਹੋ ਦਾ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਖਾਸ ਦਸਖ ਤੋਹ ਹੋ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪੁਛਿ ਕੇ ਵਰਤਣ ਕੀ
 ਤਾ ਕੋਰਾ ਜੇ ਭੁਲ ਭੁਲਾਵੇ ਵਰਤੋ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ
 ਲੈਣੀ ॥ ੨ ॥ ਤੀਸਰੀ ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾਂ ਕੀਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ
 ਹਜੀ ਅਗੇ ਅਸੀਂ ਸਹਜ ਪਾਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੋ ਸਾਂ ਜੋ ਮ
 ਤਪਿ ਤਾ ਦੇ ਮਰਨੇ ਪੁਕਿਆ ਕਰ ਮਭ ਦਣ ਜੇ ਹੜੀ ਸੀ
 ਸਾਰ ਦੀ ਫੀਤ ਸੀ ਸੋ ਕਰ ਦੇ ਸਾਂ ॥ ਤੇਹੁ ਟਿ ਸਿਖ ਮਾਖ ਦੇ ਹੋ

ਨਿਜੋ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ਹੁਣ
 ਤੁਸੀਏ ਹਰ ਹਰ ਤਾਂ ਸਿਸਾਰ ਦੀਆਂ ਨਕਰਿਆ ਕਰੋ ਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਿਵੇ ਤੁਸੀ ਬਚ ਨਕਰੋ ਖਾਸ ਦਸ ਖਤ ਹੋਏ
 ਭਦਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀਆ ਕਰਤੂਤਿ ਜੇ
 ਸੀਦੇ ਸਚਾ ਲਾਇਖਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ ਤਿਵੇ ਕਰਿ ਕੇ ਬਖਸਾਇ
 ਲੈਣਾ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਚੋ ਥੀ ਲਿਖੀ ਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਮੇ ਵਿਟਾਹ ਦੇ ਤੇ ਖਮਾਹ ਦੇ ਦਿਨ ਅਗੋਰੀ
 ਦੇ ਅਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂ ਸਾਇ ਕੇ ਤੇ ਭੋਜ ਨਕਰਾਂ ਵਦੇ ਸੋ
 ਗੁਣਿ ਸਿਖਾ ਆਖ ਦੇਹੋ ਨਿਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਛਕਾਵਣਾ

੩੧੬

ਚੁ

ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ ਕੀਚੈ ॥ ਖਾਸ
ਦਸਖਤ ਹੋਵੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ॥ ਮਾਜੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਭੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਣਾ ਨੂਭੀ ॥ ਅਥਿਤਾਂ ਨੂਭੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੇ
ਤੇ ਸਭ ਠਾਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਵਣਾ ॥ ੪ ॥ ਏਹਿ ਸਿਖਾਂ ਅ
ਰਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵੀ ਕੀਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਵਖਤ ਜੀ ਏਹੁ
ਤਣਦੇ ॥ ਮਸੀ ਪੁਰਾਂ ਨੂਭੀ ਸਤ ਰੇ ਨਾਲ ਭਦਨੁ ਕਰਵਾਵ
ਦੇ ॥ ਸਾਂ ॥ ਹੁਣਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ
ਕੀਚੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਤੇ ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋਵੈ ॥ ਜੋਸ ਹਜਧਾਰ
ਇਆਂ ਬੇਇਆਂ ਨੂਕੇ ਚੀਨਾ ਲਿਹੀਤ ਕਰਵਾਵਣੀ

ਤੇ ਕੇਸਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਆਂਬੇ ਵਿਆਂ ਨੁਪਾਹੁ ਲਿਏਣੀ॥ ੩੭੧
ਪਾਏ ਰਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਛੇਵੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
ਸਾਹਜੀ ਅਰੇ ਜੋ ਅਸੀਹ ਸਤੀਆਂ ਠੀਗਾ ਭੁਜਿ ਦੇਸਾਂ
ਤੇਹੁਣ ਸਿਖ ਮਨੇ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਜਿ ਦੇ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੈ ਕੀਚੇ॥ ਬਚਨੁ ਤੇਖਾ ਸਦ ਸਖਤ ਹੋ
ਏ॥ ਜੇ ਪਹੁਚਿ ਸਕੇ ਤਾਂ ਹਸਤੀਆਂ ਠੀਗਾ ਸੀ ਪਹੁਚ
ਵਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਖੁ ਯੁਵਾਇ ਚਿਜਿ ਬਹੁ ਕਮੁ
ਸਤਿਹੀ ਦਹੈ ਸੇਈ ਕੁਲਖੇ ਤ੍ਰਹੈ॥ ਇਕੇ ਸਾਧਸੰਗ

1213
[Faint handwritten text in Gurmukhi script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading.]

ਤਿਦੇਚਰਨਪੁਰਿਵਿਚਪਾਇਦੇਇਆਮਾਮੀਮੁਤਸ
 ਰਦੇਚੋਢੇਰਿ।ਏਸੇਥੀਓਨਾਈਗਾਤਿਰੋਵੇਰੀ।੬੬
 ਰਿਸਿਖਾਂਮਰਦਾਸਸਤਵੀਕੀਤੀਅਸੀਜੋਮਾਮ
 ਲੀਪੇਸਕਚਹਰੀਆਂਜਾਵਟੇਵਾਲੇਸਿਖਦਾੜੀਆਂਦੇ
 ਕੇਸਾਇਕੋਜੇਹੇਕੋਚੀਨਾਲਿਕਰਵਾਇਲੇਦੇਸਾਂਹੁਣਿ
 ਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹਵੇਤਿਵੇਕਰੀਏ।ਹੁਕਮੁਤੇਖਾਸਦਸਖਤ
 ਹੋਏ।ਜੋਜੇਹਵੇਤੁਸੀਸਹਜਧਾਰੀਸਿਖਹੋਜੇਕੇਸਧਾ
 ਰੀਆਂਦੀਤਰਾਂਸਾਬਤਰਖਾਨਹੀਤਾਂਕੋਈਜਤੁਰਮ

੩੧੮

੦

ੜਵਧੀਕੋਹੋਵੇਸੋਬਰੋਬਰਕਰਵਾਇਛਡਣੇ। ਤੇਬਖਸ਼
ਇਲੇਣਾ॥ ੧॥ ਹੇਰਿਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਅਠਵੀਕੀਤੀ
ਹੁਕਮੁਹੋਇਆਹੋਜੋਸਿਰਗੀਮਾਂਤੇਪੰਜਾਂਮੇਲਾਂਦੇਮੁਹੁ
ਕੋਈਲਗਾਨਹੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਕੋਆਪਣੀਸਰ
ਧਾਕਰਿਕੋਤਾਂਓਨਾਦੇਮੁਹੁਲਗਾਦਾਨਹੀਪਰਜੇਕੋਈਅ
ਓਦਾਜਾਂਦਾਮੁਹੁਲਗਾਜਾਏਤਾਂਕਿਉਕਰਬਚਨੁਹੋ॥ ਹੁਕ
ਮਤੇਖਾਸਦਸਖਤੁਹੋਏ। ਜੋਰਿਦਾਸੁਪੁਗੁਰਾਂਵਲਚ
ਹੀਦਾਹੋ। ਜੇਮਾਂਵਦਾਜਾਂਦਾਮੁਹੁਲਗਾਜਾਏਤਾਂਕੀਹੋ॥

ਸੁਰਤਾਣਿ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ੮ ॥ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਨਾ ॥ ੩੧ ॥
 ਵੀਲਿਖੀ ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਰੀਗਾ ਜੀ ਦੇਇ ਸਨਾਨ ਨੂਰਾ
 ਏਹੋ ਨਿਜੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਕੇ ਆਵਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾਨਾ
 ਲਿਕਿ ਓ ਕਰਿ ਵਰਤੀਐ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇਖਾ ਸਦਸਖ
 ਤਰਏ ਜੋ ਰਿਤ ਪਿਆਰਨਾ ਲਿਓਨਾਨਾ ਲਿਵਰਤ
 ਣਾ ॥ ਬਹੁਤੀ ਦਿਕ ਤਿਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਭਾਈ
 ਸਿਖਾਇ ਕੁਤੁ ਸਾਡੇ ਓਪਰਿ ਮਸਾਡਾ ਏਹੁ ਕਮੁਹੈ
 ਜੇ ਮਸਿਦ ਮਸਿਦੀਏ ਪੀਜਾ ਮੇਂ ਵਿਚੋ ਕਿਸੇਨਾ ਲਿ

ਨਹੀਮਿਲਣਾ ਜੋਓਨਾ ਦੀਹਿ ਮਾਇਤ ਕਰੇ ਸਾਧ
ਸਿਰਾਤਿ ਵਿਚੋਓ ਸਨੁ ਉਠਾਇ ਦੇਵਣਾ ਕਿਉ ਜੋਓ
ਨਾ ਦੇ ਮੇਲਿ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਦਕੁ ਪਾਇਦਾ ਹੋ ਜੋ
ਕੋਈ ਉਨਾ ਵਿਚੋਓ ਮੇਲੁ ਕੀਤਾ ਚਾਹੇ ਸੋ ਮੇਲਿ ਲੈ
ਣਾ ਏਹੋ ਗੁਰਮਾਤਿ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਣਾ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕ
ਰੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹਿ ਤੁਏ ਹੋਰੋ ਕਿਰਤਿ ਧਰਮ ਦੀ
ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੀਡਿ ਖਾਂਵਣਾ ॥੯॥ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰ
ਦਾ ਸਿਦਸ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਗੇ

ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁ
 ਲਾਇ ਕੋਰਾ ਰੜਪੁਰਾਣ ਵਚਾ ਵੇਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਦਸਗਾਂਤ
 ਕਰਾ ਵੇਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਪੰਡਿਤ ਨ ਗਿਆਂ ਵੇਦੇ ਕਹੇ
 ਹੋ ਨਿਜੇ ਪਾਗਾ ਤੇ ਲਿੰਗੇ ਦੁਰਥੇ ਤੇ ਜੋਗ ਰੜਪੁਰਾਣ
 ਵਿਚਿ ਦਸਗਾਂਤ ਆਦਿ ਕਾ ਲਿਖੇ ਹੋ ਸੋ ਕਰਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ
 ਆਂ ਵੇਨੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਿਵੇਂ ਕੀਚੇ ਦਸਖਤ
 ਹੋਏ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਸਿਦਕ ਉਤੇ ਸਾਖ ਹੋਗਿ ਠਾਗੇ
 ਥਜੀ ਦਭੇ ਗੁਪਾ ਵਣਾ ਤੇ ਪੰਡੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਦੇ ਸ

੩੨੦

ਹਸਕਿਤੀਸਲੋਕਾਂਦੀਕਥਾਸਿਖਾਂਬੀਸੁਣਨੀਪ੍ਰਾ
ਣੀਦਾਭੀਖਾਲਸੇਜੀਦੇਵਿਚਿਨਿਵਾਸੁਹੋਵੇਗਾਤੇ
ਤੁਸਾਂਨੂਭੀਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਸਿਦਕਜੇਹਾ
ਤੇਨਾਮਜੇਹੋਰਪਦਾਰਥਚੀਜਕੋਈਨਹੀਵਾਹ
ਭਾਰੁਜਪਣਾਤੇਵਿਡੁਖਾਂਵਣਾਂਏਹੁਗਹਿਤਾਂਹੈਨਿ
ਹੋਰਸੁਖੁਹੈ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਤਾਂਸਿਖਾਂਭਾਈ
ਮਨੀਸਿਘਜੀਹੋਗਾਂਬੀਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਅਦਿਬਾਣੀ
ਜੇਹੋਈਹੈਸੋਭਗਤਿਮਈਹੈਤੇਸਾਹਿਬਦਸਵੇ

ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੁਪਮਈ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ੩੩੧
ਤ੍ਵੇਆਂ ਦੇ ਚਾਰਿ ਕੁਹੈ ਨਿਯਾਇ ਸਦਾ ਸਿਧਾਤ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਸਮ
ਈਐ ਤਾਭਈ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੈ ਸੋ ਅਰਜਨ ਜੁਧ ਦੇ
ਸਮੇਸ ਸਤ੍ਰਫੁ ਤ੍ਵੇ ਥੈ ਠਾਸੀ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਉਸ ਨੂਰੀਤਾ
ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰਿ ਕੈਫੈ ਰਿਵਰਨਾ ਮਾਸੁਮ ਦਾ ਜੁਧੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ
ਮਾਸੀ ਤ੍ਵੇ ਸੇਹਿ ਦੁਆਂ ਨੇਹਿ ਸਾਧਰਮ ਜਾਨਿ ਕੇ ਸਸਤ੍ਰਫੁ
ਤ੍ਵੇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨਿ ਤ੍ਵੇ ਮਲੇਛਾਂ ਨੇ ਸਸਤ੍ਰ ਪਕੜਿ ਲੀਤੇ ਹੈ
ਸਨਿ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਪ੍ਰਥਮੀ ਦਾਰਾ ਜੁਭੇ

ਗਦੇਹੇਸਨਿ। ਤੇਹਿੰਦੂਆਂਦੇਵਿਚਿਭਗਤਿਹੋਵਣਨਹੀ
ਸਨਦੇਹੇ। ਤੇਸਾਹਿਬਖਾਲਸੇਜੀਨੁਰਪਵਿਸਜਾਣਿ
ਕੋਫੇਰਿਰਾਜਲੋਦੇਵਣਾਸੀ। ਤਾਂਜੁਧਮਈਬਣੀਆਂ
ਉਚਾਰਨਕੀਤੀਆਂਹੋਨਿ। ਤੇਸਸਤਾਂਈਵਿਦਿਆਦਿ
ਕੁਕੀਤੀਹੋਤੇਗਿਆਨਦਾਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੋ। ਜੋਸਰੀਰ
ਤੁਸਾਂਸੁਭੇਜਾਣੇਨ। ਤੇਤੁਸਾਂਭੇਵਰਨਦਾਧਰਮਜੁਪੁਹੈ
ਜੁਪੁਕਰਣਾ। ਜੇਜੁਪੁਜੀਤੋਗੇਤਾਂਗਾਜੁਭੇਗੇਗੇ। ਤੇਜੇ
ਜੁਪਵਿਚਿਮਿਭਹੋਵੇਗੇਤਾਂਸੁਰਗਦੇਸੁਖਭੋਗੇਗੇ।

ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨਾ ਦਿਤ ਕਰੇ ਗੋਤਾਂ ਜੀ ਵਨ ਮੁਕਾਤਿ ਹੋ ਕੇ ੩੩੨
ਵਿਚੋਰੇ ਗੋ ਜੈ ਸੇ ਮੂਰਤਾਂ ਇਕ ਮਲੇ ਛਾਇਆ ਮਨਿ
ਤੋਹ ਸਨਿ ਤੇ ਸੇਓ ਨ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿੰਘਾਇਆ ਮੂਰ
ਤਾਂ ਬਣਾਇਖੜੀਆਂ ਕੀਤੀ ਮੇਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਾਪ ਕੋਤ ਕ
ਦੇਖ ਦੇਹੋ ਨਿ ਜੈ ਸੇਧ ਭਾ ਕਿ ਸੇਧੁ ਟੇ ਥੀ ਪੁਕ ਦਾਹੋ ਤਾਂ
ਕਾਰ ਮਸਟਾ ਰਥਿ ਸਨੁ ਭੂ ਟੇ ਥੀ ਰਪਾਇ ਕੋ ਲੋ ਜਾਂ ਦਾਹੋ
ਤੇ ਸੇਹੋ ਦੂਸ ਸਤ੍ਰਾਂ ਥੀ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋ ਸਨਿ ਜੁਧ ਮਈ ਬਾਣੀ
ਆਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਏਨਾ ਥੀ ਜੁ ਪੁਕਰਦੁ ।

ਇਸਾਨੇ ਭੇਚ ਰਿਤੁ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋ ਨਿਯੋਗੇ
ਸਤੀਆ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਵਿਚਿ ਤੁਸਾਂ ਮਨੁ ਨਹੀ ਦੇਣਾ ਸਤਿ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਨਾਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਖਣੀ ਭੇਜੁ ਧਮਈ
ਬਾਣੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੀ ਹੋ ਜੋ ਭਗਤਿ ਮਈ ਬਾਣੀ
ਪਾੜਿ ਕੈ ਜੁਪੁ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾ ਨਿਗਾ ਭੇਜੁ ਧਮਈ ਬਾਣੀ
ਤੇ ਇਸ ਤੇਰੇ ਵੀ ਦੇ ਪਾੜਿ ਨਿਗਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਸਤਾਂ
ਵਿਚਿ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਵੇ ਗੀ ਜਿਸ ਸਮੇ ਜੁਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ
ਰਾਜੁ ਕਰਾਨਿਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਨਿਗੇ ਅ

ਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਵਿਸਤੀਰਣ ੨੨੩
 ਹੋਵੇ ਗਿਆ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਅੰਤਾਰਧਰਮ ਚਲਾ
 ਵਟ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਗਏ ਆਂ
 ਦੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਤੇ ਰਿਖਾਂ ਦੀ ਤੇ ਮੁਨੀ ਸਗਾਂ ਦੀ ਸਰ
 ਬ ਦੀ ਰਖਿਆ ਹੋਵੇ ਗਿਆ ਹੋਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਭੀ ਮ
 ਨੇ ਕਹੇ ਨਿ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭੀ ਮਨੇ ਕਵਰ ਸਾਣੇ
 ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਮੇਥੀ ਗਿਣੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥ ੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਏ ਕਸੇ ਮੇਰੇ ਰਖ ਨਾ ਬਤੇ ਦਤਾ ਤੇ ਉਦੇ ਨਸਾ ਹਿ ਬਦੇ

ਦਰਸਨ ਨੁਆਏ। ਤੇਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਅਸਾਂ ਅਪ
ਇਆਂ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਸਭ ਰਸ ਛੁਡਾਇ ਕੈ ਬਨ ਬਾਸ ਦਿਤੈ ਹੈ
ਨਿ ਸੋਭੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਹੋਰਿ ਵਿ
ਖਿਆ ਵਿਚਿ ਪਸਰ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਸਸਤ੍ਰ ਪਕ
ੜਨਿ ਗੇ ਤੇ ਰਸ ਭੋਗ ਨ ਗੇ। ਏਹ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵ
ਨਿ ਗੇ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਏ ਕਾ ਸਿਖਾਇ ਨਾਨੁ ਗੁਰ
ਮਾਤਿ ਦੇਵੈ ਗਾ ਕੈ ਦੋਇ ਸਿਖ ਕੈ ਚਾਰ ਸਿਖਾ ਤਾਂ ਓਨਾ
ਕਾਰਿ ਆ ਕਲਜੁ ਰਿਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੁ ਨਾ ਮੰਨੈ ਗਾ।

ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਪੀ ਜਾਂ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਪਣੀ ਕਲ ॥ ੩੨੪ ॥
ਗੁਰਮਾਤਿ ਦੀ ਰਖਾਂਗਾ ਤੇ ਮਾਪਿ ਸਬਦਿ ਰੂਪ ਹੋਇ
ਕੇ ਵਰਤਾਂਗਾ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਿ ਗੋਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ
ਹਿਤਾਨੁ ਦੇਖਨਿ ਗੋਸਰੁ ਠਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਪਰਪਾਤਿ
ਹੋਵੇਗਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਜਲ ਬੀ ਪਾਰਿਓ
ਤਰਨਿ ਗੋਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਹਰ
ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀ
ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਮਹਿ ਮਾਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਮੁਦਾ ਮਥਾਹ ਹੈ ਤੇ

ਮੇਕੀਤੀਪਾਰਿਨਹੀਪਾਂਵਦੀਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਨੂਰਕਮ
ਨਿਪੁਛਿਆਸੀਜੋਸਗਾਤਿਤੇਰੀਮਹਿਮਾਨੂਗਾਂਵਦਾਹੈ
ਤੀਕਿਸਦਾਧਿਆਨਕਰਨਾਹੈਮਹਾਂਗਾਜਬੋਲਿਆ
ਜੋਮੇਨੂਗਾਂਵਦੇਹੈਨਿਮੇਓਨਾਨੂਗਾਂਵਨਾਹਾਂਤੇਸੇਸਿ
ਖਵਾਹਗੁਰੂਦੀਉਪਮਾਕਰਦੇਹੈਨਿਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੀ
ਬਾਣੀਵਿਚਿਸੰਤਾਂਦੀਸੋਭਾਕੀਤੀਹੈ॥ਬੋਲਹੁਭਾ
ਈਵਾਹਗੁਰੂਸਾਖੀਅੰਭਾਈਦੀਅੰਦਾਰਾਂਦੀਅੰਪੁ
ਰੀਅੰਹੋਈਅੰਜੋਬੋਜੀਹੋਵਾਨਿਰੋਸੋਸਰਧਾਨ

ਲਿਖਤੁ ਨਿਗੋਘਰਮਾਰਿਆਨਨੁਪਾਪਤਿਰੋਵਨਿਗੋ ੩੨੫
ਤੇਜਿਨਾਦਾਨਿਦਿਆਦਾਸੁਭਾਉਰੋਵੈਗਾਸੋਨਿਦਿ
ਆਕਰਨਿਗੋਤਾਂਮੇਸਿਖਾਂਦੇਅਗੇਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦ
ਗਾਂਤੇਨਿਦਕਾਂਦੇਅਗੇਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦਾਗਾਂਜੋਮੇਨੁ
ਆਪਣਾਦਾਸਜਾਨਣਾਘੂਲਚੁਕਬਖਸਿਲੇਣੀਤੇ
ਸਿਖਾਂਦੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਦਾਸਤੇਭਾਈਦੀਵਾਰਦੀਟੀਕਾਦੀ
ਗੋਸਾਟਿਲਿਖੀਹੈਰੋਰਭੀਗੋਸਟਾਂਜੋਸਬਾਦਿਨਾਇ
ਮਿਲਦੀਆਂਰੋਵਨਿਸੋਪੜਨੀਆਂਤੇਜੋਸਬਾਦਿਬੀ

ਵਿਪ੍ਰੀਤੁ ਹੋਵਨਿ ਸੋ ਨਹੀ ਪੜਨੀਆ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈਵਾ
 ਹਰਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀਆ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਜੇ
 ਖਾਲਸੇ ਜੀਵੁ ਭਿਆਈ ਤੇ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਨੇਰੇ ਇਕਿ ਉਦਿਤਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣਵੇ ਦਪਾ ਠੀ ਹੋਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਸੀ ਤੇ ਕਰ
 ਮ ਕਾਂਡੀ ਹੋਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਜੇ ਖਾਲਸੇ
 ਜੀ ਨੂਰਾ ਅਈ ਬਖਸੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਦਲ।

ਲਈਗੋਸਟਿਰੇਈਹੈ' ਜੋਤੁਸਾਨੂਕਹਿਦੇਗਾਂ' ਜੋਬ੍ਹ
 ਨੇਕਾਰਿਆਜੋਪੂਜਾਦਾਪਾਤੁਤਾਂਬ੍ਹਮਣਹੈਸਨਿ' ਤੇ
 ਸਾਹਿਬਸਿਖਾਂਦੀਪੂਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕੀਤੀਹੈ' ਤਾਂਭਾਈਨੀ
 ਦਲਾਲਕਹਿਆ' ਜੋਬ੍ਹਮਣਸੀਲਤੇਸੰਤੋਖਤੇ
 ਗਿਆਨਦਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵਨਿਸੇਈਪੂਜਣਜੋਗ
 ਹੈਨਿ' ਬਚਨੁਹੈ' ਬੀਧਨੁਤੇਹੈ' ਹੋਵੈਮੁਕਤਿਸੇਈ
 ਬ੍ਹਮਣਪੂਜਣਜੁਗਤਿ' ਨਿਸਨੇਗਿਆਨਰੂਪੀ
 ਕਰਦਿਲੈਕੈ' ਅਗਿਆਨਦੇਬੀਧਨੁਤੇਹੈ' ਨਿਸੇ

੩੨੬
 ਮਣ

ਈ ਪੂਜਾ ਨਿਜੋ ਗੁਰੇ । ਤੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਇਕ ਅੰਨਿ ਜਲ ਬ
ਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸਿਕ ਲਪੁ ਸਮੇਤ ਹੈ । ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰ
ਪੂਜਾ ਦਾ ਭੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ । ਪਰ ਜਿਥੇ ਗਿਆਨ ਤੇ
ਗੁਣ ਤੇ ਵਾਤੁ ਆਈ ਦੇਵਣੀ ਹੈ । ਓਥੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਾ
ਲਾ ਤੇ ਸਰਧਾ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ । ਤੇ ਏਹੁ ਗਿਆਨ
ਨਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾਗਿਆ ਸੀ । ਸਿਖ ਨੂਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਕਰ ਦੇ ਆਇ ਹੈ । ਨਿਪੁ ਬਸੇ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਨੇਗੁ
ਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਜੋਗ ਸਿਖੀ ਦਾ ਪਾਤ੍ਰ ਜਾਨਿ ਕੈ ਗਿਆ

ਨਾਇਆਨਸੀਜੁਗਾਤਿਸਪੀਨਿਜਾਨਿਕਰਜੋਗਿਅੰ ੩੨੭
ਨਾਵਿਕੁਕੀਤਾਤਾਤੇਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕੀਆਤੇ
ਸੇਹੀਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅੰਗਾਦੇਜੀਨੇਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅ
ਮਰਦਾਸਜੀਨੁਸਰੂਪਦਾਲਾਭੁਗੁਰੂਅੰਗਾਦਜੀਬ
ਖਸਿਆਤਾਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕੀਆਤੇਸੇਸੀ
ਸਾਤਿਗੁਰੂਅਮਦਾਸਜੀਨੁਗਿਆਨਸਪੀਨਜਾਨਿ
ਕੇਮਥਾਟੇਕੀਆਤੇਸੇਸੀਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਤਿ
ਨਿਪੁੜਹੈਸਾਨਿਪਿਰਥੀਆਗੁਰੂਅਰਜਨਤੇਮਹਾਂ
ਨੇਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀ

ਦੇਵਾਪਰਸ਼ੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅਰਜਨਨਾਥਜੀਨੂਗਿ
ਆਨਸਪੰਨਿਜਾਨਿਕੇਮਥਾਦੇਕਿਆਭੈਸੇਸ਼ੀਸਤਿ
ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਨੇਸ਼ੀਸਾਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀ
ਨੂਗਿਆਨਸਪੰਨਜਾਨਿਕੇਮਥਾਦੇਕਿਆਭੈਸੇਹੀ
ਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਨੇਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗ
ਇਜੀਨੂਆਤਮਗਿਆਨਸਪੰਨਕਰਿਕੇਮਥਾਦੇਕਿ
ਆਭੈਸੇਹੀਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗਇਜੀਨੇਗੁਰੂਹ
ਰਿਕ੍ਰਿਸਨਜੀਨੂਬਾਲਾਬਿਵਸਥਾਦਿਖੇਆਤਮ

ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੁਧਿ ਦੇ ਕੌਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਭੇਸੇ ਹੀਰਾ ३੨੫
ਰੂਹ ਰਿਕਿਸ ਨਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂਰਿ
ਆਨ ਸਪੀ ਨ ਜਾਣ ਦੇ ਸਿਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ
ਉਚਾਰਨੁ ਕੀਤਾ ਅੰਤੁ ਗਧਿਆਨ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ
ਭੇਸੇ ਹੀਰਾ ਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿ
ਘਦ ਸਵੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਤਾ ਜੇਮਾ
ਇਆ ਜਿਸ ਦੇ ਬਿਲਾਸ ਕਾਰਿ ਕੇਵਰ ਤਈ ਹੋ ਸਰੂ
ਜਗਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਜਾਨਣ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ

ਦੇ ਜਾਤਿ ਅੰਗ ਜਗਤ ਭਰਮੁ ਮਿਦਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ
ਕਿਸਨਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿ ਕੈ ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਮਹੇਇ
ਵਿਚਾਰਿ ਮਾਹੇ ॥ ਸੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮਾਂ ਨੇ ਸਸਤੁ ਫੜਾਇ
ਕੋਤੇਗਾ ਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤ ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਸੋ ਜਗਤਿ ਨੂਸਤਾ ਠੀ
ਜਾਣਨਿ ਰੇਤੇ ਵਰਨਾ ਅਸੁ ਮਦਾਧਰਮੁ ਜੁ ਧੁਕਾਰਿ
ਕੋਇ ਪ੍ਰਥੀ ਮੀਦਾਰਾ ਜੁ ਭੀ ਕੁਗਨਿਗਾ ਤਾਂ ਸਲੋਕ
ਦੇਵਿ ਚਿ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿ
ਸਾਹਵੀ ਚਾਰਿ ਮਾਮਾ ਮਰੇ ਕਾਲਿ ਜੁਗਦਾਸ ਮਾਮਾ

ਇਆਰੈ॥ ਇਕਸਦੇਉਤੇਕੋਈਪ੍ਰਤੀਤਿਨਕਰੇਗਾ॥ ੩੨੯
ਤਾਂਪੰਜਾਸਿਖਰਿਆਮਾਨਸਪੀਨਿਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਥਮੇਓ
ਨਾਨੁਸਸੜਫੜਾਇਕੋਤੇਪਾਹੁਲਿਹਿਤੀ॥ ਤੇਬਹੁੜੇ
ਉਨਾਥੀਪਾਹੁਲਿਲਈ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਪਾਹੁ
ਲਿਹਿਚਿਜਲੁਅਰੁਪਤਾਸੇਪਾਏ॥ ਅਰੁਕਰਹਿ
ਜੇਦੇਵੀਦਿਤੀਸੀਸੋਫੇਗੀ॥ ਤੇਸਵਈਯੇਪੜ੍ਹਾਤੇ
ਬਾਣੀਸੁਧਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਦੇਵੀਦੇਅਸਤੋਤ੍ਰ
ਮਈ॥ ਤੇਗਿਆਮਾਨਮਈਉਚਾਰਨੁਕੀਤੀ॥ ਬਚਨੁਹੋ

ॐ आ० बा० वि० चि० जल० दी० धां० त्रि० य० च० रि० रू० पा०
ॐ हौ० नि० त० क० र० द० दी० धां० स० स० र० फ० द० द० ॐ नि० त० ज० य०
म० ए० बा० टि० की० त० ॐ त० उ० प० स० न० ब० ग० ति० दी० धां०
मि० ठ० ए० वि० चि० पा० ए० ॐ त० गि० आ० न० दे० धां० स० दे० य०
पा० ॐ हौ० नि० ॐ इ० न० सि० धां० न० सा० ष० ही० रा० ज० ष० धा० सि०
आ० हौ० सा० ष० ही० रा० आ० न० ष० धा० सि० आ० हौ० ऐ० ह० वि० रि०
आ० दे० त० ब० म० दे० त० सु० र० न० दे० द० न० दे० आ० धि० क० री० जा०
ॐ हौ० नि० त० ब० च० न० की० त० ॐ स० स० र० द० त० स० ष० रि०

ਦਾਤੇ ਦਾਨ ਦਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ਜੇ ਸੇਬ ਡਿ ੩੩੦
ਆਂਤ ਪਾਂ ਮਰੁ ਜਗਾਂ ਕਾਰਿ ਮਗ ਲੇ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚਿ ਫੁਲ
ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸੇਤੁ ਸਾਂ ਨੂਹੇ ਵੇਗਾ ਬਚ ਨੂਹੇ ਇਆ ਜਿ
ਨਿਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਜੇਗਾ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਇ ਲਸੀ
ਝੁਲਿ ਦੇਗਾ ਜੇ ਸੇਬੀ ਜਾਇ ਕਬੀ ਤਾ ਹੋ ਤੇ ਓਸ ਵਿ
ਚੋ ਬ੍ਰਿਛ ਉਤ ਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਅਸਾਂ ਨੇ ਸਬਾ ਦਿ ਰੂਪ
ਬੀਜਾ ਸਿਖਾਂ ਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਭੂਮ ਕਾ ਵਿਖੇ ਬੀਜ
ਆਹੇ ॥ ਜੋਤਾ ਮਸੀਜੁ ਧਕਰਾ ਨੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਹੋਵ

ਨਗੇਸੋਮੁਦੁਅਸਥਾਨੀਕਠਨਹੋਵਨਿਗੇਜੁਪਕ
ਰਿਕੋਮਲੇਛਾਂਨੂਜੀਤਨਗੇਤੇਧਰਮਚਲਾਵਨਿਗੇ
ਜੋਸੀਤਾਂਸਾਂਪਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਾਲਿਕਰਨਿਗੇਸੋਪਤੰ
ਦੀਅਸਥਾਨੀਸਿਖਾਂਨੁਆਪਣੀਛਾਇਆਕਰਿਸੁ
ਖਦੇਵਨਿਗੇਤੇਜੋਸਥਾਦਿਬਾਣੀਦਾਪੜਨਿਸੁਣ
ਨਿਕਰਨਿਗੇਸੋਫਲਾਂਤੇਬੁਰਦੀਅਸਥਾਨੀਸਿ
ਖੀਦੀਵਾਸਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਨਿਗੇਤੇਜੋਗਿਆਨ
ਵਾਨਸਿਖਹੋਵਨਿਗੇਸੋਫਲਾਂਦੀਅਸਥਾਨੀ ੩੩

ਹੋਵਨਿਗੇ ਜੇਸੇਫਲ ਪ੍ਰਥਮੇਕਉਤ੍ਰਾਹੁੰਦਹੋਤਾਂਫੇ
 ਰਿਬ੍ਰਿਛਦੇਵਿਚਰਸਲੇਟੇਕਹਿਖਦੇਹੁੰਦਹੋਨਿਬਹੁੜੇ
 ਪਰਪਕਹੋਇਕੋਮਿਠੇਹੁੰਦਹੋਨਿਤਾਂਬ੍ਰਿਛਥੀਨਿਅਠੇ
 ਹੁੰਦਹੋਨਿਸੋਰਸੀਲੇਹੁੰਦਹੋਨਿਜੋਰਿਅਨਵਾਨਸਿ
 ਖੋਹੋਨਿਓਨਦੀਹੀਵਡਿਅਈਸਵਈਯਾਂਵਿਚਿਲਿ
 ਖੀਹੋਤਾਂਕਥੀਰਜੀਕਾਭੀਬਚਨੁਹੋਕਥੀਰਬਾਮਨੁ
 ਗੁਰੂਹੋਜਗਤਿਕਾਭਗਤਨਕਾਗੁਰਨਾਹਿਅਮਰਤ੍ਰਿਓ
 ਗਤ੍ਰਿਕੋਪਚਿਤੁਅਚਾਰੇਵੇਦਾਮਾਹਾਜੇਦੇਹਾਮਭਿ

ਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣਮਾਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਕੋ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਦੇ ਹੋਨਿ
ਸਿ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀਆਂ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵਹੋਨਿ ਮਾਰਿਆ
ਨੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋਨਿ ਓਹੁ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਪਾਖਾ ਵਿਚਿ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਜਗਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵਗਿਆਸੀ ਹੋਨਿ
ਕਿਉ ਓਹੁ ਚਹੁ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਧਨੁ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਹੈ
ਉਸ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਨੀ ਵੇਦਾਂ
ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡਾ ਵਿਚਿ ਉਰਝੇ ਹੀ ਮਰਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਮਾਰਿਆ ਨ ਵਾਨਾ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵ

ਨਹੀਂ ਭੈ ਨੂਜੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾਰਿਆਸੀ ਜੋਭੈ ਨੂਹੇ ਮਿਕਰ
 ਗੋਸੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸਿਨਿ ਜੋ ਦੇਹ ਮਾਭਿ ਮਾਂ ਨੀ ਹੋ ਕੇ
 ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਧਨੁ ਹੋ ਦੇਹ ਨੂ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣਦ
 ਹੋ ਕੇ ਸਾਤਿ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਭੋਜਨ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀ
 ਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਨਿ॥੨॥ ਬਚਨੁ
 ਹੋ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮਾ ਪਦਤਿ ਸਕਾਭੀ ਪਕੁ ਹੋ
 ਇਹ ਤਿਸ ਕਾਭੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਦੇ ਰਲਾਏ ਕੋਇ॥੧॥
 ਭੋਕਾ ਹੁਕੁ ਉਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੋਮਾਨਤਾ ਮਾਨਿ ਕਹੁ

ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾਗਿਆ ਨੀਤਾਹਿ ਪਛਾਨਿ ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਜੋਗਿਆ ਨ ਵਾਨਹੈ ਨਿਸੋ ਕਿਸੇ ਨੁਭੈ ਨ
ਹੀ ਦੇਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨ ਦੇਹੈ ਨਿਸਭੁ ਸਨੁ ਮਾਤ
ਮਰੂਪ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹੀ ਮੇਜੋ ਮਾਇ
ਆਦੀ ਉਪਾਧਿ ਥੀ ਰਹਤਾ ਜੋ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰੂਪ ਦਾ
ਲਾਭ ਹੋ ਕੇਈ ਕਉ ਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏਹੈ ਨਿ ਕੇਈ ਕ
ਉਸ ਦੇ ਭੁਖੇਹੈ ਨਿ ਓਨਾ ਦੇ ਭੁਜਨ ਖਾਵਟਿ ਵਾਲੇ ਕੇ
ਈ ਦਿਰਲੇਹੈ ਨਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਭੁਜਨ ਗਿ

ਆਨੁ ਹੋ ਓਸਨੁ ਵਿਰਲੇ ਪਾਪ ਤਿਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਦੂਸ
 ਰ ਓਨਾ ਦੀਸੇ ਵਾ ਵਾ ਲੇ ਨੁ ਬਹੁ ਤੁਲਾ ਭੁਹਿ ਦਾਹੈ ਜ
 ਵਹੁ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋਈ ਹੋ ਮ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਬੋਲ ਦੇਹੈ
 ਨਿ ਸੋਈ ਭਜਨੁ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਕਮਾਵ ਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋਈ
 ਜਗੁ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋਈ ਪਰਮ
 ਹੋ ਤਾਂ ਮੇ ਸੇ ਰਾ ਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵਡਿਆ
 ਈ ਕੀਤੀ ਹੋ ॥ ੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋਗ ਸਦਾ ਮਗੋ ਰਈ ਮਾਂ ਹੋ ਨਿ ਸੋਫੇ

ਸੋਭਾਬੇਰਪਤੀ ਦੀ ਬੇਟੀ ਵਿਵਾਹਿਰ

ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਾਲਿ ਮਾਨੇ ਗੋਸਟਾਂ ਵਿਚਿ ਆਪਣੀ ਮਾਤਿ
ਦੀ ਮਾਂ ਬਾਤਾਂ ਲਿਖਿ ਛੋਡੀ ਮਾਂ ਹੋ ਨਿੱਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨਿ। ਮੇ ਸੇ ਮੇ ਸੇ ਵਚਨ ਲਿ
ਖ ਕੇ ਤੇ ਗੋਸਟਾਂ ਨੂ ਦੂਖ ਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇ ਸੋ ਗੋਸ
ਟਿ ਦੇ ਭੋਗ ਤੇ ਮੁੰਦਾ ਵਣਿ ਲਿਖ ਦੇਹਾਂ ਤੇ ਸਾਖੀ ਮਾਂ
ਸਭੇ ਗਿਣਿ ਛੋਡ ਦੇਹਾਂ। ਇ ਨਾ ਸਾਖੀ ਮਾਂ ਬੀ ਬਿਗੈ
ਰਹੇ ਰਸਾਖੀ ਮਾਂ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਨਾਹੀ। ਏਕਸ
ਮੇ ਸਿਖਾਂ ਪੰ ਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ

ਜੋਪੁਜਾਦੀਅਧਿਕਾਰੀਕਉਨਪਾੜਹੋਤਾਂਸਾਹਿਬ
 ਬਚਨੁਕੀਤਾਮੁੰਦਾਵਣੀਮਹਲਾਪਥਾਲਵਿਚਿ
 ਤਿੰਨਿਵਸਤੂਪਈਓਸਤੁਸੀਤੋਖੁਵੀਚਾਰਾਅਮੀਮੁ
 ਤਨਾਮੁਠਾਕੁਰਕਾਪਇਓਜਿਸਕਾਸਭਸੁਅਧਾਰੇ
 ਜੋਕੋਖਾਵੇਜੋਕੋਭੁੰਚੇਤਿਸਕਾਰੋਇਉਧਾਰੇਏਹਵ
 ਸਤੁਤਜੀਨਹਜਾਈਨਿਤਨਿਤਰਖੁਉਰਧਾਰੇਤਮ
 ਸੀਸਾਰੁਚਰਨਲਗਿਤਗੀਐਸਭਨਾਨਕਬ੍ਰਹਮਪ
 ਸਾਰੇਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਪੁਜਾਦਾਪੜਥਾਲਓ

ਰੇਰੇਂਜਿਸਦੇਵਿਚਿਸਤਿਹੈ। ਸਤਿਕਹੈ। ਮੇਸਚੁਥ
ਲਣਾ। ਤੇਸਚੁਕਮਾਵਣਾ। ਤੇਦੁਜਾਸਿਤਖਹੈ।
ਜੇਪ੍ਰਾਣਬਧਤੇਅਨੁਸਾਰਮਾਵੈਉਸਦੇਉਪਰਸਿਤ
ਭੁਕਰਨਾ। ਤੀਸਗਸਬਦਿਨੁਸਮਝਣਾ। ਤੇਵੀਚਾਰ
ਕਰਨਾ। ਜੇਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਤਿਹੈ। ਤੇਦੇਹਮਾਦਕਪਦਾ
ਰਥਮਸਤੇਹੈ। ਨਿ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀਨਾਮਜੇਨਗ
ਇਣਦਾਹੈ। ਜੇਨਾਮਨੂਜਪਨਿਗੇਸਰਮਾਨਨੂਪ੍ਰ
ਪਾਤਿਹੈਵਨਿਗੇ। ਉਨਦਾਉਧਾਰਹੈ। ਵੇਗਾ॥

ਜੇਓਨਾਨੁਪੁਸਾਦਿਖਵਾਵਨਿਗੋਬਸਤੁਪਹਿਰਾਵਨ
ਗੋਸੇਵਾਟਹਲਕਾਰਿਨਿਗੋਸਭੁਸੈਦਾਉਧਾਰੁਹ
ਵੇਗਾਅਮਰਿਅਨਰੂਪਜੋਮਹਾਸੰਧਕਾਰਸੰਸਾ
ਰਹੈਸੋਓਨਾਦੇਸੀਗਿਤਰਨਿਗੋਤੇਬ੍ਰਹਮਰਿਅਮ
ਨਨੁਪੁਪਾਤਿਹੋਵਨਿਗੋਤੇਬ੍ਰਹਮਣਜੋਪੁਜ
ਨੀਵਹੋਦੇਹੈਨਿਸੋਭੀਤਪਵਾਨਗਿਆਨਵਾਨਪੁਜ
ਣਦੇਜੋਗੋਹੈਨਿਤੇਸਧਾਰਨਜਾਤਮਾਤੁਤਾਂਪੁਜ
ਨੀਵਨਹੀਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭਜਨਮਰਗਿਆਸੰ

੩੩੫

ਨਕਰਿਪੁਜਨੀਵਹੈਨਿਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀਤਾਂਸਿ
ਖਾਂਨੇਭਾਈਮਨੀਸਿਧਹੋਰਾਂਥੀਪੁਛਿਆਜੇਚਾ
ਰੇਗੁਣਾਵਾਲੇਸਿਖਨਾਪਾਏਜਾਵਨਿਤਾਂਭਾਈ
ਜੀਕਰਿਅਮਾਜੇਚਾਰੇਗੁਣਨਪਾਏਜਾਵਨਿਤਾਂ
ਤੀਨਗੁਣਸਤਿਤੇਸਤਿਤਖਤੇਵੀਚਾਰੁਹੈਵੇਜੇਤੀ
ਨਿਗੁਣਭੀਨਹੋਵਨਿਤਾਂਦੁਇਗੁਣਹੋਵਨਿਸਿ
ਤੋਖਾਮਰੁਨਾਮਹੋਵੇਜੇਦੁਇਭੀਨਹੋਵਨਿਤਾਂਇ
ਕੁਨਾਮਹੀਹੋਵੇਕੋਇਕੁਸਤਿਹੀਹੋਵੇਕੋਇਕਵੀ

ਚਾਰੇ ਵੇ ਕੋ ਇਕ ਸਿਤ ਖਰੇ ਵੇ ॥ ਜਮੇ ਜਮੇ ਗੁਣਾ ਦੀ ॥ ੩੩੬
 ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੀ ਦੀ ਹੋ ਤਮੇ ਤਮੇ ਪੁਜਨੀ ਵਾ ਵਿ ਸੇ ਖਹਿੰਦ
 ਹੋ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਿਨ ਗੁਣਾ ਦੇ ਪੁਜਾ ਕਰਾ ਵ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਦ
 ਖੁਪਾਂ ਵ ਦਾ ਹੋ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਵਿਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਮਨੁ
 ਮੰਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਪਾਸੇ ਕੀ ਮੁਕਰਾਇ ॥ ਮਾਣੇ ਕੋ ਸੇ ਜੀਤ
 ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਸਿਖ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਪੀਨਿ
 ਨਾਹਿ ਨਿਤੇ ॥ ਇਕੁ ਭੀ ਮੇਸਾ ਸਿਖੁ ਵਿਚਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ
 ਉਸ ਦੇ ਸਾਥਿ ਸਭੁ ਗੁਣਾ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕੀਚੇ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭੁਖ ਸਭਿ ਗਈ ਤਿਨਾ ਪਿਛੇ ਹੋਰ ਥਾ
ਇਥੇ ਨੇਰੀ ਆਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਜੋ ਗਰ ਕੇ ਸਿਖ ਸ
ਤਿਸੀ ਤੋਖ ਅਰੁ ਵੀ ਚਾਰਾ ਮਰਨਾ ਮਨੁ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋ ਏਹੋ
ਨਿਯਤੇ ਜਗਤਿ ਨੂਓਨਾ ਅਸਤਿ ਜਾਤਾ ਹੋਤਾ ਓਨਾਂ ਦੀ
ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਭੁਖ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪ
ਛੇ ਸਭ ਪਈ ਥਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਗਊ ਦੁਸੁ ਵਛੇ ਵਾਸਤੇ
ਸੀਚ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਓਸ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰਾ ਜਗਤੁ ਭੀ ਚਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਏਨਾ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਏਹੋ ਵੇਸੋ ਭੀ ਪੁ

ਜਨੀਵਹੈ ਜੇਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੀ ਮਾਗਿਆ ਨੀਹੈ ਤੇ ਸਿ
 ਖ ਭੀ ਮਾਗਿਆ ਨੀਹੈ ਤਾਂ ਦੋਨੋ ਮਵਸਿਮਾ ਤੁਥਾਧਿ
 ਮਾਰਥੀ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਵਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਨਿਗ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਾਵਣਾ ਪਰਮੇਸਰਦਾਰੁ
 ਪਜਾਣਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਦੋਨੋ ਕੀਸਮਾਨ ਕ
 ਰਣਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਿਖ ਮ
 ਗਿਆਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਜਨੀਵਹੈ ਤੇ ਜੇ ਸਿ
 ਖ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਗਿਆ ਨੀ

ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੂਜ ਨੀ ਵਹੇ। ਤੇ ਜੇ ਦੇ ਨੇ ਗਿਆਨ
ਹੋਵੇ ਨਿਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਪੂਜ ਨੀ ਵਹੇ ਨਿ। ਪਾਤ੍ਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸ
ਹੋ ਜੇ ਚਾਹੁਣ ਸਬ ਦਾ ਵਿਚਿ ਕਹੇ ਹੋ। ਨਿਤਿ ਨ ਕਰਿ
ਸਪੀ ਨਿਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਜੋ ਵੇਦਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ
ਪੁਰਾਣਾ ਵਿਚਿ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਾ ਮੁਖ ਕਹਿਆ
ਹੋ। ਪੂਜ ਨੀ ਵਤਾਂ ਏਹੋ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਜਾਗਾ ਸਿਖ ਦੀ ਪੂ
ਜਾ ਨਹੀ ਕਹੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੀ ਦਲਾ ਲਕਹਿਆ ਜੋ ਸੇ
ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਸਿ

^ਨ
 ਖਾਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋ ਗੁਰਾਇ ਪ ੩੩੮
 ਤੇ ਗੁਰਸਿਖ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ਜੇ ਕੋ ਸਿਖ ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਾਂ
 ਵਦਾਹੋ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੋ ਓਹੁ ਮੁਖ ਪਾਵਦਾ ਹੋ॥
 ਤਾਂ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਕਹਿ ਮਾਹੋ ਜੋ ਗਿਆ
 ਨੀ ਦੇ ਸਭੇ ਨਾ ਉਹੈ ਨਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਸ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ
 ਰਿ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਸਿਨਿ ਮਾਸੀ ਉਸ ਨੂ ਸੀਨਿ ਮਾਸੀ
 ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਗੀ ਉਸ ਨੂ ਜੋ ਗੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ
 ਤੇ ਸਿਖ ਉਸ ਨੂ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਸਭੇ ਗ

ਆਨੀਦੇਨਾਮਹੈਨਿ। ਜੇਦੇਹਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐ
ਤਾਂਦੇਹਾਂਪੀਜਾਂਤਤਾਂਦੀਆਂਸਭਨਾਦੀਆਂਹੈਨਿ। ਤੇਨ
ਉਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐਤਾਂਨਾਉਚਾਰੇਵਰਨਾਂਦੇਇ
ਕੇਜੇਹੇਹੈਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਜਾਤਿਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐਤਾਂ
ਜਾਤਾਂਇਕੇਜੇਹੀਆਂਚਾਰੇਵਰਨਾਵਿਚਿਪਾਈਪਾਈ
ਆਂਜਾਂਦੀਆਂਹੈਨਿ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਣਤੇਬ੍ਰਹਮਣੀਦੇਪ
ਰਿਜਨਮੁਹੋਵਣਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਹੋਵੈਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਂਕੋ
ਲਾਵਿਚੋਉਤਪਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਵਿਆਸੁਮਛੋਦ

ਗੀਥੀਉਤਪਾਤਿਹੋਇਆਹੋ॥ ਸ੍ਰੀਗੀਰਿਖਮਿਰਗੀਥੀਉਤਪ ੩੩੬
ਤਿਹੋਇਆਹੋ॥ ਤਾਂਤੇਜਿਨਿਬ੍ਰਹਮਨੁਪਛਾਣਿਆਹੋਸੋਈ
ਬ੍ਰਹਮਣਹੋ॥ ਕਬੀਰਜੀਦਾਬਚਨੁਹੋ॥ ਕਹਿਤਿਕਬੀਰ
ਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੇ॥ ਸੋਬ੍ਰਹਮਣੁਕਹੀਅਤਿਹੋਰਮਾਰੇ॥ ਤਾਂ
ਤੇਜੇਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਹੋਨਿਸੋਈਪੁਜਨੀਵਹੋਨਿ॥ ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
ਣਪੁਸ਼ਨਕੀਤਾਜੇਜਿਵੇਪੁਰਾਂਣਾਦਿਚਿਚਾਰਿਵਰਨਹੋਨਿ
ਚਾਰਿਆਸੁਮਹੋਨਿ॥ ਤੇਸੋਹੀਕੋਈਸਿਖਾਂਦਾਭੀਵਰਨਾਆ
ਸੁਮਹੋਕਿਨਹੀ॥ ਭਾਈਜੀਕਹਿਆ॥ ਵਿਵਹਾਰਵਿਚਿਤਾਂ

ਸਭੇਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਏਨਾਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪ੍ਰਮਾਰਥਾਵਿਚਿਦੁ
ਇਆਸੁਹੈਨਿ। ਤੇਵਾਸਤ੍ਰਕੇਈਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਨਹੀ। ਓ
ਨਾਕਆਖਲਕੇਕੋਹਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਹੈਨਿ। ਕਿਉਕਰਿਅ
ਰੁਨਹੀ। ਕਿਉਕਰਿ। ਤਾਂਭਾਈਨਿਦਲਾਲਜੀਕਹਿਆ
ਜੋਸਬਾਦਿਦਾਅਭਿਆਸਮਠੇਪਹਰਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਬ੍ਰ
ਹਮਣੇਹੈਨਿ। ਤੇਜੋਖੜਗਤੇਸਸਤ੍ਰਪਕੜਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਖ
ੜੀਹੈਨਿ। ਤੇਜੋਬਾਪਾਰਿਖੇਤੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਵੇਸਹੈਨਿ। ਤੇ
ਜੋਇਕਦੂਜੇਦੀਨਿਦਾਤੇਪ੍ਰਸਪਰਾਵਿਰੋਧੁਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋ

ਸੁਦਰਹੈਨਿ ਏਹਤਾਂਚਾਰਵਰਨਹੈਨਿ ਤੇਚਾਰਅਸੁ
 ਮਾਕਿਉਕਰਿਹੈਨਿ ਜੋਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰਤੇਅਲਪਅ
 ਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿ ਸੋਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਹੈਨਿ ਤੇਜੋਗ੍ਰਸਤਿਵਿਚਿ
 ਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਿ ਪ੍ਰੀਤਸਾਥਕੁਲਕੁਟੰਬਇਸ
 ਤੀਆਸਮੇਤਿਸੋਗ੍ਰਸਤੀਹੈਨਿ ਤੇਜੋਮਨਇਕਾਗਰਤਪੁ
 ਕਰਦੇਹੈਨਿ ਸੋਬਨਪ੍ਰਸਤਿਹੈਨਿ ਤੇਜੋਗਿਆਨਦਾਨਹੈਨਿ
 ਸੋਸ਼ੀਨਿਅਸੀਹੈਨਿ ਤੇਦੁਇਵਰਨਾਅਸੁਮਾਕਿਉਕਰਿਹੈਨਿ
 ਏਕਿਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿ ਤੇਇਕਮਨਮੁਖਹੈਨਿ ਜਿਨਾਵਿ

ਕਾਰਾਂ ਥੀ ਮੁਖ ਫੇਰਿ ਕੇ ਸਬ ਦਵਾ ਲਿਸਨ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੋਰੁ
 ਰਮੁਖਿ ਹੋ ਨਿਸੋ ਉਤਮ ਵਰਨ ਹੋ ਨਿਸਿਨਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
 ਦਵਾ ਲਿਧਿ ਮਾਨੁ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋ ਨਿਸੋ ਈ ਨੀ
 ਚੋ ਹੋ ਨਿਸਿਨਾਂ ਦਾ ਦੇਹ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਾ ਲਿਧਿ ਮਾਨੁ ਹੋ ਸੋ ਤਾਂ ਦੇ
 ਹਮ ਨਿਤ ਹੋ ਤੇਵਾ ਸਵਈ ਕੁਹੀ ਦਾ ਹੋ ਸੋ ਪਾਨ ਕਥੁ ਸੁਪਾਰੀ
 ਚੁਨਾ ਮਪਟੇ ਰੰਗਾਂ ਨੂਛ ਡਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਉਸ ਦਾ ਹੀ ਦਾ
 ਹੋ ਤੇ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖਾ ਮਪਣਾ ਮਭਿ ਮਾਨੁ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਛਰ
 ਦੇ ਹੋ ਨਿਸੋ ਈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੀ ਦੇ ਹੋ ਨਿਸਿਨਾ

ਬੋਲਹੁਤਾ

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਮੁਕਤੀ ਨਾਮ

ਮੁਕਤੀ

ਮੁਕਤੀ

੬੬

ਹਵਨਿਗਾ ਜੇਸੇਫਲਪ੍ਰਥਮੇਕਭਿਰੁਹੁਦਾਹੈ ਤਫੇਰਿ
 ਬਿਛਰੇਵਿਚੋਰਸਲੇਟੇਕਾਰਿਖਟੇਹੁਦੇਹੈਨਿਬਹੁਰੁਪ
 ਰਪਕਹਾਇਕੈਮਿਠੇਹੁਦੇਹੈਨਿਤਾਂਬਿਛਥੀਨਿਅਠੇ
 ਹੁਦੇਹੈਨਿਸੋਗਸੀਲੇਹੁਦੇਹੈਨਿਜੋਗਿਆਨਵਨਸਿ
 ਖਹੈਨਿਓਨਦੀਗਵਡਿਆਈਸਵਈਯਾਂਵਿਚਿਲਿ
 ਥੀਹੈਤਾਂਕਥੀਰਜੀਕਾਭੀਬਚਨੁਹੈਕਥੀਰਥੀਮਨੁ
 ਗੁਰੁਹੈਜਗਤਿਕਾਭੁਗਤਨਕਾਗੁਰਨਾਰਿਅਮਰ
 ਤਿਉਰਿਉਕੈਪਚਿਮੁਆਚਾਰੇਵੇਦਾਮਾਹਿਜੇਦੇਹ

ਆਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣਮਾਤ੍ਰਹੋਇ ਕੋਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਦ
ਦੇਹੋ ਨਿਸ਼ਕਰਮ ਕਾਂਡੀਆਂ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵਹੋ ਨਿਸ਼ਾਮ
ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾਓ ਹੁਵੇ ਦਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਧ
ਖਾਵੇ ਚਿਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਤੇਜਾ ਗਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵ
ਆਨੀਹੋ ਨਾਕਿ ਉਉਹੁ ਚਹੁ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਮੁਲੁ ਧਨੁ
ਜੋਗਿਆਨਾ ਨਹੋ ਉਸ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੋਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਤੇ
ਆਗਿਆਨੀ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਵਿਚਿ ਉਰਸੁ
ਹੀਮਰਦੋਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਸੋਗਿਆਨ ਵਾਨਾ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

M-3223

